

CLARE

MACKINTOSH

FACI EXACT ACELAȘI
LUCRU ÎN FIECARE ZI.
ȘTII EXACT UNDE MERGI.
NU EȘTI SINGURĂ.

Te văd

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
INTERNĂȚIONAL TE LAS SĂ PLECI

TREI www.virtual-project.eu

FICTION
CONNECTION

CLARE MACKINTOSH

TE VĂD

Titlul original: *I See You* (2016)

Traducere din engleză de:
MIHAELA IONESCU



virtual-project.eu



Editura: TREI
2017

*Pentru părinții mei,
care m-au învățat atât de multe lucruri.*

Cuvânt înainte

Este un fapt general acceptat că a doua carte poate fi o chestie complicată, iar cea de față nu ar fi fost scrisă fără suportul, îndrumarea și ajutorul efectiv al multor oameni generoși. Le datorez mulțumirile mele sincere lui Guy Mayhew, David Shipperlee, Sam Blackburn, Gary Ferguson, Darren Woods și Joanna Harvey pentru ajutorul lor în munca de cercetare făcută pentru acest roman. Toate greșelile îmi aparțin și am făcut uz din plin de licențe artistice. Trebuie să-i mulțumesc în mod special lui Andrew Robinson, care și-a dedicat atât de mult din timpul său ca să mă ajute, încât a ajuns unul dintre personajele cărții.

Mulțumesc, de asemenea, lui Charlotte Beresford, Marilyn Davies și lui Shane Kirk pentru discuțiile purtate pe marginea subiectului și pentru că au citit cartea în formele ei inițiale, precum și lui Sally Boorman, Rachel Lovelock și lui Paul Powell pentru că au licitat în mod generos în cadrul unor acțiuni de caritate pentru a obține dreptul de a numi un personaj din carte.

Adesea, viața unui scriitor este una solitară. Viața mea este mult îmbogățită de comunitățile de pe Twitter, Instagram și Facebook, ale căror membri sunt mereu acolo cu un cuvânt de încurajare, un pahar virtual de șampanie și sugestii pentru nume de porcușori de Guineea. Atât în viața mea online, cât și în cea reală, continui să fiu uimită de suportul generos al autorilor de literatură polițistă, care sunt o gașcă minunată.

Am norocul să fiu reprezentată de cel mai bun agent din domeniu, Sheila Crowley, și sunt extrem de mândră să fiu unul dintre autorii Curtis Brown. Le mulțumesc în mod special Rebeccai Ritchie și lui Abbie Greaves pentru ajutorul lor.

Nu aș fi nici pe jumătate scriitoarea de azi fără talentul și

sfaturile editorului meu, Lucy Malagoni, cu care este o plăcere să lucrezi. Echipa Little – Brown Book Group – este una excepțională și trebuie să le mulțumesc lui Kirsteen Astor, Rachel Wilkie, Emma Williams, Thalia Proctor, Anne O'Brien, Andy Hine, Kate Hibbert și Helena Doree pentru entuziasmul și dedicarea lor.

Ar trebui să existe un fel de premiu special pentru familiile scriitorilor, care le suportă acestora schimbările de dispoziție, termenele limită, cinele arse și întârzierile la școală. În absența unor medalii, dragostea și mulțumirile mele se îndreaptă către Rob, Josh, Evie și George, care-mi luminează viața și fac posibile cărțile mele.

În cele din urmă, mulțumesc din toată inima celor care vând cărți, bibliotecilor și cititorilor care au apreciat cartea mea *Te las să pleci* suficient de mult cât s-o transforme într-un succes. Vă sunt extrem de recunoscătoare și sper să vă placă la fel de mult și noul meu roman, *Te văd*.

Faci același lucru în fiecare zi.

Știi exact unde mergi.

Nu ești singură.

1.

Bărbatul din spatele meu stă suficient de aproape cât să-mi umezească ceafa cu răsuflarea lui. Îmi mut piciorul mai în față și mă proptesc în haina gri care miroase a câine ud. Pare că de la începutul lui noiembrie n-a mai conținut să plouă și un abur ușor se ridică din trupurile încălzite unele într-altele. O servietă mă împunge în coapsă. Când trenul cotește, sunt susținută doar de greutatea oamenilor care mă înconjoară și mă agăț provizoriu, cu o mână și fără să-mi doresc, de haina gri. La stația Tower Hill, vagonul dă afară o duzină de navetiști și îngurgitează de două ori mai mulți, toți hotărâți să ajungă cât mai curând acasă – e începutul weekendului.

– Ocupați tot vagonul! se aude un anunț.

Nimeni nu se mișcă.

Haina gri a dispărut, iar eu i-am luat locul, mai ales pentru că acum mă pot ține de bară și nici nu mai am ADN-ul unui străin pe gât. Poșeta îmi atârnă de-a curmezișul trupului și mi-o trag în față. Doi turiști japonezi poartă rucsacuri gigantice pe piept, ocupând spațiu cât pentru încă două persoane. O femeie din partea cealaltă a vagonului mă vede uitându-mă la ei; îmi surprinde privirea și face o grimasă în semn de solidaritate. Accept în treacăt contactul vizual și apoi mă uit în jos la picioarele mele. Văd tot felul de tipuri de pantofi în jurul meu: ai bărbaților sunt mari și lucioși, întrezărindu-se după tivuri de pantaloni în dungi; ai femeilor sunt cu toc și colorați, cu degetele încălzite în vârfuri aproape imposibile. Printre picioare, văd o pereche de ciorapi negri de nailon opac, care se termină într-o pereche de pantofi sport albi. N-o văd pe cea care îi poartă, dar mi-o imaginez ca având vreo douăzeci și ceva de ani, cu o pereche de pantofi de birou, cu tocuri

vertiginoase, ascunsă în geanta încăpătoare sau într-un sertar la serviciu.

N-am purtat niciodată tocuri în timpul zilei. Abia ieșisem din vechii mei Clark's cu șiret când am rămas însărcinată cu Justin, iar tocurile nu prea aveau ce să caute nici la casa de marcat de la Tesco, nici când aveam de cărat un copil pe stradă. Acum sunt suficient de matură cât să știu mai bine cum stă treaba. O oră cu trenul până la serviciu, încă o oră înapoi acasă. Te mai împiedici de vreo scară rulantă stricată. Mai dă peste tine vreun cărucior sau vreun biciclist. Și pentru ce? Pentru opt ore petrecute în spatele unui ghișeu. Îmi păstrez tocurile pentru zile importante sau pentru sărbători. Port o uniformă pe care mi-am impus-o eu însămi, cu pantaloni negri și o varietate de bluze elastice care nu au nevoie să fie călcate și care par suficient de serioase cât să treacă drept ținută de birou; am și un cardigan pe care îl păstrez în sertarul de jos al biroului pentru zilele aglomerate în care ușa este mereu deschisă și căldura se evaporă cu fiecare client care intră să ceară informații.

Trenul se oprește și îmi croiesc drum spre peron. De-aici merg pe linia de suprafață, pe care o prefer, deși este de multe ori la fel de aglomerată. Nu mă simt confortabil să fiu sub pământ; nu pot să respir, chiar dacă știu că toată problema nu e decât în capul meu. Visez să lucrez undeva suficient de aproape de casă cât să pot merge pe jos la serviciu, dar așa ceva nu se va întâmpla niciodată; singurele slujbe ca lumea sunt cele din zona centrală, iar singurele rate pentru casă pe care să mi le pot permite sunt la periferie.

Trebuie să aștept să-mi vină trenul, așa că iau un exemplar din *London Gazette* de la standul de lângă automatul de bilete, cu titlurile sale sumbre în ton cu data în care ne aflăm: vineri, 13 noiembrie. Poliția a dejucat un nou atentat terorist: primele trei

pagini sunt pline de imaginile explozibililor pe care i-au confiscat dintr-un apartament din nordul Londrei. Trec peste paginile cu bărbați bărboși și mă mut în dreptul crăpăturii din pavaj de sub semnul cu numele peronului, acolo unde știu că se va deschide ușa vagonului. Poziționarea favorabilă îmi va permite să mă strecur în locul meu preferat înainte ca vagonul să se umple – la capătul rândului, unde mă pot sprijini de bariera de sticlă. Restul vagonului se ocupă repede și arunc o privire la oamenii care au mai rămas în picioare, simțind o ușurare oarecum vinovată că nu văd printre ei pe nimeni în vârstă sau vreo gravidă cu burta evidentă. În ciuda faptului că port pantofi fără toc, mă dor tălpile, din cauză că am stat aproape toată ziua în picioare, lângă fișete. Nu e treaba mea să fac îndosarierea. Avem angajată o fată care vine să facă fotocopierile detaliile legate de proprietăți și să mențină ordinea în dosare, dar e plecată în Mallorca timp de două săptămâni și, după cum am putut să-mi dau seama azi, nu prea și-a făcut treaba de săptămâni bune. Am găsit proprietăți rezidențiale amestecate cu comerciale, închirieri amestecate cu vânzări, și am făcut greșeala să spun cum stau lucrurile.

— Atunci, mai bine să te ocupi tu de astea, Zoe, mi-a spus Graham.

Așa că, în loc să-mi văd de contabilitate, am stat în picioare, în curent, pe holul de lângă biroul lui Graham, dorindu-mi să nu fi deschis gura. Hallow & Reed nu-i un loc chiar așa de rău în care să lucrezi. Înainte veneam o zi pe săptămână să mă ocup de contabilitate, dar apoi șefa de birou și-a luat concediu de maternitate și Graham m-a rugat să-i iau locul. Sunt contabilă, nu asistentă personală, dar câștigul era bunicele, iar eu deja pierdusem vreo câțiva clienți, așa că am profitat de ocazie. Au trecut trei ani și sunt încă acolo.

Când ajungem la Canada Water deja s-a împutinat lumea din vagon și singurii care mai stau în picioare sunt cei care aleg să facă asta. Bărbatul de lângă mine are picioarele desfăcute atât de mult, încât eu trebuie să le feresc pe-ale mele, iar când mă uit pe rândul de scaune din fața mea văd alți doi bărbați în exact aceeași poziție.

Oare o fac conștient? Sau o fi în natura lor să încerce să pară mai mari decât restul? Femeia care stă chiar în fața mea își mută sacoșa de cumpărături și aud zgomotul inimitabil al unei sticle de vin. Sper că lui Simon i-a dat prin cap să pună una la frigider; a fost o săptămână lungă și în clipa asta tot ce-mi doresc e să mă tolănesc pe canapea și să mă uit la televizor.

Peste încă vreo câteva pagini din *London Gazette*, aflu că un finalist de la *X Factor* se plânge de „presiunea celebrității” și aproape întreaga pagină este ocupată cu o dezbateră pe marginea legilor legate de dreptul la intimitate. Citesc fără să pătrund sensul cuvintelor, uitându-mă la fotografii și trecând în revistă titlurile doar ca să nu fiu complet pe dinafară. Nici nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am citit cu adevărat un ziar de la cap la coadă sau când m-am uitat la un buletin complet de știri. Mai prind câte o frântură din știrile Sky News în timpul micului dejun sau câte un titlu de ziar citit peste umărul cuiva în drum spre serviciu.

Trenul se oprește între Sydenham și Crystal Palace. Aud un oftat frustrat din capătul îndepărtat al vagonului dar nu-mi bat capul să văd de la cine provine. S-a lăsat deja întunericul și, când mă uit pe fereastră, tot ce văd este chipul meu care mă privește la rândul său. Pare chiar mai palid decât în realitate și distorsionat din cauza ploii. Îmi dau jos ochelarii și frec șanțulețele pe care le lasă de o parte și de alta a nasului meu. Se aude hârâitul unui anunț, dar este atât de înfundat și rostit cu un accent atât de puternic, încât nu-mi pot da seama despre ce este vorba. Poate să fie orice, de la

o eroare de semnalizare până la un trup căzut pe șine.

Sper că nu e vorba de un cadavru. Mă gândesc la paharul meu de vin și la Simon care-mi masează picioarele pe canapea, apoi mă simt vinovată că prima mea grijă este confortul personal, și nu disperarea vreunui amărât de sinucigaș. Sunt sigură că nu e vorba de vreun mort. Cadavrele sunt pentru diminețile de luni, nu pentru serile de vineri, când întoarcerea la serviciu este la o reconfortantă distanță de trei zile.

Se aude iar un hârâit și apoi liniște. Oricare ar fi motivul întârzierii, o să mai dureze ceva timp până se remediază.

– Nu-i un semn prea bun, zice bărbatul de lângă mine.

– Hmm, răspund fără să mă angajez în discuții.

Îmi văd mai departe de ziarul meu, dând paginile una după alta, dar nu mă interesează știrile din sport și am ajuns la partea la care mai sunt doar anunțuri și cronici de teatru. În ritmul ăsta nu ajung acasă mai devreme de șapte. O să trebuiască să mâncăm ceva ușor la cină, în loc de puiul fript pe care aveam de gând să-l pregătesc. Simon gătește în timpul săptămânii, iar eu mă ocup de mâncare vineri seara și în weekend. Ar găti el și în zilele acestea dacă l-aș ruga, dar n-aș putea să accept una ca asta. N-aș putea fi de acord ca el să gătească pentru noi – pentru copiii mei – în fiecare seară. Poate iau ceva la pachet.

Trec peste secțiunea de business și mă uit la careul de cuvinte încrucișate, dar nu am nimic de scris la mine. Așa că citesc anunțurile, gândindu-mă că pot găsi ceva de lucru pentru Katie – sau pentru mine, de ce nu, chiar dacă știu că nu voi pleca niciodată de la Hallow & Reed. Câștig bine și am ajuns să mă pricep la ceea ce fac, așa că, dacă n-ar fi și șeful meu la mijloc, totul ar fi perfect. Clienții sunt drăguți, în cea mai mare parte. De obicei sunt start-up-uri, care-și caută un spațiu de birou; sau afaceri înfloritoare care

sunt gata să se mute într-un loc mai mare. Nu ne prea ocupăm de partea rezidențială, dar apartamentele de deasupra spațiilor comerciale sunt de obicei în regulă pentru cei care își cumpără prima casă sau pentru cei care vor să se mute într-un spațiu mai mic și mai ieftin. Întâlnesc un număr considerabil de persoane divorțate. Câteodată, dacă am chef, le spun că înțeleg prin ce trec.

— Și până la urmă s-a terminat cu bine? întrebă întotdeauna femeile.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, răspund sigură pe mine, pentru că asta vor să audă.

Nu găsesc niciun fel de slujbă potrivită pentru o actriță în devenire în vârstă de nouăsprezece ani, dar pe pagina următoare văd un anunț pentru poziția de șef de birou. Nu strică să aflu ce mai e pe piață. Pentru o clipă, mă imaginez intrând în biroul lui Graham Hollow și întinzându-i demisia, spunându-i că nu mai accept să mi se vorbească de parcă n-aș fi cu nimic mai presus de noroiul de sub tălpile pantofilor lui. Apoi mă uit la salariul tipărit sub postul de șef de birou și-mi aduc aminte cât de mult mi-a luat să-mi croiesc un drum care să-mi permită cu adevărat să mă întrețin. Mai bine răul pe care-l cunoști, nu așa se spune?

Ultimele pagini din *Gazette* sunt numai cu informații financiare și solicitări de daune de la asigurări. Evit cu încăpățănare ofertele de împrumuturi bănești – la dobânzile alea ar trebui să fii nebun sau disperat – și arunc un ochi în josul paginii, unde sunt anunțurile matrimoniale și erotice.

Femeie căsătorită caut întâlniri discrete fără obligații.

Txt ANGEL la 69998.

Strâmb din nas mai degrabă din cauza prețului exorbitant al mesajelor decât al serviciilor oferite. Cine sunt eu să judec ce fac

alții? Mă pregătesc să dau pagina, resemnată că va trebui să citesc despre partida de fotbal din seara precedentă, când zăresc anunțul de sub cel al lui „Angel”.

Pentru o clipă, cred că ochii mei oboseți îmi joacă feste; clipesc de câteva ori, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Sunt atât de absorbită de ceea ce văd, că nici nu-mi dau seama când trenul pornește din nou. Se pune în mișcare brusc și mă înclin într-o parte, sprijinindu-mă din reflex cu brațul de coapsa vecinului meu de călătorie.

— Scuze!

— Nu-i nimic, nicio problemă.

Zâmbește și mă străduiesc să-i întorc zâmbetul. Dar inima îmi bubuie și mă holbez în continuare la anunț. Are aceleași avertizări privind costurile apelurilor ca toate celelalte anunțuri și un număr care începe cu 0809 la începutul textului. Și o adresă de web: www.gasesteperecheapotrivita.com. Dar fotografia este cea de care nu-mi pot desprinde privirea. Este o figură decupată la nivelul feței, dar poți vedea cu ușurință părul blond și o parte din bluza neagră cu bretele. Ceva mai în vârstă decât celelalte femei care-și oferă serviciile, dar pentru că fotografia e atât de neclară, e greu să spui cu exactitate câți ani are.

Doar că eu știu ce vârstă are. Știu că are patruzeci de ani.

Pentru că femeia din anunț sunt eu.

2.

Kelly Swift stătea în mijlocul vagonului de pe linia Central, lăsându-se când pe-o parte, când pe cealaltă, ca să-și păstreze echilibrul când trenul lua vreo curbă. Câțiva puști – nu mai mari de paisprezece, cincisprezece ani – se năpustiră în tren la Bond Street, ocupați până peste cap cu un concurs de înjurături care suna îngrozitor din cauza jargonului și pronunției lor specifice clasei de mijloc. Era prea târziu pentru cluburile de după școală, deja se lăsase întunericul; Kelly spera că erau în drum spre casă, nu că se pregăteau de o seară petrecută în oraș. Nu la vârsta lor.

– Nebunu' naibii!

Băiatul privi în sus și își struni imediat fanfaronada văzând-o pe Kelly. Femeia luă expresia pe care își amintea că o avea mama ei câteodată, iar adolescenții tăcură, înroșindu-se violent și întorcându-se să examineze interiorul ușilor care se închideau. Probabil că era suficient de bătrână cât să le fie mamă, se gândi ea cu regret, numărând invers de la treizeci și imaginându-se cu un copil de paisprezece ani. Mai multe dintre fostele ei colege de școală aveau copii cam de vârsta aceea; pagina ei de Facebook se umplea cu regularitate de fotografii de familie exprimând mândrie parentală și avusese parte chiar și de câteva cereri de prietenie de la copiii amicelor ei. Dacă nici asta nu te făcea să te simți bătrână...

Kelly surprinse privirea unei femei cu o haină roșie, din partea opusă a vagonului, care aprobă din cap efectul pe care îl avusese asupra puștilor.

Îi întoarse un zâmbet.

– O zi bună?

– Chiar mai bună acum că s-a încheiat, răspunse femeia. Să-

nceapă weekendul, nu?

– Sunt de serviciu. Abia marți voi fi liberă.

Și chiar și așa, doar o singură zi liberă înainte de alte șase lucrătoare la rând, se gândi, oftând în sinea ei în timpul ăsta. Femeia păru oripilată. Kelly ridică din umeri.

– Cineva trebuie s-o facă și pe asta, nu?

– Presupun că da.

Pe măsură ce trenul încetinea apropiindu-se de Oxford Circus, femeia o luă încet spre uși.

– Sper să ai o seară liniștită.

Acu chiar c-ai dat-o-n bară, îi trecu lui Kelly prin minte. Se uită la ceas. Încă nouă opriri până la Stratford; acolo avea să-și lase lucrurile și apoi să se întoarcă. Pe la opt putea fi acasă, hai opt jumate. Din nou la treabă la șapte dimineața. Căscă larg, fără să se mai deranjeze să-și pună mâna la gură și se întrebă dacă avea ceva de mâncare acasă. Împărțea o locuință, undeva pe lângă Elephant and Castle, cu alte trei persoane, ale căror nume le știa doar de pe cecurile cu plata chiriei prinse atent în piuneze pe panoul de la intrare, gata să fie încasate în fiecare lună. Camera de zi fusese transformată în dormitor de către un proprietar dornic să-și maximizeze veniturile, așa încât bucătăria rămăsese singurul spațiu comun. Nu încăpeau decât două scaune înăuntru, dar programul în schimburi total haotic al colocatarilor săi făcea în așa fel încât puteau trece zile întregi până când Kelly să vadă pe cineva pe-acolo. Femeia din dormitorul cel mai mare, pe nume Dawn, era asistentă medicală. Mai tânără decât Kelly, dar în mod cert mult mai „de casă” decât ea, Dawn lăsa din când în când câte o porție de mâncare pentru Kelly lângă cuptorul cu microunde, însoțită de unul dintre bilețele ei de culoare roz, cu mesajul *Servește-te!* Stomacul lui Kelly ghiorăi la gândul mâncării; se uită din nou la

ceas. După-amiaza fusese mai aglomerată decât se așteptase; trebuia să facă ceva ore suplimentare săptămâna care urma, altfel nu putea să-și termine toată treaba.

Câțiva oameni de afaceri se urcară la Holborn, iar Kelly îi analiză cu un ochi antrenat. La prima vedere păreau identici, cu părul tuns scurt, costumele închise la culoare și servietele lor. Detaliile fac diferența, se gândi Kelly. Cercetă dungile subtile ale stofei costumelor; titlul unei cărți aruncate neglijent într-o geantă; ochelari cu rame metalice și o ciudățenie la unul dintre brațe; o curea de ceas din piele maro ieșită de sub manșeta unei cămăși albe. Idiosincraziile și ticurile din ținută care îi fac să iasă în evidență dintr-un șir de bărbați aproape identici. Kelly îi privi deschis, rațional. Exersa, își spuse, fără să-i pese când unul dintre ei ridică privirea și o surprinse uitându-se relaxat la el. Se gândi că avea să se uite în altă parte, dar în loc de asta, el îi făcu discret cu ochiul, iar gura i se lărgi într-un zâmbet plin de siguranță de sine. Privirea lui Kelly alunecă spre mâna lui stângă. Căsătorit. Bărbat alb, bine-făcut, în jur de un metru optzeci, cu o umbră în jurul mandibulei care probabil că nu se afla acolo cu câteva ore în urmă. În interiorul hainei se zărea galbenul unei etichete de curățătorie uitată acolo. La cât de drept stătea, Kelly ar fi pariat că era un fost militar. Deși cu nimic ieșit din comun, Kelly l-ar fi recunoscut dacă l-ar fi întâlnit din nou.

Mulțumită, își îndreptă atenția către noul val de călători, care urcaseră la stația Bank și se împrăștiau prin vagon încercând să mai descopere cele câteva locuri rămase libere. Aproape toată lumea avea un telefon în mână; fie că jucau ceva, ascultau muzică sau pur și simplu le rămăsese agățat de mână ca și cum ar fi făcut parte din ea. La celălalt capăt al vagonului, cineva își ridicase mâna cu telefonul, iar Kelly se răsuci instinctiv. Turiști surprinzând

o imagine simbolică a metroului londonez, ca să aibă ce să arate odată întorși acasă, dar ei îi displăcea ideea de a servi drept fundal pentru fotografiile din vacanță ale altor persoane.

Simți o durere în umăr când se izbi de un perete, ocolind prea strâns după ce coborî în fugă scările rulante ca să ajungă pe peronul de la Marble Arch. Rată trenul la mustață și o enervă faptul că vânătaia care îi înflorea acum pe braț fusese de pomană. Data viitoare avea să fie mai rapidă.

Trenul opri la Liverpool Street; o mare de oameni așteptând pe peron, nerăbdători ca ușile să se deschidă.

Kelly simți cum îi crește pulsul.

Acolo, în mijlocul mulțimii, pe jumătate ascuns într-o pereche de blugi prea mari, un hanorac cu glugă și o șapcă de baseball, stătea Carl. Recognoscibil imediat și – pe cât de dornică era Kelly să ajungă acasă – imposibil de evitat. Era evident, din modul în care se topise parcă în mulțime, că el o văzuse cu o fracțiune de secundă înainte ca ea să-l zărească și că era la fel de lipsit de chef de această întâlnire. Trebuia să se miște repede.

Kelly sări din tren chiar înainte ca ușile să se închidă cu un suier în urma ei. La început crezu că-l pierduse, apoi zări șapca de baseball la vreo zece metri mai în față; nu fugea, dar se strecura ușor prin marea de călători care părăseau peronul.

Dacă învățase ceva în cei zece ani de când mergea cu metroul, era că politețea nu te duce nicăieri.

— Atenție! strigă ea, luând-o la fugă și deschizându-și drum printre doi turiști în vârstă care târau o pereche de valize. Faceți loc!

Poate că-l ratase în dimineața aceea și se alesese și cu un umăr julit, dar nu avea de gând să-l lase să-i scape și a doua oară. Se gândi în treacăt la cina care spera s-o aștepte acasă și își făcu

un calcul cum că acum avea să-și adauge cel puțin încă două ore la ziua ei. Dar n-avea de ales. Putea să ia un kebab pe drumul de întoarcere spre casă.

Carl i-o luă înainte pe scara rulantă. Greșeală de începător, Kelly știa asta, alegând treptele scării obișnuite. Mai puțini turiști care să-ți dea bătăi de cap și mai multă siguranță decât ofereau mișcărilor neregulate și greu de controlat ale unei scări rulante. Chiar și așa, Kelly își simțea mușchii încinși când ajunse în dreptul lui Carl. Bărbatul aruncă o privire scurtă peste umărul stâng când ajunseră în capul scărilor, apoi se suci rapid către dreapta. La naiba, Carl, gândi ea. Ar trebui să-mi iau concediu medical acum.

Cu un ultim impuls, îl ajunse din urmă chiar când tânărul se pregătea să sară peste bariera de control al biletelor. Îl prinse cu mâna stângă de hanorac și cu dreapta îi suci un braț la spate. Carl făcu o încercare timidă să se smucească, dezechilibrând-o și făcând-o să-și piardă pălăria. Kelly văzu că cineva o ridică și speră ca persoana respectivă să nu fugă cu ea. Era deja pe lista neagră a celor de la Magazia pentru echipament din cauză că-și pierduse bastonul cu o săptămână în urmă – ar fi preferat să scape de încă o muștruluială.

– Trebuie să nu mai primim încontinuu mandate de reținere pe numele tău, amice, spuse ea, cu vorbele întretăiate de respirația sacadată din cauza vestei de protecție.

Își desprinse de la centură cătușele și le închise cu dexteritate în jurul încheieturilor lui Carl, verificând să fie bine fixate.

– Te-am înhățat.

Te văd. Dar tu nu mă vezi pe mine. Ești cufundată în cartea ta; o copertă necartonată cu o fată într-o rochie roșie. Nu pot să văd titlul, dar nu contează; toate cărțile astea sunt la fel. Dacă nu e povestea cu un băiat care întâlnește o fată, e cu un băiat care urmărește o fată. Apoi băiatul o omoară pe fată.

Apreciez ironia.

La următoarea oprire o să mă folosesc de valul nou de navetiști ca să mă mut mai aproape de tine. Te ții de una dintre agățătorile din mijlocul vagonului, citind din cartea pe care o ai într-o mână, dând paginile cu o mișcare bine exersată a degetului mare. Suntem atât de aproape acum, că hainele noastre se ating și pot să simt notele de bază vanilate ale parfumului tău; un miros care trebuie să se fi stins de mult atunci când pleci de la serviciu. Unele femei dispar la toaletă în pauza de prânz; își retușează machiajul, își reîmprospătează parfumul. Nu e cazul tău. Când te văd după orele de program, fardul gri întunecat de pe pleoapele tale s-a transformat în umbre obosite sub ochi; iar culoarea de pe buze s-a transferat pe nenumărate cești de cafea.

Și totuși, ești frumoasă, chiar și după o zi lungă de muncă. Contează mult. Nu că ar fi întotdeauna vorba despre frumusețe; câteodată e despre o înfățișare mai exotică, despre sâni mari sau picioare lungi. Altă dată este vorba despre stil și eleganță – pantaloni bleumarin făcuți la comandă și pantofi cu toc în culoarea coniacului – sau, uneori, la mijloc este un gust îndoielnic și ieftin. Chiar urât. Varietatea este importantă. Chiar și cea mai fină friptură devine plictisitoare când mănânci doar asta de fiecare dată.

Geanta ta este mai mare decât cele pe care le poartă majoritatea femeilor. De obicei o ții pe umăr, dar atunci când trenul este aglomerat – așa cum se întâmplă în zona asta a navetei tale – o pui pe jos, între picioare. S-a desfăcut, permițându-mi să văd înăuntru. Un portofel – piele

moale de vițel, maro, cu o încuietoare aurie. O perie de păr, cu fire blonde ivindu-se printre peri. O sacoșă de cumpărături refolosibilă, împachetată cu grijă sub formă de minge. O pereche de mănuși de piele. Două sau trei plicuri maronii, desfăcute și îndesate apoi în geantă împreună cu ceea ce conțin. Poșta luată de pe covorașul de la ușă după micul dejun și deschisă pe peron în timp ce aștepți primul tren. Îmi succesc gâtul să văd ce scrie pe plicul de deasupra.

Așa că acum știi și cum te cheamă.

Nu că ar conta: noi doi nu vom avea genul acela de relație care să aibă nevoie de vreun schimb de nume.

Îmi scot telefonul și deschid camera. Mă întorc spre tine; îmi folosesc degetul mare ca să măresc imaginea până când am fața ta încadrată. Dacă m-ar observa cineva acum, ar crede că postez o amintire a traseului meu pe contul de Instagram sau pe Twitter. Hashtag selfie.

Un clic silențios și ești a mea.

După ce trenul virează, dai drumul agățătorii de susținere și te apleci spre geantă, încă prinsă de cartea ta. Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș zice că m-ai surprins privindu-te și îți muți lucrurile în siguranță, dar nu este cazul. Faptul că trenul a luat o curbă înseamnă că te apropii de locul în care cobori.

Îți place cartea asta. De obicei te oprești din citit mai devreme de punctul în care ne aflăm acum; când termini un capitol și strecuri între pagini cartea poștală pe care o folosești drept semn. Astăzi citești în continuare chiar și atunci când trenul oprește în stație. Chiar și pe măsură ce-ți faci loc spre ușă, spunând „Scuzați-mă” și „Pardon” de o grămadă de ori. Citești chiar în drum spre ieșire, aruncând câte un ochi ca să fii sigură că nu dai peste cineva.

Citești mai departe.

Iar eu te urmăresc în continuare.

3.

Trenul meu are ca punct terminus stația Crystal Palace. Dacă n-ar fi fost așa, aș fi rămas pe locul meu, holbându-mă la anunț în speranța că aș putea înțelege ceva din el. Dar cum am ajuns la capătul liniei, sunt ultimul pasager care coboară.

Ploaia s-a transformat în burniță, totuși nu trece mult de când părăsesc stația de metrou și ziarul meu s-a udat flească, lăsându-mi urme de cerneală pe degete. E întuneric deja, dar luminile stradale s-au aprins, iar firmele strălucitoare de deasupra multitudinii de magazinașe care oferă mâncare la pachet sau telefoane mobile îmi permit să văd cât se poate de limpede. Becuri puternice atârnă de fiecare felinar, pregătite pentru momentul în care vor fi aprinse oficial de cine știe ce personaj celebru, în weekendul următor, dar vremea e încă prea blândă – și e prea devreme – ca să mă pot gândi la Crăciun deja.

Mă uit încontinuu la anunț în timp ce merg spre casă, fără să bag în seamă ploaia care mi-a lipit bretonul de frunte. Poate că totuși nu-i vorba despre mine. Poate că am o dublură. Nu prea mă încadrez în categoria celor care dau anunțuri la linii erotice premium, ai zice totuși că preferința este pentru persoane mai tinere, mai sexy. Nu pentru o femeie între două vârste cu doi copii mari și cu ceva burtică. Aproape că-mi vine să râd. Știu că sunt tot felul de gusturi care trebuie satisfăcute, dar asta chiar ar fi ceva de nișă.

Între supermarketul polonez și atelierul de chei este cafenea Melissei. Una dintre cafenelele ei, îmi amintesc mie însemi. Cealaltă se află pe o stradă laterală din Covent Garden, unde clienții ei regळाți care vin să ia prânzul știu că trebuie să telefoneze înainte și să-și comande sendvișurile, ca să nu stea la

coadă, iar turiștii nehotărâți stau lângă ușă, încercând să-și dea seama dacă un *panini* merită atâta așteptare. Ai zice că în Covent Garden este locul ideal unde să faci o grămadă de bani, dar chiriile uriașe au făcut ca, în cei cinci ani de când și-a deschis localul, să se chinuie să scoată un mic profit. Pe de altă parte, cafeneaua de aici, cu vopseaua scorojită și vecinii cam ciudați, este o mină de aur. E deschisă de ani de zile și face bani cu mult înainte ca Melissa s-o preia și să-și pună numele deasupra ușii; e unul dintre secretele care apar ocazional în ghidurile de călătorie. *Cel mai bun mic dejun din sudul Londrei*, după cum spune copia articolului lipit cu bandă adezivă pe ușă.

Rămân puțin pe partea cealaltă a străzii, ca să pot privi înăuntru fără să fiu văzută. Interiorul geamurilor este un pic aburit pe margini, ca o fotografie ușor defocalizată din anii '80. În mijloc, în spatele tejghelei, un bărbat tânăr șterge pe dinăuntru o vitrină din plexiglas. Poartă un șorț îndoit de la jumate și legat în jurul taliei – după model parizian –, în loc să-i fie atârnat de gât, iar cu tricoul lui negru și părul brunet și ciufulit neglijent arată prea bine ca să lucreze într-o cafenea. E chipeș? Sunt subiectivă, știu, dar eu așa cred.

Traversez, atentă la biciclete, în timp ce un șofer de autobuz îmi face semn cu mâna să trec prin fața lui. Clopoțelul de deasupra ușii de la intrare sună și Justin mă privește.

– Hei, bună, mamă!

– Bună, iubitele! Ești singur? mă uit eu în jur s-o zăresc pe Melissa.

– E în Covent Garden. Șeful de-acolo e bolnav și m-a lăsat pe mine să mă ocup de toate pe-aici.

Vorbește relaxat, așa că încerc să-i răspund în același fel, chiar dacă simt că mă cuprinde un val de mândrie. Am știut

dintotdeauna că Justin este un copil bun; avea nevoie doar de cineva care să-i dea o șansă.

– Dă-mi cinci minute, spune el, în timp ce-și clătește cârpa de șters în chiuveta de inox din spatele lui, și vin acasă cu tine.

– Mă gândeam să iau ceva la pachet pentru masă. Bănuiesc că plita e stinsă deja, nu?

– Tocmai am oprit-o. Dar nu durează mult să fac niște cartofi prăjiți. Și mai sunt niște cârnați pe care va trebui să-i aruncăm dacă nu-i mâncăm azi. Melissa n-o să se supere dacă-i luăm acasă.

– O să-i plătesc, spun, căci n-aș vrea ca Justin să se lase dus de val acum, cu noua lui poziție temporară de persoană responsabilă.

– N-o s-o deranjeze dacă n-o faci.

– Vreau să plătesc, spun hotărâtă, și-mi scot portmoneul.

Mă uit pe tabla cu meniul și calculez cât costă cârnații și cartofii. Are dreptate, dacă ar fi fost acolo, Melissa ni i-ar fi dat pur și simplu, dar nu e aici, iar în familia noastră ne plătim datoriile.

Magazinașele și micile afaceri se închid treptat, pe măsură ce ne îndepărtăm de stația de metrou, făcând loc șirurilor de câte douăsprezece case cu terasă. Câteva dintre ele sunt împrejmuite cu panouri metalice gri, semn că sunt evacuate și reintră în posesia băncii. Graffiti colorate în roșu și portocaliu fac să pară că ar avea jocuri de artificii pe uși. Șirul în care stăm noi nu e cu nimic diferit – a treia casă de noi nu mai are toate țiglele și plăci groase de PVC sunt fixate în cuie la ferestre. Poți să-ți dai seama care sunt casele închiriate după canalele de scurgere înfundate și zidăria pătată. La capătul șirului se află două case în proprietate privată; a Melissei și a lui Neil, în locul cel mai râvnit, de la sfârșitul rândului, și a mea, aflată chiar lângă.

Justin scoțese prin rucsac după chei, iar eu stau o clipă pe

trotuarul de lângă balustrada care înconjoară ceea ce s-ar putea numi cu generozitate grădina din fața casei noastre. Buruienile se ițesc de sub pietrișul ud; singura decorațiune este o lampă solară, în formă de lampadar din alte vremuri, care emană o lumină gălbuie stinsă. Și grădina Melisei are pietriș pe jos, dar nici urmă de buruieni, iar de o parte și de alta a ușii de la intrare sunt doi arbuști perfect tunși, crescuți în formă de spirală. Sub fereastra de la camera de zi este un brâu de cărămidă cu o nuanță mai deschisă la culoare decât restul; locul de unde Niel a curățat graffitiul lăsat de altcineva din sudul Londrei, o persoană încă destul de încuiată la minte cât să aibă o problemă cu mariajele interrasiale.

Nu și-a bătut nimeni capul să tragă perdelele de la camera noastră de zi, așa că pot s-o văd pe Katie care-și face unghiile la masă. Înainte, insistam să mâncăm cu toții la masa aia; îmi plăcea să ne bucurăm de ocazia de a afla ce au mai făcut copiii la școală. La început, când ne-am mutat aici, acesta era momentul zilei în care simțeam că ne descurcăm și fără Matt. Eram împreună, o mică familie cu trei membri, așezați cu toții la masă la ora șase seara.

Prin geam – mânjit cu omniprezentul praf care vine la pachet cu statul lângă un drum aglomerat – văd cum Katie și-a făcut loc pentru trusa de unghii printre reviste, teancul de facturi și coșul de rufe, care nu știu cum a ajuns să creadă că masa este cel mai potrivit spațiu în care să stea. Din când în când fac curat ca să putem mânca împreună duminica la prânz, dar nu durează mult până când un val de hârtii și sacoșe abandonate își face iarăși loc pe masă, forțându-ne să mâncăm din nou cu farfuriile ținute în poală, în fața televizorului.

Justin deschide ușa și-mi aduc aminte cum era când aveam

copiii mici și alergau să mă întâmpine când ajungeam acasă, de parcă aș fi lipsit luni întregi, și nu doar opt ore în care am așezat marfă pe rafturile de la Tesco. Când au mai crescut, sunam la ușa de alături, mulțumindu-i Melisei pentru că avea grijă de ei după ce se termina programul la școală, chestie care știu că le plăcea la nebunie, deși clamau că sunt prea mari pentru așa ceva.

— E cineva acasă? întreb.

Simon vine de la bucătărie cu un pahar de vin. Mi-l întinde și mă sărută pe buze, cuprinzându-mi talia cu brațul ca să mă tragă mai aproape de el. Îi dau punga de plastic de la cafeneaua Melisei.

— Luați-vă o cameră!

Katie iese din camera de zi, cu degetele răsfirate.

— Ce-avem la masă?

Simon îmi dă drumul și duce punga la bucătărie.

— Cârnați și cartofi prăjiți.

Katie strâmbă din nas și îi retez vorba înainte să înceapă să mi se plângă din cauza numărului mare de calorii.

— Este niște salată verde în frigider, poți s-o mănânci drept garnitură.

— Asta n-o să te ajute să scapi de gleznele tale babane, spune Justin.

Katie îi pocnește una în braț în timp ce el se întoarce pe călcâie și fuge sus, urcând câte două trepte odată.

— Vă purtați ca doi țânci.

Katie are nouăsprezece ani și poartă mărimea S, fără pic de urmă din grăsimea adolescentină pe care o avea cu câțiva ani în urmă. Iar gleznele ei sunt exact așa cum trebuie. Încerc s-o îmbrățișez, apoi îmi amintesc de unghiile ei proaspăt făcute și doar o sărut pe obraji.

— Îmi pare rău, iubito, dar sunt frântă. Puțină mâncare la pachet n-o să-ți facă rău, totul stă în măsură, nu?

— Cum a fost ziua ta, iubito? întreabă Simon.

Vine după mine în camera de zi, iar eu mă scufund pe canapea, închizând ochii pentru o clipă și suspinând pe măsură ce mă relaxez.

— A fost OK. Cu excepția faptului că Graham m-a pus să așez dosarele.

— Dar asta nu e treaba ta, spune Katie.

— Nici curățenia de la toaletă, dar ghici ce m-a pus să fac ieri?

— Ugh. Tipul ăla chiar e un nesimțit. N-ar trebui să accepți așa ceva, adaugă Simon, care stă lângă mine. Ar trebui să te plângi de chestia asta.

— Cui? El e patronul.

Graham Hallow face parte din categoria aceea de bărbați care își etalează egoul umilindu-i pe cei din jur. Sunt conștientă de asta, așa că nu mă deranjează. De cele mai multe ori.

Ca să schimb subiectul, iau ziarul *London Gazette* de unde l-am abandonat, pe măsuta de cafea. E încă umed și o parte din text este neclară, dar îl îndoi în așa fel încât anunțurile de la liniile erotice și cele pentru escorte să fie vizibile.

— Mamă! Ce cauți prin anunțurile pentru adulți? întreabă Katie, râzând.

Își dă cu un ultim strat de lac de unghii și înșurubează dopul cu atenție, întorcându-se la masă ca să-și pună degetele sub o lampă cu ultraviolete care să întărească oja.

— Poate se gândește să-l înlocuiască pe Simon cu un model mai nou, spune Justin, intrând în cameră.

Și-a schimbat tricoul negru și jeanșii pe care îi poartă la serviciu cu o pereche de pantaloni de trening gri și o bluză sport. E

desculț. Într-o mână are telefonul; în cealaltă, cârnați și cartofi prăjiți pe o farfurie.

— Nu e deloc nostim, spune Simon.

Îmi ia ziarul din mâini.

— Da' chiar așa, ce cauți la pagina cu anunțuri de linii erotice?

Se încruntă din sprâncene și văd cum o umbră de îndoială îi apare pe față. Îi arunc o privire furioasă lui Justin. Simon e cu paisprezece ani mai mare ca mine, chiar dacă uneori mă uit în oglindă și am impresia că o să-l prind rapid din urmă. Am riduri în jurul ochilor care nu erau acolo când aveam treizeci și ceva de ani, iar pielea de pe gât începe să se lase și ea. Nu mi-a părut niciodată de diferența de vârstă dintre noi, dar Simon o aduce în discuție de suficiente ori ca să știu că-și face griji din cauza asta. Și Justin știe și profită de orice ocazie ca să sucească cuțitul în rană. Nu sunt sigură dacă o face ca să se răzbune pe Simon sau pe mine.

— Nu credeți că femeia asta seamănă cu mine? întreb eu și arăt spre anunțul din josul paginii, de sub oferta „matură” de servicii oferite de Angel.

Justin se apleacă peste umărul lui Simon, iar Katie își scoate mâinile de sub lampa UV ca să vadă mai bine. Preț de o clipă, ne uităm cu toții la anunț fără să zicem nimic.

— Nu, spune Justin, chiar când Katie spune și ea:

— Seamănă puțin.

— Tu porți ochelari, mamă.

— Nu întotdeauna, subliniez eu. Câteodată îmi pun lentilele de contact.

Zic asta chiar dacă nu-mi amintesc când a fost ultima oară când am făcut așa ceva. Nu m-a deranjat niciodată să port ochelari, și chiar îmi place perechea pe care o am acum, cu ramele lor groase și negre care mă fac să par mai studioasă până

și decât am fost în timpul școlii.

— Poate e vorba de cineva care face o glumă, spune Simon. Găsește perechea potrivită punct com. Crezi că e posibil ca să te fi înscris cineva în glumă la o agenție pentru întâlniri?

— Cine ar face așa ceva?

Mă uit la copii, întrebându-mă dacă voi surprinde vreo privire schimbată pe furiș între ei, dar Katie pare la fel de confuză ca mine, iar Justin s-a întors din nou la farfuria lui cu mâncare.

— Ai sunat la numărul ăsta? întreabă Simon.

— La prețul ăsta? O liră și jumate minutul? Cred că glumești.

— Sau ai fost chiar tu? întreabă Katie, cu ochii plini de neîncredere. Știi, pentru ceva bani în plus? Hai, mamă, poți să ne spui.

Sentimentul neplăcut pe care l-am avut încă de când am văzut anunțul începe să dispară și izbucnesc în râs.

— Nu știi cine ar plăti o liră jumate pe minut pentru mine, iubito. Dar seamănă cu mine, nu-i așa? M-a cam speriat chestia asta.

Simon își pescuiește telefonul din buzunar și ridică din umeri.

— Pun pariu că cineva vrea să-ți facă o farsă de ziua ta.

Pune telefonul pe difuzor și formează numărul. E ridicol: suntem adunați cu toții în jurul ziarului *London Gazette* și sunăm la linia erotică.

— Numărul pe care l-ați format nu este alocat.

Îmi dau seama că-mi ținusem răsuflarea.

— Ei, e clar atunci, spune Simon, în timp ce-mi întinde ziarul.

— Și ce caută poza mea acolo? întreb.

Mai e o grămadă până la ziua mea și nu-mi trece prin cap cui ar putea să i se pară nostim să mă înscrie pe un site de întâlniri.

Mă gândesc că poate e vorba de cineva care nu-l place pe

Simon; cineva care vrea să bage zâzanie între noi. Matt? Alung gândul ăsta la fel de repede cum a apărut.

Instinctiv, îl strâng pe Simon de umăr, chiar dacă nu dă niciun semn că ar fi cu adevărat deranjat de anunțul cu pricina.

— Mamă, nu seamănă deloc cu tine. E vreo băbătie cu obiceiuri proaste, spune Justin.

Mă gândesc că e un compliment ascuns în ceea ce zice el.

— Are dreptate Jus, mamă, confirmă și Katie, uitându-se din nou la anunțul din ziar. Seamănă cu tine, dar o grămadă de oameni seamănă unii cu alții. E o tipă la serviciu care e leit Adele.

— Cred că ai dreptate.

Arunc o ultimă privire la anunț. Femeia din fotografie nu privește direct spre cameră, iar rezoluția imaginii este atât de slabă, că mă și mir că au folosit poza asta. Îi dau ziarul lui Katie.

— Te rog, pune asta în coșul de reciclabile, draga mea, când te duci să pregătești farfuriile și pentru noi.

— Unghiile mele! strigă ea.

— Picioarele mele, ripostez.

— Hai că mă duc eu, spune Justin.

Își abandonează farfuria pe măsuța de cafea și se ridică. Simon schimbă cu mine priviri surprinse, iar Justin își dă ochii peste cap.

— Ce? Ai zice că nu ajut niciodată cu nimic pe-aici.

Simon râde scurt.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— La naiba, Simon! N-ai decât să-ți pregătești singur ceaiul atunci.

— Terminați, amândoi! izbucnesc eu. Dumnezeuule, e greu să-ți dai seama care dintre voi e copilul și care e părintele, uneori.

— Tocmai asta e, că el nu-i... începe Justin, dar se oprește când vede ce față am făcut.

Mâncăm cu farfuriile ținute-n poală, uitându-ne la televizor și ciondănindu-ne pe telecomandă și îi surprind privirea lui Simon. Îmi face cu ochiul: un moment de intimitate în haosul vieții de familie cu doi copii mari.

Când pe farfuria n-a mai rămas decât o urmă de grăsime, Katie își pune haina pe ea.

— Doar nu ai de gând să ieși la ora asta? întreb. E trecut de nouă.

Se uită la mine cu un aer sever.

— E vineri seara, mamă.

— Unde te duci?

— În oraș.

Vede ce față am făcut.

— O să iau un taxi împreună cu Sophia. Nu e nimic diferit de orice altă dată când mă întorc târziu acasă după un program prelungit la serviciu.

Aș vrea să spun că nu-i așa. Că fusta neagră și cămașa albă pe care Katie le poartă la slujba ei de chelneriță sunt mult mai puțin provocatoare decât rochia mulată pe care o are acum pe ea. Că faptul că-și poartă părul într-o coadă de cal o face să pară tânără și inocentă, în timp ce coafura din seara asta este intenționat ciufulită și sexy. Aș vrea să-i spun că e machiată prea strident; că tocurile pantofilor ei sunt prea înalte și unghiile prea roșii.

Dar n-o fac, desigur. Pentru că și eu am avut odată nouăsprezece ani și pentru că sunt mamă de suficient de multă vreme ca să știu când trebuie să-mi țin gândurile doar pentru mine.

— Distracție plăcută! zic, apoi nu mă pot abține să adaug: Ai grijă! Să stați împreună. Și fii cu ochii-n patru la paharul cu băutură.

Katie mă sărută pe frunte, apoi se întoarce către Simon.

— Liniștește-o tu, vrei? spune ea, făcând un semn din cap spre

mine.

Dar zâmbește și-mi face cu ochiul înainte să iasă țanțoșă pe ușă.

— Să fiți cuminți! strigă înspre noi. Și dacă nu puteți, măcar să vă protejați!

— Nu mă pot abține, spun după ce a plecat. Îmi fac griji pentru ea.

— Știu, dar e încăpățânată, n-ai ce să faci, răspunde Simon în timp ce-mi strânge un genunchi. Seamănă cu maică-sa.

Se uită la Justin, care s-a lungit pe canapea, cu telefonul la câțiva centimetri de față.

— Tu nu ieși în seara asta?

— Sunt lefter, spune Justin fără să-și ridice ochii de pe ecranul micuț din fața lui.

Văd casetele albe și albastre ale unei conversații, dar sunt prea mici ca să disting ce scrie, de unde mă aflu. O fâșie a boxerilor roșii îi desparte pantalonii de trening de bluza sport, cu gluga trasă pe cap, chiar dacă e în casă.

— Dar Melissa nu te plătește vinerea?

— A zis c-o să-mi dea banii în weekend.

Justin lucrează la cafenea de la începutul verii, când îmi luasem orice speranță că avea să-și mai găsească altă slujbă. Avusese vreo două interviuri – unul la un magazin de muzică, altul la Boots –, dar în clipa în care au aflat că are cazier pentru furt din magazine, s-a încheiat totul.

— E de la sine înțeles, spusese la vremea aceea Simon. Niciun angajator nu vrea să-și asume riscul de a aduce pe cineva care să bage mâna în borcanul cu miere.

— Dar nu avea decât paisprezece ani!

Nu puteam să nu-i iau apărarea.

— Părinții lui tocmai divorțaseră și se mutase la o școală nouă. Nu e ca și cum ar fi un recidivist.

— Chiar și-așa.

Am lăsat-o baltă. Nu voiam să mă cert cu Simon. Pe hârtie, Justin era neangajabil, dar dacă l-ai fi cunoscut... M-am dus la Melissa s-o rog să mă ajute.

— Livrări, am sugerat eu. Să împartă fluturași. Orice.

Justin n-a fost niciodată grozav la școală. Nu i-a plăcut să citească, așa cum se întâmpla cu ceilalți colegi – de fapt, n-a învățat alfabetul până la opt ani. Pe măsură ce creștea, a devenit dificil chiar să-l facem să meargă la școală; un pasaj subteran sau un mall era mult mai atrăgător decât sala de clasă. A terminat școala cu un certificat de absolvire în informatică și un avertisment pentru furt din magazine. La momentul acela, profesorii își dăduseră deja seama că era dislexic, dar era prea târziu ca să mai conteze.

Melissa m-a privit atunci gânditoare. M-am întrebat dacă depășisem cumva limitele prieteniei noastre și o pusesem într-o postură dificilă.

— Poate să lucreze la cafenea.

Nu-mi găseam cuvintele. „Mulțumesc” părea prea puțin.

— Salariul minim, a spus Melissa hotărâtă, și pentru o perioadă de probă mai întâi. De luni până vineri, la schimb de tură. Din când în când va fi nevoie să vină și în weekend.

— Îți rămân datoare, am spus.

— Pentru ce sunt prietenii? a răspuns ea și a dat din mână în semn că nu era nevoie să-mi manifest recunoștința.

— Poate că ar trebui să începi să-i plătești mamei tale ceva chirie, acum că ai o slujbă, spune Simon.

Mă uit la el muștrător. Simon nu se amestecă niciodată când

vine vorba de creșterea copiilor. Nu e un subiect pe care să fi fost nevoiți să-l discutăm; copiii aveau optsprezece și respectiv paisprezece ani când l-am cunoscut. Erau aproape adulți, chiar și atunci când nu se purtau ca atare. Nu aveau nevoie de un alt tată, și, slavă Domnului, Simon nici nu încercase să se comporte ca unul.

— Lui Katie nu-i ceri chirie.

— E mai mică decât tine. Tu ai douăzeci și doi de ani, Justin, ești destul de mare cât să fii pe picioarele tale.

Justin își îndreaptă picioarele și se ridică cu o mișcare fluidă.

— Da' știi că ai tupeu! Ce-ar fi să plătești tu ceva chirie înainte să-mi spui mie ce să fac?

Nu-mi place deloc chestia asta. Doi oameni pe care-i iubesc aflați unul la beregata celuilalt.

— Justin, nu vorbi așa cu Simon.

Nu e o alegere conștientă să țin partea cuiva, dar imediat ce rostesc cuvintele văd în ochii lui Justin privirea aceea care parcă spune că l-am trădat.

— Își dă și el cu părerea, nimic mai mult. Nu-ți cer nicio chirie.

Nici n-aș face vreodată așa ceva și nu-mi pasă dacă lumea crede că sunt slabă. N-o să cedez în privința asta. Aș putea să-i cer lui Justin trei lulele, trei surcele pentru cazare și mâncare și tot n-ar mai rămâne cu mare lucru. Cum ar reuși să trăiască în felul asta, nu mai zic să pună ceva deoparte pentru viitor? Eram mai tânără decât este Katie acum când am plecat de-acasă, fără să am altceva decât o valiză cu haine, un pântec care se tot rotunjea și dezamăgirea părinților mei răsunându-mi în urechi. Îmi doresc mai mult de-atât pentru copiii mei.

Simon însă n-o lasă baltă.

— Îți cauți ceva de muncă? Slujba de la cafenea e în regulă, dar

dacă vrei să-ți cumperi o mașină și să te muți la casa ta, atunci trebuie să câștigi mai mult decât poate Melissa să te plătească.

Nu-mi dau seama ce l-a apucat. Nu suntem bogați, dar ne descurcăm. Nu trebuie să cerem bani de la copii.

— Tata a spus că-mi împrumută el banii de mașină de îndată ce-mi iau carnetul.

Simt cum Simon se încordează lângă mine, așa cum face întotdeauna când numele lui Matt apare în discuție. Sunt momente când această reacție e enervantă, dar cel mai adesea mă face să mă luminez pe dinăuntru. Nu cred că lui Matt i-a trecut vreodată prin cap că altcineva m-ar putea găsi atrăgătoare; îmi place că lui Simon îi pasă suficient de mult de mine cât să fie gelos.

— E drăguț din partea tatălui tău, spun repede, pentru că loialitatea față de fiul meu mă face să spun ceva, orice, ca să-l sprijin. Poate iei în considerare să dai măcar examenul de șofer profesionist într-una din zilele astea.

— N-am de gând să conduc un taxi tot restul vieții mele, mamă.

Eram destul de apropiați eu și Justin, când era mai mic, dar nu m-a iertat niciodată pe deplin pentru faptul că l-am părăsit pe Matt. La fel ar fi făcut și el, cred, dacă ar fi știut cum au stat lucrurile în întregime, dar n-am vrut ca fiul și fiica mea să aibă o părere proastă despre tatăl lor; n-am vrut să sufere și ei cum am făcut-o eu.

Matt s-a culcat cu o femeie care se afla ca vârstă exact la jumătate între mine și Katie. E ciudat ce detalii îți rămân întipărite în minte. N-am văzut-o niciodată, dar obișnuiam să mă torturez de una singură închipuindu-mi cum arată; imaginându-mi mâinile soțului meu peste trupul ei de douăzeci și trei de ani, fără urmă de vergețuri.

— Calul de dar nu se caută la dinți, spune Simon. E o slujbă

bună.

Mă uit la el surprinsă. Amai vorbit urât despre lipsa de ambiție a lui Matt și în trecut. O parte din mine este deranjată de faptul că ceea ce-mi amintesc precis că numise în trecut o slujbă fără niciun viitor este acum dintr-odată aparent potrivită pentru fiul meu. Matt a fost la facultate, a studiat inginerie. Însă toate s-au schimbat în ziua în care mi-am dat seama că-mi întârziase menstruația atât de mult, încât asta nu putea însemna decât un singur lucru. Matt și-a abandonat studiile și și-a găsit ceva de lucru în aceeași zi. Ceva în construcții, pe un șantier din zonă, dar se plătea destul de bine. După ce ne-am căsătorit, și-a dat examenul pentru permisul de șofer profesionist, iar părinții lui ne-au dat drept cadou de nuntă banii pentru primul lui taxi.

– Deocamdată slujba de la cafenea este în regulă, spun. O să apară și ceva mai potrivit, sunt sigură.

Justin scoate un mormăit care nu înseamnă mai nimic și pleacă din cameră. Se duce sus și aud scârțâitul patului său când se așază în poziția lui obișnuită, întins, dar având capul înălțat atât cât să-i permită să-și vadă ecranul laptopului.

– În ritmul ăsta, o să stea aici și când o avea treizeci de ani.

– Vreau să fie fericit, atâta tot.

– Păi este, spune Simon. Fericit că te stoarce pe tine de bani.

Vreau să spun ceva, dar îmi înghit cuvintele. N-ar fi corect. Eu am fost cea care a spus că nu e de acord ca Simon să plătească chirie. Ba chiar ne-am și ciondănit pe tema asta, dar nu am cedat. Împărțim costurile pentru mâncare și celelalte facturi și întotdeauna a plătit el când a fost vorba de ieșit în oraș sau de excursii – pentru mine și pentru copii. Este foarte generos. Avem un cont bancar comun și nu ne-am pus niciodată problema cine ce plătește.

Dar casa este a mea.

O duceam prost cu banii când eram căsătorită cu Matt. El lucra noaptea, iar eu mă duceam la Tesco de la opt la patru, și ne-am descurcat în felul ăsta până când Justin a intrat la școală. Când a venit și Katie pe lume, deja ne era mai bine; Matt avea de lucru mai mult decât putea duce și, ușor, ușor, ne-am putut permite și câte ceva în plus. Câte o masă în oraș, ba chiar și o vacanță de vară.

Apoi, eu și Matt ne-am despărțit, și am luat-o iar de la zero. Niciunul dintre noi nu-și putea permite să păstreze casa de unul singur și a fost nevoie să treacă ani până să pot depune avansul pentru casa în care stăm acum. Mi-am jurat că nu mă mai leg la cap niciodată cu un bărbat.

Dar, atenție, mi-am jurat și că n-o să mă mai îndrăgostesc niciodată, și uite ce s-a ales de promisiunea asta.

Simon mă sărută, cuprinzându-mi bărbia cu o mână, care alunecă apoi spre ceafa mea. Chiar și acum, la capătul unei zile lungi, miroase proaspăt; a spumă de ras și a aftershave. Simt căldura familiară care-mi cuprinde trupul în timp ce-și înfășoară părul meu în jurul degetelor și-l mângâie ușor, ridicându-mi bărbia și căutându-mi gâtul ca să-l sărute.

— Ne culcăm devreme? șoptește.

— Urc și eu imediat.

Strâng farfuriile, împreună cu ziarul, le duc la bucătărie și pun vasele în mașina de spălat. Arunc ziarul în coșul de reciclabile, de unde femeia din anunț mă fixează cu privirea. Sting lumina în bucătărie și dau din cap gândindu-mă ce caraghioasă am fost. Sigur că nu sunt eu femeia din imagine. Ce să caute o fotografie cu mine în ziar?

4.

Kelly își scoase elasticul de păr de la încheietura mâinii și-și prinse o coadă la spate. Era o idee prea scurt, urmare a unei tunsori pe care ajunsese s-o regrete, din luna august, când un val de caniculă făcuse să pară o idee bună să-și mai scurteze buclele dese pe care le purta lungi până-n talie încă din vremea studenției. Două șuvițe brunete se desprinseră imediat din prinsoare.

Până la urmă durase două ore ca să-i întocmească dosarul lui Carl Bayliss, după ce descoperise că era căutat și pentru vreo două acuzații de furt, ca și pentru neprezentare în fața organelor de anchetă. Kelly căscă. Deja trecuse de limita în care era lihnită de foame, cu toate că se uitase, plină de speranță, după mâncare prin bucătărie când ajunsese acasă, pentru orice eventualitate. Nimic. Ar fi trebuit să se oprească totuși să ia un kebab. Își făcu niște pâine prăjită și o luă cu ea în dormitorul ei de la parter. Era o încăpere mare, pătrată, cu tavan înalt și pereții văruiți în alb deasupra liniei de sub care puteai atârna tablouri. Dedesubt, Kelly văruise cu un gri-pal, iar covorul uzat fusese acoperit de două carpete uriașe pe care le cumpăraseră la o licitație. Restul obiectelor din cameră – patul, biroul, fotoliul roșu pe care stătea acum – erau toate de la IKEA, liniile moderne contrastând cu feroneria ferestrei bovindoului, în dreptul căreia își împinsese patul.

Frunzări exemplarul ziarului *Metro* pe care îl luase în drum spre casă. Cei mai mulți dintre colegii lui Kelly nu se sinchiseau să se uite în ziarele locale – *e destul de oribil că trebuie să-i vedem pe nenorociți în acțiune; nu vreau să-i mai car și acasă* –, dar Kelly nu se mai sătura de ele. Știrile de ultimă oră curgeau constant pe ecranul iPhone-ului ei, iar atunci când își vizita părinții, care plecaseră din Londra și se retrăseseră la pensie în Kent, găsea o plăcere

deosebită să cerceteze prin noutățile sătucului cu anunțurile pentru adunări ale comitetelor și plângeri împotriva gunoiului și a rahaților de câine.

Găsi ce căuta la pagina a cincea, într-un articol pe două pagini cu titlul „Rata criminalității din metroul londonez e în plină creștere”: *Oficiali ai Primăriei deschid o anchetă privind infracțiunile săvârșite în transportul public, după ce a crescut numărul de plângeri legate de infracțiuni de natură sexuală, atacuri comise cu violență și furturi.*

Articolul începea cu un paragraf înțesat cu statistici înfiorătoare privind criminalitatea – suficiente cât să te determine să nu mai mergi niciodată cu metroul, își spuse Kelly – înainte să prezinte o serie de studii de caz, menite să ilustreze tipurile de infracțiuni cu cea mai mare incidență pe rutele aglomerate de transport public londonez. Kelly se uită peste secțiunea de atacuri comise cu violență, ilustrată cu fotografia unui băiat tânăr, cu o tunsoare aparte pe o laterală a capului, unde era ras după un anumit model. Ochiul stâng al adolescentului abia se mai vedea sub o umflătură neagră-violacee, care-l făcea să pară diform.

Atacul asupra lui Kyle Matthews a fost violent și neprovocat, suna citatul. Povestea asta trebuie înghițită cu o linguriță de sare, își spuse Kelly în sinea ei. Sigur, nu-l cunoștea pe Kyle, dar știa bine simbolul pe care îl avea ras pe cap, iar „neprovocat” nu era tocmai un termen asociat cu cei care afixau elementul respectiv. Totuși consideră că-i putea acorda o prezumție de nevinovăție.

Fotografia care însoțea secțiunea referitoare la atacurile de natură sexuală era întunecată, cu profilul unei femei abia vizibil. *Fotografie de arhivă*, spunea legenda. *Numele reale au fost schimbate.*

Fără nicio legătură, un alt articol de ziar îi răsări lui Kelly în minte; alt oraș, altă femeie, același titlu.

Înghiți cu greu; își îndreptă apoi atenția către ultimul caz prezentat, zâmbind la figura pe care o făcea femeia din fotografia respectivă.

— N-o să mă pui acum să fac o mutră din aia tristă de tip *Daily Mail*, nu-i așa? îl întrebase Cathy Tanning pe fotograf.

— Sigur că nu, fusese răspunsul lui vesel. O să te rog să-mi faci o mutră tristă tip *Metro*, combinată cu un pic de indignare. Pune-ți geanta în poală și fă o față de parcă tocmai ai ajuns acasă și l-ai prins pe barbatu-tău în pat cu femeia de serviciu.

Purtătorul de cuvânt al Poliției Transportului Public Britanic nu reușise să participe, iar Kelly se oferise să-i țină companie lui Cathy pe durata interviului, lucru pe care femeia îl acceptase imediat.

— Ai fost grozavă, îi spusese ea lui Kelly, măcar atâta lucru să fac și eu.

— Păstrează-ți complimentele pentru momentul în care o să-l găsim pe cel care ți-a furat cheile, fusese răspunsul lui Kelly, care se gândea că șansele ca asta să se întâmple erau destul de mici.

Era la capătul unei perioade de o lună de la transferul la brigada Furturi când a apărut cazul acela, și i-a plăcut de Cathy Tanning de la bun început.

— E vina mea, spusese femeia, imediat ce Kelly se prezentase. Lucrez așa de mult peste program, iar drumul spre casă este atât de lung, că e tentant să mai trag câte-un pui de somn. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că cineva ar putea profita de chestia asta.

Kelly se gândi că, de fapt, Cathy Tanning scăpase ieftin. Infractorul îi scotocise prin geantă cât era ea rezemată de peretele vagonului, adormită de-a binelea, dar nu-i găsisese portofelul, închis într-un buzunar separat cu fermoar, sau telefonul, îndesat în altul. În loc de asta, i-a subtilizat cheile.

— Nu e vina ta, o asigură Kelly. Ai tot dreptul să moști în drum spre casă.

Kelly a completat plângerea și a cerut înregistrarea de pe camerele de supraveghere, iar când a fost sunată mai apoi, în timpul aceleiași zile, de către purtătorul de cuvânt, Cathy i s-a părut a fi alegerea evidentă pentru ilustrarea unei infracțiuni din mijloacele de transport subteran. Kelly căută în articol propriile ei cuvinte, observând că fusese numită detectiv în loc de polițist, ceea ce avea să-i calce pe nervi pe vreo câțiva oameni de la secție.

Cathy este doar unul dintre sutele de navetiști și turiști care cad victime în fiecare an furturilor din geți și buzunare, îi rugăm pe toți pasagerii să fie vigilenți și să raporteze orice li se pare suspect unui ofițer al Poliției Transportului Public Britanic.

Kelly decupă cu grijă articolul pentru Cathy și îi trimise un mesaj mulțumindu-i încă o dată pentru ajutor. Telefonul de serviciu era închis în vestiarul de la secție, dar îi dăduse lui Cathy numărul ei personal, în caz că aceasta ar fi avut nevoie să dea de ea.

Kelly era încă în uniformă – cu o jachetă din material polar trasă peste o cămașă albă de pe care scosese cravata și epoleții – și se aplecă să-și dezlege șireturile ghetelor. Câteva dintre fostele ei colegi de școală ieșeau să bea ceva și o invitaseră și pe ea, dar trebuia să se trezească la cinci dimineața și nu era prea nostim să nu te amețești într-o vineri seara. Așa că se gândi că-i mai rămăseseră doar pâinea prăjită, un ceai și la culcare. Distracție, nu glumă!

Îi sună telefonul și se însenină când văzu numele surorii ei afișat pe ecran.

— Hei, ce faci? N-am mai vorbit de o mie de ani!

— Iartă-mă, știi cum e... ascultă, am găsit cadoul perfect pentru mama, de Crăciun, dar e un pic mai mult decât cheltuim de

obicei... Te bagi și tu?

– Sigur. Ce e?

Kelly își scoase o gheată, apoi pe cealaltă, ascultând doar pe jumătate descrierea pe care sora ei o făcea vazei pe care o văzuse la un târg de artă. Era jumătatea lui noiembrie, mai aveau săptămâni bune până la Crăciun. Kelly bănuia că se născuse fără gena cumpărăturilor, lăsând întotdeauna lucrurile de felul ăsta pe ultima sută de metri și bucurându-se în secret de atmosfera febrilă din magazine în Ajunul Crăciunului, când erau pline de bărbați intrați în panică, gata să cumpere parfumuri cu prețuri exagerate și lenjerie intimă.

– Ce fac băieții? o întrerupsese pe sora ei, când deveni evident faptul că Lexi avea să-i propună idei de cadouri pentru restul familiei.

– Foarte bine. Ca să fiu sinceră, o bătaie de cap, jumătate din timp, desigur, dar sunt bine. Alfie s-a adaptat grozav la școală, iar lui Fergus se pare că-i place la creșă, judecând după felul în care arată hainele lui la sfârșitul fiecărei zile.

Kelly râse.

– Mi-e dor de ei.

Lexi și soțul ei, Stuart, locuiau în St. Albany, deci nu erau foarte departe, dar Kelly nu reușea să-i vadă pe cât de des și-ar fi dorit.

– Păi vino pe la noi!

– O să vin, promit, imediat ce am câteva zile libere. O să-mi verific programul și-ți trimit un mesaj cu datele. Poate luăm prânzul într-o duminică?

Fripturile pe care le gătea Lexi erau legendare.

– Cred că mai am câteva zile de concediu la începutul lui decembrie, dacă nu te deranjează să dorm pe canapeaua voastră.

– Grozav. Băieților le place la nebunie când stai la noi. Dar nu

pe 3, trebuie să mă duc la o reuniune atunci.

O mică ezitare, abia perceptibilă, și tonul intenționat neutru al lui Lexi îi indicară lui Kelly exact despre ce reuniune era vorba și unde avea să se țină.

— O reuniune la Durham?

La capătul celălalt al firului se lăsă liniștea, iar Kelly și-o imaginează pe sora ei încuviințând din cap, cu mandibula fremătând, ca întotdeauna când anticipa o dispută.

— Absolvenții din generația 2005, spuse Lexi direct. Mă îndoiesc c-o să-i recunosc pe jumătate dintre ei, deși, desigur, țin încă legătura cu Abbie și Dan și mă mai văd cu Moshy din când în când. Nu-mi vine să cred că au trecut zece ani, parcă au fost doar zece minute. Ca să nu mai zic...

— Lexi!

Sora ei tăcu, iar Kelly încercă să găsească cele mai potrivite cuvinte.

— Ești sigură că-i o idee bună? N-o să... – spuse ea, strângându-și pleoapele, dorindu-și să fi avut această conversație față în față – n-o să răscolească totul?

Se aplecă, stând acum pe marginea scaunului, așteptând ca sora ei să răspundă. Atinse jumătatea de inimă pe care o purta la gât, atârnată de un lăntșor de argint, și se întrebă dacă și Lexi o mai purta pe-a ei. Le cumpăraseră în toamna aceea, chiar înainte să plece la universitate. Kelly, la Brighton, iar Lexi, la Durham. Era prima dată de când se născuseră când aveau să fie despărțite mai mult de o noapte sau două.

Când Lexi răspunse, în cele din urmă, o făcu pe același ton relaxat pe care-l avea când vorbea cu sora ei.

— N-o să răscolească nimic, Kelly. Ce-a fost a fost. Nu pot să schimb lucrurile, dar nici nu trebuie să fie asta tot ceea ce însemn

eu.

Lexi fusese întotdeauna cea calmă, cea sensibilă dintre ele. În teorie, cele două surori erau identice, dar nimeni nu avusese vreodată dificultăți în a le deosebi. Aveau aceeași bărbie pătrătoasă, același nas îngust și ochii de un căprui intens, dar în timp ce figura lui Lexi era relaxată și senină, fața lui Kelly exprima agitație și încrâncenare. Încercaseră să treacă una drept cealaltă de multe ori în copilărie, dar nimeni din cei care le cunoșteau n-a fost păcălit vreodată.

— De ce n-ar trebui să mă bucur de vremurile frumoase de care am avut parte la universitate? spuse Lexi. De ce să nu fiu și eu în stare să mă plimb prin campus, ca restul prietenelor mele, amintindu-mi de serile pe care le-am petrecut acolo, de cursuri, de farsele pe care ni le-am făcut între noi?

— Dar...

— Niciun dar. Dacă aș fi plecat după ce s-a întâmplat, dacă aș fi mers la altă universitate, așa cum ați vrut tu și mama, atunci el ar fi câștigat. Și dacă nu mă duc la reuniunea asta pentru că mi-e prea frică de amintirile care s-ar putea să iasă la suprafață, ei bine, atunci el ar câștiga din nou.

Kelly și-a dat seama că tremura. Și-a sprijinit tălpile în podea și s-a aplecat în față, lipindu-și fruntea de genunchi ca să-i facă să stea locului.

— Cred că ești nebună. Eu nu m-aș apropia de locul ăla.

— Ei bine, nu ești în pielea mea, nu? spuse Lexi, expirând zgomotos, fără să încerce să-și ascundă frustrarea. Oricine te-aude ar crede că ție ți s-a întâmplat, nu mie.

Kelly nu mai zise nimic. Cum să-i explice lui Lexi că exact asta simțise, fără să facă să pară că trauma ei era identică cu cea prin care trecuse sora sa? Își aduse aminte de o oră de la școala de

poliție, predată de cineva de la Medicina Muncii. Era studiul de caz al unui accident în lanț petrecut pe autostrada M25; o mulțime de răniți, șase morți. Cine a suferit de șoc posttraumatic? Cel care ținea cursul voia ca ei să-și spună părerea. Ofițerii din patrula de autostradă, care fuseseră primii la locul accidentului? Agentul de circulație care s-a văzut nevoit s-o liniștească pe mama a doi copii morți? Șoferul de camion, a cărui atenție deficitară cauzase nenorocirea?

Niciunul dintre aceștia.

Persoana în cauză fusese polițistul care ieșise din tură și al cărui traseu zilnic îl ducea pe podul de pe autostradă; cel care fusese martor la tot ceea ce se întâmplase și care raportase accidentul, oferind informații prețioase celor de la dispecerat, dar care până la urmă s-a dovedit fără nicio putere să oprească tragedia care avea loc în fața ochilor lui. El a suferit de șoc posttraumatic. Cel care s-a învinuit singur de faptul că nu a putut face mai mult. Cel care a sfârșit prin a se pensiona pe caz de boală, care s-a izolat și a devenit un simplu spectator.

— Îmi pare rău, a spus Kelly, însă a auzit-o pe Lexi oftând.

— Nu-i nimic.

Nu era chiar așa, și amândouă știau lucrul ăsta, dar niciuna dintre ele nu voia să se certe. Următoarea dată când aveau să vorbească, Lexi urma să povestească despre planurile pentru Crăciun, iar Kelly avea să-i spună ce grozav era la serviciu. Și aveau să se prefacă amândouă că totul era bine.

Așa cum făcuseră în ultimii zece ani.

— Cum mai e la serviciu? întrebă Lexi, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile surorii sale.

— Bine. Nimic nou.

Kelly încercă să pară veselă, dar Lexi nu se lăsă păcălită.

– Bine, Kel, e clar că ai nevoie de o nouă provocare. Te-ai mai gândit să încerci din nou pentru un post la o divizie specială? N-o să-ți poarte pică toată viața.

Kelly nu era prea sigură de asta. Plecarea ei cu patru ani în urmă de la Divizia Infrafracțiuni de natură sexuală din cadrul Poliției Transportului Public Britanic fusese rapidă și neplăcută. Își luase nouă luni de concediu medical, întorcându-se apoi la ceea ce-i fusese prezentată drept ocazia de a o lua de la zero, dar care fusese, de fapt, o pedeapsă. Kelly se adâncise în munca în ture, ajungând în scurt timp să fie unul dintre ofițerii cei mai respectați ai Poliției de Proximitate; amăgindu-se de una singură că era un polițist adevărat, în fiecare zi în care tânjea să aibă de-a face din nou cu o anchetă serioasă.

– Loialitatea de care ai dat dovadă trebuie să fi contat la ceva, insistă Lexi. În mod cert, acum șefii pot să-și dea seama că nu mai ești...

Se opri brusc, evident nesigură cum să rezume perioada pe care Kelly și-o petrecuse departe de serviciu, incapabilă să-și părăsească apartamentul fără să simtă un stres enorm.

– Mi-e bine acolo unde sunt, răspunse Kelly scurt. Trebuie să închid, e cineva la ușă.

– Vino să ne vizitezi cât mai curând, da?

– Promit. Te iubesc, surioară.

– Și eu te iubesc.

Kelly închise și oftă. Îi plăcuse atât de mult perioada de trei luni în care fusese transferată la brigada Furturi, unitatea desemnată să se ocupe cu identificarea și capturarea numărului uriaș de hoți de buzunare care operau în metroul londonez. Nu era doar avantajul de a fi în haine civile – deși, după patru ani de uniformă, era o schimbare bine-venită – era vorba de faptul că

faceai cu adevărat ceva; că țineai piept unui val de criminalitate care afecta atât de mulți oameni din oraș. De când se alăturase echipei, din ce în ce mai multe unități specializate fuseseră înființate: toate infracțiunile grave erau acum alocate brigăzilor, lăsând în sarcina echipajelor Poliției de Proximitate doar pe cei care încălcau tangențial legea sau care manifestau un comportament antisocial. Kelly revenise la uniformă abia de o săptămână, și, cu excepția lui Carl Bayliss, singurii pe care-i luase de gât fuseseră niște puști care stăteau cu picioarele pe scaune și bețivanii obișnuiți de vineri seara, încercând să treacă fără bilet prin barierele de control și înjurând ca la ușa cortului. Era gata să se întoarcă într-o unitate specializată? Credea că da, dar când a adus subiectul în discuție cu șeful ei, răspunsul acestuia a fost scurt și la obiect.

— Oamenii din domeniul ăsta au memorie lungă, Kelly. Se consideră că prezinți un grad prea mare de risc.

Drept consolare, i-a dat postul de la brigada Furturi; un pas înainte de la turele obișnuite, dar cu risc minim de a se trezi prea implicată emoțional. Ideea lui fusese să-i ofere puțină satisfacție, dar tot ce obținuse fusese faptul că acum Kelly își dădea seama și mai bine de ceea ce îi lipsea.

Lexi avea dreptate; trebuia să meargă mai departe.

5.

De obicei, Katie nu prea e de văzut înainte de miezul zilei; la restaurant, cele mai bune bacșișuri se obțin mai degrabă seara decât la prânz și oricum nu a fost niciodată genul care să se culce devreme în zilele libere. Cu toate astea, ieri a urcat în camera ei înainte de ora zece și, când m-am dus s-o văd înainte de a mă retrage eu însămi la somn (e greu să te dezobișnuiești de lucruri pe care le-ai făcut o viață întreagă), deja dormea adânc. Acum, în timp ce stau în pat și încerc să-mi fac curaj pentru o altă dimineață ploioasă de luni, aud huruitul boilerului, însoțit de sunetul înfundat pe care am sperat că doar mi-l imaginez pe timpul weekendului.

— S-a stricat.

Simon scoate un sunet care poate însemna că e de acord cu asta, în timp ce întinde un braț deasupra pilotei ca să mă tragă mai aproape de el. Mă feresc.

— O să-ntârzi la serviciu. Va trebui să chem pe cineva să se uite la dușul ăla, e clar că ceva nu-i în regulă cu el.

— O să coste o avere, știi cum sunt instalatorii. O să ne ceară o sută de parale înainte să intre pe ușă.

— Ei bine, nu pot să-l repar singură și... – las propoziția neterminată, aruncându-i lui Simon o privire cu subînțeles.

— Hai că nu-s chiar așa de rău!

Mă înghiontește, iar eu scot un sunet ca un chițait. Cele două mâini stângi ale lui Simon, când vine vorba de lucru manual, sunt pe măsura alor mele. Casa pe care am cumpărat-o împreună cu Matt fusese executată silit (altfel nu ne-am fi permis-o niciodată), iar planul era să o aranjăm împreună. După ce am dat de două ori cu bormașina printr-o țeavă de apă, am căzut de acord să mă țin departe de sculele electrice, iar reparațiile au devenit una din

acele îndeletniciri încadrate la „munca de jos”, la fel ca spălatul taxiului sau scoaterea tomberoanelor în fața casei. M-am obișnuit apoi să fac majoritatea acelor treburi în anii în care am fost doar eu și copiii, dar polița din baie a căzut de trei ori, iar dulapul asamblabil din camera lui Katie este în mod evident foarte instabil. Când am descoperit că și Simon e la fel de nepriceput ca mine când vine vorba de așa ceva, am avut parte, în secret, de o lovitură.

— Are vreun rost să reparăm dușul? întrebă Simon. Toată baia are nevoie de o față nouă.

— Ei bine, asta n-o să se întâmple prea curând, îmi răspund, gândindu-mă la cadourile de Crăciun pe care va trebui să le plătesc în curând cu un card de credit. Va trebui să reparăm dușul și să ne descurcăm așa cu restul.

Mă tolănesc sub pilotă și simt trupul cald al lui Simon lipindu-se de al meu, cu un ochi pe ceas.

— Bani iroșiți.

Simon dă la o parte pilota cu o mișcare bruscă, împingând-o acolo unde nu pot ajunge la ea și învăluindu-ne pe amândoi cu un curent de aer rece. Mă ridic în capul oaselor și mă uit la el.

— De când îți faci tu griji pentru bani?

Eu sunt cea care ține evidența banilor pe care-i cheltuim. Am chestia asta în sânge. Simon, pe de altă parte, e relaxat cu banii în felul în care sunt oamenii cărora nu le-au lipsit niciodată.

— Îmi pare rău, spune el, ridicând jenat din umeri. M-am trezit cu fața la cearșaf. Doar că pare păcat să peticești ceva ce are nevoie de o reparație mai serioasă. Ce-ar fi să cer totuși un preț pentru o renovare completă?

Îmi imaginez baia visurilor mele; toată numai inox și faianță albă, precum cea de la hotelul din Paris la care Simon m-a dus cu

ocazia primei noastre aniversări.

– Nu ne putem permite, Simon, nu acum, că vine Crăciunul.

– Plătesc eu, spune el.

Zăresc ceva în ochii lui care mă face să cred că-și regretă ieșirea asta, dar nu-și retrage oferta.

– Nu mă lași să contribui și eu la plata ratei, așa că măcar lasă-mă să achit o baie nouă.

Mă întreb dacă nu cumva comentariile lui Justin din seara precedentă au atins un punct sensibil. Încerc să zic ceva în semn de protest, dar ridică o mână să mă oprească.

– Insist. O să caut o firmă de construcții serioasă. Dacă există așa ceva. Gata, hai, o să-ntârzi, și tu la fel.

Se ridică, iar eu îmi dau jos picioarele din pat și le vâd într-o pereche de papuci de casă îmblăniți. Cămașa de noapte mi se pare rece lipită de pielea goală și mă înfior în timp ce cobor și pun apa la fiert. Motanul nostru, Biscuit, se tot lipește de picioarele mele, făcându-mă să mă împiedic de el până când îi pun o porție de mâncare în castronel.

Aud cum șuietul dușului se oprește; ușa de la baie se deschide. Se aud pași la etaj, murmur de voci când Simon și Katie trec unul pe lângă celălalt. Se aude din nou hurelul. Katie se grăbește azi. Dacă se pregătește să iasă în oraș, stă în baie orentregi – nu că Simon s-ar plânge vreodată. Mai degrabă rămâne nespălat decât s-o bată la cap.

– Adolescenți, ridică el din umeri, atunci când o cert că a pus stăpânire pe baie. Oricum, mie nu-mi trebuie prea mult timp să mă spăl pe cap, spune și-și trece o mână peste creștet, pipăindu-și petecul de păr grizonant din ce în ce mai subțire, cu un zâmbet amar.

– Ești prea înțeleghător, îi spun.

După irascibilitatea lui Matt, este o ușurare să trăiești alături de cineva atât de tolerant; nu l-am văzut niciodată pe Simon pierzându-și cumpătul, nici măcar atunci când ne-am trezit cu vecinii la ușă a mia oară ca să se plângă de faptul că Justin ascultă muzică prea tare, deși era la un nivel care nu-l egala nici pe departe pe cel al țipetelor copiilor lor. Pur și simplu, Simon nu știe să se enerveze.

Melissa a strâns neîncrezătoare din ochi când i-am spus că Simon trăise singur timp de zece ani înainte să ne cunoaștem.

— Da' ce-i în neregulă cu el?

— Nimic! Doar că nu a găsit persoana potrivită. Dar se descurcă foarte bine cu treburile casnice. Gătește, face curat, chiar și calcă.

— Nu poți să-l trimiți și la mine-acasă când termini tu cu el? Neil poate să assembleze un computer din bucăți, dar pare să nu înțeleagă butonul care pune în funcțiune aspiratorul.

Am râs. Aveam sentimentul, chiar și în acele zile de la începutul relației, că n-o să-l trimit nicăieri pe Simon. Îmi amintesc frisonul de emoție pe care l-am simțit când m-a sărutat prima oară, și excitația partidei de sex făcut pe repede-nainte și cam neîndemânic la sfârșitul primei noastre întâlniri. Cu atât mai incitantă, cu cât era ceva total necaracteristic mie. Asta mi-a plăcut cel mai mult la Simon: mă făcea să mă simt o altă persoană. Nu o mamă, sau iubita lui Matt sau o soție. Eram eu însămi. Zoe Walker. Din casa alor mei, m-am mutat direct cu Matt și, când m-am trezit singură la treizeci de ani, eram atât de preocupată să mă asigur că le este bine copiilor mei, încât nu mi se mai părea important să-mi dau seama cine sunt cu adevărat. Faptul că l-am cunoscut pe Simon a schimbat asta.

Fac ceaiul și duc sus tava cu cele patru căni, bat la ușa lui

Justin și calc cu grijă prin dezordinea de lucruri aruncate pe jos, ca să-i pot pune o cană aburindă lângă pat.

– Justin, ți-am făcut ceai.

Nu se întoarce, iar eu iau cana de ieri, încă plină și rece de-acum. Mă uit la fiul meu, cu barba de trei zile ascunzându-i fața fină cu gropiță în bărbie; cu părul căzut peste frunte și cu un braț întins către tăblia patului.

– Iubitule, e aproape șapte.

Mormăie. Laptopul lui este deschis pe noptieră, la pagina unui forum de muzică. Fundal negru cu scris alb și sunt sigură c-o să mă ia durerea de inimă dacă zăbovesc pe el prea mult. La stânga zăresc fotografia pe care Justin o folosește la profilul online: este figura lui, dar ascunsă aproape în întregime de o mână care blochează obiectivul camerei. Pe palma lui, cu litere negre, este scris numele său de jucător: Game8oy_94.

Douăzeci și doi mergând spre doisprezece. Katie s-a grăbit tot timpul să crească – abia aștepta să-și abandoneze păpușile Barbie și poneii de jucărie –, dar bărbații pare că vor să rămână băieți pentru mai mult timp.

Mă gândesc la ce a spus Simon cu o seară în urmă și mă întreb dacă într-adevăr Justin va locui încă aici când va avea treizeci de ani. Mai înainte credeam că nu vreau să-mi plece niciodată copiii de-acasă. Îmi plăcea să stăm toți trei aici, întâlnindu-ne la cină, și în rest doar coexistând. Din când în când, Katie și cu mine mai ieșeam împreună, iar Justin se strecura în bucătărie în timp ce pregăteam ceaiul, șterpelind cartofi prăjiți înainte să apuc să-i pun în farfurii și explicându-mi intrigile jocului Grand Theft Auto, din care nu pricepeam mare lucru. Eram ca niște colegi de apartament, mă amăgeam de una singură. Abia când Simon s-a mutat cu noi mi-am dat seama cât de mult îmi lipsise faptul de a putea împărți acea

parte a vieții mele cu altcineva.

Justin își trage pilota peste cap.

— O să întârzi la serviciu, îi spun.

Și eu la fel, dacă nu mă pun în mișcare, mă gândesc.

— Nu mă simt bine, vine răspunsul lui mormăit.

Trag cu putere de pilotă.

— Melissa s-a dat peste cap pentru tine, Justin. N-o să pretinzi acum că ești bolnav ca să lipsești, mă auzi?

Hotărârea din vocea mea îl atinge, în cele din urmă. Știe că fără ajutorul Melissei nu ar avea de muncă – și să nu uităm că nici măcar nu am rugat-o eu.

— Bine, gata, poți să te oprești acum.

Îl las stând pe marginea patului, îmbrăcat cu boxeri, frecându-se pe creștet până când tot părul îi stă sculat pe cap.

Un val cald de abur își face loc pe ușa deschisă a băii. Bat la ușa lui Katie și-mi strigă să intru. Stă la biroul pe care-l folosește ca măsuță de toaletă, conturându-și sprâncene întunecate pe fața proaspăt machiată, cu părul răsucit în prosop.

— Ești grozavă! Îl beau cât îmi aranjez părul. Gata să plecăm la șapte jumate?

— Vrei pâine prăjită?

— Mă balonează. Mănânc ceva după.

Îmi trimite o beza și-și ia cana, cea cu inscripția „Stai calm și uită-te la TOWIE¹”. Chiar și înfășurată numai în prosop, tot e superbă. Are niște picioare până-n gât. Dumnezeu știe de la cine le-a moștenit, sigur nu de la mine; și Matt e destul de îndesat, chiar dacă este mai înalt decât mine.

— Nu mai e nimic de făcut, obișnuia el să spună, rânjind și mângâindu-și burta de bere

Nici că putea fi mai diferit de Simon: înalt și zvelt, cu picioare lungi care arată grozav când poartă costum și extrem de nostim când e în pantaloni scurți.

— Pun pariu că nu s-a murdărit pe mâini în viața lui, a spus Matt disprețuitor, după ce l-a întâlnit prima oară (în mod stânjenitor, pe treptele casei, când venise s-o aducă pe Katie).

— Poate că nici n-a fost nevoie s-o facă, i-am întors-o și eu, regretând cuvintele imediat ce le-am rostit.

Matt e inteligent. Poate nu genul academic, ca Simon, dar nu e nici vreun prost. Ar fi terminat facultatea dacă nu aș fi fost eu la mijloc.

Îi duc ceaiul lui Simon. S-a îmbrăcat deja; poartă o cămașă bleu-deschis și pantaloni de costum bleumarin, sacoul fiind încă în șifonier. A renunțat la cravată, ca o concesie făcută codului vestimentar mai relaxat abordat la *Telegraph*, dar nu e nici genul de bărbat care poartă pantaloni de doc. Mă uit cât e ceasul și intru și eu în baie, sperând că ceilalți mi-au mai lăsat și mie puțină apă caldă, dar sunt nevoită să-mi scurtez dușul când îmi dau seama că n-au făcut-o.

Mă șterg când aud o bătaie în ușă.

— Sunt aproape gata!

— Eu sunt. Am plecat.

— Oh, spun și deschid ușa, cu prosopul înfășurat în jurul trupului meu ud. Credeam că plecăm împreună.

Simon mă sărută.

— Am spus că mă duc puțin mai devreme azi.

— Suntem gata în zece minute.

— Îmi pare rău, dar chiar trebuie să plec. Te sun mai târziu.

Coboară și eu mă șterg, supărată pe mine că sunt dezamăgită de faptul că nu vrea să mergem împreună până la metrou; parcă-s

o adolescentă care nu primește jacheta echipei din care face parte tipul de care e îndrăgostită.

Înainte, Simon lucra în schimburi, dimineața și seara la știri și prin rotație în weekenduri. Acum câteva luni – pe la începutul lui august – s-au schimbat lucrurile la serviciu și l-au pus să lucreze după un program fix, de luni până vineri. Credeam că va fi fericit, dar în loc să ne bucurăm de mai multe seri petrecute împreună, vine acasă morocănos și deprimat.

– Nu-mi plac schimbările, mi-a explicat.

– Atunci cere înapoi vechile ture.

– Nu merge așa, mi-a spus el, frustrarea făcându-l să se rățoiască la mine. Nu înțelegi.

Avea dreptate, n-am înțeles. Așa cum nu pot pricepe nici acum de ce nu vrea să ne aștepte zece minute pe mine și pe Katie până suntem gata.

– Baftă! îi strigă el fetei, în timp ce se îndreaptă spre parter. Dă-i gata!

– Ai emoții? o întreb, în drumul spre stație.

Nu spune nimic, ceea ce e un răspuns în sine. Sub un braț își strânge portofoliul, în care se află douăsprezece fotografii optsprezece pe doisprezece centimetri care au costat o mică avere. În fiecare dintre ele poartă ceva diferit; și are o altă expresie facială. Simon i-a plătit fotografiile, ca surpriză pentru a optsprezecea ei aniversare, și nu cred s-o mai fi văzut vreodată așa de fericită.

– Nu-s convinsă că mai suport încă o respingere, spune ea încet.

Oftez.

– E un domeniu dur, Katie. Mă tem că o să mai ai parte de o mulțime de refuzuri.

— Mulțumesc. E bine să știu că mama mea are încredere în mine.

Îmi întoarce spatele de parcă ar vrea s-o șteargă de lângă mine, dacă n-am merge amândouă în aceeași direcție.

— Nu fi așa, Katie. Știi ce vreau să spun.

O salut pe tipa cu codițe care cântă la intrarea în stația de metrou Crystal Palace și caut prin buzunarul hainei una dintre monedele pe care le țin acolo. O cheamă Megan și e doar cu puțin mai mare decât Katie. Știu toate astea pentru că am întrebat-o într-o zi și mi-a povestit că părinții ei au alungat-o de-acasă și că-și duce zilele când pe la un prieten, când pe la altul, cântând la metrou și stând la coadă la băncile de alimente de la Norwood și Brixton.

— E frig azi, nu-i așa?

Arunc o monedă de zece pence în cutia chitarei ei, acolo unde se lovește de celelalte câteva, iar ea își întrerupe cântecul ca să-mi mulțumească, înainte să reia cu ușurință versurile următoarei strofe.

— Zece pence n-o s-o ajute prea mult, mamă.

Acordurile melodiei lui Megan se sting pe măsură ce înaintăm în interiorul stației de metrou.

— Zece dimineața, zece și seara când mă întorc de la serviciu. Asta înseamnă o liră pe săptămână, zic eu ridicând din umeri. Cincizeci de lire pe an.

— Ei bine, dacă pui problema în felul ăsta, atunci ești foarte generoasă, spune Katie și apoi rămâne tăcută pentru o clipă. Totuși, de ce nu-i dai atunci o liră în fiecare vineri? Sau un teanc de bancnote de Crăciun?

Ne scanăm cardurile Oyster² și trecem de barierele de control al biletelor către metrou.

— Pentru că în felul ăsta nu pare că-i dau foarte mult, îi răspund lui Katie, chiar dacă nu acesta este motivul; nu contează banii în sine, ci actul de bunătate. Așa, pot să ofer puțină bunătate în fiecare zi.

La stația Waterloo, ne străduim să ne facem loc pe peron și ne alăturăm procesiunii vâscoase care-și croiește drum către linia Northern.

— Pe bune, mamă, nu știu cum reușești să faci asta în fiecare zi.

— Te obișnuiești, îi spun, deși nu e vorba că te obișnuiești, ci mai degrabă că ajungi să suporti pur și simplu situația (să stai în picioare într-un tren plin ochi, în care mai și pute, vine la pachet cu un serviciu în Londra).

— Eu urăsc chestia asta. E destul că trebuie s-o fac miercurea și în serile de sâmbătă, dar să treci prin asta la orele de vârf? Dumnezeule, m-ar termina.

Katie este chelneriță la un restaurant de lângă Leicester Square. Ar putea să-și găsească ceva mai aproape de casă, dar îi place să se afle în ceea ce numește ea „inima orașului”. Ce vrea să spună este că e mult mai probabil să cunoască vreun producător de film sau un agent care își petrece timpul pe lângă Covent Garden și Soho decât în Forest Hill. E posibil să aibă dreptate, chiar dacă în cele optsprezece luni de când lucrează acolo asta încă nu s-a întâmplat.

Astăzi, însă, Katie nu se duce la restaurant. Merge să dea o probă, la o agenție teatrală (o alta dintr-o lungă serie) care, speră ea, va accepta s-o angajeze. Aș vrea să cred în ea pe cât de mult și-ar dori ea asta de la mine, dar sunt o persoană realistă. E frumoasă, talentată și e o actriță minunată, dar e doar o fată de nouăsprezece ani de la școala din Peckham, iar șansele ca ea să

aibă mega succes sunt cam tot atât de mari cât ale mele să câștig la loterie. Și eu nici măcar nu joc.

– Promite-mi că, dacă nici de data asta nu-ți iese, te vei gândi măcar la cursul acela de secretariat despre care ți-am spus.

Katie se uită la mine disprețuitor.

– Doar așa, ca să ai un plan de rezervă.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, mamă.

Stația Leicester Square este ca un stup. Suntem despărțite una de alta pentru scurt timp când ne apropiem de barierele de control al biletelor, iar când o regăsesc, o strâng de mână.

– Încerc să fiu practică, atâta tot.

E supărată pe mine și nu pot s-o condamn. De ce a trebuit să aleg taman momentul ăla ca să pomenesc de cursul de secretariat? Mă uit la ceas.

– Mai ai încă trei sferturi de oră. Lasă-mă să-ți iau o cafea.

– Aș prefera să fiu singură.

Bănuiesc că merit asta, dar vede ce efect are asupra mea.

– Doar ca să mai repet puțin textul, atâta tot.

– Sigur că da. Ei bine, atunci, noroc! Îți doresc asta sincer, Katie. Sper să meargă strună.

O văd cum se îndepărtează, dorindu-mi să pot să mă bucur pur și simplu pentru ea; s-o încurajez, așa cum a făcut-o Simon înainte să plece la serviciu de dimineață.

– Nu cred că te durea dacă dădeai și tu dovadă de mai mult entuziasm.

Melissa întinde margarină pe feliile de pâine, așezându-le apoi în perechi, cu umplutura în interior, gata pentru aglomerația de la prânz. În vitrinele de sticlă din față sunt tuburi cu maioneză cu ton, cu somon afumat și cu brânză rasă. Cafeneaua din Covent Garden

se cheamă Melissa's Too³. E mai mare decât cea din Anerley Road, cu scaune înalte la fereastră și cinci sau șase mese cu scaune metalice, care sunt vrăfuite într-un colț în fiecare seară pentru ca femeia de serviciu să poată spăla pe jos.

— Adică s-o mint, vrei să spui?

E nouă fără zece și în cafenea nu mai este nimeni, cu excepția lui Nigel, a cărui haină lungă gri este stropită cu noroi și care emană valuri de mirosuri corporale nu tocmai plăcute de fiecare dată când bărbatul se mișcă. Trage de o cană de ceai, așezat pe unul dintre scaunele înalte de la fereastră, până când Melissa îl alungă la ora zece în fiecare dimineață, spunându-i că prezența lui nu face bine afacerii. Nigel se așeza de obicei pe trotuarul din fața cafenelei, cu o șapcă pusă pe jos în fața lui, până când Melissei i s-a făcut milă de el. Îl taxează cu cincizeci de pence, cu două lire mai puțin decât prețul afișat pe tablă, și el are grijă să primească cu vârf și îndesat pentru ce-a plătit.

— Pur și simplu fii alături de ea.

— Dar sunt alături de ea! Mi-am luat vreo câteva ore libere de la serviciu tocmai ca să mergem împreună.

— Și ea știe chestia asta?

Nu mai zic nimic. Avusesem de gând să mă întâlnesc cu ea după audiție să văd cum i-a mers, dar Katie mi-a dat de înțeles destul de clar că nu mă vrea prin preajmă.

— Ar trebui s-o încurajezi. Când o să devină mare vedetă la Hollywood n-o să-ți convină să le spună celor de la revista *Hello!* că mama ei îi spunea că nu are talent.

Râd.

— Nu începe și tu acum! Simon e convins că va reuși.

— Păi vezi? spune Melissa, de parcă asta ar rezolva toată problema.

Plasa albastră de păr i s-a desfăcut și i-o prind eu, ca să nu mai fie nevoită să se spele din nou pe mâini după aceea. Melissa are părul brunet, lung, des și lucios, și îl poartă într-o împletitură complicată pe care am văzut-o făcând-o în câteva clipe. Când lucrează, își înfige un creion în coc, ceea ce-i dă un înșelător aer boem. Ca în majoritatea zilelor, poartă jeanși și ghete până la gleznă, și o cămașă albă apretată, cu mânecile suflecate până la coate, care scot la iveală o piele pe atât de albă pe cât de închisă la culoare e a bărbatului ei.

— Mulțumesc.

— Pe de altă parte, și despre el e convins că va ajunge un autor celebru, zic eu zâmbind larg, dar chiar dacă o spun în glumă, tot mă simt cumva lipsită de loialitate.

— Asta nu presupune să și scrii efectiv ceva?

— Dar chiar scrie, răspund, echilibrând balanța și luându-i apărarea lui Simon. A avut de făcut o documentare uriașă mai întâi și e greu să găsești timp când ai o slujbă cu normă-ntreagă.

— Despre ce e?

— Un fel de thriller cu spionaj, cred. Mă știi, nu-i tocmai genul meu de carte. Mie dă-mi oricând o Maeve Binchy⁴.

N-am citit nimic din romanul lui Simon. Vrea să aștepte până e gata înainte ca eu să-l văd, iar mie îmi convine chestia asta, pentru că, la drept vorbind, mi-e puțin teamă. Mă îngrijorează faptul că n-o să știu ce să spun despre el, că nici măcar nu sunt destul de pricepută ca să-mi dau seama dacă e bun de ceva sau nu. Sunt convinsă ca va fi o carte bună. Simon scrie foarte frumos. Este unul dintre cei mai experimentați ziariști de la *Telegraph* și lucrează la cartea asta de când l-am cunoscut.

Ușa se deschide și intră un bărbat în costum. O salută pe Melissa, adresându-i-se pe numele mic și vorbesc despre vreme în

timp ce ea îi face cafeaua, în care pune lapte și zahăr fără să mai fie nevoie să-l întrebe dacă vrea.

Pe raftul din perete este un exemplar al ziarului *Metro* de vineri și îl iau de-acolo în timp ce Melissa încasează banii. Oricine l-o fi citit a lăsat ziarul împăturit la articolul intitulat „Rata criminalității din metrourile londoneze e în plină creștere” și, chiar dacă nu se află nimeni lângă mine, instinctiv îmi mut brațul protejându-mi geanta, pe care o port de-a curmezișul pieptului, un obicei vechi de ani de zile. În ziar apare o fotografie a unui puști cam de aceeași vârstă cu Justin, cu fața lovită rău, și o alta a unei femei cu rucsacul deschis pe genunchi, cu o figură de parcă stă să plângă. Trec în grabă peste articol, dar nicio noutate; sfaturi despre cum să-ți ții bunurile cât mai aproape de tine, să nu călătorești de unul singur seara târziu. Nimic din ce nu i-am spus deja lui Katie, de mai multe ori chiar.

— Justin mi-a spus că gestionara ta a plecat acasă bolnavă ieri, spun eu când rămânem din nou singure.

— Iar azi e ziua ei liberă, așa că... — face un gest arătând spre plasa de păr albastră. Pun pariu că Richard Branson nu a avut genul ăsta de probleme pe când își construia imperiul.

— Eu pun pariu că a avut. Și nu-s prea convinsă că poți numi două cafenele, două cafenele *grozave*, adaug când prind privirea inflamată a Melissei, chiar un imperiu, totuși.

Melissa are un aer duplicitar:

— Trei.

Ridic o sprânceană și aștept detalii.

— Clerkenwell. Nu te uita așa la mine. Trebuie să profiți de ocazii dacă vrei să crești.

— Dar...

Mă opresc înainte să depășesc o linie de după care să nu mă

mai pot întoarce. Să deschid o a treia cafenea în timp ce a doua încă scârțâie m-ar îngrozi, dar bănuiesc că tocmai de-aia Melissa este cea care face afaceri și eu nu. Când m-am mutat în casa de lângă cea a Melissei și a lui Neil făceam un curs de contabilitate în cadrul unui program de educație pentru adulți. Fusesem varză la matematică în timpul școlii, dar Matt ținea copiii la el doar miercuri seara, ceea ce însemna că aveam de ales între asta și cursul de tapițerie, și nu m-am văzut câștigându-mi existența din tapițat scaune vechi. Melissa a fost primul meu client.

— Mi-am ținut singură contabilitatea până acum, mi-a spus ea, când i-am povestit că m-am înscris la curs, dar tocmai am luat un spațiu nou în Covent Garden și mi-ar prinde bine niște timp liber. Nu-i vorba decât de state de plată și facturi, nimic foarte complicat.

Am profitat de ocazie. Și chiar dacă a mai durat un an până când un alt client – Graham Hallow – mi-a oferit un serviciu permanent, am continuat să țin registrele pentru cele două cafenele.

— Melissa Trei? întreb, iar ea râde.

— Și Patru, și Cinci... cerul e limita!

Nu trebuie să ajung la serviciu mai devreme de prânz, dar când sosesc, pe la unsprezece, Graham se uită în mod ostentativ la ceas.

— Ce drăguț din partea ta că ai hotărât să vii azi, Zoe.

Ca întotdeauna, poartă un costum din trei piese, cu un ceas de buzunar prins la vestă. „Profesionalismul generează încredere”, mi-a explicat el odată, probabil într-o încercare de a mă face să ies din pantalonii mei Marks Spencer ca să port ceva mai de modă veche.

Nu-l iau în seamă. Cele două ore libere au fost aprobate și semnate chiar de el însuși vineri, înainte să plec acasă.

— Vrei să-ți fac o cafea? întreb, după ce am învățat cu mult timp în urmă că cea mai bună metodă de a-l dezumfla pe Graham este să i te adresezi extrem de politicos.

— Ar fi bine-venită, mulțumesc. Ai avut un weekend plăcut?

— N-a fost rău.

Nu-i dau alte amănunte, iar el nu mă întrebă nimic în plus. Îmi țin viața privată pentru mine, mai nou. Când m-am combinat cu Simon, Graham a îndrăznit să sugereze că era nepotrivit să mă întâlnesc cu cineva cunoscut prin intermediul serviciului meu, chiar dacă trecuseră luni bune de când Simon venise pentru prima oară la birou, ca să ceară câteva informații despre prețurile spațiilor comerciale, pentru un articol la care lucra.

— Dar nu ar fi fost nepotrivit în schimb să ies cu șeful? am răspuns, încrucișându-mi brațele și privindu-l drept în ochi.

Pentru că la șase săptămâni după ce am aflat de aventura lui Matt, pe când eram la pământ și nu mai știam ce să fac să mă ridic, Graham Hallow mă invitase să ieșim împreună și eu am refuzat.

— Îmi era milă de tine, a spus el, când l-am confruntat câțiva ani mai târziu. Credeam că aveai nevoie să fii consolată.

— Sigur. Mulțumesc.

— Poate că exact la fel crede și tipul ăsta nou.

N-am mușcat momeala. Știam că Simon nu mă compătimea. Mă adora. Îmi cumpăra flori, mă ducea la restaurante drăguțe și mă săruta într-un fel care făcea să mi se înmoaie genunchii. Ne întâlneam doar de câteva săptămâni, dar știam deja, pur și simplu știam. Poate că lui Graham îi fusese milă de mine, dar nu mi-a iertat niciodată pe deplin faptul că l-am refuzat. Nu mi-a mai dat voie să plec mai devreme atunci când erau copiii bolnavi, nici nu m-a mai scutit de dojenitul corespunzător atunci când trenurile

aveau întârzieri. Din clipa aceea, s-a comportat ca la carte, iar eu aveam prea mult nevoie de slujba lui ca să risc să încalc regulile.

Graham își bea cafeaua, apoi își îmbracă sacoul și dispare. Nu are nimic în agendă, dar bombăne ceva despre întâlnirea cu un tip în legătură cu un câine și, la drept vorbind, mă bucur să rămân singură. Biroul este neobișnuit de liniștit pentru o zi de luni, așa că încep o îndelung amânată curățenie de primăvară, punând tot felul de documente în tocătorul de hârtie și mutând ghivecele vechi de o mie de ani cu planta-păianjen ca să șterg praful pe după ele.

Telefonul meu scoate un bip și văd un mesaj de la Matt.

KT okay?

Scurtează numele tuturor în felul ăsta. Katie este KT, Justin e Jus, iar eu sunt Zoe numai atunci când ne certăm.

Bănuiesc că Simon ar fi Si, dacă ar avea genul acela de relație.

Îi răspund:

Încă nu am vești de la ea. Nu știu dacă e semn bun sau nu.

Era încrezătoare?

Mă gândesc o secundă la ce să răspund.

Optimistă.

Și tu? x

Văd simbolul pupicului și îl ignor. Las conversația în aer, continuând să șterg praful, iar după câteva minute, Matt sună.

– Ai făcut-o iarăși, așa-i?

– Ce să fac? întreb, știind foarte bine la ce se referă.

– Ai dezumflat-o în legătură cu audiția.

Pronunță consoanele cumva înfundat și știu că e din cauză că tocmai și-a băgat o țigară în gură. Ca o confirmare, aud clinchetul unei brichete care se aprinde și Matt trage un fum lung. Au trecut aproape douăzeci de ani de când m-am lăsat de fumat, dar tot am o senzație fizică, ca și cum aș trage eu din țigară, în timp ce inhalează fumul.

– N-am făcut asta, încep, dar Matt mă cunoaște prea bine. Cel puțin, nu intenționat.

– Ce i-ai spus?

– Doar am adus vorba despre cursul de secretariat despre care ți-am zis...

– Zo..

– Ce? Și tu ai fost de acord că ar fi perfect pentru ea.

Aud zgomotul traficului în fundal și știu că Matt a oprit într-o parcare pentru taxiuri și stă rezemat de mașină.

– Trebuie să o iei cu frumosul. Dacă o împingi cu forța într-o anumită direcție, o s-o ia la goană direct în sens opus.

– Actoria nu-i o slujbă serioasă, răspund, pentru că a mă contrazice cu Matt e un obicei de care e greu să mă dezobișnuiesc. Are nevoie de un plan de rezervă.

– O să-și dea și singură seama de asta în curând. Și când o să se întâmple, o să fim alături de ea.

Termin de șters praful în biroul principal și mă îndrept spre cel al lui Graham. Pupitrul lui e de două ori mai mare decât al meu, dar aproape la fel de ordonat. Este unul dintre puținele lucruri pe care le avem în comun. Paralel cu marginea biroului stă un calendar, cu citatul motivațional al zilei, îndemnându-mă să fac ceva azi pentru care eu, cea din viitor, o să-mi mulțumesc. Pe partea cealaltă a biroului sunt trei tăvițe pentru documente,

așezate una deasupra celeilalte și etichetate: *intrări, de rezolvat, poștă*. În fața lor se află un teanc de ziare. Deasupra, *London Gazette*.

Nimic neobișnuit. Ar fi chiar greu să găsești un birou în Londra care să nu aibă vreun exemplar din *Gazette* aruncat pe undeva. Iau primul număr, spunându-mi că fac în continuare curățenie, și observ că și ziarul de dedesubt este tot *London Gazette*. La fel și cel de sub el, și următorul. Vreo douăsprezece numere sau mai bine, frumos așezate unul peste altul. Arunc o privire spre ușă și apoi mă așez pe scaunul de piele al lui Graham, deschizând primul ziar. Răsfoiesc rapid primele pagini, dar nu mă pot abține să trec direct la pagina de anunțuri.

Și apoi simt cum mi se strânge stomacul, iar palmele încep să-mi transpire. Pentru că pe ultima pagină a ziarului pe care-l țin în mână, un ziar de acum câteva zile, se află imaginea unei femei pe care am mai văzut-o.

Suntem cu toții sclavii obiceiurilor noastre.

Chiar și tu.

Îți iei aceeași haină în fiecare zi; pleci de-acasă la aceeași oră în fiecare dimineață. Ai un loc preferat în autobuz sau în metrou; știi precis ce scară rulantă merge mai repede, ce barieră de control al biletelor să folosești, la care tarabă se formează coada cea mai scurtă.

Știi lucrurile astea; și le știi și eu.

Știi că-ți cumperi același ziar de la același chioșc; laptele, la același moment în fiecare săptămână. Știi drumul pe care-ți duci copiii la școală; scurtătura pe care o iei când te întorci acasă de la orele de zumba. Știi

strada pe care te desparți de prietenele tale, după o vineri seara petrecută la pub; și știi că restul drumului până acasă îl parcurgi singură. Știi traseul de cinci kilometri pe care alergi duminica dimineața și locul exact în care te oprești să faci exercițiile de stretching.

Știi toate lucrurile astea pentru că ție nu ți-a trecut niciodată prin cap că ești observată.

Rutina este confortabilă pentru tine. Este familiară, îți dă încredere.

Rutina te face să te simți în siguranță.

Rutina o să te omoare.

6.

Kelly tocmai ieșea din sala de ședințe când îi sună telefonul. Număr ascuns însemna aproape întotdeauna dispeceratul și își sprijini telefonul între ureche și umărul drept, în timp ce își încheia vesta de protecție.

— Kelly Swift.

— Poți să preiei un apel de la o doamnă, Zoe Walker? se auzi o voce.

Kelly auzea zumzăitul vocilor din fundal; o mulțime de alți operatori care răspundeau la telefoane și redistribuiau apelurile.

— Vrea să vorbească cu tine în legătură cu un furt pe linia Circle, ceva luat dintr-o geantă.

— Va trebui să-i faci legătura cu brigada Furturi. Mi-am încheiat perioada de transfer la ei acum câteva zile; acum sunt din nou la Poliția de Proximitate.

— Am încercat, dar nu răspunde nimeni la ei. Numele tău este încă dat la contacte pentru genul asta de infracțiuni, de aia... — încep să explice operatorul, iar Kelly oftă.

Numele Zoe Walker nu-i spunea nimic, dar în cele trei luni petrecute la brigada Furturi avusese de-a face cu mai multe victime ale unor furturi de portofele decât își putea aduce aminte.

— Fă-mi legătura.

— Mulțumesc.

Operatorul păru ușurat și, nu pentru prima oară, Kelly se simți bucuroasă că lucra în partea activă a poliției, nu blocată într-o încăpere fără ferestre, primind apeluri de la diverși cetățeni. Auzi un clic slab.

— Alo? Alo? făcu o altă voce pe fir, de data asta o voce feminină, destul de agitată.

— Alo? Aici agent de poliție Swift. Cu ce vă pot ajuta?

— În sfârșit! Ai zice că încerc să sun la MI5.

— Mă tem că nu e nici măcar pe-aproape la fel de interesant. Înțeleg că vreți să vorbim despre un furt la metrou. Ce vi s-a furat?

— Nu mie, răspuse femeia, de parcă Kelly nu înțelegea cum stau lucrurile. Lui Cathy Tanning.

Genul acesta de telefoane erau obișnuite atunci când un ofițer de poliție era citat într-un ziar. Tot felul de oameni îl contactau; de multe ori, fără nicio legătură cu articolul însuși, de parcă faptul că-ți aflaseră numele și că puteai fi un umăr pe care să plângă era suficient pentru ei.

— I-au fost furate cheile din geantă pe când adormise în timp ce se întorcea spre casă, continuă doamna Walker. Nimic altceva, doar cheile.

Era genul de furt care părea nefiresc. Când întocmise raportul preliminar, Kelly nu fusese întru totul hotărâtă dacă să considere cazul ca furt, de la bun început, dar Cathy insistase că nu-și pierduse cheile.

— Le țin într-un compartiment separat în geantă, îi spusese ea polițiștei. Nu aveau cum să cadă.

Buzunarul respectiv era pe exteriorul genții de tip rucsac, iar un fermoar și o cataramă de piele făceau imposibilă căderea cheilor de la sine. Ambele fuseseră desfăcute.

Imaginile de pe camerele de supraveghere o arătaseră pe Cathy intrând la metrou la stația Shepherd's Bush, cu catarama de la buzunarul rucsacului părănd bine închisă. La momentul la care a părăsit metroul, la Epping, cureaua cataramei atârna desfăcută, cu buzunarul întredeschis.

În privința stabilirii modului de operare, fusese extrem de simplu. Cathy era martorul perfect: avea întotdeauna același traseu

spre casă, ba chiar alegea și același vagon de metrou de la linia Central, așezându-se, de câte ori era posibil, pe același loc. Dacă toată lumea ar fi la fel de predictibilă, își aminti Kelly că-și spusese atunci, asta i-ar face slujba mult mai simplă. O identificase pe Cathy pe imaginile camerelor de supraveghere la doar câteva minute după ce începuse s-o caute, dar nu fusese victima vreunui dintre clienții ei obișnuiți puși pe furtișaguri. Cei mai frecvenți infractori de la metrou erau zilele acelea frații Curtis, dar ei căutau portofele și telefoane, nu chei.

Când Kelly a cerut înregistrarea cu vagonul de metrou în care apărea și Cathy la momentul furtului a fost cât pe-acți să-l rateze pe făptaș.

Cathy adormise, rezemată de peretele vagonului, cu picioarele încrucișate și cu brațele strânse protector în jurul genții. Kelly fusese foarte atentă să cerceteze vagonul în căutarea unor puști cu hanorace cu glugă sau a unor femei care călătoreau în pereche, cu batic pe cap și bebeluși în brațe, încât aproape că nu l-a băgat în seamă pe bărbatul care stătea în picioare, în apropiere de Cathy. În mod cert nu corespundea profilului hoțului obișnuit de buzunar. Înalt și bine îmbrăcat, cu un fular gri petrecut de două ori în jurul gâtului și apoi ridicat deasupra urechilor, atât cât să-i acopere parțial fața, de parcă ar fi fost încă afară, înfruntând urgiile naturii. Era cu spatele la cameră, cu privirea în pământ. Cu o mișcare rapidă și sigură s-a lăsat în jos, s-a aplecat spre Cathy Tanning, apoi s-a ridicat, în timp ce mâna dreaptă i-a dispărut în buzunar prea repede pentru ca polițista să vadă ce anume avea în mână.

Crezuse oare că avea să găsească un portmoneu în buzunarul exterior? Sau un telefon? O încercare la noroc, care se dovedise dezamăgitoare, când a descoperit apoi că nu se alesese decât cu niște chei? Pe care le-a luat oricum, pentru că ar fi fost un risc

inutil să încerce să le pună înapoi și pe care le-a abandonat pe undeva în drum spre casă?

Kelly își petrecuse ultimele ei zile la brigada Furturi încercând să dea de hoțul din cazul Cathy Tanning pe undeva pe la metrou, dar nu avea decât un instantaneu la o rezoluție atât de slabă, că nici măcar nu avusese rost să-l pună în circulație. Bărbatul era asiatic, de lucrul ăsta putea fi sigură, și avea cam în jur de un metru optzeci. Camerele de supraveghere aveau înregistrări color, iar calitatea imaginii era impresionantă, ai fi putut crede de-a dreptul că urmărești imagini de la știri cu navetiștii la metrou, dar asta nu a fost de-ajuns ca să obțină o identificare sigură a făptașului. Pentru asta camerele ar fi trebuit să fie îndreptate în direcția potrivită; să fie poziționate în așa fel, încât să surprindă o imagine frontală completă. De prea multe ori – ca în această situație – infracțiunea se petrecea într-o zonă acoperită doar periferic de camera de supraveghere. Să mărești imaginea ca să vezi mai bine ar fi însemnat o imagine mai neclară, până într-atât încât detaliile importante ajungeau să se piardă într-o figură omogenă pe care nu aveai nicio șansă s-o identifici cu precizie.

– Ați fost martoră la furt? întrebă Kelly, îndreptându-și din nou atenția asupra lui Zoe Walker.

În mod cert, ar fi sunat mai devreme dacă ar fi văzut cu adevărat infracțiunea petrecându-se. I-a trecut apoi prin cap că poate că Zoe Walker găsisese cheile; asta însemna că ar fi putut să le trimită la criminalistică pentru analize.

– Am câteva informații pentru dumneavoastră, spuse Zoe Walker.

I se adresa formal, pe un ton abrupt, aproape nepolitic, dar sub acesta se ascundea o nesiguranță care trăda nervozitate.

Kelly o îndemnă cu blândețe să continue.

Apăru sergentul, bătând în cadranul ceasului. Kelly îi arată receptorul și mimă *Un minut*.

— Victima. Cathy Tanning. Fotografia ei a apărut într-o reclamă de la secțiunea anunțuri din *London Gazette*, chiar înainte să-i fie furate cheile.

La orice s-ar fi așteptat Kelly din partea lui Zoe Walker, mai puțin la asta. Se așează.

— Ce fel de anunț?

— Nu sunt foarte sigură. E pe o pagină cu altele similare, reclame la linii erotice și escorte. Iar vineri am văzut același anunț, doar că am impresia că era fotografia mea.

— Aveți impresia?

Kelly nu-și putu opri o doză de scepticism să i se strecoare în voce. O auzi pe Zoe Walker ezitând.

— Ei bine, seamăna cu mine. Doar că nu purta ochelari. Deși, uneori și eu port lentilele de contact, din acelea zilnice, de unică folosință, știți? spuse femeia, oftând. Nu mă credeți, nu-i așa? Credeți că sunt vre o țcănită.

Era atât de aproape de ceea ce credea Kelly cu adevărat, încât aproape că se simți vinovată.

— Ba deloc. Doar că încerc să stabilesc cum s-au petrecut lucrurile. Îmi puteți da datele anunțurilor pe care le-ați văzut?

Așteptă până când Zoe verifică în calendar, apoi își notă cele două date: marți, 3 noiembrie pentru fotografia lui Cathy Tanning și vineri, 13 noiembrie, pentru Zoe.

— O să cercetez, îi promise ea femeii, chiar dacă nu știa când avea să găsească timp și pentru așa ceva. Nu vă faceți griji.

— Nu.

Paul Powell era de neclintit.

— Ai avut trei luni în care te-ai fâțâit în haine civile, în timp ce

noi, ceilalți, am muncit pe-aici; e timpul să faci treabă adevărată de polițist.

Kelly își mușcă limba, știind că nu avea rost să-l transforme în dușman pe sergentul Powell.

— Vreau doar să stau de vorbă cu Cathy Tanning, spuse ea, detestându-și tonul rugător, și după aia promet că mă întorc imediat.

Nu era nimic mai frustrant ca o treabă neterminată, ceva neverificat, și chiar dacă Zoe Walker păruse cel puțin bizară, ceva o zgândărea totuși pe Kelly, nu-i dădea pace. Era posibil să fi apărut fotografia lui Cathy în anunțurile din ziar? Era posibil să nu fi fost o victimă întâmplătoare, ci o țintă atent aleasă? Ba chiar anunțată printr-o reclamă? Greu de crezut.

— Nu mai e treaba ta. Dacă e ceva de investigat, o vor face cei de la brigada Furturi. Dacă n-ai destul de lucru, nu trebuie decât să spui...

Kelly ridică brațele defensiv. Știa când trebuie să renunțe.

Cathy Tanning avea o casă în Epping, nu departe de stația de metrou. Păru bucuroasă să primească un telefon de la Kelly, sugerându-i să se întâlnească la un wine bar în Sefton Street atunci când Kelly avea să-și termine programul. Kelly fu imediat de acord, știind că, dacă voia să investigheze o nouă pistă în cazul de care nu mai era în niciun fel legată oficial, trebuie s-o facă pe cont propriu, în timpul ei liber.

— Nu le-ai găsit, nu-i așa?

Cathy avea treizeci și șapte de ani. Medic generalist la o clinică în apropiere de Shepherd's Bush, era o tipă directă, ceea ce Kelly suspecta că-i cam deranja pe unii dintre pacienții săi. Ei însă îi plăcea lucrul ăsta.

— Îmi pare rău.

— Asta e. Nici nu mă așteptam să le găsești. Sunt curioasă însă, care-i povestea cu anunțul?

Recepționista de la *Gazette* fusese surprinzător de amabilă, trimițându-i prin e-mail copii color ale tuturor anunțurilor de la secțiunea respectivă din datele menționate de Zoe Walker. Kelly le examinase în timp ce se afla în metrou, identificând destul de repede imaginea pe care Zoe o considera ca înfățișând-o pe Cathy. Cu doar câteva zile în urmă, Kelly îl urmărise pe fotograful de la *Metro* în timp ce îi lua mai multe instantanee lui Cathy, și observase cum bretonul femeii se așeza într-un anumit fel în partea dreaptă, precum și un rid micuț între sprâncenele ei. Fotografia din *Gazette* îi semăna în mod evident.

Kelly puse anunțul decupat din ziar pe masă în fața lui Cathy, urmărind cu atenție reacția acesteia. Nu erau prea multe informații sub fotografie, dar anunțul era înconjurat de altele pentru escorte și linii erotice, sugerând că și el oferea servicii similare. Oare medicii generaliști aveau ca slujbă secundară servicii la linii erotice? Sau ca dame de companie?

Primul lucru pe care-l făcuse Kelly când primise copii ale anunțurilor fusese să acceseze adresa de web – gasesteperecheapotrivita.com. Căutarea o dusese la o pagină goală, cu o casetă în centrul paginii care sugera că ar fi fost nevoie de o anumită parolă, dar fără nicio indicație suplimentară despre care ar fi putut fi aceasta sau cum ar fi putut cineva s-o obțină.

Cathy era cu adevărat surprinsă. Un moment de tăcere, apoi un râs nervos. Ridică anunțul și-l privi mai atent.

— Ar fi putut să alegă un unghi mai bun, nu crezi?

— Deci, tu ești în fotografie?

— E haina mea de iarnă.

Fotografia fusese decupată cu atenție, pentru ca detaliile fundalului întunecat să nu fie identificabile. Un spațiu de undeva dinăuntru, se gândi Kelly, deși nu putea să spună cu siguranță care era acela. Cathy privea spre cameră, dar nu direct în obiectiv; privea în depărtare, ca și cum se gândea la cu totul și cu totul altceva. Umerii hainei ei maro-închis erau însă vizibili, cu o glugă cu margini îmblănite atârând relaxat în spatele capului ei.

— Ai mai văzut fotografia asta până acum?

Cathy infirmă dând din cap. În ciuda siguranței de sine pe care o afișa, Kelly, își putea da seamă că situația o zăpăcise cumva.

— Și bănuiesc că nu ai dat tu anunțul.

— Uite, poate că situația din sistemul de sănătate e cam dură, dar nu sunt tocmai pregătită să încep altă carieră.

— Ești înregistrată pe vreun site de întâlniri?

Cathy o privi amuzată.

— Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar încerc să-mi dau seama dacă e posibil ca fotografia să fi fost luată de pe un site legal.

— Nu sunt pe niciun site de genul ăsta, răspuse Cathy. Nu a trecut mult timp de când am ieșit dintr-o relație serioasă și, ca să-ți spun drept, s-o iau de la capăt cu alta e ultimul lucru la care mă gândesc acum.

Puse copia anunțului înapoi pe masă, luă o gură de vin, apoi se uită la Kelly.

— Spune drept, ar trebui să-mi fac griji?

— Nu știu, răspuse Kelly sincer. Anunțul ăsta a apărut cu două zile înainte să-ți fie furate cheile, iar eu am aflat despre el abia acum câteva ore. Femeia care l-a găsit, Zoe Walker, crede că și fotografia ei a apărut în ziarul de vineri.

— Și ei i s-a furat ceva?

— Nu. Dar e de înțeles că o neliniștește povestea asta cu fotografia care i-a apărut în ziar.

— Și eu simt la fel.

Cathy nu mai spuse nimic o vreme, de parcă ar fi cântărit dacă era bine să continue.

— Chestia este, Kelly, că eu chiar voiam să te sun de câteva zile.

— Și de ce n-ai făcut-o?

Cathy o fixă pe Kelly cu privirea.

— Sunt doctor. Am de-a face cu fapte, nu cu fantezii, așa cum îmi închipui că ți se întâmplă și ție. Am vrut să te sun, dar... n-am fost sigură.

— Sigură de ce?

Urmă o altă pauză.

— Cred ca mi-a intrat cineva în casă cât timp am fost eu la serviciu.

Kelly nu spuse nimic, așteptând-o pe Cathy să continue.

— Nu sunt sigură. E mai degrabă vorba de... un sentiment, spuse Cathy și-și dădu ochii peste cap. Știu, chestia asta nu-i valabilă într-o instanță, nu? Exact de aia nici n-am raportat-o. Dar când m-am întors alaltăieri acasă de la serviciu aș fi putut să jur că simt miros de aftershave în holul de la intrare, iar când am urcat la etaj să mă schimb, capacul de la coșul de rufe era dat la o parte.

— E posibil să-l fi lăsat chiar tu așa?

— E posibil, dar e puțin probabil. Să-l închid e unul din gesturile alea reflexe, știi? spuse Cathy și apoi se opri. Cred că-mi lipsește niște lenjerie intimă.

— Dar ai schimbat încuietorile, totuși, nu? întrebă Kelly. Așteptai să vină lăcătușul când ai raportat furtul.

Cathy avu dintr-odată un aer jenat.

— Am schimbat încuietoarea de la ușa din față, dar nu și pe cea de la ușa din spate. Ar mai fi costat încă o sută de lire și, la drept vorbind, nici nu prea vedeam rostul. Nu era nimic pe cheile mele care să fi indicat cumva adresa, iar la momentul acela mi s-a părut o cheltuială în plus complet inutilă.

— Și acum...?

Kelly lăasă finalul întrebării suspendat în tăcerea dintre ele.

— Acum îmi doresc să fi schimbat ambele încuietori.

7.

E aproape trei după-amiaza când Graham se întoarce la birou.

— Prânz de lucru, îmi oferă el o explicație, iar eu deduc din aerul lui relaxat că prânzul a fost însoțit de cel puțin vreo două halbe.

— Pot să trag o fugă la poștă, acum că ai venit?

— Grăbește-te, am o vizionare într-o oră.

Totul a fost organizat și așezat ordonat în teancuri prinse cu elastic pe biroul meu. Strecor plicurile într-o sacoșă și-mi pun haina, în timp ce Graham dispare în biroul lui.

E atât de frig afară, că pot vedea aburii respirației cum îmi ies din gură și-mi îndes mâinile adânc în buzunare, frecându-mi degetele de palme. O vibrație surdă mă avertizează că am primit un mesaj, dar telefonul se află în buzunarul interior. Mai poate aștepta.

La coada de la oficiul poștal îmi desfac fermoarul și-mi scot telefonul. Mesajul este de la Kelly Swift.

Ați putea să-mi trimiteți o fotografie a dvs. cât mai curând posibil?

Oare asta înseamnă că a vorbit cu Cathy Tanning? Înseamnă că mă crede? Nici nu apuc bine să termin de citit textul de pe ecran, că apare imediat un altul.

Fără ochelari.

Sunt șase oameni la coadă în fața mea și cam tot atâția în spatele meu. *Cât mai curând posibil*, mi-a scris Kelly Swift. Îmi dau jos ochelarii și deschid camera telefonului. Îmi ia o clipă să-mi

amintesc cum să întorc imaginea așa încât pe ecran să apară reflexia mea, apoi întind brațul cât de mult pot fără să devină evident pentru toată lumea ceea ce fac, adică un selfie. Unghiul din care este prinsă imaginea mea, cumva de jos, face să pară că am gușă și pungi sub ochi, dar fac totuși fotografia, îngrozită când camera mă dă de gol cu un clic sonor. Ce jenant! Cine își face selfie la coadă la poștă? Îi trimit fotografia lui Kelly Swift și văd imediat notificarea care mă anunță că a primit-o. Mi-o imaginez împerechind poza mea cu imaginea apărută în *London Gazette* și aștept să-mi trimită un nou mesaj în care să-mi spună că doar mi-am închipuit asemănarea, dar telefonul rămâne în continuare tăcut.

În schimb, îi trimit eu un mesaj lui Katie, să aflu cum a fost la audiție. Deja la ora asta trebuie să fi terminat de mult și știu că nu a dat niciun semn din cauza felului în care i-am vorbit azi-dimineață. Îmi pun telefonul în buzunar.

Când ajung la serviciu, îl găsesc pe Graham aplecat deasupra biroului meu, scotocind prin sertarul cel mai de sus. Se ridică brusc când deschid ușa, cu roșeața urâtă de pe gâtul său care nu trădează atât jenă, cât enervare că a fost prins asupra faptului.

— Cauți ceva?

În sertarul de sus sunt doar plicuri de forme și mărimi diverse, pixuri și elastice, și mă întreb dacă a umblat și prin celelalte. Cel din mijloc găzduiește documente mai vechi, așezate ordonat după dată, în caz că aş avea nevoie să caut ceva anume. În sertarul de jos este o mare harababură: o pereche de adidași din vremea în care mă gândeam să merg pe jos până la Tamisa înainte de a lua metroul, ciorapi, cosmetice, tampoane. Mi-ar plăcea să-i spun să-și ia etichetele de pe lucrurile mele personale, dar știu ce ar răspunde la asta: e afacerea lui, cu biroul lui, sertarele lui. Dacă Graham

Hallow ar fi proprietar, ar fi genul care ar intra peste tine în ziua inspecției fără să bată la ușă.

– Cheile de la Tenement House. Nu sunt în dulap.

Traversez încăperea spre dulapul cu chei montat pe peretele de pe holul de lângă fișet. Tenement House este un ansamblu de birouri din cadrul unui complex mai mare, numit City Exchange. Caut la litera C și găsesc cheile imediat.

– Credeam că Ronan se ocupă de Exchange.

Ronan este ultimul dintr-o lungă serie de agenți imobiliari juniori. Întotdeauna bărbați – Graham consideră că femeile nu sunt în stare să poarte o negociere – și atât de asemănători, de parcă ar intra și ar ieși pur și simplu în/din același costum, cu unul nou apărând la distanță de câteva zile după ce a plecat cel dinaintea sa. Nu zăbovesc niciodată prea mult, cei valoroși pleacă la fel de repede precum cei slabi.

Fie Graham nu-mi aude remarca, fie alege s-o ignore, îmi ia cheile din mână și-mi reamintește că noii chiriași de la Churchill Place vor veni puțin mai târziu să semneze contractul de închiriere. Clopoțelul de la ușă sună când pleacă. Nu are încredere în Ronan, asta-i problema. Nu are încredere în niciunul dintre noi, ceea ce înseamnă că, în loc să stea la birou, acolo unde ar trebui să fie, de fapt, el umblă pe străzi, verificând pe toată lumea și încurcând lucrurile.

Stația de metrou Cannon Street este plină de bărbați în costume. Mă strecur pe peronul aglomerat până când ajung aproape de gura tunelului. În primul vagon sunt întotdeauna mai puțini oameni decât în celelalte, iar când va ajunge la Whitechapel, ușile se vor deschide direct în fața ieșirii de la metrou.

În tren, iau ziarul *Gazette* de azi, abandonat pe măsuța slinoasă

din spatele scaunului meu. Dau direct la paginile de la final, unde sunt anunțurile, și găsesc reclama cu numărul de telefon nealocat: 0809 4 733 968. Femeia de azi este brunetă, se vede din partea de jos a fotografiei că are un bust proeminent și un zâmbet larg îi dezvelește dinții albi și drepti. În jurul gâtului poartă un lăntișor delicat cu o mică cruciuliță argintie.

Oare știe că fotografia ei a apărut la pagina de anunțuri?

N-am mai primit niciun semn de la Kelly Swift, și-mi spun că tăcerea ei este un semn bun, mai degrabă decât ceva care să mă pună pe gânduri. M-ar fi sunat imediat dacă ar fi fost vreun motiv de îngrijorare. Ca un doctor, atunci când te sună pentru că are niște rezultate îngrijorătoare de la analize. Lipsa veștilor înseamnă vești bune, nu așa se zice? Simon avea dreptate, nu e a mea fotografia din ziar.

Schimb metroul la Whitechapel și iau trenul spre Crystal Palace. Pe măsură ce merg, aud pași în spatele meu. Nimic neobișnuit în asta, se aud pași pretutindeni la metrou, zgomotul lor reverberând în pereți, amplificându-se până când pare că zeci de oameni merg, aleargă, își târâie picioarele.

Dar nu pot scăpa de senzația că e ceva în neregulă cu pașii pe care-i aud acum.

Că mă urmăresc pe mine.

Când aveam optsprezece ani, am fost urmărită odată până acasă pe când mă întorceam de la magazin, nu la mult timp după ce am rămas însărcinată cu Justin. Faptul că eram gravidă mă făcuse super-sensibilă și vedeam pericole pândind la fiecare colț. Asfaltul crăpat în care m-aș fi putut împiedica, biciclistul care sigur avea să dea peste mine. Mă simțeam în așa măsură responsabilă pentru viața din interiorul trupului meu că părea aproape imposibil și să traversez fără să simt c-o pun în pericol.

Leșisem să cumpăr lapte, insistând pe lângă mama lui Matt că aveam nevoie să fac puțină mișcare, dorind să fac și eu măcar un gest mărunț ca să-i mulțumesc că mă primise în casa lor. Era întuneric și, pe când mă întorceam acasă, mi-am dat seama că sunt urmărită. Nu se auzea nimic, nu era o senzație, doar certitudinea că cineva se afla în spatele meu și că se străduia să nu facă zgomot.

Simt același lucru acum.

Pe-atunci nu știam cum era mai bine să procedez. Am traversat, iar persoana care mă urmărea a făcut la fel. Îi puteam auzi pașii, deja; apropiindu-se de mine, fără să-i mai pese că făcea zgomot. M-am întors și am văzut un bărbat – un tânăr – nu cu mult mai mare decât Matt. Cu o bluză cu glugă și mâinile băgate adânc în buzunare. Și o eșarfă acoperindu-i partea de jos a feței.

Era o scurtătură spre casa lui Matt; o străduță îngustă care trecea prin spatele unui șir de case. Un pic mai mare decât o alee. *Ajung mai repede*, am hotărât atunci, fără să gândesc prea rațional, dorindu-mi doar să fiu acasă în siguranță.

La colțul străzii am luat-o la fugă, iar băiatul din spatele meu a început să alerge și el. Plasa de cumpărături mi-a căzut din mâini, dopul de plastic desfăcându-se de pe cutia cu lapte, împrăștiind o explozie albă pe asfalt. Câteva secunde mai târziu, am căzut și eu, în genunchi, punându-mi o mână protectoare în jurul mijlocului.

S-a terminat totul într-o clipă. Tânărul s-a aplecat asupra mea, i-am putut vedea doar ochii, a întins o mână și mi-a căutat brutal prin buzunare. Mi-a smuls portmoneul și a fugit, lăsându-mă căzută pe jos.

Pașii se apropie.

Măresc ritmul. Mă forțez să n-o iau la fugă, dar merg cât de repede pot, sprintul neobișnuit dezechilibrându-mă și făcându-mi

geanta să se bălăngăne dintr-o parte în alta.

La ceva distanță în fața mea este un grup de fete și încerc să le prind din urmă. Siguranța dată de număr, îmi spun. Se protestesc, alergând, sărind, râzând, dar nu par amenințătoare. Nu ca pașii din spatele meu, care se aud din ce în ce mai tare și mai greoi, apropiindu-se.

— Hei! aud.

O voce masculină. Aspră și dură. Îmi trag geanta în față, îmi țin brațul deasupra ei ca să nu poată fi desfăcută, apoi mă panichez la gândul că dacă cineva mi-o smulge mă va trage și pe mine odată cu ea. Mă gândesc la sfatul pe care-l dau întotdeauna copiilor mei, că e mai bine să fii jefuit decât rănit. *Cedați fără să opuneți rezistență*, le spun de fiecare dată. *Niciun lucru nu e atât de important încât să fiți voi răniți pentru el.*

Pașii se apropie mai repede, tipul aleargă.

O iau și eu la fugă, dar panica mă face neîndemânatică și îmi scrântesc o gleznă, gata să cad. Aud aceeași voce, strigând din nou, iar acum sângele îmi zvâcnește atât de tare în urechi, încât nu mai pot auzi ce spune. Tot ce mai aud este zgomotul pe care-l face alergând, precum și sunetul propriei mele respirații, pe măsură ce răsuflu din ce în ce mai greoi și dureros.

Mă doare glezna. Nu pot să fug, așa că nici nu mai încerc.

Renunț. Mă întorc.

E tânăr; nouăsprezece, poate douăzeci de ani. Băiat alb, cu jeanși largi și pantofi sport care bocăne pe podeaua de ciment.

O să-i dau telefonul – probabil că asta vrea. Și bani. Oare am ceva cash?

Încep să trag de cureaua genții ca s-o scot peste cap, dar rămâne înțepenită în glugă. Aproape că m-a ajuns din urmă, rânjind de parcă teama mea i-ar provoca plăcere, de parcă s-ar

bucura că tremur atât de tare, încât nu mă pot elibera de bareta din piele a genții. Închid ochii strâns. *Fă-o, odată! Orice ai de gând, fă-o!*

Adidașii lui se lovesc de pardoseală. Mai puternic, mai zgomotos, mai aproape.

Pe lângă mine.

Deschid ochii.

— Hei! strigă el din nou și fuge. Nenorocitelor!

Tunelul face o curbă la stânga și băiatul dispare, ecoul adidașilor lui auzindu-se de parcă ar alerga în continuare spre mine. Tremur încă, iar corpul meu pare incapabil să înregistreze faptul că ceea ce consideram a fi o certitudine nu s-a petrecut deloc.

Aud strigăte. Încep să merg, cu glezna zvâcnind. După colț, îl văd din nou. Este cu grupul de fete, cu un braț în jurul uneia dintre ele, în timp ce toate celelalte zâmbesc larg. Vorbesc toți deodată, o zumzăială care tot crește până se transformă într-un râs ca de hienă.

Merg încet. Din cauza gleznei și pentru că – chiar dacă îmi dau seama acum că nu există nicio amenințare – nu vreau să trec pe lângă grupul de puști care m-au făcut să mă simt atât de caraghioasă.

Nu fiecare pas care se aude e al cuiva care te urmărește, îmi spun. Și nu toți cei care aleargă vor să te ajungă din urmă.

Când mă dau jos din tren la Crystal Palace, Megan îmi spune ceva, dar nu apuc să-i răspund la timp. Mă simt ușurată să fiu din nou în aer liber, supărată pe mine însămi că m-am ambalat așa pentru nimic.

— Scuze, ce-ai spus? o întreb.

— Ziceam că sper că ați avut o zi frumoasă.

În continuare sunt mai puțin de vreo zece bănuți în cutia chitarei ei. Mi-a spus odată cum scoate monedele de o liră și de cincizeci de pence pe parcursul zilei.

— Oamenii nu-ți mai dau bani dacă au impresia că-ți merge bine, mi-a explicat ea atunci.

— A fost bine, mulțumesc, îi răspund eu acum. Ne vedem de dimineață.

— Voi fi aici! spune ea și găsesc predictibilitatea ei confortabilă.

La capătul lui Anerley Road trec de poarta noastră deschisă și pe lângă balustrada vopsită de la casa Melisei. Ușa se deschide, ca răspuns la mesajul pe care i l-am trimis din stația de metrou.

Ai timp de-un ceai?

— Am pus apa la fiert, spune ea, imediat ce mă vede.

La prima vedere, casa Melisei și a lui Neil este la fel precum cea în care stau eu; holul micuț cu ușa de la camera de zi pe o parte, iar capătul scărilor în fața ușii. Dar asemănările se opresc aici. În partea din spate, unde la mine ai găsi bucătăria mea înghesuită, la casa Melisei se află un spațiu larg, care se extinde până în grădină. Două luminatoare uriașe permit luminii să inunde spațiul, iar uși glisante se întind pe toată lățimea casei.

O urmez în bucătărie, unde la barul care servește și drept masă de mic dejun stă Neil cu un laptop în fața lui. Biroul Melisei este lângă fereastră și, chiar dacă Neil are un birou la etaj, dacă nu e în delegație, de obicei stă aici, cu ea.

— Bună, Neil.

— Bună, Zoe. Ce faci?

— Binișor.

Ezit, nefiind convinsă dacă să le spun povestea cu fotografia din *Gazette*, neștiind nici măcar cum să definesc ce se întâmplă. Poate că mi-ar prinde bine să vorbesc despre asta.

— Mai ciudat, însă, e că am văzut în *London Gazette* o fotografie a unei tipe care semăna cu mine.

Râd încet, dar Melissa se oprește din pregătirea ceaiului și se uită la mine cu atenție. Petrecem prea mult timp împreună ca să-i pot ascunde ceva.

— E totul în regulă?

— Da. E doar o fotografie, nimic mai mult. Un anunț pentru un site de matrimoniale, ceva de genul ăsta. Dar avea fotografia mea. Cel puțin, eu așa am crezut.

Acum e rândul lui Neil să aibă un aer nedumerit și nu pot să-l condamn; nu are nicio logică ce spun. Mă gândesc la puștiul de la metrou, alergând să-și prindă din urmă prietenele, și mă bucur că nimeni dintre cunoscuții mei nu se afla pe-acolo să vadă cum am reacționat exagerat. Mă întreb dacă nu cumva am o criză a vârstei mijlocii; dacă nu sufăr de atacuri de panică generate de pericole invizibile.

— Când a fost asta? Întreabă Neil.

— Vineri seara.

Mă uit de jur împrejur prin bucătărie, dar bineînțeles că nu e niciun ziar aruncat pe-acolo la întâmplare. La mine-acasă, coșul pentru reciclare este întotdeauna plin cu ziare și ambalaje de carton, dar găleata de gunoi a Melissei este pusă bine deoparte și golită cu regularitate.

— Era la pagina de anunțuri. Doar un număr de telefon, o adresă de pagină web și fotografia.

— Fotografia ta, spune Melissa.

Ezit.

— Ei bine, a cuiva care seamănă cu mine. Simon spune că trebuie să am o sosie pe undeva.

Neil râde.

— Dar te-ai recunoaște pe tine, nu-i așa?

Mă așez la barul pentru mic dejun, lângă el, iar Neil își închide laptopul, dându-l la o parte, ca să nu ne incomodeze.

— Așa ar trebui, nu? Când am văzut fotografia în metrou, am fost sigură că eu eram. Dar când am ajuns acasă și le-am arătat-o și celorlalți, n-am mai fost la fel de convinsă. Adică, de ce ar apărea acolo?

— Ai sunat la numărul ăla? mă întreabă Melissa.

Se apleacă peste insula de bucătărie de vizavi de noi, fără să-și mai amintească de cafea.

— Nu funcționează. Și nici site-ul; adresa e ceva de genul găsește perechea potrivită punct com, dar te duce doar la o pagină goală cu o casetă albă în mijloc.

— Vrei să arunc și eu o privire?

Neil se ocupă cu ceva în IT. N-am știut niciodată cu siguranță ce anume, dar mi-a explicat cândva așa de amănunțit, că-mi pare rău că nu-mi aduc aminte.

— E în regulă, serios. Ai alte lucruri mai importante de făcut.

— Destule chiar, spune Melissa cu o umbră de regret. Pleacă la Cardiff mâine, apoi toată săptămâna e la Parlament. Deocamdată sunt norocoasă dacă-l văd o dată pe săptămână.

— La Parlament? Oau! Cum e?

— Plictisitor, spune Neil zâmbind. Cel puțin în partea în care sunt implicat eu. Le instalez un nou firewall, așa că e puțin probabil c-o să am de-a face cu vreun parlamentar.

— Ai actele pentru octombrie gata? o întreb pe Melissa, aducându-mi dintr-odată aminte de ce a trebuit să trec s-o văd.

Confirmă din cap.

— Pe birou, chiar deasupra biblioraftului portocaliu.

Biroul ei e alb și lucios, ca toată mobila din bucătărie. Un iMac uriaș domină spațiul și pe un raft suspendat de deasupra sunt toate dosarele cafenelelor. Pe birou este un penar pe care Katie l-a făcut la ora de lucru manual la școală.

— Nu-mi vine să cred că încă mai ai chestia asta.

— Bineînțeles că o am! A fost așa drăguț din partea ei să-l facă pentru mine.

— A luat un opt pentru el, îmi amintesc eu.

Când ne-am mutat lângă Melissa și Neil ne descurcam foarte greu cu banii, aproape la limita supraviețuirii chiar. Aș fi putut să lucrez mai multe ore la Tesco, dar cum școala se termina la ora trei după-amiaza, era imposibil. Până când m-a ajutat Melissa. Pe vremea când avea doar o singură cafenea și închidea după ce trecea ora prânzului. Lua copiii de la școală în locul meu și-i aducea acasă la ea, iar ei se uitau la televizor cât pregătea ea sendvișurile pentru a doua zi. Melissa și Katie făceau prăjituri împreună, iar Neil îi arăta lui Justin cum să adauge memorie unei plăci de bază; în felul ăsta, am reușit să-mi plătesc ipoteca.

Găsesc teancul de chitanțe de pe biblioraftul portocaliu, sub o hartă de metrou împăturită și un suport pentru coli de scris plin de bilețele, acoperite de scrisul îngrijit al Melissei.

— Alte planuri de dominație mondială? glumesc, arătând spre carnet, și-i surprind pe Neil și Melissa aruncându-și priviri ciudate. Oh, scuze, am spus ce nu trebuia?

— Cafeneaua asta nouă... Neil nu e prea încântat de idee, nu la fel ca mine.

— N-am nicio problemă cu cafeneaua, spune Neil. Cu falimentul am eu ce am.

Melissa dă ochii peste cap.

— Ești așa de reticent față de orice risc!

— Hmm, de fapt nu prea aș mai rămâne la ceai, zic eu, luând actele Melissei.

— Oh, stai! spune Melissa. Ți promit că n-o să avem acum o ceartă conjugală.

Râd.

— Nu-i vorba de asta, spun, chiar dacă în parte e și asta la mijloc. Simon mă scoate în oraș în seara asta.

— În timpul săptămânii? Cu ce ocazie?

— Fără vreo ocazie anume, spun eu zâbind larg. Doar o întâlnire romantică de luni seara.

— Parc-ați fi doi adolescenți.

— Sunt încă la început, spune Neil. Am fost și noi odată așa, mai adaugă și-i face cu ochiul Melissei.

— Am fost?

— Stai să treacă șapte ani, Mel, o să ajungă și ei să se uite la televizor din pat, bombănindu-se unul pe altul despre cine a lăsat capacul de la pasta de dinți deschis.

— Deja facem și asta, spun eu râzând. Ne vedem în curând.

Când ajung acasă, ușa de la intrare e descuiată, iar sacoul lui Simon e aruncat pe balustrada scării. Urc sus, la mansardă, și bat la ușă.

— Ce faci acasă așa devreme?

— Hei, frumoaso, nu te-am auzit intrând. Ai avut o zi bună? Nu m-am putut concentra la birou, așa că mi-am adus ceva de lucru acasă.

Se ridică să mă sărute, atent să nu se lovească cu capul de bârnele joase. Mansarda a fost renovată cu mijloace ieftine de proprietarii anteriori. Au păstrat structura de lemn originală, așa

că, deși e un spațiu larg, nu poți sta în picioare decât în mijlocul lui.

Mă uit la teancul de hârtii care e cel mai aproape de mine și văd o listă de nume cu ceva ce pare o scurtă biografie dedesubt.

— Interviuri pentru un articol la care lucrez, îmi explică Simon, văzând la ce mă uit.

Ia hârtiile și le mută în partea cealaltă, ca să mă pot sprijini de marginea biroului său.

— E un adevărat coșmar să nu le rătăcesc.

— Nu știi cum de reușești să găsești orice pe-aici.

În sertarele mele de la serviciu e o mare dezordine, dar pe birou nu se găsește mai nimic. O fotografie a copiilor și o plantă stau lângă tăvița cu documente și mă asigur că totul e lăsat în ordine înainte să plec acasă. La sfârșitul fiecărei zile, scriu o listă cu ce am de făcut a doua zi, chiar și când o parte dintre sarcini sunt lucruri pe care le fac automat, imediat ce ajung la serviciu. Deschiderea corespondenței, ascultarea mesajelor de pe robotul telefonic, pregătirea ceaiului.

— Un haos ordonat.

Se așază pe scaunul rotativ de la birou și-mi face semn să stau pe genunchii lui. Râd și mă așez, cu un braț în jurul gâtului său ca să-mi mențin echilibrul. Îl sărut, lăsându-mi trupul să se relaxeze lipit de al lui, înainte să mă smulg din îmbrățișare.

— Am rezervat o masă la Bella Donna.

— Perfect.

Nu sunt o femeie cu gusturi scumpe. Nu irosesc banii pe haine și produse de înfrumusețare, iar pentru mine e de-ajuns dacă Justin și Katie își aduc aminte când e ziua mea. Matt nu era genul foarte romantic, nici măcar atunci când eram foarte tineri, și nici eu nu eram așa. Simon se amuză pe seama firii mele cinice; spune că-mi

scoate încetul cu încetul la iveală latura sensibilă. Mă răsfăț, iar mie îmi place chestia asta la nebunie. După ani întregi în care m-am zbatut să pun pâinea pe masă, o cină în oraș este în continuare un lux, dar adevăratul câștig este faptul că putem petrece timp împreună. Doar noi doi.

Fac un duș și mă spăl pe cap, îmi dau cu parfum la încheieturile mâinilor și apoi le frec una de cealaltă, lăsând aroma să mă învăluie. Mă îmbrac cu o rochie pe care n-am mai purtat-o de ceva vreme – sunt ușurată să văd că încă-mi mai vine – și scot o pereche de pantofi negri cu toc din maldărul dezordonat din fundul dulapului meu. Când Simon s-a mutat cu noi, mi-am înghesuit hainele ca să fac loc și pentru ale lui, dar chiar și-așa, tot trebuie să-și păstreze o parte din lucruri la mansardă. Casa are trei dormitoare, însă toate sunt mici: camera lui Justin are un pat de o singură persoană, iar Katie abia dacă are loc să se miște pe lângă patul ei de două.

Simon mă așteaptă în camera de zi. Și-a pus sacou și cravată și arată la fel ca atunci când l-am văzut intrând prima oară la Hollow Reed. Îmi amintesc că a răspuns zâmbetului meu politic într-un fel mult mai cordial.

– Sunt de la ziarul *The Telegraph*, mi-a spus. Scriem un articol despre creșterea prețurilor pentru clădirile de birouri; micile afaceri care sunt alungate de pe străzile principale, genul acesta de abordare. Ar fi grozav dacă mi-ați putea spune cum stau lucrurile în acest moment.

Mi-a întâlnit privirea, iar eu mi-am ascuns roșeața în spatele dulapului cu dosare, petrecând mai mult timp decât aș fi avut nevoie ca să găsesc niște hârtii.

– Țsta ar putea fi un caz interesant pentru dumneavoastră.

M-am așezat la birou, cu foaia pusă între noi.

— Mai demult era un magazin de cadouri acolo, dar chiria a crescut și acum spațiul e liber de șase luni. De luna viitoare, va fi sediul Fundației Britanice pentru Cardiologie.

— Aș putea vorbi cu proprietarul?

— Nu vă pot da datele lui, dar dacă-mi lăsați numărul dumneavoastră, o să i-l transmit.

Am roșit din nou, chiar dacă era perfect logic ceea ce sugerasem. Era un fel de tensiune în aerul dintre noi și eram sigură că nu mi se pare.

Simon și-a notat numărul de telefon, cu ochii mijiți. Îmi amintesc că m-am întrebat dacă de obicei purta ochelari și și-i scosese din vanitate, sau pur și simplu îi uitase; nu știam pe atunci că încruntatul lui era doar un efect secundar al faptului că se concentra. Avea părul grizonant, deși nu era așa de rar cum îl are acum, patru ani mai târziu. Era înalt, cu o alură zveltă care-i permitea să încapă cu ușurință în scaunul îngust de lângă biroul meu, cu picioarele încrucișate relaxat la nivelul gleznelor. La manșetele care-i ieșeau din mânecile sacoului bleumarin se vedeau butoni de argint.

— Mulțumesc pentru ajutor.

Părea că nu se grăbește să plece, iar eu deja îmi doream să n-o facă.

— Pentru nimic. A fost o plăcere să vă cunosc.

— Așadar, spuse el, privindu-mă insistent, aveți numărul meu. Acum l-aș putea primi și eu pe-al dumneavoastră?

Facem semn unui taxi pe Anerley Road, chiar dacă nu avem mult de mers, și surprind ușurarea de pe fața lui Simon când taxiul oprește lângă noi și vede figura șoferului. Odată, când eu și Simon abia începuserăm să ieșim împreună, ne-am urcat într-un taxi negru, cu hainele trase peste cap, încercând să ne ferim de ploaie.

Abia când ne-am uitat mai bine am văzut fața lui Matt în oglinda retrovizoare. Pentru o clipă m-am gândit că Simon va insista să coborâm, dar în loc de asta s-a uitat pur și simplu tot timpul pe geam. N-am spus nimic niciunul dintre noi. Chiar și Matt, care era întotdeauna vorbă lungă, nu a încercat să facă niciun fel de conversație.

Am mai fost de câteva ori la restaurantul la care mergem în seara asta, iar proprietarul ne întâmpină spunându-ne pe nume. Ne conduce la un separeu de lângă fereastră și ne înmânează meniurile pe care amândoi le știm pe de rost. Ghirlande groase de beteală au fost atârâte în jurul ramelor tablourilor și pe lângă lampadare.

Comandăm ca de obicei – pizza pentru Simon, paste cu fructe de mare pentru mine – și sosesc prea repede ca să fi fost gătite cu ingrediente proaspete.

– M-am uitat la anunțurile din *Gazette* în dimineața asta. Graham avea un teanc întreg în biroul lui.

– Nu te-au mutat la fata de la pagina cinci, nu?

Își taie pizza și o dâră de ulei se scurge pe farfurie.

Râd.

– Nu-s convinsă că am dotările necesare pentru așa ceva. Problema e că am recunoscut-o pe femeia din ziar.

– Cum ai recunoscut-o? Adică e o tipă pe care-o cunoști?

Dau din cap în semn că nu.

– I-am văzut fotografia în alt ziar, într-un articol despre infracțiunile care au loc la metrou. Le-am spus celor de la poliție despre asta.

Încerc să fac să pară că nu dau prea mare importanță faptului, dar vocea mă trădează.

– Mi-e frică, Simon. Dacă fotografia din ziarul de vineri era

chiar poza mea?

— Nu era, Zoe.

Pe fața lui Simon citesc îngrijorarea; nu pentru că cineva mi-ar fi publicat poza într-un ziar, ci pentru că eu chiar *cred* că așa s-a întâmplat.

— Nu-mi imaginez toate astea.

— Ești preocupată din cauza serviciului? Graham?

Are impresia c-am luat-o razna. Încep să cred că are dreptate.

— Da chiar semăna cu mine, spun încet.

— Știu.

Pune jos tacâmurile.

— Uite, hai să presupunem că era chiar fotografia ta.

Așa abordează Simon problemele, despiciând firul în patru. Cu câțiva ani în urmă, pe strada noastră a avut loc un jaf. Katie era sigură că următoarea casă la care hoții vor da o spargere va fi a noastră, iar gândul ăsta n-o lăsa să doarmă. Când reușea, în cele din urmă, să ațipească, avea coșmaruri, și se trezea țipând că era cineva la ea în cameră. Nu știam ce să mă mai fac cu ea. Încercasem orice; stăteam cu ea până adormea, de parcă a fi fost din nou mică. Simon a avut o abordare mai pragmatică. A dus-o pe Katie la magazin, de unde au cumpărat încuietori pentru geamuri, o alarmă împotriva hoților și un zăvor suplimentar pentru poarta de la grădină. Au montat împreună măsurile de siguranță în toată casa, vopsind chiar și burlanele cu vopsea anti-cățărare. Coșmarurile au încetat imediat.

— Bine, spun, găsind jocul amuzant în mod ciudat. Să zicem că eu eram persoana din fotografie.

— De unde ar fi putut să provină poza?

— Nu știu. M-am întrebat același lucru.

— Ai observa dacă cineva ți-ar face o fotografie la întâmplare,

nu?

– Poate că a fost făcută de la distanță, cu un obiectiv puternic, spun, dându-mi seama cât de ridicol sună asta.

Ce-ar mai urma? Paparazzi în fața casei? Motociclete trecând pe lângă mine în timp ce aș fi fotografiată, cu un bărbat aplecându-se într-o parte, în încercarea de a obține instantaneul perfect pentru paginile tabloidelor?

Simon nu râde, dar când îmi dau seama de absurdul sugestiei mele, cu un zâmbet încurcat, schițează și el un zâmbet.

– Poate a furat-o cineva, spune el, mai serios.

– Da!

E o varianta mai plauzibilă.

– OK, așadar să ne imaginăm că cineva ți-a folosit fotografia ca să facă reclamă.

Faptul că discutăm despre anunț în felul acesta, rațional, fără urmă de emoție, mă liniștește treptat, iar știu că asta e ceea ce și-a dorit Simon de la bun început.

– Asta ar însemna furt de identitate, nu?

Dau din cap în semn că da. Faptul că a pus punctul pe i – și chiar într-un fel foarte familiar – face ca totul să-mi pară dintr-odată mai puțin personal. Sunt sute – poate chiar mii – de furturi de identitate în fiecare zi. La serviciu trebuie să fim foarte atenți, verificând toate documentele de două ori și acceptând numai originalele sau copiile legalizate. E înspăimântător de ușor pentru cineva să ia fotografia cuiva și s-o facă să treacă drept a altei persoane.

Simon încă încearcă să găsească o logică în tot ce s-a întâmplat.

– Iată ce trebuie să iei în considerare: ți-ar face cu adevărat rău? Mai mult decât, să zicem, dacă cineva ți-ar folosi numele ca să

deschidă un cont bancar sau dacă ți-ar clona cardul?

— E mai sinistru.

Simon se întinde peste masă și-mi cuprinde mâinile cu ale lui.

— Îți aduci aminte când a avut Katie la școală problema aceea cu gașca de fete?

Dau din cap, simplul fapt că se pomenește despre asta trezindu-mi un nou val de furie. Când avea cincisprezece ani, Katie a fost agresată de alte trei fete din același an cu ea. Au făcut un cont de Instagram în numele ei și postau fotografiile cu capul lui Katie pus pe diverse alte imagini. Femei goale, bărbați goi, personaje din desene animate. O chestie infantilă, imatură, care s-a încheiat înainte de sfârșitul trimestrului, dar Katie a fost devastată.

— Ce i-ai spus atunci?

Ar trebui să te doară-n cot de ele, i-am spus lui Katie. Nu le baga în seamă. Nu au cum să te atingă.

— După cum văd eu lucrurile, spune Simon, există două variante. Fie fotografia a fost a cuiva care seamănă cu tine, deși nici pe departe la fel de frumoasă – zâmbesc larg în ciuda dulcegăriei complimentului –, fie este furt de identitate, ceea ce, deși enervant, nu are cum să-ți facă niciun rău direct.

Nu-i pot contrazice argumentele. Apoi îmi amintesc de Cathy Tanning. O pun la bătaie, de parcă ar fi jokerul dintr-un joc de cărți.

— Femeia pe care am văzut-o în articolul din ziar; cea căreia i s-au furat cheile în metrou.

Simon așteaptă o explicație, uitându-se la mine nedumerit.

— S-a întâmplat după ce i-a apărut fotografia în anunț. La fel ca poza mea, spun și apoi mă corectez. Ca poza care semăna cu mine.

— O simplă coincidență. Câți oameni dintre cunoscuții noștri nu

au fost jefuiți la metrou? Mi s-a întâmplat și mie. E ceva ce se petrece în fiecare zi, Zoe.

— Presupun că așa e.

Știi la ce se gândește Simon. Are nevoie de dovezi. E ziarist, e obișnuit să se bazeze pe fapte concrete, nu pe supoziții și paranoia.

— Crezi că cei de la ziar vor investiga?

— De la care ziar?

Se uită la mine.

— De la ziarul meu? *The Telegraph*? Oh, Zoe, nu prea cred.

— De ce nu?

— Pentru că nu-i o poveste adevărată, Zoe. Adică știu că ești îngrijorată și e un lucru curios care s-a petrecut, dar nu e o știre, dacă înțelegi ce vreau să spun. Ca să fiu sincer, chestia asta cu furturile de identitate reprezintă un subiect deja fumat.

— Dar ai putea totuși să propui articolul, nu? Să descoperi cine se află în spatele poveștii?

— Nu.

Răspunsul lui abrupt încheie discuția și-mi doresc să nu fi deschis deloc subiectul. Am făcut din țânțar armăsar și am și luat-o razna cu povestea asta. Mănânc o bucățică de pâine cu usturoi și mai torn niște vin în paharul pe care nici nu-mi dau seama când l-am golit. Mă întreb dacă n-ar trebui să fac ceva în legătură cu nivelul meu crescut de anxietate. Meditații. Yoga. Devin isterică și ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca toată chestia asta să strice lucrurile între mine și Simon.

— Ai vorbit cu Katie despre audiere? Întreabă Simon, și sunt recunoscătoare și pentru că a schimbat subiectul, dar și pentru blândețea din vocea lui, care-mi spune că nu crede că sunt complet paranoică.

— Mi-a ignorat mesajele. Am zis ceva stupid azi-dimineață.

Simon ridică mirat o sprânceană, dar nu intru în amănunte.

— Când ai vorbit cu ea? îl întreb, încercând să nu par amărâtă pentru că sunt singura vinovată pentru tăcerea lui Katie.

— Mi-a trimis un mesaj.

L-am făcut să se simtă prost și mă grăbesc să-l asigur că e totul în regulă.

— E foarte bine că a vrut să vorbească cu tine. Pe bune, chiar cred că e minunat.

Sunt sinceră. Înainte ca Simon să se mute cu noi, am tot încercat să regizez ocazii în care el și copiii să fie împreună. Îmi aduceam aminte de ceva ce uitasem sus, sau mă duceam la toaletă chiar dacă nu aveam nevoie, în speranța că la întoarcere aveam să-i găsesc vorbind împreună fericiți. Mă doare că fiica mea nu mi-a trimis mie mesajul, dar sunt bucuroasă c-a vrut să vorbească cu Simon.

— Despre ce a fost vorba?

— Nu știu prea multe. Agenția nu i-a oferit reprezentare, dar a cunoscut pe cineva folositor și se pare că va avea un rol în viitor.

— E grozav!

Aș vrea să-mi scot telefonul și să-i trimit un mesaj lui Katie, să-i zic cât sunt de mândră de ea, dar îmi spun că e mai bine să aștept. Mai bine o felicit în persoană. În schimb, îi povestesc lui Simon despre noua cafenea a Melisei și despre contractul pe care îl are Neil la Parlament. Când vine desertul, am comandat deja încă o sticlă de vin și mă amuz la poveștile lui Simon despre zilele sale de început ca reporter.

Simon plătește nota, lăsând un bacșiș generos. Se duce să cheme un taxi, dar îl opresc.

— Hai să mergem pe jos.

— Dar n-o să faci mai mult de zece lire, poate nici atât.

— Mi-ar plăcea să facem câțiva pași.

O luăm pe jos, braț la braț. Nu-mi pasă de cât ar fi costat taxiul până acasă; vreau doar ca seara să nu se încheie încă. La trecerea de pietoni, mă sărută, iar sărutul se transformă în ceva care ne face să ignorăm semnalul sonor al culorii verde și trebuie să apăsăm butonul semaforului încă o dată.

Mă trezesc la șase din cauza mahmurelii. Cobor să caut niște apă și aspirină și deschid televizorul pe Sky News, după care umplu un pahar cu apă de la robinet și beau însetată. După ce golesc paharul, îl umplu și beau din nou, ținându-mă de marginea chiuvetei, pentru că simt că se învâрте totul cu mine. Mi se întâmplă rar să beau în timpul săptămânii, și-mi aduc aminte că asta este motivul.

Geanta lui Katie e pe masă. Era deja în pat când am ajuns aseară acasă, hlizindu-ne amândoi de ironia faptului că ne străduiam să nu trezim copiii când ne-am strecurat sus. Lângă fierbătorul de apă este o bucată de hârtie, împăturită în două, pe care scrie „Pentru mama”. O desfac, iar durerea de cap mă face să mijesc ochii ca să citesc.

Primul meu rol! Abia aștept să-ți povestesc.

Te iubesc xxx

Zâmbesc, în ciuda mahmurelii. M-a iertat și-mi propun să fiu foarte entuziasmată când îmi va povesti despre rol. Nu voi mai pomeni despre cursul de secretariat sau despre planuri de rezervă. Mă întreb ce spectacol o fi; dacă este figurație sau chiar un rol adevărat. Teatru, presupun, deși îmi permit o fantezie, în care Katie a primit un rol la TV; într-unul din serialele acelea lungi care o va transforma într-o vedetă.

Reporterul Sky News, Rachel Lovelock, relatează ceva despre o crimă: victima – o femeie din Muswell Hill. Poate că totuși Katie ar putea fi crainic TV, îmi spun. O ajută fizicul. Nu i-ar plăcea la știri, dar pe un canal de muzică, poate, sau la una din emisiunile acelea de cancan, ca *Loose Women* sau *The One Show*. Îmi mai pun un pahar cu apă și mă aplec peste blatul de lucru în timp ce mă uit la televizor.

Imaginea de pe ecran se schimbă cu o transmisie din afara studioului; lui Rachel Lovelock îi ia locul o femeie îmbrăcată cu o haină groasă, care vorbește cu convingere la microfon. Pe măsură ce spune povestea, pe ecran apare fotografia victimei. Se numește Tania Beckett și nu pare să fie cu mult mai mare decât Katie, deși, conform reportajului, avea douăzeci și cinci de ani. Iubitul ei a alarmat pe toată lumea când femeia nu s-a mai întors acasă de la serviciu și a fost găsită noaptea trecută în parc, la vreo sută de metri de casa lor.

Poate că e mahmureala de vină, sau faptul că sunt încă pe jumătate adormită, dar mă uit la fotografia de pe ecran timp de un minut întreg înainte să recunosc persoana. Mă uit cu atenție la părul brunet, la fața zâmbitoare, la întreaga figură. Văd lăntișorul, cu al său crucifix argintiu strălucitor.

Și apoi îmi pică fisa.

Este femeia din anunțul de ieri.

Cât de repede poți să fugi?

Când chiar trebuie s-o faci?

Pe tocuri și cu o fustă strâmtă de birou, cu geanta care se tot lovește de tine într-o parte – cât de repede?

Când ai întârziat la tren și trebuie să ajungi acasă și alergi grăbită pe peron – cât de repede poți să alergi?

Dar dacă nu alergi să prinzi trenul, ci ca să-ți salvezi viața?

Dacă vii târziu spre casă de la serviciu și nu se vede nici țipenie de om. Dacă nu ți-ai încărcat telefonul și nimeni nu știe unde ești. Dacă pașii din urma ta se apropie și tu știi, pentru că faci asta în fiecare zi, că ești pe cont propriu; că între peron și ieșire n-o să mai vezi pe nimeni.

Dacă simți o răsuflare în ceafă și te cuprinde panica, și e întuneric, și frig și umed.

Dacă nu sunteți decât voi doi.

Doar tu și orice o fi în spatele tău.

Oricine ar fi cel care te urmărește.

Cât de repede ai putea să fugi atunci?

Nu contează cât de repede.

Pentru că întotdeauna există cineva care poate alerga mai repede.

8.

O mână acoperea gura lui Kelly. O simțea, apăsată pe fața ei; simți gustul sudorii de pe degetele care alunecau între buzele ei. Simți o greutate peste trupul ei și un genunchi îi desfăcu picioarele cu forța. Încercă să țipe, dar sunetele i se blocau în gât, umplându-o de panică. Încercă să-și amintească ce învățase la antrenamentele de la poliție – mișcărilor de autoapărare ce le fuseseră predate – dar mintea îi era goală și trupul paralizat.

Mâna alunecă o clipă, dar eliberarea fu de scurtă durată. Fu înlocuită de o gură; o limbă care-și făcea loc cu forța în gura ei.

Îi auzi respirația – precipitată, greoaie – și o bătaie ritmică.

– Kelly!

Bătaia crescuse în intensitate.

– Kelly! Te simți bine?

Ușa de la camera ei se deschise și greutatea de pe pieptul ei dispăru. Kelly trase aer cu putere.

– Ai avut din nou un coșmar.

Kelly se chină să-și controleze respirația. În camera ei era întuneric; umbra din ușa deschisă luminată de becul de pe hol.

– Cât e ceasul?

– Două jumate.

– Doamne, îmi pare rău. Te-am trezit?

– Tocmai am ajuns. Acum ești bine?

– Da. Mulțumesc.

Ușa se închise, iar Kelly rămase întinsă în întuneric, cu transpirația șiroindu-i între sâni. Trecuseră zece ani de când stătuse lângă Lexi, ținând-o de mână, și o ascultase povestindu-i ofițerului de poliție ce se întâmplase, apoi – mai târziu – o urmărise pe sora ei pe ecranul unui televizor, când declarația ei fusese

înregistrată. O văzuse pe Lexi plângând pe măsură ce-și amintea fiecare detaliu; fiecare amănunt dureros și umilitor.

— Nu vreau ca mama și tata să audă toate astea, îi spusese Lexi atunci.

Kelly o întrebase odată, câțiva ani mai târziu, dacă avea vreodată coșmaruri. O spusese pe un ton relaxat, de parcă tocmai îi venise în minte gândul acela. De parcă nu s-ar fi trezit cu senzația greutății unui trup de bărbat pe pieptul ei, cu degetele lui înăuntrul ei.

— O dată, spusese Lexi. La câteva zile după ce s-a întâmplat. Dar niciodată după aceea.

Perna lui Kelly era leoarcă de sudoare. O aruncă pe jos și-și odihni capul pe cearșaful de dedesubt. În ziua aceea avea liber. Avea de gând să se ducă s-o vadă pe Lexi; poată chiar să ia cina cu băieții. Dar înainte de asta, mai trebuia să facă ceva.

Birourile *London Gazette* erau în Shepherd's Bush, într-o clădire uriașă, dar deloc atractivă, care găzduia mai multe publicații. Kelly își arătă legitimația la recepție, apoi așteptă într-un fotoliu cu mult mai puțin confortabil decât arăta. Ignoră ghemul de nelinește care i se formase în stomac: așadar, lucra la o anchetă în timpul său liber – nu era nicio abatere să facă ore suplimentare neplătite.

Nici măcar în mintea ei asta nu suna convingător. Furtul din geantă căreia îi căzuse victimă Cathy Tanning nu mai era un caz de care să se ocupe ea, iar Kelly ar fi trebuit să raporteze noutățile sergentului de la brigada Furturi imediat ce aflase de ele.

Și așa avea să facă, imediat ce va avea ceva concret de raportat. Dar și brigada Furturi se confrunta cu aceeași lipsă de resurse ca restul diviziilor. Fără ceva concret, nimeni nu avea să se uite la cazul lui Cathy timp de zile întregi. Cineva trebuia să facă din asta o prioritate.

Cu trei luni înainte ca Lexi să fie atacată, se dusese la poliție să ceară câteva sfaturi. Cineva lăsase niște flori în fața camerei ei de la căminul studentesc, iar în cutia ei poștală găsisese bilețele cu referiri la hainele pe care le purtase în seara dinainte.

— Se pare că ai un admirator, îi spusese ofițerul de la dispecerat.

Asta o făcea să se simtă și mai puțin în largul ei, îi spusese atunci Lexi. Îi era prea teamă să tragă draperiile de la geamul camerei ei, în caz că cineva o urmărea.

Când i-au dispărut lucruri din cameră, au trimis pe cineva să investigheze. Au înregistrat furtul. Era Lexi sigură că încuiase ușa? Nu era nici urmă de intrare prin efracție. Ce-o făcuse pe Lexi să creadă că era vorba de aceeași persoană care lăsase florile și bilețelele? Nu exista nicio dovadă că cele două erau legate.

O săptămână mai târziu, când venea spre casă de la un curs târziu și auzise pașii prea mășurați, prea aproape să fie întâmplători, nu a mai depus nicio plângere. Ce rost ar mai fi avut?

Când s-a întâmplat din nou, săptămâna următoare, știa că trebuia să meargă la poliție. Când i s-a zburlit părul pe ea și a rămas fără aer din cauza fricii care-o cuprinsese, știa că nu-și imaginase. Că era urmărită.

Dar era prea târziu. Tipul o ajunsese deja din urmă.

Kelly se gândi la toate inițiativele de prevenire a infracțiunilor care-i trecuseră prin fața ochilor în cei nouă ani de serviciu. Afizele companiilor, fluturașii, alarmele cu buton de panică, programele educative... și totuși, era mai simplu de-atât; tot ce aveau de făcut era să asculte victimele. Să le creadă.

— Detectiv de poliție Swift? întrebă femeia care se îndrepta spre ea, cu capul aplecat într-o parte.

Kelly nu o corectă. Era în haine civile. Era de înțeles că femeia

presupusese că era detectiv.

— Sunt Tamir Barron, conduc echipa de anunțuri publicitare de-aici. Vreți să urcați?

Pereții de la etajul al șaselea erau plini cu reclame din ultima sută de ani, puse în rame de stejar. Kelly zări reclame pentru Pear's soap, Brylcreem și Sunny Delight, pe măsură ce Tamir o conduse pe coridorul mochetat spre biroul ei.

— Am rezultatele cererii pe care ne-ați trimis-o, spuse ea, de îndată ce se așezară, deși tot nu văd legătura cu... ce ziceați că investigați? O tâlhărie?

Fusese un act comis fără violență, ceea ce însemna că furtul căreia îi fusese victimă Cathy era doar atât, un furt, nu o tâlhărie, dar Kelly hotărî să treacă cu vederea peste acest lucru, în caz că gravitatea infracțiunii era direct proporțională cu gradul de cooperare de care avea să dea dovadă Tamir. Pe lângă asta, în cazul în care Cathy avusese dreptate, iar infractorul o urmărise acasă și folosisese de-atunci cheia ca să intre în locuința ei, înseamnă că era ceva mult mai grav la mijloc. Pe Kelly o traversă un fior la gândul că cineva se strecura pe lângă casa femeii. Ce făcea? Îi atingea fardurile? Îi lua lenjeria intimă? Cathy spusese că i se păruse că cineva fusese în casa ei cât era la serviciu, dar dacă nu se întâmplase doar atunci? Kelly își imaginează un intrus mișcându-se ușor pe lângă bucătăria lui Cathy în toiul nopții; furișându-se la etaj ca să stea lângă patul ei s-o privească în timp ce doarme.

— Victima călătorea la momentul respectiv pe linia Central, îi spuse Kelly lui Tamir. Infractorul a dispărut cu cheile ei de la casă și credem că de atunci le-a folosit ca să pătrundă în locuință. Fotografia victimei a apărut în secțiunea de anunțuri a ziarului cu două zile înainte de incident.

Spera ca de-acum Cathy să fi schimbat și încuietorea de la ușa

din spatele casei. Oare asta era de-ajuns ca s-o facă să se simtă în siguranță? Kelly nu era convinsă.

— Înțeleg. Avem doar o mică problemă.

Tamir zâmbea încă, dar apoi își coborî privirea pe birou și se foi ușor în scaun.

— În cazul liniilor erotice trebuie urmat un anumit protocol standard: companiile respective trebuie să aibă licență și atunci când își fac reclamă trebuie să prezinte celui care le face acest serviciu, adică nouă, în cazul acesta, și numărul licenței. Ca să fiu sinceră, nu prea acceptăm genul acesta de anunțuri. Ați văzut, probabil, că este o secțiune destul de redusă. Sunt ceea ce se cheamă un rău necesar.

— De ce necesar? întrebă Kelly.

Tamir se uită la ea de parcă răspunsul ar fi fost evident.

— Plătesc bine. Cea mai mare parte a acestui gen de publicitate (linii erotice, servicii de escortă, agenții de întâlniri și altele la fel) este online acum, dar segmentul de cititori pe hârtie pe care-l avem este încă destul de mare, iar publicitatea acoperă aceste cheltuieli. După cum vă puteți închipui, industria sexului este deschisă unei largi serii de abuzuri, așa că ne luăm măsuri de siguranță ca toți operatorii de linii erotice să fie corect licențiați, așa dar, aflați în legalitate.

Își coborî din nou privirea.

— Numai că protocoalele nu au fost respectate în cazul acesta concret?

— Mă tem că nu. Clientul ne-a abordat prima oară la sfârșitul lui septembrie, cu anunțuri care aveau să fie publicate zilnic pe toată perioada lunii octombrie. Cu puțin înainte de sfârșitul lunii a trimis o a doua tranșă de anunțuri, și a făcut la fel și în noiembrie. De contul respectiv s-a ocupat un angajat nou, pe nume Ben

Clarke, și a înregistrat comanda fără să aibă și un număr de licență.

— Și așa ceva nu este permis?

— Absolut deloc.

— Aș putea vorbi cu Ben?

— O să cer datele lui de la Resurse Umane. A plecat acum câteva săptămâni; mă tem că avem o rată destul de mare de demisii pe-aici.

— Cum a plătit clientul? întrebă Kelly.

Tamir își consultă notițele de pe carnețelul ei.

— Cu card de credit. Vă putem da acces la aceste date, și la adresa clientului, desigur, dar avem nevoie de o derogare privind protecția datelor personale din partea dumneavoastră.

— Desigur.

La naiba! Tamir Barron fusese de acord să se întâlnească cu Kelly atât de repede, încât își făcuse speranțe că cealaltă femeie avea să-i dea hârtiile pur și simplu. O derogare privind protecția datelor personale avea să necesite semnătura unui inspector de poliție, iar Kelly nu avea cum să obțină așa ceva fără să-și dezvăluie activitățile din afara programului de lucru.

— Între timp, poate îmi puteți da copii ale anunțurilor; atât ale acelor pe care le-ați publicat deja, cât și ale acelor care urmează să apară?

Se uită în ochii lui Tamir, cât de încrezătoare putu.

— O derogare privind protecția datelor... începu aceasta.

— E necesar pentru dezvăluirea unor date personale, cum ar fi adrese sau detalii ale cardurilor de credit, înțeleg. Dar în aceste anunțuri nu există date personale, nu? Și vorbim aici de o potențială serie de infracțiuni.

Lui Kelly îi tresăltă atât de tare inima în piept că fu uimită că

Tamir n-o auzi. Oare avea nevoie de un astfel de document și pentru obținerea anunțurilor? Nu-și putea aminti deloc, și ținu pumnii strânși în sinea ei sperând ca nici Tamir să nu știe prea bine cum stăteau lucrurile.

— O serie? Au mai fost și alte tâlhării?

— Mă tem că nu vă pot spune mai mult de-atât.

Protecția datelor, ar fi vrut să adauge Kelly.

Urmă o pauză.

— O să fac copii după anunțuri și le voi trimite jos la recepție.

Le puteți aștepta acolo.

— Mulțumesc.

— Nu cred că mai este nevoie să vă spun că am stat de vorbă cu toți membrii personalului pe care i-am instruit să respecte regulile.

— Mulțumesc. Presupun că veți anula publicarea anunțurilor care v-au mai rămas?

— Să anulăm?

— Anunțurile pe care încă nu le-ați publicat. Nu le puteți pune în ziar. Ar putea facilita infracțiuni comise împotriva unor femei.

— Vă înțeleg, doamnă detectiv Swift, dar, cu tot respectul, e treaba dumneavoastră să protejați publicul, nu a mea. Treaba noastră e să tipărim ziare.

— N-ați putea să le opriți măcar câteva zile? Nu să le anulați de tot, dar...

Kelly renunță, conștientă că nu era deloc profesionist ceea ce spunea. Avea nevoie de dovezi concrete că anunțurile chiar aveau legătură cu activitatea criminală. Legătura dintre cheile lui Cathy Tanning și anunțul în care apărea era clară, dar Zoe Walker nu fusese victima niciunei infracțiuni. Nu era suficient.

— Mă tem că nu. Clientul a plătit în avans; ar trebui să primesc

aprobarea șefului meu înainte să anulez contractul. Asta dacă nu aveți un ordin judecătoresc.

Expresia de pe figura lui Tamir era neutră, dar privirea ei era hotărâtă, iar Kelly se gândi că era mai bine să nu forțeze lucrurile. Răspunse cu același zâmbet politicos pe care i-l adresase femeia.

— Nu am un ordin judecătoresc. Nu încă.

Nici nu apucă bine Kelly să sune la ușă, că și auzi chiuielile nerăbdătoare ale nepoților ei, alergând s-o întâmpine. Alfie, care avea cinci ani, purta un costum Spiderman, asortat cu o cască de viking din plastic, în timp ce fratele lui, Fergus, care avea trei ani, alergă spre ea cu picioarele lui dolofane goale, purtând un tricou cu figura unui Minion pe care băiețelul îl adora.

— Ce-i asta? întrebă Kelly, mimând uimirea când văzu partea de la talie în jos a lui Fergus. Chiloți de băiat mare?

Băiatul zâmbi larg și-și ridică tricoul ca să i se vadă mai bine chiloțelii.

— Suntem abia la început, spuse Lexi făcându-și apariția în urma băieților.

Îl ridică pe Fergus și în același timp o pupă pe Kelly.

— Ai grijă pe unde calci.

Lexi și soțul ei, Stuart, locuiau în St. Albans, într-o zonă înțesată de mămici tinere stilate și cărucioarele lor. După ce plecase de la Durham, Lexi făcuse niște studii postuniversitare și-și găsisse de lucru ca profesoară de istorie la o școală gimnazială din zonă. Îl cunoscuse apoi pe Stuart – directorul de acolo – și de-atunci erau împreună.

— Unde-i Stu?

— Ședință cu părinții. Eu am avut ieri, slavă Domnului! Gata, voi doi, e vremea pentru pijamale. Hai, fuguța!

— Dar vrem să ne jucăm cu mătușa Kelly! scânci Alfie.

Kelly se lăsă în genunchi și-l îmbrățișă.

— Uite cum facem: voi doi vă duceți să vă luați pijămăluțele și vă spălați pe dinți repezior, apoi avem ora de gândilat. Batem palma?

— Batem palma!

Băieții fugiră sus pe scări, iar Kelly zâmbi larg.

— E floare la ureche chestia asta cu crescutul copiilor.

— N-ai mai fi spus asta dacă erai aici acum jumate de oră.

Dezastru total. Acum, băieții au mâncat, așa că mă gândesc să-i culcăm ca să putem mânca și noi în liniște după ce adorm; am pregătit un risotto cu ciuperci pentru noi.

— Sună perfect.

Telefonul lui Kelly scoase un bip și ea se încruntă uitându-se la ecran.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi pare rău, e de la serviciu. Trebuie să răspund.

Scrise un mesaj, apoi ridică ochii doar ca să vadă privirea dezaprobatore a lui Lexi.

— Ești legată de chestia aia. Asta-i problema cu telefoanele inteligente, e ca și cum ți-ai căra cu tine tot biroul în buzunar. Nu poți să te deconectezi niciodată.

Lexi refuzase să-și cumpere un iPhone, ridicând în slăvi virtuțile telefonului ei Nokia cât o cărămidă a cărui baterie ținea trei zile fără să aibă nevoie să fie încărcată.

— Nu e un serviciu de la nouă la cinci. Nu ca voi, cu program până la trei după-amiaza și toată vara liberă.

Lexi nu mușcă momeala. Kelly citi mesajul care tocmai îi venise și trimise un alt răspuns. Fusese prima la locul faptei la o bătaie urâtă care avusese loc pe trotuarul de pe Liverpool Street și fusese însărcinată să preia declarații de la martori de îndată ce bătaușii fuseseră înhățați. O femeie mai în vârstă participase la

încăierare, ca urmare, Kelly ținuse legătura cu fiica acesteia, care voia să o pună la curent pe mama ei cu evoluția cazului.

— Ce vrea de fapt este ca eu să-i spun că au fost închiși, spuse Kelly, după ce îi explică situația surorii ei. Fiica ei spune că e prea speriată să mai iasă din casă de teamă că i-ar putea vedea din nou.

— Și sunt la închisoare?

Kelly dădu din cap.

— Sunt doar niște puști fără cazier. O să primească muncă în folosul comunității sau cel mult o bătaie la palmă. Nu reprezintă un pericol pentru ea, însă femeia nu vede lucrurile la fel.

— Dar în mod cert nu e treaba ta să-i acorzi asistență ei și fiicei ei, nu? Nu există personal specializat în a acorda suport victimelor tocmai pentru genul ăsta de situații?

Kelly trase aer în piept.

— Lex, nici eu nu-ți spun cum să-ți faci meseria... — începu ea, iar sora ei ridică ambele mâini în semn de conciliere.

— Bine, bine, nu mai zic nimic. Dar, te rog, măcar pentru o singură dată, poți să-ți închizi telefonul și să fii doar sora mea, nu o polițistă?

Se uită la Kelly, cu ochi imploratori, iar Kelly simți cum o împunge vina.

— Sigur.

Se pregătea să pună telefonul deoparte când ecranul se aprinse din nou, afișând numărul lui Cathy Tanning. Se uită la Lexi.

— Îmi pare rău. E de la...

— Serviciu. Înțeleg.

Și totuși nu înțelegea, își spuse Kelly în sinea ei, în timp ce intra în camera de zi ca să vorbească cu Cathy. Nu înțelesese niciodată.

9.

Secția de poliție de pe Cannon Street e la doar câteva minute depărtare de locul în care lucrez; trebuie să fi trecut pe lângă ea de mai bine de o mie de ori și n-am observat-o niciodată. Nici nu am avut de ce. Nu mi-a trecut durerea de cap, în ciuda analgezicelor pe care le-am luat azi-dimineață, și simt o durere în tot corpul care nu are nimic de-a face cu mahmureala. Cred că am luat vreun virus și imediat mă simt mai rău, nu mai bine, de parcă faptul în sine că mi-am dat seama de asta îi dă microbului permisiunea să se instaleze.

Îmi simt palmele umede pe clanța ușii și trăiesc atacul irațional de panică pe care cetățenii care respectă legea îl au când trece pe lângă ei o mașină de poliție. Justin n-a mai călcat strâmb de ani de zile, dar încă îmi amintesc, cu o dureeroasă claritate, primul telefon pe care l-am primit de la poliție.

Nu știi când a început Justin să fure, dar știi că nu făcuse asta pentru prima dată în ziua aceea când a fost prins. Prima dată iei ceva mic, nu-i așa? O pungă de bomboane, un CD. Nu iei douăzeci și cinci de pachete de lame de ras când ești oricum prea mic ca să te bărbierești.

Nu porți o haină cu căptușeala tăiată cu grijă în partea de sus, pentru ca marfa de contrabandă să poată aluneca ușor înăuntru. Justin n-a vrut să sufle o vorbă despre ceilalți. A recunoscut că a furat, dar nu a spus pentru cine făcea asta și ce ar fi făcut cu lamele de ras. Ascăpat cu o muștrare, pe care a tratat-o ca și cum ar fi fost urechiat la școală.

Matt a fost furios.

— O să ai toată viața chestia aia în cazier.

— Cinci ani, am spus eu, încercând să-mi aduc aminte ce mi se

spusese cât a fost reținut. După aceea va fi șters și va trebui să declare fapta numai dacă va fi întrebat în mod expres de un posibil angajator.

Melissa știa deja, desigur, la fel cum știa și despre bătăile în care se tot implica Justin, precum și spaima pe care am tras-o când i-am găsit în cameră un pachetel cu iarbă.

— E doar un puști, îmi amintesc că a zis ea atunci, după ce mi-a turnat un pahar de vin de care aveam atâta nevoie. O să-i vină mintea la cap.

Și așa s-a întâmplat. Sau a devenit mai priceput la a nu se lăsa prins. Oricum, după ce a împlinit nouăsprezece ani, poliția nu a mai bătut niciodată la ușa noastră. Mă gândesc la el acum, purtând unul dintre șorțurile elegante ale Melissei, pregătind sendvișuri și conversând cu clienții, iar imaginea asta mă face să zâmbesc.

Ofițerul de serviciu stă în spatele unui ghișeu de sticlă, de genul celor pe care le vezi în oficiile poștale. Vorbește printr-o deschizătură destul de mare cât să poți strecura documente sau mici obiecte pierdute și găsite.

— Pot să vă ajut? mă întreabă, într-un fel care-mi sugerează că e ultimul lucru pe care și-ar dori să-l facă.

Îmi simt creierul ca în ceață din cauza durerii de cap și mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Am câteva informații despre o crimă.

Ofițerul de serviciu se uită la mine dintr-odată ușor interesat.

— Continuați.

Împing bucata decupată din ziar prin deschizătura din ghișeul de sticlă. Într-un colț este o bucată de gumă întărită, acolo unde teigheaua se intersectează cu peretele și cineva a colorat-o cu carioca albastră.

— Acesta este un reportaj din numărul de azi al *London Gazette*,

despre o crimă care a avut loc în Muswell Hill.

Se uită peste paragraful introductiv, cu buzele mișcându-se ușor în jurul cuvintelor nerostite. O stație radio bâzâie pe biroul de lângă el. Detaliile din *Gazette* sunt insuficiente. Tania Beckett era o învățătoare suplinitoare la o școală primară de pe Holloway Road. A luat trenul pe linia Northern de la Archway spre Highgate pe la ora trei și jumătate după-amiaza, apoi autobuzul 43 spre Cranley Gardens. *Trebuie să mă întâlnesc cu ea în stația de autobuz, este citat spunând iubitul ei, dar ploua și mi-a spus să stau înăuntru. Aș face orice să pot da timpul înapoi.* Este și o fotografie cu el ținând-o pe Tania pe după umeri și nu mă pot abține să mă întreb dacă nu ne uităm cumva în ochii unui asasin. Așa se spune, nu? Că cele mai multe victime ale crimelor își cunosc atacatorul.

Strecor și a doua bucată decupată din ziar.

— Iar acesta este un anunț din ziarul *Gazette* de ieri.

Puncte albe îmi joacă în fața ochilor și clipesc repede să le înlătur. Îmi duc degetele la frunte și simt cum ard în continuare când le dau deoparte.

Ofițerul se uită când la o bucată de hârtie, când la cealaltă. Are fața jucătorilor de poker care le-au văzut pe toate până acum și mă întreb dacă o să-mi spună că mi se pare că există o asemănare; că fata cu păr brunet și cruciulița în jurul gâtului nu este Tania Beckett, femeia de douăzeci și cinci de ani.

Dar nu-mi spune asta. În schimb, ridică receptorul și apasă zero; se oprește și se uită la mine cât așteaptă să-i răspundă operatorul. Apoi, fără să-și ia ochii de la mine, spune:

— Poți să-mi faci legătura cu inspectorul Rampello, te rog?

Îi trimit un mesaj lui Graham în care-i spun că m-am îmbolnăvit și că nu vin la serviciu. Beau apă călâie și aștept, cu capul sprijinit de peretele răcoros, să vină cineva să vorbească cu mine.

— Îmi pare rău, spune ofițerul de serviciu (s-a prezentat drept Derek, dar e prea familiar ca să mă adresez așa) o oră mai târziu. Nu știu ce-l reține.

Se referă la inspectorul de poliție Nick Rampello, care vine pe Cannon Street de la ceea ce Derek a numit DIO, înainte să se scuze pentru folosirea jargonului. Divizia Investigații Omucideri. Este unitatea desemnată să se ocupe de moartea acestei tinere.

Nu mă pot opri din tremurat. Mă tot uit la cele două fotografii ale Taniei și mă întreb ce s-o fi întâmplat între momentul apariției ei în *Gazette* și cel în care a fost găsită strangulată în parc în Muswell Hill.

Mă întreb dacă vine rândul meu.

Vinerea trecută a fost fotografia mea cea care a apărut în ziar. Am știut asta din clipa în care am văzut-o; n-ar fi trebuit să mă las niciodată convinsă de contrariu. Dacă m-aș fi dus imediat la poliție, poate că ar fi contat.

Trebuie să existe o legătură. Tania Beckett a fost ucisă la douăzeci și patru de ore după ce fotografia ei a apărut în anunț; lui Cathy Tanning i-au fost furate cheile patruzeci și opt de ore după apariția fotografiei ei. Au trecut cinci zile de când a apărut poza mea; cât o să mai treacă până când ceva mi se va întâmpla și mie?

Un bărbat intră să-și prezinte carnetul de șofer.

— Ce pierdere de vreme, Spune el tare, când ofițerul de serviciu completează metodic un formular. Și al dumneavoastră, și al meu.

Se uită la mine, în speranța să găsească înțelegere, dar eu nu răspund, și nici Derek n-o face. Se uită la permisul bărbatului și notează detaliile cu o lentoare pe care o suspectez a fi deliberată. Hotărâsc că-mi place Derek, de fapt. Când termină, bărbatul își strecoară permisul în portofel.

— Mulțumesc foarte mult, spune, cu vocea încărcată de sarcasm. Exact așa îmi place să-mi petrec pauza de prânz.

Locul îi este luat de o femeie cu un plod care urlă, care are nevoie de câteva indicații, apoi de un bărbat mai în vârstă care și-a pierdut portofelul.

— La bancă îl aveam, spune el, și când am ieșit de la metrou. Dar undeva între momentul ăla și până am ajuns pe malul râului, a... — se uită în jur de parcă portofelul s-ar putea materializa în secția de poliție... — dispărut.

Închid ochii și-mi doresc să fi fost și eu aici cu o treabă la fel de simplă; să pot pleca cu nimic mai mult decât o ușoară iritare în minte.

Derek înregistrează datele bărbatului, împreună cu o descriere a portofelului, iar eu mă chinui să trag aer în piept. Aș vrea ca inspectorul Rampello să se grăbească.

Bărbatul cu portofelul pleacă și mai trece o oră, apoi, în cele din urmă, Derek ia din nou receptorul.

— Sunteți pe drum? Faza e că așteaptă de la prânz.

Se uită la mine, dar nu pot citi nimic pe fața lui.

— Bine, sigur, îi spun.

— Nu vine, nu-i așa?

Mi-e prea rău ca să mă enervez din cauza timpului pierdut. Oricum, ce-aș fi făcut în schimb? Tot n-aș fi putut lucra deloc.

— Se pare că e reținut de câteva probleme urgente. După cum vă dați seama, departamentul lui este foarte ocupat. M-a rugat să vă transmit scuzele lui și a spus că o să ia legătura cu dumneavoastră. O să-i dau numărul.

Mijește ochii.

— Nu arătați prea bine, drăguță.

— O să fiu bine, spun, dar e departe de adevăr.

Îmi spun că nu mi-e teamă, că-mi este doar rău, dar mâinile îmi tremură când îmi scot telefonul și încep să caut în lista de contacte.

— Ești pe-aproape de Cannon Street? Nu mă simt bine. Cred că trebuie să ajung acasă.

— Rămâi unde ești, Zo, spune Matt fără să ezite. Vin să te iau.

Îmi zice că e chiar după colț, dar trece jumătate de oră și e evident că nu așa stau lucrurile; mă gândesc cu vinovăție la banii pe care-i pierde făcând efortul ăsta caritabil pentru mine. Ușa secției de poliție se deschide și, spre rușinea mea, simt cum îmi curg lacrimile pe obraji când văd o figură familiară.

— Ați venit după soție? întrebă Derek.

Nu am energia să-l corectez, iar Matt nu-și bate capul cu asta.

— Doză dublă de paracetamol și un strop de whisky, de asta are nevoie. Sper că o să vă faceți bine repede, draguță.

Matt mă ajută să urc în taxi, de parcă aș fi un client care plătește, și dă căldura la maximum. Mă concentrez pe respirația mea, încercând să pun capăt tremuratului violent care-mi zguduie tot corpul.

— Când ai început să te simți așa rău?

— Azi-dimineață. M-am gândit că e ciudat să am o mahmureală, n-am băut chiar atât de mult aseară, apoi durerea de cap s-a înrăutățit și am început să am amețeli.

— Gripă.

Îmi pune diagnosticul fără să ezite. Ca majoritatea taximetriștilor, Matt este expert în toate. Se uită la mine în oglinda retrovizoare, ochii lui plimbându-se când la mine, când la drum.

— Ce făceai la poliție?

— Aseară a avut loc o crimă. Într-un parc aproape de Cranely Gardens.

— Crouch End?

— Da. A fost strangulată.

Îi povestesc despre anunțurile din *London Gazette*; despre fotografia mea și despre faptul că am văzut-o pe Tania Beckett.

— Ești sigură că-i aceeași femeie?

Confirm cu o mișcare din cap, chiar dacă el are privirea fixată înaintea pe drum. Țâțâie din dinți, apoi ia de volan hotărât la stânga, tăind pe străzi cu sens unic atât de înguste că aș putea scoate mâna pe geam să ating zidurile de cărămidă aflate în drumul nostru.

— Unde mergem?

— E foarte aglomerat. Ce-au zis cei de la poliție?

Mă uit pe stradă, încercând să-mi dau seama unde suntem, dar nu sunt sigură că știu. Copii care vin acasă de la școală; unii, singuri, alții încă ținându-se de mâinile mamelor lor.

— L-au sunat pe inspectorul care se ocupă de caz, dar nu a venit.

— Era de așteptat.

— Mi-e teamă, Matt.

Nu spune nimic. Nu s-a priceput niciodată prea bine să se descurce cu emoțiile.

— Dacă într-adevăr a fost fotografia mea cea care a apărut în ziar, atunci o să mi se întâmple ceva. Ceva rău.

Simt ca și cum aș fi zgâriată în gât. Iar un nod puternic mă împiedică să înghit.

— Dar poliția crede că există vreo legătură între aceste anunțuri și crimă?

Ieșim în cele din urmă din labirintul de străzi înguste și văd șoseaua de centură sudică. Mai avem puțin până acasă. Mă ustură ochii atât de tare, că aproape mă doare să-i țin deschiși. Clipesc rapid încercând să-i umezesc un pic.

– Ofițerul de serviciu a părut să mă ia în serios, spun.

Mi-e greu să mă concentrez la ce am de zis.

– Dar nu știu dacă și inspectorul va fi de aceeași părere, încă nu i-am spus despre fotografia mea... nu am avut ocazia.

– Asta e o chestie tare ciudată, Zo.

– Mie-mi zici? Am crezut că nnebunesc când am văzut fotografia. Cred că Simon încă nu-i convins că nu sunt puțin dusă cu capul.

Matt se uită la mine fulgerător.

– Nu te crede?

Aș putea să-mi trag singură una. De parcă Matt ar mai fi avut nevoie de muniție suplimentară împotriva lui Simon.

– Crede că există o explicație logică.

– Și tu ce crezi?

Nu-i răspund. *Cred că o să fiu ucisă.*

Tragem în fața casei și deschid geanta.

– Lasă-mi să-ți dau niște bani.

– Nu-i nevoie.

– N-ar trebui să plătești tu, din buzunar, Matt, nu e corect...

– Nu vreau banii tăi, Zo, izbucnește el. Pune-i la loc. Hai, te ajut să intri, spune apoi pe un ton mai blând.

– Mă descurc.

Dar când mă ridic, mi se înmoaie genunchii și mă prinde chiar înainte să cad.

– Sigur că da.

Îmi ia cheia și descuie ușa de la intrare, apoi ezită.

– E în regulă, îi spun, Simon e la serviciu.

Mi-e prea rău ca să mă simt neloyală. Îmi atârn geanta și haina pe balustradă și-l las pe Matt să mă ajute să urc.

Se oprește sus, neștiind unde este dormitorul meu, și arăt ușa

de lângă a lui Katie.

— Mă descurc de-aici, îi spun, dar nu mă bagă în seamă, deschizându-mi ușa și ținându-mă de braț când intrăm împreună în cameră.

Trage pilota de pe partea stângă a patului. Cea pe care obișnuiam să dorm când eram căsătoriți. Acum, pe noptiera din stânga sunt lucrurile lui Simon; cartea lui, o pereche de ochelari de citit de rezervă, o tăviță din piele pentru ceas și mărunțiș. Dacă Matt a observat, nu spune nimic.

Mă strecor în pat, complet îmbrăcată.

Simon mă trezește. Afară e întuneric și aprinde veioza de pe noptieră.

— Dormi de când am ajuns acasă. Ți-e rău?

Șoptește, cu o mână pe telefonul meu mobil.

— E un ofițer de poliție la telefon. Despre ce-i vorba? S-a întâmplat ceva?

Ard și sunt lipicioasă de transpirație, iar când îmi ridic capul de pe pernă, simt o durere ascuțită. Mă întind după telefon, dar Simon îl dă deoparte.

— De ce te sună cei de la poliție?

— O să-ți explic mai încolo.

Vocea îmi pierе în mijlocul ultimului cuvânt și tușesc ca să mă trezesc. Simon îmi dă telefonul și se așază pe pat. Încă am febră, dar mă simt mai bine, acum că am dormit.

— Alo, spun. La telefon Zoe Walker.

— Doamnă Walker, sunt detectivul Rampello, inspector de poliție de la Divizia Investigații Omucideri zona de Nord-Vest. Am înțeles că ați vrut să vorbiți cu mine.

Pare neatent. Plictisit sau obosit. Ori ambele.

— Da, spun. Acum sunt acasă, dacă vreți să veniți până aici.

Simon desface mâinile și mă întreabă mutește: ce s-a întâmplat?

Dau din cap spre el, iritată de întrerupere. Semnalul e prost în casă și nu vreau să ratez ce spune inspectorul Rampello.

— ...probabil tot ce avem nevoie deocamdată.

— Îmi cer scuze, ce-ați spus?

— Înțeleg că n-ați cunoscut-o pe Tania Beckett, nu?

— Nu, dar...

— Și nu știți dacă lucra ca escortă sau pentru vreo linie erotică?

— Nu.

— OK.

Apoi se pornește; vorbește atât de repede, de parcă sunt doar unul dintre apelurile dintr-o lungă listă pe care trebuie să le rezolve în seara asta.

— Așadar, fotografia Taniei a apărut într-o reclamă la o linie erotică din *London Gazette* ieri. Luni, 16 noiembrie. Corect?

— Da.

— Și ne-ați contactat când ați recunoscut fotografia ei la știri azi-dimineață?

— Da.

— Ați fost de mare ajutor, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— Dar nu vreți să stați de vorbă cu mine? Să-mi luați o declarație?

— Dacă mai avem nevoie de ceva, ținem legătura.

Închide când eu încă mai vorbesc. Acum, Simon pare mai degrabă supărat decât confuz.

— Vrei să-mi spui și mie, te rog, ce s-a întâmplat?

— E fata aia, spun, cea care a fost omorâtă. Fotografia pe care ți-am arătat-o azi-dimineață.

În zori, am alergat sus imediat ce s-a terminat reportajul de la

știri, scuturându-l pe Simon ca să-l trezesc; cuvintele rostogolindu-se unele peste altele.

— Dacă toate astea au legătură cu anunțurile, Și? am întrebat cu vocea frântă. Dacă cineva publică fotografii cu femei pe care o să le omoare, iar eu sunt următoarea?

Simon m-a tras într-o îmbrățișare ciudată.

— Iubita mea, nu crezi că exagerezi puțin cu chestia asta? Am citit pe undeva că în Londra sunt uciși o sută de oameni în fiecare an. În fiecare an! Asta înseamnă... cât?... cam opt pe lună. Știu că e îngrozitor, dar asta nu are nimic de-a face cu un ziar gratuit.

— O să mă duc la poliție în pauza de prânz, i-am spus, dar îmi dădeam seama că încă avea impresia că fac o prea mare dramă din asta.

— Și cei de la poliție te-au luat în serios? mă întreabă acum, stând la capătul patului.

Îmi zdrobește degetele de la picioare și mă trag deoparte.

Ridic din umeri.

— Ofițerul de serviciu de astăzi a fost drăguț. Dar l-a sunat pe detectivul care se ocupă de caz și el n-a venit și acum îmi spune că au toate datele de care au nevoie și că o să mă sune dacă mai e nevoie să vorbească cu mine.

În colțul ochilor mi se formează lacrimi.

— Dar ei nu știu de celelalte fotografii; despre Cathy Tanning, despre a mea!

Încep să plâng, incapabilă să judec corect când capul meu parcă bubuie.

— Șhhhh.

Simon îmi mângâie părul și-mi întoarce perna să găsească un locșor răcoros pe care să-mi pun din nou capul.

— Vrei să-i sun eu din nou?

— Nici măcar nu am numărul lor. Mi-a spus că este de la Divizia Investigații Omucideri zona de Nord-Vest.

— O să-l gădesc eu. Stai să-ți aduc niște pastile și un pahar cu apă, apoi îi sun eu.

Se duce spre ușă, apoi se întoarce de parcă tocmai ar fi observat ceva.

— De ce ești pe partea mea de pat?

Îmi apăs fața în pernă ca să nu trebuiască să-i întâlnesc privirea.

— Probabil că m-am foit în somn, mormăi.

Este singurul lucru asupra căruia avem vreodată dispute serioase.

— Matt este tatăl lui Justin și al lui Katie, spuneam înainte. Nu te poți aștepta să nu-l văd din când în când.

Simon a cedat nemulțumit acestui argument.

— Cu toate astea, nu există niciun motiv pentru ca el să vină în casă, nu? Să stea în camera de zi, să bea cafea din cămile noastre?

Era pueril și irațional, dar nu voiam să-l pierd pe Simon, iar la vremea respectivă a părut un simplu compromis.

— Bine, am fost eu de acord. Nu va intra în casă.

Când deschid ochii din nou, pe noptiera mea este un pahar cu apă, lângă o folie mică cu pastile. Iau două și mă dau jos din pat. Bluza mea e boțită, iar pantalonii suciți; mă dezbrac și gădesc o pereche de pijamale din bumbac gros, iar apoi mă înfășor cu un cardigan larg.

Este nouă seara, iar jos gădesc resturile a ceea ce pare să fi fost tocană din carne de vită. Încă nu mă simt prea sigură pe picioarele mele, iar somnul îndelungat m-a lăsat amețită. Mă duc în camera de zi și-i gădesc pe Simon, Justin și Katie uitându-se la

televizor. Nimeni nu zice nimic, dar este o liniște confortabilă și pentru câteva clipe stau pur și simplu acolo, în picioare, uitându-mă la familia mea. Katie e prima care mă vede.

— Mamă! Te simți mai bine?

Se mută să-mi facă loc pe canapea între ea și Simon, iar eu mă așez, extenuată de efortul de a fi coborât scările.

— Nu chiar. Mă simt complet sfârșită.

N-am mai fost de ani de zile așa bolnavă. Mă dor oasele și pielea la atingere. În fundul ochilor simt o înțepătură care nu dispăre decât atunci când închid pleoapele, iar gâtul mă doare atât de tare, că e un chin să vorbesc.

— Cred că am gripă. Din aia zdravănă.

— Biata de tine.

Simon mă cuprinde cu brațul pe după umeri și, pentru prima dată, Katie nu spune nimic cu privire la ceea ce numește ea „exprimarea în public a afecțiunii”. Chiar și Justin pare îngrijorat.

— Vrei să bei ceva? întreabă el.

Cred că trebuie să arăt foarte rău.

— Doar puțină apă, mulțumesc.

— Pentru nimic.

Se ridică, apoi caută în buzunar și-mi întinde un plic.

— Ce-i asta?

Îl deschid și găsesc un teanc gros de hârtii de douăzeci de lire.

— Chiria.

— Ce? Am mai discutat asta. Nu vreau chirie de la tine, dragul meu.

— Ei bine, atunci pentru mâncare, facturi, orice. Sunt ai tăi.

Mă întorc spre Simon, amintindu-mi ce insistent a fost în ultima vreme cu privire la faptul că Justin nu ar trebui să stea în casă fără să plătească nimic. Dă din cap, ca și cum ar spune că toate astea

nu au nimic de-a face cu el.

– Dar e foarte drăguț din partea ta, Justin. Bravo, amice!

Tonul colocvial sună forțat pe buzele lui Simon, iar Justin se uită la el disprețuitor.

– Credeam că ești lefter? spune Katie, trăgând cu ochiul la bancnote să vadă câți bani sunt în plic.

Îl pun în buzunarul cardiganului, încercând să ignore vocea din capul meu care ar vrea să-l întreb pe Justin de unde are banii.

– Melissa m-a pus să mă ocup de cafeenea ca să poată ea să supravegheze deschiderea celeilalte, spune Justin, de parcă mi-ar fi citit gândurile. E doar temporar, dar vine la pachet cu o mărire de salariu.

– E grozav!

Ușurarea la gândul că fiul meu nici nu fură, nici nu se ocupă cu trafic de droguri face ca reacția mea să fie disproporționat de entuziastă. Justin ridică din umeri de parcă veștile nu ar avea prea mare importanță și se duce la bucătărie să-mi aducă apă.

– Am știut dintotdeauna că tot ce-i trebuie este o șansă, îi șoptesc lui Simon. Cineva care să vadă ce băiat muncitor este.

Dintr-odată îmi aduc aminte că Justin nu este singurul care are noutăți legate de serviciu. Mă întorc spre Katie.

– Îmi pare rău că nu te-am susținut mai mult înainte de audiție, draga mea. Mă simt îngrozitor din cauza asta.

– O, Doamne, nu-ți mai face griji din pricina asta acum, mamă. Nu te simți bine.

– Simon mi-a spus că a fost grozav.

Katie radiază.

– A fost uimitor. Deși agentul nu m-a luat, pentru că avea deja în portofoliu niște fete care arătau ca mine și erau din aceeași categorie (habar nu am ce o fi însemnând chestia asta), am avut

ocazia să stau de vorbă cu un tip care aștepta la recepție. Este regizorul unei companii teatrale care montează *A douăsprezecea noapte*, iar tipa care interpreta rolul Violetei tocmai a avut un accident la schi. Cu alte cuvinte, cât de perfect poate să fie?

Mă uit la ea, fără s-o pot urmări. Justin se întoarce cu paharul cu apă. Nu a lăsat robinetul să curgă, așa că apa e tulbure și călâie, dar sorb recunoscătoare. Orice care ar putea să-mi ușureze durerea din gât.

– Mamă, *A douăsprezecea noapte* este textul pe care l-am jucat la examenul de engleză. Îl știu pe de rost. Și a spus că am fost făcută să joc Viola. Am dat efectiv proba atunci, pe loc – cea mai mare nebunie – și am obținut rolul! Restul distribuției repetă deja de săptămâni întregi, dar eu trebuie să învăț totul în două săptămâni.

Îmi vâjâie capul.

– Dar cine-i tipul ăsta? Știi ceva despre el?

– Îl cheamă Isaac. Se pare că sora lui a fost colegă de școală cu Sophia, deci nu e chiar un necunoscut. A lucrat la Edinburgh și (aici vine partea tare) vrea să facem un turneu cu *A douăsprezecea noapte!* E incredibil de ambițios și atât de talentat.

Zăresc imediat ceva nou pe figura lui Katie. Ceva mai mult decât entuziasmul de a fi obținut un rol.

– Arată bine?

Roșește.

– Foarte.

– Of, Katie!

– Ce? Mamă, e totul corect, te asigur. Cred că ți-ar plăcea.

– Bine. Poți să-l inviți pe la noi.

Katie izbucnește în râs.

– Mamă, abia ieri l-am cunoscut. N-o să-i propun să vină să-mi cunoască „babacii”.

— Ei bine, nu pleci în niciun turneu până n-o face, așa că...
Ne uităm fioros una la alta, până când intervine Simon.

— N-ar trebui să vorbim despre asta când o să te simți mai bine?

— Mă simt mai bine acum, spun, dar încăpățânarea mea este subminată de un val de amețeală care mă face să închid ochii.

— Sigur ca da. Hai, treci în pat.

Îmi amintesc ce mi-a promis.

— Ai sunat la poliție?

— Da. Am vorbit cu un superior din echipa de investigatori.

— Rampello?

— Cred că da. I-am spus cât de îngrijorată ești din pricina anunțului, cel cu fotografia care semăna cu tine...

— *Eram eu.*

— ...și tipul cu care am vorbit mi-a spus că înțelege pe deplin de ce ești agitată, dar pentru moment nu consideră că uciderea Taniei Beckett este legată de vreo altă infracțiune.

— Trebuie să existe o legătură, insist eu. Nu poate fi o simplă coincidență.

— Nici măcar nu o cunoști, spune Justin. De ce te agiți atâta?

— Pentru că a fost omorâtă, Justin!

Nu reacționează în niciun fel și mă uit disperată la Katie.

— Și pentru că fotografia mea...

— Nu era fotografia ta, iubito, mă întrerupe Simon.

— Pentru că fotografia mea era în exact același anunț ca al ei.

Așa că eu cred că am tot dreptul să mă agit, nu ziceți?

— Genul acela de anunțuri nu vin la pachet cu numere de telefon premium decât dacă sunt false, spune Simon.

— Ce legătură are asta?

— Era escortă? întreabă Katie.

— Risc profesional, spune Justin.

Ridică din umeri și-și reia poziția anterioară pe canapea, cu telefonul în mână.

— La știri au spus că era învățătoare suplinitoare, nu escortă.

Mă gândesc la fotografia pe care au folosit-o în ziar, cea cu Tania și iubitul ei. Îmi imaginez titlul de deasupra reportajului care descrie propria mea moarte și mă întreb ce fotografie vor folosi ca ilustrație; sau dacă îi vor cere lui Graham Hallow un comentariu.

— Anunțul nu pomenea nimic de un serviciu de escorte, nu-i așa, mamă? întreabă Katie.

— Avea o adresă de web.

Îmi apăs palma pe frunte, încercând să-mi amintesc care era.

— Găsește perechea potrivită punct com.

— Sună mai degrabă a site de întâlniri. Poate că a fost ucisă de cineva pe care l-a cunoscut online.

— Nu vreau să mai ieși singură, îi spun lui Katie.

Se uită la mine, îngrozită.

— Din cauza unei crime care s-a petrecut în cealaltă parte a Londrei? Mamă, nu fi ridicolă. Tot timpul sunt omorâți oameni.

— Bărbați, da. Puști din bande. Drogați și oameni care își asumă riscuri stupide. Dar nu femeii tinere care merg acasă de la serviciu. Ieși cu un grup de prietene sau nu mai ieși deloc.

Katie se uită la Simon, dar pentru prima dată, el e de partea mea.

— Nu vrem decât să te știm în siguranță, atâta tot.

— Dar nu e practic. Și ce fac cu serviciul? La restaurant nu termin sâmbătă seara mai devreme de zece jumate și acum, că sunt și în piesă, va trebui să merg la repetiții aproape în fiecare seară. Nu există altă variantă decât să mă întorc singură acasă.

Dau să zic ceva, dar Katie mă întrerupe blând, dar ferm.

— Mamă, sunt fată mare. Voi fi atentă. Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea.

Dar îmi fac griji. Pentru Katie, când vine acasă complet neștiutoare de la serviciu în fiecare seară, cu capul în nori, cu gândul la cum va fi ea vedetă pe covorul roșu. Îmi fac griji pentru toate femeile precum Cathy Tanning sau Tania Beckett, care habar n-au avut ce le-a pregătit viața. Și-mi fac griji pentru mine. Nu știu ce semnificație au anunțurile acelea sau de ce a apărut fotografia mea într-unul din ele, dar pericolul este cât se poate de real. Nu pot să-l văd, dar pot să-l simt. Și se apropie.

Nu știi niciodată când îți vei cunoaște Perechea Potrivită. Poate că stă întotdeauna pe locul de la geam în trenul de întoarcere acasă. E posibil s-o vezi în fața ta la coada de la cafenea. Poate că pur și simplu traversezi în spatele ei în fiecare zi. Dacă ești sigur pe tine, poate intri în vorbă. Despre vreme, pentru început, apoi despre starea trenurilor; pe urmă, pe măsură ce trece timpul, ajungeți să schimbați din ce în ce mai multe informații personale. Despre weekendul tău oribil; despre șeful ei tiran; despre iubitul care nu o înțelege. Ajungeți să vă cunoașteți și apoi unul dintre voi va duce lucrurile la alt nivel. Cafea? Cină? Înțelegerea a fost pecetluită.

Dar dacă Perechea Potrivită stă în vagonul de lângă cel în care te afli tu? Dacă își aduce cafeaua de acasă; dacă vine la serviciu cu bicicleta; dacă urcă pe scări în loc s-o ia pe scara rulantă? Imaginează-ți ce pierzi dacă nu te intersectezi cu ea.

O primă întâlnire; o a doua; mai multe.

Poate că nici nu-i vorba despre Pereche; poate vrei ceva mai scurt. Mai

dulce. Ceva care să-ți pună sângele în mișcare și care să-ți mărească pulsul.

Un flirt.

O aventură de-o noapte.

Vânătoarea.

De aici a plecat totul. gasesteperecheapotrivita.com. Un fel de a le face cunoștință navetiștilor londonezi. O mână de ajutor care unește oamenii. Puteți să spuneți că sunt un broker; un intermediar; o pețitoare.

Și partea cea mai frumoasă este că niciuna dintre voi nici măcar nu știe că se găsește în registrele mele.

10.

Rămân în pat timp de douăzeci și patru de ore, mai mult dormind decât trează. Miercuri după-masă mă chinui să ajung la doctor, doar ca să aflu ceea ce știam deja: am gripă și nu e nimic de făcut decât să beau multe lichide să iau medicamente care nu au nevoie de vreo rețetă și să aștept să treacă. Simon e grozav. Gătește pentru copii și-mi aduce și mie mâncare pe care nu o mănânc, apoi pleacă după înghețată când mă hotărâsc că e singurul lucru pe care l-aș putea înghiți. Cred că ar fi fost un tătic minunat în perioada în care ar fi așteptat să-i nască nevasta, amintindu-mi de vremea în care am fost însărcinată cu Justin, când l-am trimis pe Matt bombănind întruna să-mi ia nachos și jeleuri cu vin, pe o vreme de iarnă.

Reușesc să sun la serviciu și îi spun lui Graham că sunt bolnavă. E surprinzător de înțelegător, până când îi comunic că voi lipsi toată săptămâna.

— Nu poți să vii măcar mâine? Jo este liberă și nu are cine să răspundă la telefoane.

— O să vin dac-o să fiu în stare, îi răspund.

Dimineață îi trimit un mesaj – Îmi pare rău, încă nu mă simt bine –, apoi îmi închid telefonul. Până la prânz nu sunt în stare să văd mâncare în fața ochilor; Melissa îmi aduce supă de pui de la cafenea, și de îndată ce încep să mănânc îmi dau seama că sunt lihnită.

— E delicioasă.

Stăm la bucătărie, la micuța mea masă potrivită mai degrabă pentru două persoane.

— Îmi cer scuze pentru dezordine.

Mașina de spălat vase ar trebui golită, ceea ce înseamnă că

toată lumea a ignorat-o și și-a abandonat farfuriile de la micul dejun în chiuvetă în schimb. Ambalajele goale de lângă cutia de gunoi indică faptul că și acesta este plin. Frigiderul este acoperit cu fotografii de familie, ținute locului de un magnet kitsch-os pe care a devenind cumva tradiție să-l cumpărăm de sărbători, ca parte a provocării de a găsi cel mai siropos suvenir. Deocamdată, Katie este pe primul loc, cu magnetul ei în formă de măgăruș care dă din cap, din Benidorm, cu un sombrero care se clatină de fiecare dată când cineva deschide ușa de la frigider.

— Te face să te simți acasă, spune Melissa, râzând când îmi vede privirea sceptică. Vreau să spun că este ceva confortabil și plin de dragoste și amintiri, așa cum trebuie să fie casa unei familii.

Mă uit la ea, încercând să descopăr vreo urmă de regret pe fața ei, dar nu văd nimic.

Melissa avea patruzeci de ani când ne-am cunoscut – încă destul de tânără să aibă o familie – și am întrebat-o odată dacă ea și Neil aveau de gând să-și întemeieze una.

— El nu poate, a spus, și apoi s-a corectat imediat. Nu e cinstit. Vreau să spun că noi nu putem.

— Cred că vă este greu.

Eram mamă de atâta timp că nici nu-mi puteam imagina o viață fără copii.

— Nu chiar. Vezi tu, am știut dintotdeauna: Neil a avut leucemie în copilărie și chimioterapia l-a lăsat steril, așa că chestia asta n-a fost niciodată parte a vieții noastre împreună. Am făcut alte lucruri, am avut alte oportunități.

Presupun că se referea la muncă. La afacere, la vacanțe, la casa lor frumoasă.

— Lui Neil i-a fost mai greu decât mie, a mai spus Melissa. Se

înfuria foarte tare din cauza asta (De ce eu? Genul ăsta de întrebări), dar acum abia dacă se mai gândește la asta.

— În timp ce mie mi-ar plăcea o casă ca a voastră, spun eu revenind în prezent, curată și fără vreo șosetă murdară aruncată aiurea la vedere!

Melissa zâmbește.

— E mai bună capra vecinului, nu așa se zice? Nici n-o să-ți dai seama când se vor muta Katie și Justin și o să te trezești foindu-te de colo-colo într-o casă goală, dorindu-ți să fie încă aici.

— Poate. Apropos de asta, ce Dumnezeu ai făcut cu fiul meu?

Melissa mă privește îngrijorată dintr-odată, iar eu mă simt prost că am încercat să fac o glumă. Îi explic:

— Mi-a dat niște bani pentru chirie, marți. Fără să-i cer. Bănuiesc că l-ai promovat.

— A, am înțeles! Merită, se descurcă foarte bine, iar eu am nevoie de cineva care să conducă localul. S-a potrivit la fix.

Se vede că încă o mai preocupă ceva. O privesc direct în ochi, până când îmi evită privirea, uitându-se pe fereastră la grădina noastră lăsată cam în paragină. În cele din urmă, vorbește.

— Mărirea de salariu, spune ea și se uită apoi la mine. E la negru.

Ridic din sprânceană. Sunt prietena ei, dar îi sunt și contabil. Bănuiesc că nu mi-ar fi spus nimic dacă n-aș fi pomenit despre asta.

— Când clienții plătesc cash nu înregistrăm chiar totul. Pun deoparte niște bani albi pentru zile negre. Acoperă cheltuielile casei fără ca eu să fiu nevoită să iau dividende din afacere.

— Înțeleg.

Ar trebui probabil să mă lupt cu conștiința mea, să mă frământ, dar îmi dau seama că nu face rău nimănui. Nu e vreun mare

retailer care comite o evaziune, încercând să fenteze taxele prin cine știe ce conturi offshore. E doar un mic antreprenor local, încercând să-și câștige existența, la fel ca noi toți.

— Nu e un motiv pur egoist, știi.

Îmi dau seama din expresia Melisei că-i pare rău că mi-a spus, că-și face griji că s-ar putea s-o judec.

— Asta înseamnă și că Justin nu pierde nici el nimic prin impozitare; în felul ăsta, poate începe să pună ceva bani deoparte.

Mă mișcă faptul că s-a gândit măcar la așa ceva.

— Și tot ție trebuie să-ți mulțumesc pentru faptul că s-a gândit să-mi dea o parte din bani mie, pentru chirie?

— Poate c-am schimbat o vorbă, două și pe tema asta... spune Melissa, luând un aer inocent care mă face să râd.

— Ei bine, mulțumesc. Mă bucur să-l văd maturizându-se puțin. Dar nu-ți faci griji că s-ar putea să te toarne cineva la fisc? întreb eu, din poziția mea de contabil.

Nu doar Melissa ar trebui să-și facă griji din pricina asta. Dacă ar fi prinsă, n-ar fi tocmai în avantajul meu, de asemenea.

— Ești singura care știe.

— Care știe ce? rânjesc eu cu subînțeleș. Mai bine mă duc să mă-mbrac. Cred că duhnesc.

Port încă pantalonii de trening și tricoul în care am dormit noaptea trecută și devin dintr-odată conștientă de mirosul stătut al bolii.

— O să-l cunosc mai târziu pe noul iubit și regizor al lui Katie. Vine să o ia la repetiții.

— Iubit?

— Ei, ea nu i-a spus chiar așa, dar o știu eu pe fiică-mea. L-a cunoscut luni, dar jur că n-am avut nicio discuție cu ea de atunci fără să-i pomenească numele. Isaac în sus, Isaac în jos. I s-a pus

pata rău de tot.

Aud scârțâind treptele scării și mă opresc dintr-odată din povestire, chiar înainte ca fiica mea să apară în bucătărie.

— Oau, ia uite-te la tine! spune Melissa, sărind s-o îmbrățișeze.

Katie poartă niște jeanși mulați gri care îi vin turnați și o bluză aurie cu paiete care se ridică atunci când o cuprinde cu brațele pe Melissa.

— Asta-i faimoasa ta supă de pui? Mai avem?

— O grămadă. Așa, care vasăzică, am auzit despre Isaac... răspunde Melissa și accentuează vocalele din numele bărbatului, iar Katie se uită la mine cu o privire suspicioasă.

Nu spun nimic.

— E un regizor grozav, răspunde Katie hotărâtă.

Așteptăm mai multe detalii, dar ea rămâne neclintită.

— Să-ndrăznesc să te întreb și despre bani? continuă Melissa, cu gândul la afaceri, ca întotdeauna. Știu că actoria nu este una dintre cele mai profitabile meserii, dar măcar îți acoperă cheltuielile?

Pauza pe care o face Katie îmi spune tot ce aveam nevoie să știu.

— Of, Katie, am crezut că asta e o slujbă adevărată!

— Este. O să fim plătiți după premieră, imediat ce intră banii de bilete și se achită celelalte cheltuieli.

— Adică o să aveți cotă din profit? întreabă Melissa.

— Exact.

— Și dacă nu aveți profit?

Katie se repede la mine.

— Iar începi! De ce nu-mi spui pur și simplu că nu-s bună de nimic, mamă? Că n-o să vină nimeni să vadă spectacolul și că vom pierde toți banii?

Se oprește, dar e prea târziu.

— Ce bani să pierdeți? Pot să înțeleg ideea cotei din profit (până la un punct), dar te rog spune-mi că nu i-ai dat efectiv bani unuia pe care abia l-ai cunoscut!

Melissa se ridică.

— Cred că ar cam trebui să plec. Felicitări pentru obținerea rolului, Katie.

Îmi aruncă o privire severă, care s-ar traduce *Ia-o cu binișorul, și pleacă.*

— Care bani, Katie? insist eu.

Pune un castron cu supă în cuptorul cu microunde și apasă butonul *Încălzire.*

— Împărțim costurile sălii de repetiții, atâta tot. Este un parteneriat.

— Este un jaf.

— Habar n-ai cum funcționează lucrurile în lumea teatrului, mamă!

Acum ținăm amândouă, atât de hotărâte să ne facem cunoscute punctele de vedere, că nu auzim cheia în ușa de la intrare, semn că Simon a ajuns acasă mai devreme, cum a făcut în fiecare zi de când sunt bolnavă.

— Așadar, te simți mai bine? întreabă el, când îl observ rezemat de tocul ușii, cu un aer de amuzament resemnat pe față.

— Un pic, spun eu jenată.

Katie își pune supa pe o tavă, cu gândul s-o mănânce în camera ei.

— La ce oră vine Isaac să te ia?

— La cinci. Dar nu-l invit în casă dacă ai de gând să-l iei la întrebări despre povestea cu împărțirea profitului.

— N-o s-o fac, promit. Vreau doar să-l cunosc.

— Ți-am cumpărat ceva, spune Simon.

Îi întinde o sacoșă din plastic cu ceva mic și dur înăuntru. Katie lasă tava jos ca să vadă ce-i acolo. Este o alarmă în caz de atac – de genul celor care încep să scoată un sunet ca de sireună dacă tragi de fir.

— Le vând la magazinul din colț. Nu știi dacă-s bune de ceva, dar m-am gândit că e mai bine să ai una pentru când te întorci spre casă de la metrou.

— Mulțumesc, îi spun eu.

Știi că a cumpărat-o doar ca să stau eu mai liniștită, mai mult decât Katie. Ca să mă simt mai bine, știind că umblă pe stradă când e târziu. Încerc să mă căiesc pentru izbucnirea de mai devreme.

— Când se pun în vânzare biletele pentru *A douăsprezecea noapte*, iubito? Pentru că vom fi în primul rând, nu-i așa, Simon?

— Absolut.

E sincer, și nu doar pentru că acum e vorba despre Katie. Lui Simon îi plac deopotrivă muzica clasică, teatrul și concertele de jazz obscure din tot felul de maghernițe. S-a amuzat când a auzit că nu văzusem niciodată *The Mousetrap*⁵; m-a dus la spectacol și se tot întorcea spre mine în timpul piesei să vadă dacă-mi place. Cred că a fost bunicică, dar prefer *Mamma Mia*.

— Nu știi sigur, o să aflu. Mulțumesc.

Răspunsul e adresat mai degrabă lui Simon, în care am impresia că vede un spirit îngemănat. Cu o seară înainte, o ajuta să-și repete replicile, terminând prin a dezbate metaforele din text.

— Vezi cum personifică ea „travestirea”, pe care o numește „lipsă de onestitate”? spunea Simon.

— Da! Și nici măcar la final identitatea fiecăruia nu este pe deplin clară.

Mă uit la Justin; unul dintre rarele momente în care conspirăm noi doi.

La prima noastră întâlnire, Simon mi-a spus că-și dorește să fie scriitor.

— Dar asta faci și acum, nu? am întrebat eu, confuză.

Mi se prezentase drept ziarist când ne-am cunoscut. A dat din cap dându-mi de înțeles că nu era același lucru.

— Țsta nu este scris cu adevărat; e doar redare de conținut. Eu vreau să scriu cărți adevărate.

— Păi fă-o!

— O s-o fac, într-o bună zi, mi-a răspuns, când o să am timp.

Anul acela i-am luat cadou de Crăciun un carnet Moleskine⁶ cu foi groase de culoarea untului, legat în piele moale maro.

— Pentru cartea ta, i-am spus timid.

Eram împreună de doar câteva săptămâni și mă frământasem zile-n șir gândindu-mă ce să-i iau. M-a privit de parcă i-aș fi dat luna de pe cer.

— Nu era vorba de carnetul în sine, mi-a spus el, la mai mult de un an după aceea, când ne-am mutat împreună și ajunsese deja la jumătatea schiței cărții sale, ci de faptul că ai crezut în mine.

Katie stă ca pe ghimpi. Poartă încă jeanșii mulați și bluza cu paiete – reușind cumva să arate în același timp relaxată și strălucitoare – dar în plus și-a dat cu ruj roșu-închis și a trasat cu eyeliner negru două cozi groase la colțul ochilor, spre sprâncene, ca două aripi.

— Un sfert de oră, îmi șuieră printre dinți când sună la ușă, după aia plecăm.

Justin este încă la cafenea, iar eu și Simon stăm în camera de zi, pe care am dereticat-o în grabă.

Aud voci șoptite pe hol și mă întreb ce-i spune Katie noului ei iubit și regizor. *Îmi cer scuze pentru maică-mea*, probabil. Intră în camera de zi, iar Simon se ridică. *Îmi dau seama imediat ce găsește Katie atrăgător la tipul ăsta*. Isaac este înalt, cu pielea fină și măslinie și părul negru ca pana corbului mai lung pe creștet decât pe laterale. Ochii sunt căprui-închis, iar tricoul cu guler în V de sub geaca de piele lasă să se întrevadă un piept cu mușchii bine definiți. Pe scurt, Isaac e superb.

În plus, are cel puțin treizeci de ani. *Îmi dau seama că am rămas cu gura căscată și zic „Bună”*.

— *Îmi face plăcere să vă cunosc, doamnă Walker. Aveți o fiică foarte talentată*.

— *Mama crede că mai bine m-aș face secretară*.

Mă uit încruntându-mă spre Katie.

— *Am sugerat că ar fi bine să facă un curs de secretariat. Ca plan B*.

— *Un sfat înțelept, spune Isaac*.

— *Crezi? Întreabă Katie, fără să fie convinsă*.

— *E o industrie dură, iar tăierile de fonduri de la Arte înseamnă că va deveni și mai dură*.

— *Ei bine, poate c-o să mă mai gândesc la asta*.

Mă prefac că tușesc ca să-mi maschez sunetele surprinse. Katie îmi aruncă o privire tăioasă.

Isaac dă mâna cu Simon, care-i oferă o bere. Refuză, pe motiv că șofează, și-mi spun că măcar răspunsul ăsta e în favoarea lui. El și Katie stau împreună pe canapea, la o distanță respectabilă unul de celălalt, iar eu caut semne care să indice că în intervalul scurt de timp de când s-au cunoscut au devenit mai mult decât regizor și actor. Dar nu observ nicio atingere ca din greșeală și mă întreb dacă nu cumva adorația lui Katie pentru noul ei erou este un

sentiment cu sens unic. Sper că nu va suferi.

— Am știut că fiica dumneavoastră va fi perfectă pentru rolul Violetei din clipa în care am văzut-o la agenție, spune Isaac. I-am trimis un instantaneu tipului care joacă rolul lui Sebastian, ca să aflu și părerea lui.

— Mi-ai făcut o fotografie? Nu mi-ai zis până acum. Ai făcut totul pe furiș.

— Cu telefonul. Oricum, mi-a dat mesaj imediat ca să-mi spună că arăți perfect. Te auzisem deja vorbind, stăteai de vorbă cu fata de lângă tine, ții minte? Și am știut instinctiv că tu erai eroina shakespeariană pe care o căutam.

— Totu-i bine când se termină cu bine ⁷, spune Simon, zâmbind larg.

— Foarte bine! spune Isaac.

Râd cu toții. Katie se uită la ceas.

— Ar trebui să plecăm.

— O aduc înapoi acasă după repetiții, doamnă Walker. Am înțeles că vă faceți griji când vine seara târziu cu metroul spre casă.

— E foarte drăguț din partea ta.

— Nu-i nicio problemă. Londra nu e întotdeauna cel mai sigur loc pentru o femeie singură.

Nu-mi place tipul ăsta.

Matt se amuza de hotărârile de moment pe care le luam în legătură cu diverși oameni, dar prima impresie contează foarte mult. Îi urmăresc cu privirea pe Isaac și pe Katie de la fereastra camerei de zi, mergând în jos pe stradă, câteva sute de metri până la locul în care Isaac a reușit să-și parcheze mașina. Îi pune o mână pe scobitura spatelui când ajung la mașină, apoi se apleacă să deschidă portiera din partea pasagerului. N-aș putea să spun cu

precizie ce nu-mi place, dar simțurile mele parcă urlă.

Cu doar câteva zile în urmă reușisem să mă împac cu ideea de a fi mai înțelegătoare cu povestea asta cu actoria lui Katie; dacă spun ceva despre Isaac, o s-o ia ca pe un nou atac la adresa carierei sale. Nu am cum să câștig. Măcar nu se mai întoarce singură acasă în seara asta. Am auzit un reportaj în dimineața asta la radio despre atacurile de natură sexuală și nu am putut să nu mă întreb dacă fotografia victimei nu a apărut mai înainte de asta în pagina de anunțuri din ziar. De obicei, Simon aduce un exemplar din *Gazette* acasă de la birou, dar săptămâna asta s-a întors cu mâna goală. Știu că face asta pentru că vrea ca eu să uit de povestea cu anunțurile. Dar nu am de gând să fac asta. Nu pot.

Vineri, Simon mă însoțește la serviciu.

— În caz că te simți încă slăbită, îmi spune când mă trezesc.

Mă ține de mână tot drumul până acolo. Pe linia District, văd un exemplar abandonat din *Gazette* și îl ignor intenționat, rezemându-mă de Simon, cu fața lipită de cămașa lui. Dau drumul baretei pe care o țineam în mână și în schimb îl îmbrățișez, cu brațele în jurul taliei sale, lăsându-l să ne mențină echilibrul amândurora pe măsură ce trenul încetinește la fiecare oprire. Nu vorbim, dar aud cum îi bate inima, cu fața lipită de pieptul lui. Puternic și ritmic.

În fața biroului Hallow & Reed, mă sărută.

— Te-am făcut să întârzi, îi spun.

— Nu-mi pasă.

— N-o să ai probleme?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji din cauza asta. E în regulă dacă ne despărțim aici? Pot să mai stau prin zonă, dacă vrei.

Îmi arată cu o mișcare a capului cafeneaua de vizavi și zâmbesc la ideea unui Simon care mă așteaptă toată ziua, ca o

gardă de corp a unei vedete.

— N-o să pățesc nimic. Vorbim mai târziu.

Ne sărutăm din nou, iar el așteaptă până când m-am instalat în siguranță la biroul meu, înainte să-mi facă un semn cu mâna și să pornească spre metrou.

Imediat ce Graham pleacă la o vizionare, închid dosarul Rightmove, la care lucram, și deschid o fereastră de Google. Tastesz „criminalitate Londra” și apăs pe primul link pe care îl văd: o pagină web care se numește Londra 24 și care promite o actualizare în timp real a informațiilor despre infracțiunile săvârșite în capitală.

Adolescent împușcat în West Dulwich.

Bărbat găsit aproape fără suflare, cu plăgi arse misterioase, în Finsbury Park.

De aia nu citesc eu ziarele. Nu cu regularitate. Știu că toate lucrurile astea chiar se petrec, dar nu vreau să mă gândesc la ele. Nu vreau să mă gândesc la faptul că Justin și Katie trăiesc într-un loc în care dacă cineva este înjunghiat abia trezește un minim interes.

Fost jucător din Prima Ligă recunoaște că a condus sub influența băuturilor alcoolice în Islington.

Atac atroce asupra unei pensionare de 84 de ani din Enfield.

Nu-mi pot stăpâni o grimasă la vederea lui Margaret Price, femeia de optzeci și patru de ani care s-a dus să-și ia pensia și nu a mai ajuns niciodată acasă. Caut numele Tania Beckett. Unul dintre articolele din ziar amintește de o pagină de condoleanțe de pe Facebook și accesez adresa respectivă. Odihnește-te în pace, Tania Beckett – cu asta se deschide pagina, plină cu mesaje emoționante din partea familiei și a prietenilor. În câteva dintre ele, numele Taniei este subliniat, și-mi dau seama că apare așa

pentru că face trimitere la pagina ei de Facebook. Fără să mă gândesc prea mult, dau un clic și trag aer în piept când se încarcă pagina plină de actualizări ale statutului ei.

Încă 135 de zile! anunță postarea din dimineața în care a murit.
135 de zile până când?

Răspunsul apare câteva rânduri mai jos, într-o postare intitulată *Ce ziceți de asta, fetelor?* Fotografia este un instantaneu luat cu un telefon mobil – văd semnul care indica bateria în partea de sus; este poza unei rochii de mireasă, făcută în grabă pe internet. Sunt tag-uri către numele a trei femei.

Tania Beckett a murit cu 135 de zile înainte de ziua în care ar fi trebuit să se căsătorească.

Mă uit pe lista contactelor ei; fotografiile ale unor fete aproape identice, toate blonde cu dinții albi. Îmi atrage atenția o femeie mai în vârstă, cu același nume de familie.

Pagina lui Alison Beckett este publică, la fel ca a Taniei, și-mi dau seama imediat că fotografia la care mă uit este a mamei Taniei. Ultima ei postare de pe Facebook datează de acum două zile.

Un alt înger s-a ridicat la cer. Odihnește-te în pace, fata mea frumoasă! Să-ți fie țărâna ușoară!

Închid pagina de Facebook, simțindu-mă ca un intrus. Mă gândesc la Alison și la Tania Beckett. Mi le imaginez făcând planuri de nuntă împreună, mergând să aleagă rochia, pregătind invitațiile. Mi-o închipui pe Alison la ea acasă, pe canapeaua aceea roșu-închis pe care stă în fotografia de profil, ridicând receptorul telefonului, ascultând ofițerul de poliție care-i vorbește, fără ca ea să înțeleagă nimic. Nu, nu fiica ei, nu Tania. Simt o durere în piept și plâng, doar că nu știu dacă plâng din cauza unei fete pe care nu am cunoscut-o, sau pentru că pare prea ușor să-i înlocuiesc

numele cu cel al fiicei mele.

Ochii îmi cad pe cartea de vizită prinsă cu o agrafă de marginea dosarului din fața mea.

Agent de poliție Kelly Swift, Poliția Transportului Public Britanic.

Măcar ea m-a băgat în seamă.

Îmi suflu nasul. Respir adânc. Ridic receptorul.

— Agent de poliție Swift.

Aud zgomotul traficului în fundal, cu sunetul sirenei unei ambulanțe stingându-se încet în depărtare.

— Sunt Zoe Walker. Cu anunțul din *London Gazette*...

— Da, mi-aduc aminte. N-am aflat prea multe, mă tem, dar...

— Am aflat eu, intervin. Una dintre femeile din anunțuri a fost omorâtă. Și nimănui nu pare să-i pese prea mult de ce are de gând să facă tipul ăla în continuare.

Se lasă liniștea o clipă, apoi vine răspunsul ferm al polițiștei:

— Mie îmi pasă. Spuneți-mi tot ce știți.

11.

Se făcu miezul zilei până când Kelly reuși să se întoarcă la secția de poliție ca să afle numărul lui Nick Rampello, inspectorul înregistrat ca Ofițer-șef de Investigații.

A fost direcționată mai întâi către numărul dedicat cazului, o linie telefonică pusă la dispoziția publicului pentru orice fel de informație ar fi putut avea despre omuciderea Taniei Beckett.

— Dacă-mi puteți da ceva amănunte, mă voi asigura că ajung la echipa de anchetatori, îi spuse o femeie, al cărei ton de zinteresat îi dădu de înțeles lui Kelly că apelul ei era doar unul dintre nenumăratele primite în acea zi.

— Chiar aș vrea să vorbesc cu inspectorul Rampello, dacă se poate. Sunt ofițer în cadrul Poliției Transportului Public și cred că unul dintre cazurile mele are legătură cu ancheta lui.

Kelly spera să aibă noroc. Nu era chiar o minciună. Zoe Walker chiar o căutase și numele ei era cel care apărea pe raportul infracțiunii a cărei victimă fusese Cathy Tanning. Numele ei, cazul ei.

— Vă fac legătura cu biroul de investigații.

Telefonul sună și tot sună. Kelly era pe punctul de a renunța, când o femeie răspunse într-un târziu, cu vocea întretăiată, de parcă alergase pe scări.

— Divizia Investigații Omucideri zona Nord-Vest.

— Aș putea vorbi cu inspectorul Rampello?

— Să văd dacă este în birou. Cine îl caută?

Femeia vorbea ca o prezentatoare de la BBC, iar Kelly încercă să-și dea seama care era rolul ei acolo. Avea destul de puțină experiență cu echipele de la Omucideri. Chiar dacă și Poliția Transportului Public avea un astfel de departament, era departe

de a fi la fel de solicitat precum cel al Poliției Metropolitane, iar Kelly nu lucrase niciodată acolo. Își spuse numele și numărul de înregistrare și fu lăsată să aștepte preț de câteva clipe.

— Rampello la telefon.

Nici urmă de accent BBC de data asta. Vocea lui Nick Rampello era tipic londoneză și vorbea repede; formal, până la punctul de fi chiar dură. Kelly se trezi împleticindu-se în cuvinte, într-un efort de a răspunde pe măsura felului lui expeditiv, dându-și seama că părea în cel mai fericit caz neprofesionistă, și în cel mai grav, incompetentă.

— Unde ziceai c-ai lucrat? întrebă inspectorul Rampello, întrerupându-i explicațiile lui Kelly.

— La Poliția Transportului Public, domnule. La momentul de față sunt repartizată pe linia Central. Am avut de-a face cu un furt din geantă săptămâna trecută și cred că are legătură cu uciderea Taniei Beckett. Speram să vin să vorbesc cu dumneavoastră despre asta.

— Cu tot respectul, domnișoară polițist... o inflexiune a vocii îi puse dintr-odată gradul la îndoială.

— Swift. Kelly Swift.

— Cu tot respectul, agent Swift, asta este o investigație de omucidere, nu un furt din poșetă. Tania Beckett nici nu s-a apropiat de linia Central în seara în care a murit și toate dovezile indică faptul că ar fi vorba despre un incident izolat.

— Eu cred că au legătură, domnule, spuse Kelly, cu mai multă siguranță în glas decât avea de fapt.

Se îmbărbătă cu gândul la răspunsul pe care avea să i-l dea Rampello și se simți ușurată când el nu o luă la rost pentru că-l contrazicea.

— Ai pe-acolo o copie a dosarului?

— Da, am...

— Trimite-o la biroul de investigații și o să ne uităm peste el.

Îi făcea pe plac.

— Domnule, cred că victima dumneavoastră a apărut într-un anunț din ziarul *London Gazette*. Am dreptate?

A urmat o pauză.

— Această informație nu a fost făcută publică. Unde ai auzit așa ceva?

— De la un martor care m-a contactat. Același martor care a văzut fotografia victimei furtului, despre care v-am vorbit, într-o altă ediție *Gazette*. Același martor care crede că și fotografia ei a apărut, de asemenea, în ziar.

De data asta pauza a fost și mai lungă.

— Ai face bine să vii înapoi.

Divizia Investigații Omucideri pentru zona de Nord-Vest era pe Balfour Street, așezată discret între o agenție de recrutare și un bloc de apartamente cu un semn *De vânzare* prins deasupra etajului al treilea. Kelly a sunat la interfon, pe care scria simplu DIO, și s-a întors ușor spre stânga, ca să se poată uita direct spre camera de supraveghere. A ridicat ușor bărbia, sperând să nu se vadă cât de emoționată era de fapt. Inspectorul Rampello îi spusese că se pot întâlni la ora șase, ceea ce-i dăduse exact timpul de care avea nevoie ca să ajungă acasă să se schimbe. Cum se spunea? Îmbracă-te în concordanță cu ceea ce vrei să obții. Kelly voia ca inspectorul Rampello s-o vadă drept un ofițer de poliție serios, cineva cu detalii importante într-o investigație de omucidere, nu ca pe un simplu polițist în uniformă. Sună din nou, regretând atunci când o voce răspunse imediat, pe un ton iritat, sugerând că nu era nevoie să insiste atât.

— Da?

— Sunt agent de poliție Kelly Swift de la Poliția Transportului Public. Am o întâlnire cu inspectorul Rampello.

Un clic zgomotos anunță că ușa grea din fața ei fusese descuiată, iar Kelly o împinse și intră, aruncând un zâmbet rapid spre cameră, în caz că cineva încă o mai vedea. Ușile liftului îi apărură imediat în față, dar preferă s-o ia pe scări, neștiind cu siguranță la ce etaj erau birourile DIO. Ușile duble de la capătul primului etaj nu indicau însă nimic despre ce s-ar fi aflat dincolo de ele, iar Kelly ezită o clipă, gândindu-se dacă să bată la ușă sau să intre pur și simplu.

— Cauți biroul de investigații?

Kelly recunoscuse vocea cu accent de BBC a persoanei care îi răspunsese mai devreme la telefon și, când se întoarse, descoperi o femeie cu părul lung și blond, prins ca să nu-i alunece pe frunte cu o bentiță de catifea neagră. Purta pantaloni țigaretă și balerini și-i întinse lui Kelly o mână.

— Mă numesc Lucinda. Sunt unul dintre analiști. Tu ești Kelly, nu-i așa?

Kelly confirmă recunoscătoare cu o mișcare a capului.

— Am venit să mă întâlnesc cu inspectorul.

Lucinda deschise ușa.

— Sala de ședințe este acolo. Hai, te conduc.

— Ședință?

Kelly o urmă pe Lucinda prin ușile duble, într-un spațiu vast deschis în care se găseau vreo douăsprezece birouri. Pe una dintre laturile spațiului era un birou separat.

— Acela este biroul șefului. Nu că l-ar folosi vreodată. Mai are șase luni până iese la pensie și are încă atât de multe zile libere de recuperat, că aproape că lucrează part-time deja. E un tip de treabă, totuși, Diggers. Când e pe-aici.

Kelly ciuli urechile la auzul poreclei familiare.

– Nu cumva e vorba de Alan Digby?

Lucinda păru surprinsă.

– Chiar el. De unde-l cunoști?

– A fost șeful meu la Poliția Transportului Public. S-a transferat la Metropolitană nu mult după aceea și auzisem că a fost promovat. A fost un comandant de treabă.

Lucinda o conduse prin spațiul deschis, iar Kelly privi în jur, absorbind parcă totul. Chiar și în spațiul gol, atmosfera avea ceva din energia pe care o știa atât de bine de pe vremea când lucra ea însăși la investigații criminale serioase. Fiecare birou avea două monitoare și cel puțin trei telefoane sunau. Târâitul lor se răsfrângea în încăpere, pe măsură ce apelurile erau transferate în mod automat, în căutarea unui respondent. Într-un fel, până și telefoanele sunau aici mai insistent, de parcă ar fi deținut cheia pentru descifrarea oricărui mister la care divizia ar fi lucrat în acea săptămână. Pentru asta se angajase Kelly în poliție, și un fior familiar de energie o traversă dintr-odată.

– Apelurile se înregistrează, îi spuse Lucinda, atunci când o văzu uitându-se la telefonul cel mai apropiat de ele, al cărui beculeț semnală un apel nou. Cineva va suna înapoi.

– Dar unde-i toată lumea?

– La ședință. Inspectorul preferă să fie prezentă toată lumea. Numește chestia asta teoria NASA.

Kelly o privi fără să înțeleagă nimic, iar Lucinda zâmbi larg.

– Vezi tu, președintele Kennedy s-a dus odată la NASA și a început să vorbească cu unul dintre oamenii care făceau curat pe acolo. L-a întrebat ce rol avea el acolo, și, fără să clipească, omul i-a răspuns: „Ajut să trimitem un om pe Lună, domnule Președinte”. Teoria lui Nick este că dacă tot departamentul

participă la ședințe, inclusiv personalul care face curățenie, nu avem cum să ratăm nimic.

— E o abordare grozavă; cum e să lucrezi pentru el?

Kelly o urmă pe Lucinda prin încăpere, către o ușă deschisă.

— E un detectiv bun, răspuse Lucinda.

Kelly avu impresia că analista își alesese cuvintele cu atenție, dar nu mai avu timp să afle mai multe detalii. Ajunseră la spațiul în care se ținea ședința, iar Lucinda o invită să intre.

— Șefu', ea este Kelly Swift, de la PTP.

— Intră, ne pregătim să începem.

Kelly simți că o roade stomacul, fără să fie prea sigură dacă era din cauza emoției sau de foame. Rămase în spatele încăperii alături de Lucinda și aruncă o privire în jurul ei, încercând să facă asta în modul cel mai discret cu putință. Inspectorul Rampello nu-i spusese nimic despre ședință; se așteptase să aibă o discuție cu el în biroul lui, poate împreună cu vreo altă persoană din echipa de anchetă.

— Bine ați venit cu toții! Această ședință are legătură cu operațiunea FURNISS. Știu că a fost o zi lungă pentru toată lumea, iar o parte dintre voi mai au încă foarte mult de lucru, așa că o să încerc să fiu cât de scurt pot.

Inspectorul vorbi la fel de repede cum o făcuse și la telefon. Era o încăpere destul de mare și nu făcea niciun efort special să vorbească mai tare; Kelly fu nevoită să fie foarte atentă ca să audă fiecare cuvânt. Se întrebă de ce nu vorbea mai tare, apoi se uită la restul echipei, care se concentra la fel de mult să nu rateze ceva, și își dădu seama că inspectorul făcea așa intenționat, într-o strategie foarte inteligentă.

— Pentru aceia dintre voi care sunt noi în echipă, cadavrul Taniei Beckett a fost descoperit în Cranley Gardens, Muswell Hill,

cu patru zile în urmă; luni, 16 noiembrie, la unsprezece noaptea, de către Geoffrey Skinner, un tip care-și plimba câinele.

Kelly se întrebă câți ani avea inspectorul Rampello. Părea să aibă în jur de treizeci, destul de tânăr pentru poziția de inspector. Era un tip bine făcut, cu un ten mediteraneean care i se potrivea cu numele, nu ca accentul său. O umbră de barbă îi acoperea mandibula și Kelly identifică urma unui tatuaj pe antebrațul său, abia vizibilă prin materialul mânecii cămășii.

Pe măsură ce vorbea, inspectorul se plimba dintr-o parte în alta a încăperii, cu o mână fluturând notițele pe care până atunci nu păruse să aibă nevoie să le folosească.

— Tania era învățătoare suplinitoare la școala primară St. Christopher, în Holloway. Ar fi trebuit să ajungă acasă la patru și jumătate după-amiaza și, când n-a ajuns nici până la ora zece, logodnicul ei, David Parker, a raportat dispariția ei. Agenții de poliție au întocmit un raport de persoane dispărute și au catalogat cazul drept unul cu risc scăzut.

Kelly nu-și dădea seama dacă detecta cu adevărat o urmă de reproș în vocea lui și spera că ofițerii care preluaseră apelul inițial nu-și făceau mustrări de conștiință pentru ce i se întâmplase Taniei. Din informațiile limitate pe care le avea ea despre caz era puțin probabil ca acea crimă să fi putut fi prevenită.

— Cadavrul Taniei a fost descoperit într-o secțiune împădurită a parcului, într-o zonă cunoscută ca fiind frecventată pentru partide de sex întâmplător. Criminaliștii au găsit câteva prezervative folosite, al căror grad de deteriorare sugera că erau acolo de dinainte de săvârșirea crimei, chiar cu mai multe săptămâni. Tania era complet îmbrăcată, cu excepția chiloților, care nu au fost găsiți la locul crimei și nici nu au fost descoperiți ulterior. Pentru strangulare a fost folosită bareta genții ei, iar autopsia a confirmat

drept cauză a morții asfixierea.

Inspectorul se uită apoi prin încăpere, privirea lui rămânând pe un bărbat mai în vârstă care stătea rezeamat în scaun, cu mâinile sub cap.

— Bob, poți să-i pui pe toți la curent în legătură cu logodnicul?

Bob și-a desfăcut degetele și s-a ridicat.

— Tania Beckett era logodită cu un bărbat de douăzeci și șapte de ani pe nume David Parker, care lucrează la o vulcanizare. Evident, el a fost primul nostru suspect. Domnul Parker are un alibi foarte solid: și-a petrecut seara la Mason's Arms, barul de la colțul străzii pe care locuiește, după cum au confirmat înregistrările de pe camerele de supraveghere din local și cel puțin doisprezece clienți obișnuiți.

— Iubita lui dispare și el se duce la pub? întrebă cineva.

— Parker susține că nu și-a făcut griji până seara târziu, când a raportat că fata lipsea. A presupus că s-a dus acasă la vreo prietenă și a uitat să-i spună.

— Suntem în proces de refacere a traseului pe care s-a întors victima de la serviciu, completă inspectorul Rampello. Poliția Transporturi s-a dovedit surprinzător de utilă cu înregistrările camerelor de supraveghere, continuă el și aruncă o privire spre Kelly, care simți cum roșește.

Credea că uitase că se afla și ea acolo.

— Așa că o avem înregistrată urcându-se în metrou pe linia Northern spre Highgate. Există o perioadă neacoperită în înregistrare, apoi apare din nou, așteptând autobuzul. Din păcate, șoferul autobuzului nu poate confirma dacă a coborât la Cranley Gardens sau dacă era singură. Suntem pe cale de a da de urma altor pasageri din autobuz.

Pentru o clipă, privirea lui Nick Rampello se opri din nou la

Kelly.

– Marți, pe 17 noiembrie, am primit un telefon de la o doamnă numită Zoe Walker, care ne-a semnalat o asemănare între Tania Beckett și o fotografie care a apărut în pagina de anunțuri din *London Gazette*.

Luă o foaie A3 care stătuse până atunci cu fața în jos pe masa dinaintea lui și o ridică. Kelly văzu anunțul cunoscut, cu imaginea devenită neclară din cauză că fusese mărită.

– Anunțul apare printre altele de același gen, pentru servicii – și aici inspectorul făcu o pauză – să le zicem personale.

Lăsă câteva râsete să se audă înainte să continue:

– Servicii care includ linii erotice și escorte. Anunțul pare să indice același tip de prestații, chiar dacă nu este specificat nimic concret. Numărul de telefon indicat nu este valid, iar site-ul pare să fie gol.

Puse foaia A3 pe tabla albă din spatele lui, prinsă cu magneți de plastic la fiecare colț, pentru susținere.

– Echipa de investigații a început să sape în trecutul Taniei Beckett ca să vadă dacă găsesc ceva legături cu industria sexului, chiar dacă părinții și logodnicul ei insistă că ar fi ceva total necaracteristic ei. Analizăm, de asemenea, și computerul ei pentru eventuale dovezi că ar fi fost înscrisă pe site-uri de întâlniri sau că ar fi comunicat cu bărbați pe care să-i fi cunoscut online. Până acum, nu am găsit nimic. În această după-amiază am primit ceva date noi.

Se uită din nou la Kelly.

– Poate ai vrea să te prezinți?

Kelly dădu din cap și speră că arăta mai încrezătoare decât se simțea, de fapt.

– Bună, tuturor. Mulțumesc că m-ați lăsat să mă alătur ședinței

voastre. Mă numesc Kelly Swift și sunt agent în cadrul Poliției Transportului Public, în departamentul Poliție de Proximitate de pe linia Central.

Își dădu seama prea târziu că-i lăsase inspectorului Rampello impresia că ar fi fost un detectiv de la brigada Furturi. Îi văzu surpriza de pe față și se uită în altă parte, concentrându-se pe tabla albă din celălalt colț al încăperii.

— Am vorbit azi-dimineață cu Zoe Walker, martorul pe care inspectorul Rampello tocmai l-a menționat, cea care m-a sunat prima dată luni. Văzuse unul dintre anunțuri și recunoscuse femeia; era victima dintr-o anchetă a Poliției Transporturi.

— O altă crimă?

Întrebarea veni de la un bărbat destul de bine făcut, cu părul cărunt, care stătea lângă fereastră. Kelly infirmă scuturând din cap.

— Un furt. Cathy Tanning a adormit în timp ce călătorea pe linia Central și i-au fost furate cheile din geanta pe care o ținea în poală.

— Doar cheile?

— La momentul acela am crezut că infractorul căuta poate altceva: telefon, portofel. Victima a trebuit să cheme un lăcătuș ca să-i spargă ușa, să poată intra din nou în casă, ceea ce a însemnat că a fost nevoită să schimbe încuietoarea ușii principale, dar nu a schimbat și yala de la ușa din spatele casei. Adresa ei nu era trecută pe chei și nu exista niciun motiv să presupună că cel care săvârșise fapta știa unde locuia.

Kelly făcu o pauză, simțind că inima îi bătea mai să iasă din piept. Nici măcar inspectorul Rampello nu știa acest ultim amănunt.

— Am vorbit luni cu Cathy Tanning și este sigură că cineva a fost la ea în casă.

În sala de ședințe se schimbă atmosfera.

— Un jaf? întrebă bărbatul cărunt.

— Nu lipsește nimic de valoare, dar Cathy este ferm convinsă că au fost folosite cheile și că cineva a umblat în coșul de rufe murdare. A schimbat încuietorile și eu am transmis mai departe cazul celor de la Criminalistică, în situația în care puteau trimite niște specialiști. Zoe Walker mai crede totodată și că propria ei fotografie a apărut într-un anunț similar, exact cu o săptămână în urmă.

— Și Zoe Walker este și ea victima vreunei infracțiuni?

— Încă nu.

— Mulțumesc.

Inspectorul nu dădu vreun semn că informațiile suplimentare prezentate de Kelly erau de vreun interes, și trecu rapid mai departe, atrăgând din nou atenția celor din încăpere. Kelly se simți dintr-odată dezumflată.

— Ne vedem din nou mâine dimineață la ora opt, dar să mai facem o verificare. Ceva observații?

Se uită spre stânga lui, parcurgând toată sala, urmărind noutăți și posibile întrebări. După cum spusese Lucinda, nicio persoană nu era exclusă. După ce toată lumea avu ocazia să spună ce avea de spus, făcu un semn scurt din cap și își luă notițele. Ședința se încheiase.

— Sper că nu ai planuri în seara asta, Lucinda, spuse el când trecu pe lângă analist.

Ea râse și-i aruncă lui Kelly o privire complice.

— E bine că-s măritată cu slujba, nu?

Îl urmă pe inspector.

Neștiind dacă trebuia să rămână sau să plece, Kelly se luă după Lucinda. Presupuse că inspectorul avea biroul lui, dar spațiul

acestui era tot deschis, ca al tuturor celorlalți din echipă. Doar biroul șefului părea să fie separat, cu ușa închisă și nici urmă de lumină vizibilă dincolo de jaluzelele trase.

Nick îi făcu un semn lui Kelly să ia loc.

— Am nevoie de legături între poveștile astea două, îi spuse el Lucindei, care nota deja ceva în carnețelul ei. Se cunosc? Lucrează la linia erotică? Sunt escorte? Cu ce se ocupă Walker? Află unde lucrează Tanning: e învățătoare, la fel ca Beckett? Copiii ei se duc la școala la care lucra Beckett?

Kelly ascultă, dându-și seama că, deși avea o parte din răspunsuri la întrebările pe care inspectorul le înșira, o întrerupere din partea ei nu ar fi fost bine-venită. Avea să vorbească cu Lucinda după aceea și să-i dea toate informațiile pe care le deținea.

Nick continuă.

— Vezi dacă oricare dintre ele a folosit vreun site de întâlniri. Am primit un telefon de la partenerul lui Zoe Walker; e posibil ca el să fi aflat că era înscrisă pe vreunul din site-urile acelea și acum să susțină că nu știe nimic despre asta.

— Domnule, nu folosea niciun site de întâlniri, spuse Kelly. Zoe Walker era foarte neliniștită când m-a contactat.

— Cum e normal să fie dacă, de exemplu, un partener agresiv a descoperit că se vedea cu alți bărbați, replică Nick și se întoarse spre Lucinda. Pune-l pe Bob să obțină dosarul original de la Poliția Transporturi și uită-te pe el; asigură-te că totul a fost făcut ca la carte și refă tu dacă lucrurile nu stau așa.

Kelly miji ochii. Nu era nicio surpriză că un ofițer din Poliția Metropolitană nu lua de bună munca făcută de cineva din altă ramură, dar ar fi putut să aibă măcar bunul-simț să nu facă asta de față cu ea.

— Înregistrările de pe camerele de supraveghere au fost preluate imediat, spuse ea, uitându-se intenționat spre Lucinda, nu la inspector. Pot să-ți dau copii mâine, precum și instantaneele cu cel care a săvârșit fapta. Dată fiind infracțiunea inițială, nu am considerat necesar să solicit analize ADN la momentul acela, dar presupun că acum bugetul nu va mai fi o problemă; geanta a fost în mod corect reținută și înregistrată ca probă la Poliția Transporturi, și pot aranja ca echipa voastră să aibă acces la ea. Cathy Tanning nu are copii, nu este învățătoare și nu a lucrat niciodată ca escortă. Și nici Zoe Walker, a cărei fotografie apare de asemenea în *London Gazette*, și care își face griji pentru siguranța ei, cum este de înțeles.

Trase aer în piept.

— Ai terminat? întrebă Nick Rampello, dar nu mai așteptă răspunsul și se întoarse iar spre Lucinda: vino din nou la mine peste o oră și vedem atunci cum stăm.

Lucinda dădu aprobator din cap, ridicându-se și zâmbind spre Kelly.

— Mi-a părut bine să te cunosc.

Inspectorul așteptă până când Lucinda se întoarse la biroul ei, înainte să-și încrucișeze brațele și să se uite fix la Kelly.

— Ți-ai făcut un obicei din a-ți sabota superiorii?

— Nu, domnule.

Dar tu ți-ai făcut un obicei din a face de râs munca altor polițiști? ar fi vrut ea să adauge.

Inspectorul arăta de parcă ar fi vrut să continue, dar amintindu-și probabil că Kelly nu era unul dintre subordonații săi ca s-o mustre, desfăcu brațele și se ridică.

— Mulțumesc că ne-ai informat despre legătura dintre cele două cazuri. O să-l sun pe omologul meu de la voi mai târziu și o să

preiau și cazul furtului. Cred că putem să le punem sub aceeași umbrelă, chiar dacă tehnic nu vorbim despre un criminal în serie.

— Domnule? se oțeli dintr-odată Kelly.

Știa răspunsul încă dinainte de a pune întrebarea, dar nu putea să plece de-acolo fără să încerce măcar.

— Da?

Rampello era nerăbdător, cu mintea deja la următorul lucru de rezolvat de pe listă.

— Aș vrea să lucrez în continuare la cazul lui Cathy Tanning.

— Îmi pare rău, dar n-are nicio logică.

Văzând probabil dezamăgirea de pe fața lui Kelly, continuă:

— Uite, ai identificat legătura dintre cele două cazuri. Ai avut dreptate să ne contactezi, și chiar apreciez faptul că ai venit la sedință. Ești în afara programului, nu?

Kelly confirmă.

— Dar cazul trebuie preluat de noi. Orice infracțiune asociată va fi investigată de aceeași echipă care se ocupă de infracțiunea principală. În cazul acesta, este vorba de uciderea Taniei Beckett, ceea ce pune restul sub jurisdicția Poliției Metropolitane, nu a Poliției Transporturi. După cum am precizat deja, îmi rezerv dreptul de a nu mă pronunța încă dacă avem de-a face cu o serie de infracțiuni, dar dacă așa stau lucrurile, victima furtului tău poate să fi scăpat la mustață de la a cădea pradă unui criminal. Iar asta e un caz care ține de Investigații Omucideri, nu de brigada Furturi.

Argumentul său era valid.

— N-aș putea să lucrez cu dumneavoastră?

Cuvintele fură rostite înainte să aibă ocazia să-și dea seama ce spunea de fapt.

— Un transfer, vreau să zic. Am anchetat cazul lui Cathy Tanning când a ajuns la noi și pot fi de ajutor cu investigațiile de la

metrou din cazul dumneavoastră de crimă. Știu fiecare colțișor de-acolo și veți avea nevoie de ore întregi de înregistrări, nu-i așa?

Nick Rampello fu politicos, dar la obiect.

— Avem suficiente resurse.

Îi zâmbi, îndulcind ce avea să urmeze.

— În afară de asta, am impresia că poate fi destul de extenuant să lucreze cineva cu tine.

— Nu sunt lipsită de experiență, domnule. Am lucrat timp de patru ani la Divizia Infracțiuni de natură sexuală din Poliția Transportului Public. Sunt un anchetator bun.

— Ca detectiv? Și de ce te-ai întors la uniforma de agent?

Pentru o clipă, lui Kelly îi trecu prin cap să ocolească adevărul. Pretinzând că și-a dorit mai multă experiență operațională, sau că se pregătea de examenul pentru sergenți. Dar ceva i-a spus că Nick Rampello ar fi citit-o într-o clipă.

— E complicat.

Nick o măsură din priviri pentru câteva momente, timp în care ea își ținu respirația, întrebându-se dacă el avea să se răzgândească. Dar el coborî privirea și-și deschise agenda, gestul lui spunând totul înainte ca să apuce să rostească cuvintele:

— Mă tem că nu vreau să am de-a face cu lucruri complicate.

12.

Îmi trag pătura gri pe după umeri. E din lână și arată bine aruncată pe canapea, dar acum mă zgârie pe gât și-mi provoacă mâncărimi. Lampadarul scoate un bâzâit pe care-l poți auzi de la etaj – încă un lucru care trebuie reparat – și, chiar dacă știu că Simon și copiii dorm adânc, am lăsat veioza stinsă, lumina de la iPad-ul meu făcând restul încăperii să pară chiar mai întunecoasă decât e de fapt. Afară bate vântul și undeva în depărtare o poartă se tot trântește. Am încercat să dorm, dar fiecare zgomot mă făcea să tresar, așa că, în cele din urmă, am renunțat și am coborât la parter.

Cineva mi-a făcut o fotografie și a publicat-o în anunțurile din ziar.

Asta e singura certitudine pe care o am și mi se tot învârte prin cap.

Cineva mi-a făcut o fotografie.

Și Kelly Swift crede că este fotografia mea. A spus că investighează chestia asta, că știe că asta sună ca și cum m-ar expedia, ca să scape de mine, dar că lucrează cu adevărat la acest caz. Aș vrea să mă pot încrede în ea, dar nu împărtășesc viziunea romantică a lui Simon despre bărbații și femeile în uniformă. Viața a fost dură pentru mine în adolescență, iar în mediul în care am crescut, o mașină de poliție însemna mai degrabă ceva de care să fugi, chiar dacă niciunul dintre noi nu știa cu adevărat de ce anume fugea.

Tastez ceva pe ecranul din fața mea. Pagina de Facebook a Taniei Beckett are un link către un blog. Un jurnal scris deopotrivă de Tania și de mama ei, despre pregătirile pentru nuntă. Postările Taniei sunt frecvente și au un caracter practic: oare ar trebui să oferim cadou invitaților sticle de gin în miniatură sau inimioare

personalizate? Trandafiri albi sau galbeni? Sunt doar câteva postări care-i aparțin lui Alison, fiecare sub forma unei scrisori.

Iubitei mele fiice,

Zece luni până la ziua cea mare! Nici nu-mi vine să cred. Azi am căutat voalul de la nunta mea. Nu mă aștept să-l porți – moda s-a schimbat atât de mult – dar m-am gândit că vei vrea să coși în al tău o bucățică din el. Ceva de împrumut. Am găsit cutia cu toate cărțile tale de școală, felicitările de la aniversări, desene. Râdeai de mine din cauză că păstram toate astea, dar o să înțelegi de ce o fac, atunci când o să ai și tu copii. Și tu o să pui deoparte prima pereche de pantofiori, pentru ca într-o bună zi să te urci în pod și să-ți cauți propriul tău voal de mireasă și să te minunezi cum fiica ta, acum om în toată firea, a avut odată piciorușe atât de mici.

Mi se încețoșează privirea și clipesc să alung lacrimile. Mi se pare cumva greșit să citesc toate astea. Nu mi le pot scoate din minte pe Tania și pe mama ei. M-am strecurat în camera lui Katie înainte să cobor, ca să mă asigur că era încă acolo; că era în viață. Aseară nu a avut repetiții – și-a făcut tura de sâmbătă seara la restaurant, ca de obicei – și totuși Isaac a adus-o acasă chiar așa. Au trecut pe lângă fereastra de la sufragerie și s-au oprit în fața ușii preț de un sărut, înainte să aud cheile în yală.

– Chiar îți place de el, nu-i așa? am întrebat-o.

Mă așteptam să-mi răspundă pe un ton îndrăzneț, dar s-a uitat la mine cu ochii umezi și a spus:

— Chiar îmi place.

Am tăcut o clipă, dorindu-mi să nu stric momentul, dar n-am fost în stare să mă abțin.

— E cu ceva ani mai mare decât tine.

Dintr-odată figura ei s-a înăsprit. Promptitudinea răspunsului ei m-a făcut să-mi dau seama că anticipase îngrijorarea mea.

— Are treizeci și unu de ani; asta înseamnă o diferență de doisprezece ani. Simon are cincizeci și patru, ceea ce înseamnă că-i cu paisprezece ani mai mare ca tine.

— E altceva.

— De ce? Pentru că tu ești femeie în toată firea?

Pentru moment m-am simțit ușurată că înțelegea situația, înainte să văd săgețile de furie din privirea ei; și tonului mios pe care tocmai ce-l folosise i-a luat locul duritatea.

— Și eu sunt la fel, mamă.

A mai avut iubiți și înainte, dar de data asta e altceva. Deja simt cum se îndepărtează de mine. Într-o bună zi, Isaac – sau un alt bărbat – va fi cel la care va apela mai întâi; cel la care va căuta sprijin când viața va fi prea grea. Oare și Alison Beckett a simțit la fel?

Toată lumea îmi reamintește că nu pierd o fiică, a scris ea în ultima postare din jurnal.

Dar exact asta s-a întâmplat.

Trag aer în piept. Eu n-o s-o pierd pe fiica mea, și n-o să permit ca ea să mă piardă pe mine. Nu pot să stau și să sper că poliția ia chestiunea asta în serios. Trebuie să fac ceva.

Lângă mine, pe canapea, sunt anunțurile. Le-am decupat din ultimele pagini ale ziarului *London Gazette*, subliniind cu atenție datele pe fiecare dintre ele. Sunt douăzeci și opt, răsfirate pe șezutul canapelei ca o instalație de artă modernă.

Quilt fotografic de Zoe Walker. E genul de chestie pe care Simon s-ar duce s-o vadă la Tate Modern.

Am strâns numerele mai recente eu însămi, cumpărând un ziar în fiecare zi, dar exemplarele mai vechi le-am luat de la birourile *London Gazette* vineri. Ai zice că poți să intri acolo pur și simplu și să ceri numerele mai vechi, dar desigur nu-i atât de simplu. Te jecmănesc de 6,99 lire pentru fiecare exemplar. Ar fi trebuit să fac copii după ziarele pe care le-am găsit în biroul lui Graham, dar la momentul la care mi-a venit ideea asta era deja prea târziu, dispăruseră. Probabil că Graham le dăduse deja la reciclat.

Aud un scârțâit sus și rămân nemișcată, dar nu e nimic, așa că îmi reiau căutările. „Femeie ucisă la Londra” îmi aduce puține rezultate, din fericire, și niciunul dintre ele cu fotografiile care să se potrivească cu vreunul dintre anunțurile de lângă mine. Îmi dau seama destul de repede că titlurile nu sunt de prea mare ajutor; imaginile de pe Google se dovedesc mai folositoare și aduc rezultate mult mai rapid. Îmi petrec o oră întreagă căutând printre fotografiile ale ofițerilor de poliție, scenele unor crime, părinți suspinând și instantanee ale unor femei care nu se așteptau ca viețile lor să fie curmate atât de curând. Niciuna dintre ale mele.

Ale mele.

Au devenit toate „ale mele”, femeile acestea de lângă mine. Mă întreb dacă vreuna dintre ele și-a văzut fotografia; dacă și ele – la fel ca mine – sunt înspăimântate, gândindu-se că cineva le supraveghează, le urmărește.

O femeie blondă îmi atrage atenția. Poartă o robă academică, zâmbind către aparatul de fotografiat, și mi se pare că o recunosc. Mă uit la anunțuri. Acum îmi sunt familiare toate și știu precis pe care dintre ele încerc să-l găsesc.

Iată.

O fi aceeași femeie? Apăs pe ecran și imaginea se transformă într-o pagină nouă de internet, în mod ironic o pagină din *London Gazette*.

POLIȚIA INVESTIGHEAZĂ UCIDERA UNEI FEMEI GĂSITE MOARTĂ ÎN TURNHAM GREEN.

În Vestul Londrei. Pe linia District, îmi spun, încercând să-mi imaginez stațiile de pe traseu. În cealaltă parte a Londrei față de locul în care a fost ucisă Tania Beckett. Or avea vreo legătură? Numele femeii este Laura Keen și la finalul articolului apar trei fotografii de-ale ei. O alta în costumația de la absolvire, încadrată de un cuplu care trebuie să fie părinții ei, probabil. A doua imagine înfățișează o postură mai puțin studiată; râde spre cameră și ridică un pahar. Un apartament studentesc, mă gândesc eu, observând sticlele goale de vin din fundal și bucata de material cu model folosită drept perdea improvizată. În sfârșit, o fotografie care pare să fie de la serviciu; poartă o cămașă cu guler și sacou și are părul strâns legat la spate. Măresc fotografia, apoi iau anunțul și-l apropii de ecran.

Ea e.

Nu-mi dau prea mult timp să mă gândesc la ce înseamnă asta. Salvez pagina și trimit linkul către mine însămi pe adresa de serviciu ca să pot tipări articolul. Schimb aria de căutare cu „atacuri de natură sexuală asupra femeilor în Londra”, apoi îmi dau seama că este o căutare fără succes. Imaginile care-mi invadează ecranul sunt cu bărbați, nu cu femei, iar când încerc să citesc articolele, numele victimelor nu sunt pomenite: par fără chip. Mă frustrează chiar anonimatul care are rolul de a le proteja.

Îmi atrage atenția un titlu deasupra unei imagini luate de o cameră de supraveghere.

POLIȚIA VÂNEAZĂ UN PERVERS CARE A AGRESAT SEXUAL O

FEMEIE DIMINEAȚA DEVREME LA METROU.

Nu sunt prea multe detalii.

O femeie de douăzeci și șase de ani călătorea cu metroul pe linia District de la Fulham Broadway, când un bărbat a încercat s-o molesteze. Poliția Transportului Public Britanic a pus în circulație o imagine, surprinsă de camerele de supraveghere, a bărbatului pe care vor să-l identifice în legătură cu acest incident.

Mă uit la anunțuri.

— I s-a întâmplat chestia astea vreunea dintre voi? mă trezesc eu că întreb cu voce tare.

Imaginea de pe camerele de supraveghere este incredibil de proastă: e atât de neclară și atât de rapid luată, că e imposibil să spui și ce culoare de păr avea bărbatul respectiv. Nici mama lui nu l-ar recunoaște cu ușurință.

Salvez și articolul acesta, pentru orice eventualitate, apoi rămân cu ochii fixați în ecran. N-are niciun rost. E ca un joc de cărți în care îți lipsește jumate de pachet. Închid iPadul și aud sunetul inimitabil al pașilor pe scări, încep să adun fotografiile, dar din grabă dau câteva pe jos, iar când Simon intră în cameră frecându-se la ochi, eu încă le mai strâng.

— M-am trezit și nu erai acolo. Ce faci?

— N-am putut să dorm.

Simon se uită la tăieturile din ziar din mâinile mele.

— Sunt din *London Gazette*.

Le întind din nou pe perna de lângă mine.

— Este una în fiecare zi.

— Dar ce faci cu ele?

— Încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu femeile din anunțuri.

Nu-i spun motivul real pentru care am cumpărat atât de multe

numere vechi ale ziarului, pentru că dacă aş rosti asta cu voce tare, ar însemna că accept faptul că e ceva ce s-ar putea întâmpla de-adevăratelea. Că într-o bună zi aş deschide ziarul și aş descoperi figura lui Katie privindu-mă din paginile lui.

— Dar ai fost la poliție. Credeam că investighează ei povestea asta, nu? Ei dispun totuși de sisteme inteligente, au rapoarte ale infracțiunilor. Dacă e ceva ce se întâmplă în serie, atunci vor găsi legătura.

— Știm care-i legătura, răspund, anunțurile astea, ele sunt legătura.

Tonul meu este încăpățânat, dar în adâncul sufletului știu că Simon are dreptate. Abordarea mea de tip Nancy Drew⁸ este patetică și inutilă și mă costă o noapte pierdută fără să aflu mare lucru.

Cu excepția Laurei Keen, îmi amintesc.

Găsesc anunțul.

— Fata asta, spun, întinzându-i anunțul lui Simon, a fost omorâtă.

Deschid linkul pe care l-am salvat și-i dau iPadul.

— Ea e, nu-i așa?

O vreme nu spune nimic, iar expresia feței lui se schimbă odată cu gândurile care-i trec prin minte.

— Crezi? Bănuiesc că e posibil să fie. Are însă „figura” aceea, nu? Cea pe care toate fetele o au la un anumit moment în viață.

Știu la ce se referă. Părul Laurei este lung și blond, pieptănat strategic spre spate și ciufulit într-o dezordine studiată. Are sprâncenele închise la culoare și bine definite, iar pielea îi pare fără cusur. Ar putea fi oricare dintre miile de fete din Londra. Ar putea fi Tania Beckett. Ar putea fi Katie. Dar eu sunt convinsă că e una dintre ale mele. Sunt sigură că e fata din anunț. Simon îmi dă

înapoi iPadul.

– Dacă ești încă îngrijorată, du-te din nou la poliție, îmi spune. Dar acum vino la culcare. E trei dimineața și ai nevoie de odihnă. Încă ești convalescentă după gripă.

Fără să vreau, pun deoparte iPadul în husa lui și adun din nou anunțurile, strecurându-le și pe ele în carcasă. Sunt obosită, dar mintea mea parcă nu stă locului.

Se crapă de ziuă înainte să adorm, iar când mă trezesc, în jur de ora zece, îmi simt capul greu și confuz. Îmi țiuie urechile de parcă aș fi fost într-un loc cu zgomot foarte puternic; lipsa somnului mă face să mă împiedic la duș.

Obiceiul de a mânca o dată pe lună, duminica, o friptură împreună cu Melissa și Neil e o tradiție stabilită de când eu, Katie și Justin ne-am mutat în această casă, iar Melissa ne-a invitat la prânz într-o duminică. Locuința noastră era plină de cutii – unele aduse din casa pe care o închiriasem de când îl părăsisem pe Matt; altele din depozit, pe care nu le mai văzusem de doi ani – iar casa curată și albă a Melissei părea uriașă prin comparație.

De-atunci am făcut cu rândul între masa lungă, strălucitoare a Melissei și a lui Neil și măsuța mea din lemn de mahon cumpărată la Bermondsey Market pe te miri ce pentru că unul dintre picioare era șubred. Obişnuiam să-i așez pe copii la ea ca să-și facă temele, iar la unul din capete sunt vizibile încă semnele pe care Justin le-a scrijelit cu pixul în semn de protest.

Azi e rândul meu să găzduiesc masa de duminică și-l trimit pe Simon să cumpere vin, în timp ce eu mă apuc de legume. Katie șterpelește o bucată de morcov crud și o plesnesc peste mână.

– Vrei să pregătești masa?

– E rândul lui Justin.

– Of, sunteți amândoi la fel de răi. Puteți s-o faceți împreună.

Îl strig pe Justin și aud un răspuns mormăit pe care nu-l pot descifra, din camera lui.

— Pune masa, strig eu.

Vine jos, încă în pantalonii de pijama, fără nimic în partea de sus.

— E prânz deja, Justin, nu-mi spune că ai dormit toată dimineața.

— Mai lasă-mă, mamă, am muncit toată săptămâna.

Mă înmoi. Melissa l-a pus să lucreze peste program la cafenea, dar se pare că-i priește. Asta înseamnă să ai un pic de responsabilitate; deși suspectez că banii în plus, plătiți la negru, au și ei ceva de-a face cu asta.

Sufrageria mea nu este propriu-zis o încăpere separată, ci un spațiu delimitat de restul camerei de zi printr-o arcadă. Mulți dintre vecinii noștri au spart zidul dintre spațiul acesta și bucătărie sau au adăugat o extensie, cum au făcut Melissa și Neil, dar noi suntem în continuare nevoiți să aducem mâncarea de la bucătărie prin hol și camera de zi, fapt ilustrat din plin de starea covorului. Masa lunară de duminică este singurul moment care merită efortul ăsta, iar mai nou a devenit singurul moment în care se face ordine pe masă.

— Fii atent cu dosarele alea, îi spun lui Justin, când intru cu un mănunchi de tacâmuri și-l văd aruncând nepăsător un teanc de hârtii pe comodă.

Chiar dacă masa din sufragerie pare un dezastru, am grijă să păstrez totul în teancuri separate. Sunt cele două rânduri de acte ale Melissei, fiecare cu câte un teanc de chitanțe și facturi; apoi sunt dosarele de la Hallow & Reed, cu șirul nesfârșit de deconturi ale lui Graham pentru prânzuri și bonuri de taxi.

— O să ai nevoie de scaunul din camera lui Simon, îi reamintesc eu.

Se oprește din ce făcea și se uită la mine.

— Acum e „camera lui Simon”?

Înainte ca Simon să se mute cu noi, am stabilit ca mansarda să fie camera de zi a lui Justin. Un loc în care să-și țină Playstation-ul, poate și o canapea. Era deja prea mare ca să-și mai invite prietenii să stea pe patul de o persoană din camera lui când veneau pe la el, avea nevoie de un spațiu mai potrivit pentru un adult.

— De la mansardă, atunci. Știi ce vreau să spun.

Nu avusesem de gând să-i dau lui Simon mansarda. Justin n-a zis prea multe când le-am spus copiilor că-mi doresc ca Simon să vină să locuiască cu noi, iar eu, în mod naiv, am luat tăcerea lui ca pe o acceptare a faptului. Abia după ce s-a mutat Simon au început discuțiile. Nu a adus multă mobilă cu el, dar ce avea era de bună calitate și părea cumva nedrept să-i spun că nu avem loc pentru ea. Am înghesuit-o în mansardă până când aveam să ne hotărâm ce să facem cu ea. Mi s-a părut că a-i da lui Simon un spațiu doar al lui ar fi fost o idee bună; avea să pună ceva distanță între el și Justin și ne-ar fi permis mie și copiilor să ne uităm singuri la televizor din când în când.

— Pur și simplu adu scaunul, te rog, îi spun.

Aseară, după ce m-am târât acasă de pe la magazine cu destulă mâncare cât să hrănesc o armată, Katie mi-a spus că nu va fi acasă la prânz.

— Dar e ziua în care facem friptură și stăm cu toții la masă!

Nu a lipsit niciodată. Nici Justin, nici atunci când Playstation-ul și tovarășii lui erau mult mai interesanți decât o masă cu familia.

— Mă văd cu Isaac.

Se întâmplă, m-am gândit. Se desprinde de noi.

— Atunci invită-l aici.

— La masa în familie? a izbucnit Katie. Nu, mulțumesc, mamă.

— N-o să fie așa. Nu cu Melissa și Neil de față.

Nu părea prea convinsă.

— N-o să-l iau la întrebări, promit.

— Bine, a spus ea și și-a luat telefonul. Chiar dacă n-o să vrea să vină.

— E delicioasă friptura de vită, doamnă Walker.

— Spune-mi Zoe, te rog îi zic eu pentru a treia oară. *Ești mai aproape de vârsta mea decât de a fiicei mele*, aș vrea eu să scot în evidență. Isaac stă la masă între Katie și Melissa.

— Un ghimpe între doi trandafiri, a spus când s-au așezat și mi-a venit să-mi bag două degete pe gât și să mă prefac că vomit, ca la paisprezece ani.

Sper că fiică-mea nu a căzut pradă dulcețărilor lui, nu? Dar ea se uită la el de parcă tocmai ar fi coborât de pe un podium.

— Cum merg repetițiile? întreabă Melissa.

Îl arunc o privire recunoscătoare. Prezența cuiva străin a făcut atmosfera cumva forțată și artificială și nu pot să întreb de prea multe ori pe toată lumea ce părere are despre sos.

— Foarte bine, chiar sunt surprins de cât de bine s-a integrat Katie și cât de repede s-a pus la punct, dat fiind faptul că s-a alăturat echipei atât de târziu. Sâmbăta viitoare avem o repetiție cu costume, ar trebui să veniți cu toții.

Face un semn cu furculița, cuprinzându-i pe toți de la masă.

— E chiar folositor să avem parte de un public adevărat.

— Ne-ar face mare plăcere, spune Simon.

— Și tata? îl întreabă Katie pe Isaac.

Simt, mai mult decât văd efectiv, cum Simon devine dintr-odată rigid lângă mine.

— Cu cât mai mulți, cu-atât mai bine. Chiar dacă trebuie să promiteți cu toții că n-o să ne huiduiți.

Zâmbește și toată lumea râde politicos. Abia aștept să se termine masa, iar Katie și Isaac să plece, ca s-o pot întreba pe Melissa ce părere are despre el. Se uită la el cu un strop de amuzament în privire, dar nu-mi pot da seama ce semnificație are expresia ei.

— Cum merge munca de detectiv, Zoe?

Neil e fascinat de fotografia din *Gazette*. De fiecare dată când îl văd mă întrebă dacă am ceva noutăți, dacă poliția a descoperit ceva despre anunțuri.

— Munca de detectiv?

Nu vreau să-i spun nimic lui Isaac, dar înainte să pot schimba subiectul, Katie îi dezvăluie totul. Despre anunțuri, și despre fotografia mea, și despre uciderea Taniei Beckett. Mă neliniștește cât de interesat devine, de parcă ea i-ar povesti despre un film nou sau despre o carte, în loc să-i spună o poveste adevărată. Povestea mea.

— Și a mai găsit una. Cum o cheamă pe cea nouă, mamă?

— Laura Keen, spun eu încet.

Mă gândesc la fotografia de la absolvire a Laurei și mă întreb pe unde o fi originalul. Dacă se află pe biroul jurnalistului care a scris articolul sau dacă s-a întors pe polița șemineului din casa părinților ei. Poate c-au așezat-o deocamdată cu fața în jos, pentru că nu sunt în stare s-o vadă de fiecare dată când trec pe lângă ea.

— De unde crezi c-au făcut rost de fotografia ta? întrebă Isaac, fără să bage în seamă lipsa mea de entuziasm la adresa subiectului.

Mă surprinde că fiica mea îl susține și pun totul pe seama dorinței de a-l impresiona. Neil și Simon mănâncă în liniște; Melissa îmi aruncă din când în când priviri piezișe, să vadă dacă sunt bine.

– Cine știe?

Încerc să fac să pară că lucrurile nu sunt prea serioase, dar simt cum degetele mele devin neîndemânatic, iar cuțitul se lovește de farfurie. Simon își împinge farfuria goală și se lasă pe spate, întinzând un braț care se odihnește pe scaunul meu. Pentru restul lumii pare că se relaxează, trăgându-și sufletul după o masă copioasă, dar eu pot să-i simt degetul mare mângâindu-mi protector umărul.

– De pe Facebook, spune Neil, cu o siguranță care mă ia prin surprindere. Întotdeauna e vorba de Facebook. Cele mai multe furturi de identitate din zilele noastre folosesc nume și fotografiile luate de pe rețelele sociale.

– Blestemul societății moderne, spune Simon. Care era firma aia pentru care ai lucrat acum câteva luni? Agenții bursieri?

Neil pare să nu înțeleagă, apoi izbucnește în râs.

– Heatherton Alliance.

Se uită la Isaac, singurul care nu a auzit povestea.

– M-au angajat ca să adun dovezi în legătură cu folosirea de informații confidențiale pentru tranzacții, dar cât am fost acolo au ținut unul din ritualurile alea de inițiere pentru o femeie bancher nou-venită. De-a dreptul *Lupul de pe Wall Street*⁹. Aveau un grup de Facebook, un forum privat unde hotărau ce să-i facă în continuare.

– Groaznic, spune Isaac, chiar dacă ochii lui nu spun același lucru cu tonul vocii.

Îi sclipesc, plini de interes. Mă surprinde privindu-l și își dă seama ce gândesc.

– Crezi că sunt macabru. Îmi pare rău. E blestemul vocației de regizor, din păcate. Întotdeauna îmi imaginez cum se desfășoară o scenă, iar asta, ei bine, asta ar fi una extraordinară.

Conversația m-a făcut să-mi piară pofta de mâncare. Las jos

tacâmurile.

— Folosesc foarte rar Facebook. Mi-am făcut cont doar ca să țin legătura cu familia mea.

Sora mea, Sarah, trăiește în Noua Zeelandă, împreună cu soțul ei athletic și bronzat și cei doi copii perfecți pe care i-am întâlnit o singură dată. Unul dintre ei este avocat, iar celălalt lucrează cu copii cu dizabilități. Nu mă miră că cei doi copii ai Sarei au ajuns așa de bine; a fost întotdeauna copilul cel bun. Părinții mei n-au spus asta niciodată, dar era mereu vizibil: de ce nu poți să semeni mai mult cu sora ta?

Sarah a fost o tipă studioasă, a ajutat mereu prin casă. Nu asculta muzică tare și nici nu dormea până la prânz în weekenduri. S-a ținut de școală, a terminat cu note mari și a obținut un post de secretariat la un colegiu. Nu a renunțat pentru că a rămas gravidă. Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi pășit una ca asta, dacă părinții noștri ar fi fost la fel de aspri cu ea cum au fost cu mine.

Fă-ți bagajele, mi-a spus tata, când a aflat. Mama a început să plângă, dar nu mi-am dat seama dacă era din cauza copilului sau pentru că plecam.

— Ai fi surprinsă să afli câte se pot obține de pe Facebook, spune Isaac.

Își scoate telefonul din buzunar, un iPhone 6 subțire, și deschide ecranul. Toată lumea se uită la el, de parcă urmează să facă o magie. Îmi întinde ecranul aprins și văd sigla alb cu albastru de la Facebook. Numele meu apare scris în căsuța de căutare și sub ea un șir întreg de Zoe Walker, fiecare cu o mică fotografie.

— Care dintre ele ești tu? întreabă el, căutând printre nume. Apasă apoi pe a doua pagină.

— Uite! Întind mâna să-i arăt. Aia, a treia de jos. Cea cu pisica.

E o imagine cu Biscuit stând la soare pe pietriș în fața casei.

– Vezi? spune el, triumfător.

– Dar nici măcar nu mi-am folosit fotografia mea la profil. Sunt o persoană foarte retrasă, pe bune.

Nu cum sunt copiii mei, îmi spun, care-și expun viețile pe Instagram, Snapchat sau ce mai e la modă luna asta. Katie își face mereu selfie-uri, ținându-și buzele, apoi trecând imaginea prin tot felul de filtre ca să găsească varianta cea mai flatantă.

Isaac îmi deschide pagina. Nu știu ce mă așteptam să văd, dar în mod cert nu profilul meu complet de Facebook.

50 de mii de lire pe an și cred că au dreptul să facă grevă?

Aș schimba meseria cu un conducător de tren oricând!

Blocată în tren... DIN NOU. Slavă Domnului pentru wifi!

6??! Haide, Len, asta merita cel puțin un 8!!!

– Strictly ¹⁰, explic eu.

Mă simt jenată să-mi văd viața redusă la câteva rânduri despre emisiuni TV și o navetă îngrozitoare, și mă îngrijorează ușurința cu care pare să-mi fi accesat contul.

– Dar cum ai reușit să te loghezi cu numele meu?

Isaac râde.

– N-am făcut asta. Este ceea ce poate toată lumea să vadă dacă îți accesează profilul.

Observă că sunt de-a dreptul îngrozită.

– Setările tale private nu sunt private deloc.

Ca să dovedească, apasă pe „Despre mine”, acolo unde adresa mea de e-mail este disponibilă pentru oricine. *Studii la*

Peckham Comprehensive, mai spune, de parcă asta ar fi ceva de care să fii mândru. *A lucrat la Tesco*. Aproape că mă aștept să spună *a rămas gravidă la șaptespe ani*.

— Dumnezeu! Habar n-aveam.

Îmi amintesc vag că am completat acele rubrici: ce slujbe am avut, filmele care-mi plac și cărțile pe care le-am citit, dar am crezut că toate astea sunt doar pentru mine, ca un fel de jurnal online.

— Ceea ce încerc să demonstrez, spune Isaac, apăsând încă o dată, pe rubrica „Fotografiile lui Zoe”, este că, dacă cineva ar fi vrut să folosească o fotografie cu tine, ar fi avut destule din care să aleagă.

Trece printr-o mulțime de imagini, din care pe majoritatea nici eu nu-mi amintesc să le fi văzut vreodată.

— Dar nu eu am încărcat toate astea! spun.

Văd o fotografie cu mine din spate, făcută la un grătar acasă la Melissa și Neil vara trecută și mă gândesc dacă fundul meu e așa mare și în realitate sau pur și simplu fotografia e făcută dintr-un unghi nepotrivit.

— Prietenii tăi au făcut-o. Toate aceste fotografii – trebuie să fie zeci – sunt cele pe care alți oameni le-au încărcat și la care te-au tag-uit și pe tine. Poți să renunți la etichete dacă vrei, dar ceea ce trebuie să faci cu adevărat este să-ți revizuiesti setările de securitate. Pot să te ajut dacă vrei.

— Nu-i nevoie, mă descurc singură.

Jena mă face să fiu dură și mă forțez să spun *mulțumesc*.

— A terminat toată lumea de mâncat? Katie, draga mea, mă ajuți să strâng masa?

Toată lumea adună farfuriile și le duce la bucătărie, iar Simon mă strânge de mână înainte să schimbe subiectul într-un mod

foarte evident.

După ce a plecat toată lumea, stau în bucătărie cu o ceașcă de ceai. Simon și Katie se uită la un film alb-negru, iar Justin a ieșit să se vadă cu un prieten. În casă e liniște și deschid pe telefon pagina de Facebook, simțindu-mă de parcă aș face ceva greșit. Mă uit la fotografii, recunoscând albumul pe care Isaac mi l-a arătat pe telefonul lui. Trec încet prin fotografii. Unele dintre ele nici măcar nu sunt poze cu mine și, în cele din urmă, înțeleg că am fost *tag*-uită la fotografii de-ale lui Katie, sau imagini mai vechi de la școală. Melissa m-a tag-uit pe mine și pe o grămadă de alți oameni la o fotografie cu picioarele ei, făcută la piscină în vacanța de anul trecut.

Invidioase, fetelor????!! scrie sub imagine.

Îmi ia ceva timp, dar în cele din urmă reușesc. Fotografia din anunț. Îmi scapă un oftat. Știam eu că nu-s neună, știam că eu eram în imagine. Facebook mă anunță că fotografia a fost postată de Matt, iar când apăs pe ea văd că este de acum trei ani. Urmăresc linkul și găsesc vreo douăzeci sau treizeci de fotografii încărcate la grămadă după nunta vărului meu. De aia nu purtam ochelari.

De fapt este o fotografie a lui Katie mai degrabă decât a mea. Stă lângă mine la masă, zâmbind spre cameră cu capul întors într-o parte. Eu mă uit la ea, mai mult decât la aparat. Fotografia din anunț a fost decupată cu grijă, scoțând mare parte din rochia pe care altfel aș fi recunoscut-o imediat drept una dintre ținutele mele de petrecere.

Îmi imaginez cum cineva – un străin – îmi caută prin fotografii, se uită la mine în ținuta de gală, la fiica mea, la familia mea. Mă trece un fior. Setările de securitate de care pomenise Isaac nu sunt ușor de găsit, dar, în cele din urmă, dau de ele. Închid sistematic

fiecare parte a contului meu; fotografii, postări, tag-uri. Chiar când termin, o alertă roșie clipește în partea de sus a ecranului. Apăs pe ea.

Isaac Gunn vrea să fiți prieteni. Aveți un prieten comun.

Mă uit la notificare preț de o clipă, apoi o șterg.

Știi la ce te gândești.

Te întrebi cum pot să mă suport pe mine însămi. Cum reușesc să mă uit în oglindă, știind ce li s-a întâmplat acelor femei.

Dar dai vina pe Tinder când o întâlnire merge prost? Te duci la barul în care ai agățat un tip și te iei de patron doar pentru că lucrurile nu au mers așa cum ai planificat? Urli la prietena ta cea mai bună pentru că tipul pe care ți l-a prezentat s-a dovedit a fi un dur?

Bineînțeles că nu faci toate astea.

Și-atunci cum poți să mă acuzi pe mine? Eu sunt doar o peșitoare.

Treaba mea este să provoc coincidențele.

Crezi că v-ați cunoscut din întâmplare. Crezi că ți-a ținut ușa deschisă așa, pur și simplu, că ți-a luat fularul din greșeală, că habar n-avea că mergi în direcția aceea...

Poate că știa, poate că nu.

Acum, că știi că există oameni ca mine, n-o să fii niciodată sigură.

13.

Anunțurile mă obsedează, mă gândesc încontinuu la ele și mă fac să fiu paranoică. Noaptea trecută am visat că fata care apărea în reclame era Katie. Fața lui Katie în *The Times* câteva zile mai târziu; atacată, violată, ucisă. M-am trezit leoarcă de sudoare, incapabilă să suport nici măcar brațul lui Simon în jurul meu până când nu m-am dus vizavi și am văzut-o cu ochii mei dormind adânc.

Arunc ca de obicei moneda de zece pence în cutia chitarei lui Megan.

— Să ai o zi de luni grozavă! îmi strigă ea.

Mă străduiesc să-i zâmbesc. Vântul bate cu putere și mă mir că poate să cânte cu degetele învinețite de frig. Mă întreb ce-ar spune Simon dacă aș aduce-o într-o zi acasă la ceai; sau dacă Melissa ar putea pune deoparte o porție de supă pentru ea din când în când. Port o discuție în mintea mea în timp ce trec prin baierile de control al biletelor, exersând cum să-i ofer o masă caldă fără să pară că o fac din milă, îngrijorată că Megan s-ar putea simți jignită.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele, că nu-l observ pe bărbatul cu palton; nici măcar nu sunt sigură că se uita la mine înainte să-l văd. Dar acum mă privește cu atenție. Merg spre peron când trenul se apropie, dar după ce mă urc în vagon și mă așez îl văd din nou. Este înalt și lat în umeri, cu păr des grizonant și o barbă pe măsură. E atent tunsă, dar are o urmă de sânge pe gât, acolo unde s-a tăiat la bărbierit.

Încă se mai uită la mine, iar eu mă prefac că citesc harta metroului de deasupra capului său, simțindu-i privirea care mă măsoară de sus și până jos. Mă face să nu mă simt în largul meu și mă uit în jos, în poală, simțind că sunt în centrul atenției sale și neștiind ce să fac cu mâinile. Aș zice că are în jur de cincizeci de

ani; poartă un costum bine croit și un palton gros ca să țină piept vremii de afară, care anunță amenințător prima ninsoare. Zâmbetul lui este prea familiar – ca de stăpân.

Cred că azi școlile sunt închise, vagoanele sunt mai puțin aglomerate ca de obicei. La Canada Water coboară destui oameni cât să se elibereze trei locuri în fața mea. Bărbatul în costum se așază pe unul dintre ele. Oamenii se mai uită la tine în metrou – și eu fac asta – dar când îți surprind privirea se uită în altă parte, jenați. Bărbatul acesta nu-și ferește privirea. Când mă uit la el direct – și nu mai repet asta – îmi susține privirea provocator, de parcă ar trebui să mă simt flatată de atenția pe care mi-o acordă. Mă întreb, în treacăt, dacă așa stau lucrurile, dar agitația din stomacul meu trădează neliniște, nu excitare.

Pe liniile de transport londoneze rulează un spot video al unei campanii intitulate „raportează și blochează” și se referă la hărțuirea sexuală de la metrou. *Poți raporta orice te face să te simți neconfortabil*, spune spotul. Îmi imaginez că sun chiar acum un ofițer de poliție. Ce i-aș spune? *Se tot uită la mine...*

Să te uiți la cineva nu e o infracțiune. Îmi vine în minte grupul de puști de la Whitechapel – tânărul în adidași despre care eram convinsă că fugea după mine.

Cum ar fi fost să sun atunci la poliție?! Să fi strigat după ajutor. În ciuda acestui argument logic, nu pot scăpa de senzația de neliniște.

Și nu e vorba doar despre el – bărbatul acesta arogant care pune stăpânire pe mine cu privirea. E nevoie de ceva mai mult de un simplu bărbat ca să mă facă să fiu agitată. Este tot ce s-a întâmplat. E gândul la Cathy Tanning, adormită în tren în timp ce o altă persoană i-a cotrobăit prin geantă. Este Tania Beckett, strangulată în parc. Este Isaac Gunn, și felul încrezător în care și-a

făcut loc în viața lui Katie, în casa mea. Aseară m-am uitat la profilul lui de Facebook, după ce toată lumea a plecat, și am fost dezamăgită să descopăr că era securizat așa de bine, încât tot ce am putut să văd a fost poza lui de profil. M-am holbat la ea; la zâmbetul lui încrezător, dezvelind dinți albi și egali, cu părul lui negru căzându-i cu nonșalanță pe ochi. Apariție de vedetă de film, fără discuție, dar care mă făcea să mă înfior, nu să-l admir. De parcă ar fi fost deja distribuit în rolul ticălosului.

Bărbatul în costum se ridică și îi face loc să se așeze unei femei însărcinate. Este înalt, iar mâna lui alunecă cu ușurință în agățătoarea de susținere care atârnă din tavan, bucla încercuindu-i încheietura, cum a apucat-o de sus de tot, de unde este prinsă în tavanul vagonului. Nu se mai uită la mine, dar e la câțiva pași de locul în care mă aflu, iar eu îmi iau geanta dintre picioare și o strâng la piept, gândindu-mă din nou la Cathy Tanning și la hoțul ei. Bărbatul se uită la ceas, apoi privește plictisit în depărtare, către ceva din capătul vagonului. Altcineva se mișcă și bărbatul se înclină ușor. Picioarul lui se atinge de al meu, ferm, și tresar de parcă am fost arsă cu fierul roșu. Mă trag la o parte, chircindu-mă nefiresc în scaun.

– Scuze, spune el, privindu-mă direct în față.

– Nu-i nimic, mă aud spunând.

Dar inima bate să-mi iasă din piept, cu sângele zvâcnindu-mi în urechi de parcă aș fi alergat.

La Whitechapel mă ridic. E clar că o să cobor, dar bărbatul nu se mișcă și trebuie să mă strecur pe lângă el. Pentru o clipă, sunt lipită de el și simt pe coapsă o atingere atât de ușoară, că nu pot fi sigură că nu mi s-a părut. Sunt oameni în jurul nostru, îmi spun. Nu se poate întâmpla nimic. Dar aproape că mă împiedic grăbindu-mă să mă dau jos din vagon. Mă uit în urma mea în timp ce ușile se

închid, având mai multă încredere acum, că între mine și bărbatul acela care m-a tot urmărit este ceva distanță.

Nu mai este în vagon.

Poate că s-a așezat, îmi spun, ocupând locul cuiva care a coborât. Dar nu e nimeni în vagon care să aibă barbă. Nimeni cu palton gri-închis.

Peronul se golește, navetiștii grăbindu-se să prindă următorul tren, turiștii căutând ieșirile, lovindu-se unii de alții câtă vreme alocă mai multă atenție hărților decât celor din jur. Rămân locului, de parcă aș fi prins rădăcini acolo, pe măsură ce toți trec pe lângă mine.

Și apoi îl văd.

La fel de nemișcat ca mine, pe peron, la vreo zece metri depărtare, între mine și ieșire. Nu se uită la mine, ci la telefon. Mă străduiesc să-mi controlez respirația. Trebuie să mă hotărâsc ce fac. Dacă trec pe lângă el și-mi văd mai departe de drum, s-ar putea să mă urmărească. Dar dacă rămân la urmă și-l las s-o ia înainte, s-ar putea să nu plece de-acolo. Peronul aproape s-a golit, în curând vom rămâne doar noi doi. Trebuie să mă hotărâsc acum.

Încep să merg, cu privirea ațintită înainte. Merg repede, dar nu alerg. *Nu fugi. Nu-i da voie să vadă că ți-e frică de el.* Stă în mijlocul peronului, iar în spatele lui este o bancă, ceea ce înseamnă că va trebui să trec prin fața sa. Pe măsură ce mă apropii, simt că mă privește.

Trei metri distanță.

Doi.

Unu.

Nu mă pot abține, o iau la fugă. Mă îndrept spre ieșire, cu geanta bălăngănindu-se pe lângă mine, fără să-mi pese cum arăt. Aproape că mă aștept să mă urmărească, dar când ajung în partea

de tunel care mă duce spre linia District, mă întorc și văd că este încă pe peron, uitându-se după mine.

Încerc să mă concentrez la ce am de făcut la birou, dar nu-mi stă capul deloc la treabă. Mă trezesc uitându-mă în gol la ecranul computerului, încercând să-mi amintesc userul de administrare pentru programul de contabilitate. Un bărbat intră să ceară detalii despre niște spații de birouri pe care vrea să le închirieze și sfârșesc prin a-i da o mulțime de amănunte despre spații de vânzare în schimb. Când se întoarce să se plângă din pricina asta, izbucnesc în lacrimi. Manifestă o empatie politicoasă.

— Nu e sfârșitul lumii, spune el, când obține în cele din urmă ceea ce dorea.

Se uită rapid în jur după ceva șervețele, ușurat când îi spun că sunt bine și că aș prefera să fiu singură.

Tresar când se deschide ușa și clopoțelul de deasupra intrării sună. Graham se uită la mine ciudat.

— Ești bine?

— Da. Unde ai fost? Nu e nimic notat în agendă.

— Nu e nimic în agenda *de birou*, mă corectează el în timp ce-și scoate haina și o agață în curierul din colț. Întotdeauna e ceva în agenda *mea*.

Își netezește sacoul peste burtă. Vesta și sacoul de azi sunt din tweed verde, asortate cu pantaloni roșii; ținuta asta îl face să pară ca un model *Country Living* care a plecat la semănat.

— O cafea ar fi grozavă, Zoe. Ai văzut ziarul?

Strâng din dinți și mă îndrept spre bucătărie. La întoarcere îl găsesc în biroul lui, cu picioarele pe pupitru, citind *Telegraph*. Nu știu dacă la mijloc e adrenalina de azi-dimineață sau faptul că mă enervează să fiu singura persoană de la Hallow & Reed care chiar

muncește, dar mă trezesc vorbind înainte să am ocazia să-mi cenzurez cuvintele.

— *London Gazette*. Aveai un teanc întreg, cel puțin douăzeci, în birou. Pentru ce erau?

Graham nu mă bagă în seamă, sprâncenele ridicate fiind singurul semn că m-a auzit.

— Unde sunt acum? întreb.

Își trage picioarele de pe birou și se îndreaptă de spate, cu un oftat care sugerează că izbucnirea mea mai degrabă îl deranjează decât să i se pară supărătoare.

— La maculatură, îmi închipui. Nu acolo ajung toate ziarele? Destinate să se transforme în hârtie igienică pe rafturile mai știu eu cărui supermarket cu prețuri mici.

— Totuși, ce făceai cu ele?

Chestia asta nu-mi dă pace; vocea firavă din capul meu amintindu-mi ceea ce am văzut, toate ziarele acelea făcute vraf la el pe birou. Îmi vine în minte momentul în care am văzut fotografia lui Cathy Tanning. Momentul recunoașterii atunci când am cuplat numele cu figura.

Graham oftează.

— Suntem o firmă de imobiliare, Zoe. Vindem și închiriem proprietăți. Birouri, mall-uri, hale industriale. Cum crezi că află oamenii despre proprietățile noastre?

Bănuiesc că este o întrebare retorică, dar el așteaptă un răspuns. Nu e de-ajuns să mă ia de sus, trebuie să mă facă și să mă simt prost.

— Din ziar, răspund, iar cuvintele ies silabisite, cu pauze între fiecare dintre ele.

— Din care ziar?

Îmi încleștez pumnii în lateralele corpului.

– Din *Gazette*.

– Și unde crezi că publică anunțuri competitorii noștri?

– Bine, am înțeles.

– Oare, Zoe? Îmi fac griji că nu pari să înțelegi cum funcționează afacerea asta. Pentru că, dacă ți se pare greu să pricepi, sunt sigur că pot găsi un alt șef de birou care să se priceapă și la contabilitate.

Șah-mat.

– Înțeleg, Graham.

Buzele i se lățesc într-un zâmbet. Nu-mi pot permite să-mi pierd slujba, iar el știe asta.

Pe drumul spre casă cumpăr o revistă, hotărâtă nici măcar să nu mă ating de vreun exemplar din *Gazette*. Stația e plină ochi, iar hainele de iarnă fac să pară că toată lumea are dimensiuni duble. Mă strecor pe peron spre locul meu obișnuit, efort suplimentar care mă va face să câștig timp atunci când voi schimba pentru linia de suprafață. Sub tălpi simt suprafața denivelată instalată special pentru nevătători. Pantofii mei se opresc chiar în spatele liniei galbene și mă dau în spate cât de mult îmi permite grupul de navetiști. Mă uit la coperta revistei mele, plină de titluri din ce în ce mai puțin credibile.

**FACEȚI CUNOȘTINȚĂ CU BUNICUȚA CARE A PĂCĂLIT
MOARTEA – DE TREI ORI!**

M-AM CĂSĂTORIT CU SOȚIA FIULUI MEU!

**BEBELUȘUL MEU DE ZECE LUNI A ÎNCERCAT SĂ MĂ
OMOARE!**

Simt pe față valul de aer cald care mă anunță că trenul urmează să ajungă în câteva secunde. Un vuiet adânc se formează

din interiorul tunelului și părul îmi zboară în față. Ridic o mână să-l dau la o parte, cerându-mi scuze, când brațul meu o atinge pe femeia de alături. Un alt val de navetiști își face loc pe peron; trupurile din jurul meu se strâng mai aproape unele de altele. Fac un singur pas în față, mai mult de nevoie decât de voie.

Partea din față a trenului apare în gura tunelului și îmi rulez revista în mână. Încerc să mi-o îndes în geantă și mă dezechilibrez, alunecând rapid spre marginea peronului. Simt ceva solid între umeri; un cot, o servietă, o mână. Simt denivelările de sub picioare pe măsură ce mă împiedic în față; mișcarea prafului de sub șine ridicat de curentul generat de trenul care se apropie. Mă simt ușoară de parcă centrul meu de greutate s-a mutat în față, iar picioarele mele nu mai sunt ancorate ferm pe pământ. Văd clar conducătorul trenului și-mi dau seama de groaza de pe chipul său. În mod cert ne gândim amândoi la același lucru.

Nu are cum să oprească la timp.

Cineva țipă. Un bărbat strigă. Închid ochii. Se aude un scârțâit de metal pe metal și un vuiet puternic în urechi. Simt o durere ascuțită când umărul meu este tras înapoi și întreg corpul meu se răsucesce.

— Ești bine?

Deschid ochii. Lumea din jurul meu se arată îngrijorată, dar ușile trenului s-au deschis și navetiștii se grăbesc. Se topesc în vagoane, iar trenul își încheie schimbul de pasageri și se pune în mișcare.

Aud din nou, de data asta mai hotărât:

— Ești bine?

Bărbatul din fața mea are păr des grizonant și o barbă tunsă cu grijă. Este suficient de înalt cât să-i văd dâra de sânge uscat rămasă pe partea stângă a mărunții lui Adam. Involuntar, fac un pas

înapoi când mă prinde de braț.

— Stai, nu sunt sigur că mă descurc să te salvez de două ori în aceeași zi.

— Să mă salvezi? întreb încercând să înțeleg ce s-a întâmplat.

— Ai dreptate, poate că am exagerat cu „salvatul”. Zâmbește depreciațiv la adresa lui.

— Tu ești, spun eu prostește, iar el mă privește fără să înțeleagă. De azi-dimineață de pe linia District.

— Oh, zâmbește el politicoș, sigur, îmi pare rău, nu-mi...

Sunt prinsă cu garda jos. Am fost atât de sigură că m-a urmărit azi-dimineață. Dar el nu făcea asta. Nici măcar nu-și amintește de mine.

— Nu, bineînțeles, n-ai de ce.

Acum mă simt caraghioasă.

— Te-am făcut să pierzi trenul, îmi pare rău.

— Mai vine unul într-un minut.

De când am început să vorbim, peronul s-a umplut din nou de oameni care se chinuie să ajungă ei primii la coadă, grupulețe formându-se la intervale regulate de-a lungul liniei, în spatele celor care știu locul exact în care se vor deschide ușile.

— Câtă vreme ești bine... spune el și ezită. Dacă ai nevoie de ajutor, sunt oameni care te pot asculta... Cei de la Samaritans,¹¹ poate.

Nu înțeleg, apoi îmi dau seama ce vrea să spună.

— Nu încercam să mă sinucid.

Nu e prea convins.

— Bine. Oricum, sunt acolo să te ajute, știi, în caz că ai nevoie.

Un alt val de aer cald, vuietul altui tren care se apropie.

— Ar trebui să... face el un semn spre șine.

— Sigur. Îmi pare rău că te-am reținut atât. Și mulțumesc încă o

dată. Cred că o să merg pe jos. Să iau niște aer.

– Mă bucur că te-am cunoscut... încheie el întrebător.

– Zoe. Zoe Walker.

– Luke Friedland.

Îmi întinde mâna. Ezit, apoi i-o strâng. Urcă în vagon, zâmbește politicos când ușile se închid și apoi trenul pornește. Îl văd zâmbind înainte ca vagonul să dispară în tunel.

Nu merg pe jos. Aștept următorul tren, fiind atentă să stau departe de marginea peronului. Gândul care tot dădea târcoale într-un colț al minții mele ia contur în cele din urmă.

M-am împiedicat?

Sau am fost împinsă?

14.

Inspectorul principal de poliție Digby nu se schimbase prea mult în cei patru ani cât trecuseră de când îl văzuse Kelly ultima dată. Un pic mai cărunt la tâmpile, poate, dar ținându-se încă bine pentru vârsta lui, cu ochii ageri și pătrunzători pe care Kelly și-i amintea atât de bine. Purta un costum care-i venea foarte bine, dintr-un material cu dungi fine gri-deschis și pantofi lustruiți după rigori militare, prea bine întipărite în minte ca să fie vreodată uitate.

— Golf, spuse el ca răspuns la complimentul pe care i-l făcuse Kelly. Am jurat tot timpul că n-o să-mi petrec anii de pensie pe terenul de golf, dar Barbara mi-a dat de ales între asta sau o slujbă part-time; nu avea de gând să mă aibă toată ziua pe lângă ea. S-a dovedit că de fapt chiar îmi place.

— Cât mai aveți?

— Ies la pensie anul viitor, în aprilie. M-am gândit să mai rămân, dar la cum ne-au tratat în ultima vreme, mă bucur să plec, ca să fiu cinstit.

Își scoase ochelarii și-și întinse relaxat antebrațele pe masa dintre ei.

— Dar nu m-ai sunat tu așa, din senin, ca să mă întrebi de planurile mele de pensionare. Ce s-a întâmplat?

— Aș vrea să fiu transferată ca să particip la operațiunea FURNISS, spuse Kelly.

Inspectorul Digby nu răspunse. O cântări din priviri pe Kelly, care nici măcar nu clipi. Diggers îi fusese mentor când intrase în poliție, luând-o ca adjunctul lui la Divizia Infrafracțiuni de natură sexuală, unde era detectiv.

Un candidat excepțional, aceasta era recomandarea comisiei. Un

anchetator tenace și perspicace, cu o bună înțelegere a victimelor și potențial evident pentru înaintare în grad.

— Domnule, știu că am cam dat-o-n bară, încep eu.

— Ai atacat un deținut, Kelly. Asta e mai mult decât c-ai dat-o-n bară. Asta înseamnă șase luni de închisoare, în aripa D, cu drogații și pedofilii.

Lui Kelly i se strânse stomacul: ghemul de rușine și nervozitate care o urmărise peste tot în răstimpul ultimilor trei ani.

— M-am schimbat, domnule.

Urmase ședințe de terapie; șase luni de cursuri pentru gestionarea furiei care nu reușiseră decât s-o facă și mai mânioasă. Trecuse testele cu brio, desigur; era simplu să dai răspunsurile corecte când știai regulile jocului. Răspunsurile reale ar fi fost mult mai greu de înghițit de către psihologul plătit de poliție, care susținea că nu judecă, dar care se albise în mod evident la față atunci când Kelly i-a răspuns la întrebarea *Cum te-ai simțit atunci când l-ai lovit?* cu *M-am simțit bine.*

Din clipa aceea, păstrase adevărul pentru sine însăși. Regreți ce ai făcut? *Nici pe departe.* Ai fi putut să te comporți altfel? *Nimic altceva nu mi-ar fi oferit la fel de multă satisfacție.* Ai face-o din nou?

Ar fi făcut-o?

Juriul încă mai delibera.

— M-am întors deja de doi ani, șefu', îi spuse ea lui Diggers, încercând să schițeze un zâmbet. Mi-am ispășit pedeapsa.

Diggers fie nu observase, fie nu aprecia gluma.

— Am încheiat de curând perioada de trei luni de detașare la brigada Furturi și aș vrea să capăt experiență lucrând cu o echipă de investigații criminale.

— Dar de ce nu poți să faci asta acolo unde te afli, în divizia ta?

— Cred că aș învăța mai mult dacă aș lucra în mediul din

Metropolitană, răspunse Kelly, cu argumentele care să-i susțină cererea pregătite dinainte, rostite cu precizie, și știu că dumneavoastră conduceți una dintre cele mai bune echipe.

Colțurile gurii lui Diggers se ridicară ușor, dar Kelly știa că nu-l păcălea așa de simplu. Ridică defensiv mâinile.

— Am făcut deja solicitarea la echipa de investigații criminale din Poliția Transporturi, spuse ea încet. Nu vor să se încurce cu mine.

Se chinui să mențină contactul vizual; nu ca să-i arate cât îi era de rușine, ci cât de greu îi venea să accepte că propriii ei colegi nu aveau încredere în ea.

— Înțeleg.

Urmă o clipă de tăcere.

— Știi că nu e ceva personal.

Kelly încuviință din cap. Dar *se simțea* drept ceva personal. Alți ofițeri în uniformă erau detașați la divizii de investigații criminale atunci când era nevoie de resurse suplimentare. Kelly nu fusese însă în situația asta niciodată.

— Își fac griji, știi cum se spune: nu iese foc fără fum. Se gândesc la posturile lor, la reputația lor.

Bărbatul făcu o pauză, de parcă se gândea dacă să spună ceva sau nu.

— Și poate că se gândesc că sunt vinovați prin asociere.

Se aplecă în față, coborând vocea până când Kelly abia mai reuși să-l audă.

— Pentru că nu există bărbat sau femeie în slujba asta care să nu-și fi dorit măcar o dată să facă ce-ai făcut tu.

Trecură câteva clipe până când Diggers se îndreptă din nou de spate, schimbându-și poziția și spunând pe un ton neutru, de data asta:

— De ce cazul ăsta anume? De ce Tania Beckett?

De data asta, Kelly era pe un teren mai solid.

— Cazul este legat cu un furt la metrou pe care l-am preluat când am lucrat la brigada Furturi. Deja am stabilit o relație cu victima; aș vrea să văd cazul rezolvat. Dacă n-ar fi fost implicarea mea, conexiunea dintre infracțiuni nici măcar n-ar fi fost stabilită încă.

— Ce vrei să spui cu asta?

Kelly ezită. Nu știa care era relația lui Digby cu Nick Rampello. Nu-i plăcuse tipul, dar nici n-avea de gând să vorbească de rău un coleg.

Diggers luă cafeaua, sorbi zgomotos o gură, apoi puse cana înapoi pe masă.

— Kelly, dacă ai ceva de zis, spune-o. Dacă asta ar fi fost ceva complet onest, am sta de vorbă în biroul meu, nu m-ai fi sunat pe telefonul mobil pentru prima dată în patru ani, sugerând să bem o cafea în locul ăsta... atât de strălucitor, spuse el, aruncând o privire prin cafenea, observând teigheaua pă răginită și afișele scorjite de pe pereți.

Umbra unui zâmbet în colțurile gurii îndulci cumva asprimea cuvintelor lui, iar Kelly respiră adânc.

— O femeie pe nume Zoe Walker m-a contactat să-mi spună că fotografia lui Cathy Tanning a apărut în pagina de anunțuri din *Gazette* și că propria ei fotografie apăruse cu câteva zile mai înainte în ziar.

— Știi asta. Ce vrei să spui, Kelly?

— Nu era prima oară când spunea poliției despre cele două fotografii. Zoe Walker a sunat la Divizia Investigații Omucideri în ziua în care a fost raportată uciderea Taniei Beckett.

Kelly evită cu grijă să pomenească numele inspectorului

Rampello.

— Echipa a răspuns la această informație investigând posibilele legături pe care Tania le-ar fi putut avea cu industria sexului, dar nu a făcut nicio legătură între faptul că fotografia lui Zoe Walker fusese folosită de asemenea într-un anunț similar fără permisiunea ei, și fără nicio legătură cu vreo linie erotică sau agenție de întâlniri. Ei nu au acceptat ideea că e posibil să avem infracțiuni legate între ele, cel puțin nu până când eu am insistat pe acest subiect.

Diggers nu spuse nimic, iar Kelly speră că nu depășise vreo limită.

— Ei? întrebă el, în cele din urmă.

— Nu știu cu cine a vorbit Zoe Walker, răspuse Kelly, luând o gură de cafea ca să nu fie nevoită să se uite în ochii lui.

Diggers se gândi preț de o clipă.

— Cât timp?

Kelly încercă să-și mascheze entuziasmul.

— Cât e nevoie.

— Ar putea fi vorba de luni întregi, Kelly, poate chiar ani. Fii realistă.

— Atunci, trei luni. Pot fi de folos, domnule, nu aș fi o povară. Pot să mă ocup de relația cu Poliția Transporturi, cu toată ancheta de la metrou...

— Cei de la Transporturi o să-ți dea voie să pleci atâta timp?

Kelly își putea imagina deja cum avea să reacționeze sergentul Powell la o astfel de cerere.

— Nu știu, nu am întrebat. Am sperat că... având abordarea potrivită, la nivel superior... evită ea un răspuns direct, întâlnind privirea lui Diggers.

— Te aștepți ca eu nu doar să autorizez transferul, dar să-ți și

netezesc calea cu șeful tău? Dumnezeuule, Kelly, tu chiar nu te încurci cu jumătăți de măsură, nu?

— Chiar îmi doresc asta, șefu'.

Inspectorul se uită la ea atât de direct că femeia fu nevoită să-și plece privirea.

— Ești sigură c-o să te descurci?

— Știu că da.

— Am o echipă bună în Balfour Street. Sunt un grup foarte bine sudat, dar sunt detectivi cu experiență; se descurcă bine și singuri, oricare dintre ei poate să facă față presiunii unei investigații complicate.

— Sunt un polițist bun, șefu'.

— Și se descurcă și cu anchetele care trezesc multe emoții, continuă Diggers, de data asta subliniind ceea ce spunea.

— N-o să se mai întâmple. Vă dau cuvântul meu.

Diggers dădu pe gât ultima gură de cafea.

— Uite care-i treaba, nu pot să-ți promit nimic, dar o să dau niște telefoane și, dacă cei de la Transporturi îți dau voie să pleci, te primesc timp de trei luni.

— Mulțumesc. N-o să vă dezamăgesc, șefu', o să...

— Cu două condiții.

— Orice.

— Prima: să nu lucrezi de capul tău.

Kelly încercă să spună că nu avea nevoie de o dădacă, dar Diggers o întrerupse.

— Nu e negociabil, Kelly. Da, ești un ofițer cu experiență și un detectiv bun, dar dacă te alături echipei mele ești în perioadă de probă. Înțelegeți?

Kelly confirmă cu o mișcare a capului.

— Care este a doua condiție?

— În clipa în care simți că-ți pierzi cumpătul, în chiar secunda în care se întâmplă, vreau să dispari de-acolo. Ți-am salvat pielea o dată, Kelly. N-o s-o mai fac din nou.

15.

— Ce părere ai de Isaac?

Este marți, la prânz, și mă întâlnesc cu Melissa să mâncăm un sendviș, la jumătatea distanței dintre Cannon Street și noua ei cafenea din Clerkenwell, care este în renovare, pregătindu-se pentru noua deschidere. Poartă pantaloni reiați negri lucioși și o cămașă neagră cambrată, și chiar și cu un strat fin de praf pe umeri tot reușește să arate stilat. Are părul prins cu o clamă mare din baga.

— Mi-a plăcut de el. Am impresia că ție nu prea?

Mă strâmb.

— E ceva la el care nu-mi dă pace.

Mușc din sendvișul meu cu șuncă, roșii și salată verde.

— Ai spune asta indiferent de tipul cu care s-ar vedea Katie.

Desface sendvișul ei cu baghetă și se uită la ce conține în interior.

— Cum pot să ceară trei lire jumate pentru chestia asta, chiar nu știu. Nu au cum să fie mai mult de doisprezece creveți înăuntru.

— N-aș spune.

Sau așa așa face? Poate. Încerc să mă gândesc la ultimul iubit pe care Katie l-a adus acasă, dar n-a avut nicio relație serioasă până acum; doar vreo câțiva adolescenți ciudați cu străngeri de mână leșinate.

— Nu e doar el, e toată povestea asta. Ideea ca ea și tot restul distribuției să lucreze pe degeaba săptămâni întregi, cu vaga promisiune a unui așa-zis profit împărțit odată ce se încasează banii din bilete. Dacă mă întrebi pe mine, vorbim de exploatare.

— Sau de o strategie de afaceri genială.

— Tu de partea cui ești?

— A nimănuî. Spun doar că, din punctul lui de vedere (al lui Isaac), e o strategie foarte bună. Expunere limitată, risc minim... dacă m-aș duce la bancă având o astfel de propunere, agentul meu bancar ar fi încântat.

Zâmbește, dar zâmbetul ei ascunde de fapt o grimasă și cred că știu care este motivul.

— Să-nțeleg că tipul de la bancă nu e tocmai fanul planurilor tale de extindere?

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui? Nu ai făcut un împrumut bancar?

Dă din cap și mai ia o gură din sendviș. Când vorbește, parcă trebuie să smulg cuvintele cu cleștele de la ea.

— Am ipotecat din nou casa.

— Pun pariu că Neil a fost foarte încântat.

Soțul Melisei este atât de înverșunat împotriva ideii de debit că nu ia pe datorie nici măcar o băutură la bar. Melissa nu spune nimic.

— Nu i-ai spus, nu-i așa?

Se lasă liniștea, iar expresia feței Melisei se schimbă. Aerul ei sigur, amuzat, dispare și, preț de o clipă, pare neliniștită și temătoare. Dezvăluirea asta e cumva flatantă, de parcă aș fi fost admisă într-o societate secretă. În anii de când ne cunoaștem, s-a întâmplat de puține ori să se inverseze astfel rolurile, ca eu să fiu cea care o consolează pe ea. Mă întreb cum o fi reușit să obțină un împrumut ipotecând casa fără ca Neil să afle – presupun că au o ipotecă comună – apoi hotărâscă că, cu cât știu mai puțin, cu atât e mai bine. Nu cunosc pe nimeni mai priceput ca Melissa, iar dacă a împrumutat bani ca să-și finanțeze noua afacere, o face pentru că știe că e un lucru sigur.

— Lucrurile nu merg prea grozav între noi acum, spune ea. La

începutul anului, Neil a pierdut un contract important și își face griji din cauza banilor. Noua cafenea va compensa pentru banii pierduți, dar vor trece șase luni sau chiar mai bine până când va deveni profitabilă.

— Dar ar înțelege așa ceva, nu?

— E imposibil să vorbești cu el acum. E distant, prost dispus.

— Mi s-a părut în regulă duminică la masă.

Melissa râde amar.

— Atunci poate doar mi se pare mie.

— Nu fi fraieră, Neil te adoră!

Melissa ridică din sprâncene.

— Nu în felul în care te adoră Simon pe tine.

Roșesc.

— Așa e. Îți masează picioarele, îți gătește cina, te conduce la serviciu... omul ăla te idolatrizează.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc larg.

— Ești norocoasă.

— Amândoi suntem, spun eu, apoi îmi dau seama cât de arogant sună. Să avem a doua șansă la fericire, vreau să zic. Cu Matt eram de atâția ani împreună, că aproape că nu ne mai băgăm în seamă unul pe celălalt.

Gândesc cu voce tare, spunând ceea ce nu înțelesesem de fapt până acum.

— S-a culcat cu fata aia pentru că se obișnuise atât de mult cu prezența mea, încât părea de necrezut că ceva ar putea să schimbe chestia asta.

— Ai avut ceva curaj să-l părăsești. Având și copiii atât de mici, vreau să zic.

Clatin din cap.

— A fost o prostie. Un impuls de moment, alimentat de mânie.

Matt nu o iubea pe fata cu care s-a culcat, mă îndoiesc că a plăcut-o cu adevărat, de fapt. A fost o greșeală. Un simptom al unei căsnicii pe care amândoi am luat-o de bună.

— Crezi că ar fi trebuit să rămâi cu el?

Melissa cere nota de plată și mă împiedică să-mi iau geanta.

— Fac cinste.

Îmi aleg cu grijă cuvintele cu care să-i răspund, pentru că nu vreau să-i las o impresie greșită.

— Acum nu cred asta; îl iubesc pe Simon și el mă iubește pe mine. Sunt recunoscătoare pentru tot ce am, în fiecare zi. Dar am dat cu piciorul la ceva bun în ziua în care l-am părăsit pe Matt și știu că și copiii gândesc la fel.

— Katie și Simon se înțeleg destul de bine, totuși. Erau pe aceeași lungime de undă duminică la masă, când au povestit despre *A douăsprezecea noapte*.

— Katie, da, dar în privința lui Justin, spun eu și mă opresc, dându-mi seama că am monopolizat conversația. Iartă-mă, am ajuns să vorbim numai despre mine. Ai încercat să stai de vorbă cu Neil, să-i spui ceea ce simți?

Dar vulnerabilitatea pe care o văzusem pe fața Melissei s-a evaporat.

— A, nu-i nimic. O să-i treacă. Criza vârstei de mijloc, probabil, spune ea zâmbind. Nu-ți face griji din pricina lui Justin. E absolut firesc; eu l-am disprețuit pe tatăl meu vitreg pentru simplul motiv că nu era tatăl meu.

— Presupun că ai dreptate.

— Și nu-ți mai face griji nici pentru Katie, și toată povestea cu tipul ăsta, Isaac. E cu capul pe umeri, fata ta. Și frumoasă, și deșteaptă.

— Deșteaptă, pe naiba. Atunci de ce nu-și dă seama că ar avea

mai mult sens să-și ia un serviciu adevărat? Că doar nu-i spun să renunțe la visurile ei, aș vrea doar să aibă ceva sigur.

— Pentru că are doar nouășpe ani, Zoe.

Îi accept punctul de vedere cu un zâmbet ironic.

— I-am sugerat lui Simon să-i găsească ceva de lucru la el la ziar, poate să scrie cronici de teatru, dar nici n-a vrut să audă de așa ceva. Se pare că nu acceptă decât absolvenți de facultate.

Asta duruse. Că diploma de bacalaureat obținută de Katie cu greu nu era de-ajuns nici măcar ca să lucreze gratis.

— Nu poți să tragi și tu niște sfori? I-am întrebat pe Simon, dar a rămas neclintit.

— E om în toată firea, Zoe, spune Melissa. Las-o să aleagă singură, va descoperi în curând care sunt alegerile corecte.

Îmi ține ușa deschisă și mergem împreună spre metrou.

— Poate că n-am crescut eu un adolescent, dar am angajat destui cât să știu că, dacă vrei să-i determini să facă ceva, trebuie să pară că a fost ideea lor. Din punctul ăsta de vedere, seamănă un pic cu bărbații.

Râd.

— Că veni vorba, cum se descurcă Justin?

— Cel mai bun manager pe care l-am avut vreodată.

Vede îndoiala de pe fața mea și mă ia de braț.

— Nu spun doar așa pentru că-mi ești prietenă. Vine la timp, n-a băgat mâna în casierie, iar clienții par să-l placă. E suficient pentru mine.

Mă îmbrățișează înainte să se îndrepte spre linia Metropolitan, înapoi la cafenea, iar eu mă simt atât de încurajată de prânzul nostru împreună, încât mi se pare că după-amiaza trece într-o clipă, și nici măcar aroganța lui Graham Hallow nu-mi știrbește sentimentul de optimism.

— Bună, din nou.

E șase fără douăzeci; metrourl e înțesat de lume care ar prefera să se afle oriunde, numai aici nu. Simt miros de transpirație, usturoi, ploaie.

Și știi vocea asta.

Recunosc tonul încrezător din ea; siguranța cu care vorbește cineva obișnuit să fie în centrul atenției.

Luke Friedland.

Bărbatul care m-a salvat când era să cad pe șine.

Să cad.

Am căzut?

Am o amintire fugară, incompletă; senzația a ceva tare care mă împunge între umeri. Totul pare să fie în ceață, ca și cum s-ar fi petrecut cu mult, mult mai mult timp în urmă, nu doar acum douăzeci și patru de ore.

Luke Friedland.

Ieri aproape că l-am acuzat că mă urmărește; astăzi eu sunt cea care urcă într-un vagon în care se află deja el. *Vezi? Îmi spun. Nu avea cum să te urmărească.*

În ciuda stânjenelii, ceafa mă mănâncă atât de tare, că simt cum toată lumea poate să-mi vadă firele de păr sculate toate. Îmi trec o mână pe spatele gâtului.

— Zi grea? întrebă el, luând probabil, în mod eronat, gestul meu ca un răspuns la stres.

— Nu, de fapt a fost o zi bună.

— Asta-i grozav! Mă bucur că te simți mai bine.

Are tonul foarte vesel al cuiva care lucrează cu copii sau într-un spital, și-mi amintesc de sugestia lui de ieri că aș putea sta de vorbă cu cei de la Samaritans. Crede că sunt sinucigașă. Crede că m-am împiedicat intenționat înaintea trenului; ca un strigăt de

ajutor, poate, sau ca o încercare efectivă de a-mi lua viața.

— N-am sărit, spun.

Vorbesc încet – nu vreau să mă audă toată lumea din vagon – așa că își face loc pe lângă femeia din fața lui ca să stea chiar lângă mine. Inima îmi bate mai repede. Ridică mâna să se țină de bara de deasupra noastră și simt atingerea ușoară a firelor mici de păr, ca un curent electric între noi.

— Nu contează, spune el, iar îndoiala din vocea lui mă face să am eu însămi ezități în legătură cu povestea mea.

Dar dacă totuși chiar *am sărit*? Dacă subconștientul meu m-a împins spre șine, chiar în timp ce creierul meu trimitea mesaje opuse corpului? Mă înfior.

— Ei bine, eu cobor aici.

— Ah!

Suntem la stația Crystal Palace.

— Și eu la fel.

Astăzi nu mai are nicio urmă de tăietură de la bărbierit, iar cravata albastră cu dungi a fost înlocuită cu una roz-pal, ieșind în evidență în contrast cu cămașa și costumul gri.

— Nu mă urmărești cumva, nu? spune el și apoi își cere scuze când vede expresia îngrozită de pe fața mea. Am glumit.

Mergem împreună spre scările rulante. E greu să te îndepărtezi de cineva care merge în aceeași direcție cu tine. La bariera de control al biletelor se dă la o parte și mă lasă să-mi verific eu mai întâi cardul Oyster. Îi mulțumesc, apoi îmi iau rămas-bun, dar ieșim amândoi din stație în același loc. Râde.

— E ca la supermarket, spune, când saluți pe cineva în zona de legume și apoi ajungi să te întâlnești din nou și din nou cu persoana respectivă în fiecare colț din magazin.

— Să-nțeleg că locuiești în zonă?

Nu l-am mai văzut niciodată, chiar dacă e ridicol să mă gândesc la așa ceva; sunt zece de oameni pe care nu i-am mai întâlnit până acum numai pe strada pe care stau. Arunc moneda de zece pence în cutia lui Megan și-i trimit un zâmbet în loc de salut când trec pe lângă ea.

— Am venit la un prieten.

Se oprește și, în mod automat, fac la fel și eu.

— Te-am făcut să nu te simți în largul tău, nu-i așa? Te rog, ia-o înainte.

— Nu, nu, chiar nu, spun eu, deși simt că cineva mi-a pus o greutate pe piept.

— O să traversez și în felul ăsta nu te vei mai simți obligată să vorbești cu mine, spune el, zâmbind larg.

Are o față amabilă, blândă și sinceră. Nu știu de ce mă simt atât de neconfortabil.

— Chiar nu e nevoie, sincer.

— Oricum trebuie să cumpăr țigări.

Rămânem pe loc în timp ce oamenii își fac drum pe lângă noi.

— Ei bine, atunci la revedere.

— La revedere.

Deschide gura să mai zică ceva, apoi se oprește. Mă întorc să-mi văd de drum.

— Hm, ar fi foarte îndrăzneț din partea mea dacă te-aș invita la cină într-o seară?

Întrebarea e rostită în mod deliberat foarte rapid, de parcă i-ar fi jenă s-o pună, chiar dacă pe față are aceeași expresie încrezătoare. Îmi trece prin minte că s-a exprimat așa în mod intenționat, aproape exersat.

— Nu pot, îmi pare rău.

Nu știu de ce îmi cer scuze.

— Sau poate să bem ceva? Adică nu vreau să apelez la replica „ți-am salvat viața”, dar...

Ridică mâinile ca și cum s-ar preface că se predă, apoi le lasă în jos și ia un aer mai serios.

— E un mod ciudat de a face cunoștință, dar chiar mi-ar plăcea să te întâlnesc din nou.

— Sunt cu cineva, spun eu de parcă aș avea șaisprezece ani. Locuim împreună.

— Oh!

Are un aer confuz, dar își revine repede.

— Sigur că ești cu cineva. Ce prostie din partea mea, ar fi trebuit să mă aștept la asta.

Face un pas îndepărtându-se de mine.

— Îmi pare rău, spun din nou.

Ne luăm la revedere și când arunc o privire în urmă îl văd traversând spre chioșcul de ziare. Să-și cumpere țigări, presupun.

Îl sun pe Simon pe mobil, pentru că nu vreau să merg singură pe Anerley Road, chiar dacă e un drum scurt. Sună, dar intră mesageria vocală. De dimineață mi-a amintit că în seara asta ia cina acasă la sora lui. Plănuisem să mă uit la un film, poate să-i conving și pe Katie și Justin să mi se alăture. Să fim doar noi trei, ca în vremurile de altădată. Dar întâlnirea cu Luke Friedland m-a neliniștit și mă întreb dacă Simon și-ar putea amâna vizita la sora lui, dacă nu ar putea, în loc de asta, să vină acasă.

Dacă sun acum, aș putea să-l prind înainte să plece de la serviciu. Aveam o linie directă cu el, dar, de câteva luni, ziarul îi distribuie la birourile din redacție prin rotație și nu știe niciodată unde va sta în ziua următoare.

Caut pe Google numărul de la centrală.

— Îmi puteți face legătura cu Simon Thornton, vă rog?

— Așteptați o clipă, vă rog.

Ascult muzică clasică până când se reia legătura. Mă uit la luminițele de Crăciun de pe stâlpii de pe marginea străzii Anerley Road și văd că sunt deja pline de praf. Muzica se oprește. Mă aștept să aud vocea lui Simon, dar îmi vorbește tot centralista.

— Puteți să-mi mai spuneți numele încă o dată, vă rog?

— Simon Thornton. Este redactor. Scrie mai mult reportaje, dar uneori lucrează și la biroul de știri.

Repet cuvintele pe care l-am auzit pe Simon rostindu-le, fără să știu dacă cele două roluri se îndeplinesc în același spațiu sau dacă sunt la mare distanță unul de altul. Fără să știu măcar dacă sunt în aceeași clădire.

— Îmi pare rău. Nu este nimeni cu numele acesta aici. Este freelancer? Nu îl am în lista de contacte dacă lucrează de la distanță.

— Nu, este angajat cu contract permanent. Lucrează acolo de patru ani. Puteți să verificați din nou? Simon Thornton.

— Nu apare în sistem, repetă femeia. Nu lucrează niciun Simon Thornton aici.

16.

Kelly scoase guma din gură și o aruncă la coș. Plecase devreme de-acasă, dar dacă o mai lungea mult, ar fi însemnat să întârzie, iar asta nu avea s-o facă prea apreciată de Nick Rampello. Trase aer în piept, ridică bărbia și intră hotărâtă dincolo de ușile în fața cărora stătuse vineri, umbrela nereușind prea bine s-o protejeze de burnița care părea să cadă orizontal.

Cum voia să facă o impresie bună din prima zi, Kelly își scosese mai întâi costumul, de dimineață, înainte să simtă fiorul rece al unei amintiri deloc bine-venite. Îl purtase la audierea în fața comisiei de disciplină; încă mai simțea manșetele de lână zgâriindu-i încheieturile în timp ce stătea în fața biroului comandantului, așteptând să fie chemată înăuntru.

Amintirea îi făcu grață. Luase costumul de pe umeraș și-l îndesase într-o pungă mare, cu gândul să-l dea la magazinul de caritate, și-și puse în schimb cămașa în dungii și o pereche de pantaloni gri, care acum păreau negri de la ploaie acolo unde atingeau pantofii. Chiar și fără aerul sartorial al costumului, Kelly fu asaltată de amintiri, trezite la viață în ordine inversă, ca un film derulat înapoi. Întoarcerea ei la lucrul în ture; participarea la prima ședință, cu obrazii în flăcări, ecoul bârfelor trecând prin aer. Lunile în care lipsise de la serviciu; zile întregi petrecute în camera ei, așteptând întrunirea comisiei de disciplină care i-ar fi putut încheia cariera. Sunetul alarmei, care indica o criză în zona de detenție; nevoia urgentă de ajutor. Pași alergând; venind nu ca s-o ajute, ci ca s-o îndeparteze de acolo.

În mintea ei nu erau și imagini ale atacului. Nu fuseseră niciodată. Pe parcursul ședințelor de gestionare a furiei, Kelly fusese încurajată să vorbească despre incident; să-i explice celui

care o consilia ce se întâmplase, ce declanșase toată povestea.

– Nu-mi aduc aminte, spusese ea atunci.

Într-o clipă îl interoga pe deținut; în următoarea... alarma din detenție. Nu știa ce anume o făcuse să-și piardă controlul în asemenea hal, pur și simplu nu-și aducea aminte.

– Dar asta-i bine, totuși, nu? o întrebase Lexi, când venise s-o vadă după o ședință foarte dificilă de gestionare a furiei. Va fi mai ușor să te distanțezi de chestia asta. Să uiți pur și simplu că s-a întâmplat.

Kelly își îngropase fața în pernă. Nu era simplu să meargă mai departe. Era mai greu chiar. Pentru că, dacă nu știa ce anume o făcuse să-și piardă controlul, cum putea fi sigură cu nu avea să se întâmple din nou?

Sună la interfonul de la DIO și așteptă, adăpostită cât de cât de ploaie în intrândul ușii. O voce. Fără chip răsună pe stradă.

– Da?

– Sunt Kelly Swift. Am fost transferată aici pentru Operațiunea FURNISS.

– Hai sus, Kelly!

Recunosc vocea Lucindei și emoția ei se mai domoli puțin. Era un nou început, își spuse; șansa de a o lua de la capăt, de a-și dovedi calitățile fără să mai fie judecată în funcție de trecut. Luă liftul, intrând de data asta în birou fără să mai aibă ezitarea de la vizita precedentă. Un gest de salut, semn de recunoaștere din partea cuiva din echipă – Bob, își aminti ea, prea târziu ca să-l salute adresându-i-se pe nume – o însufleți, iar când Lucinda se ridică de la biroul ei, Kelly căpătă și mai mult curaj.

– Bine-ai venit la casa de nebuni.

– Mulțumesc... cred. Inspectorul este pe-aici?

– A ieșit să alerge puțin.

— Pe vremea asta?

— Țasta-i inspectorul nostru. Oricum, te aștepta; Diggers ne-a trimis ieri un e-mail tuturor, ca să ne spună despre tine.

Kelly încercă să descifreze expresia de pe fața Lucindei.

— Cum a fost primită vestea?

— De Nick?

Lucinda râse.

— Ei, doar îl știi pe Nick. De fapt, nu prea-l știi. Uite, e un tip grozav, dar nu se descurcă prea bine cu superiorii. Dacă ar fi fost ideea lui asta cu un om transferat de la Poliția Transporturi, ar fi numai lapte și miere. Dar așa, el și Diggers nu prea sunt pe aceeași lungime de undă, deci... Lucinda se opri. O să fie bine. Acum, hai să-ți arăt unde-o să lucrezi.

Chiar atunci se deschise ușa și intră inspectorul Rampello. Purta pantaloni scurți și un tricou Gore-Tex; o geacă subțire cu fermoarul parțial desfăcut. Își scoase căștile din urechi și le făcu ghem, punându-le într-o pereche de mănuși de lycra. De pe el picura apă pe jos.

— Cum e-afară? întrebă Lucinda relaxată.

— Superb, spuse Nick. Aproape ca la tropice.

Se îndreptă spre vestiare fără s-o observe pe Kelly, care o invidia deja pe Lucinda pentru relația ei relaxată cu inspectorul.

Își deschisese computerul și căuta bucașica de hârtie cu datele de logare temporare pe care i-o dăduse Lucinda, când Nick se întoarse, cu o cămașă albă lipită de spatele lui încă ud și o cravată rulată într-o mână. Își agăță sacoul de spătarul scaunului de lângă cel al lui Kelly.

— Nu sunt sigur dacă să fiu scos din pepeni pentru că te-ai dus la inspectorul principal Digby după ce eu ți-am spus deja nu pentru transfer, sau dacă să-ți admir abilitățile de negociator. În interesul

relațiilor de serviciu, o să merg pe a doua variantă.

Zâmbi larg și-i întinse mâna liberă.

– Bine ai venit în echipă!

– Mulțumesc, spuse Kelly, simțind cum se relaxează.

– Așadar, aud că ești o veche prietenă a șefului?

– Nu o prietenă, nu. A fost șeful meu la Divizia Infracțiuni de natură sexuală.

– Are o părere foarte bună despre tine. Înțeleg că ai fost premiată.

Nick Rampello își făcuse temele. Premiul din partea Comandantului venise după câteva luni de muncă chinuitoare în urmărirea unui tip care-și expunea părțile intime în fața copiilor de școală. Kelly se ocupase de declarațiile martorilor, lucrând îndeaproape cu echipa de analiști pentru a elimina infractorii de acest gen cunoscuți și alți indezirabili aflați în atenția poliției. În cele din urmă, Kelly propusese să folosească o momeală, cu succes – o echipă de ofițeri aflați sub acoperire fusese dispersată în zonele de mare risc, pozând în potențiale victime – și în felul acesta îl prinseseră pe vinovat cu mâța-n sac. Era bucuroasă că Diggers își amintea de povestea asta și mișcată că o lăudase pentru a liniști apele cu Nick. Bucuria îi fu însă de scurtă durată.

– Digby vrea să lucrezi tot timpul cu cineva.

Nimic din felul în care o spusese nu trăda faptul că Nick ar fi știut motivul din spatele uneia dintre condițiile lui Diggers pentru ca Kelly să fie transferată la ei, dar nu era atât de naivă, încât să nu-și închipuie că cei doi bărbați discutaseră despre asta. Simți cum îi ard obrazii și speră ca acest lucru să nu fie evident pentru Nick și pentru Lucinda, care asculta cu interes.

– Așa că poți lucra cu mine.

– Cu dumneavoastră?

Kelly presupusese că avea să fie cuplată cu un alt detectiv. Oare Diggers hotărâse că era mai bine ca Nick s-o supravegheze, sau fusese chiar ideea inspectorului? Era într-adevăr o atât de mare problemă cu ea?

— Păi dacă tot ai ocazia, măcar să înveți de la cel mai bun, spuse Nick și-i făcu cu ochiul.

— Ticălos înfumurat, spuse Lucinda.

Nick ridică din umeri, ca și cum ar fi spus *N-am ce să fac dacă sunt genial*, iar Kelly nu se putu abține să nu zâmbească. Lucinda avea dreptate, era înfumurat, dar cel puțin putea să fie autoironie.

— M-ai sponsorizat, Luce? întrebă Nick, iar Kelly își dădu seama, nu fără un sentiment de ușurare, că discuția lor luase sfârșit.

— Păi ți-am dat bani cu săptămâni în urmă!

— Aia a fost pentru Crosul Great North. Acum e pentru Great South.

Se uită la Lucinda, care își ținea brațele încrucișate pe piept.

— Gândește-te la copii, Lucinda. La bieții copii orfani...

— Bine, fie! Trece-mă cu o hârtie de cinci.

— Pe kilometru? rânji Nick, iar Lucinda îi aruncă o privire severă.

— Mulțam. Acum, am nevoie să fiu adus la zi. La prima vedere nu este nimic care să le conecteze pe Tania Beckett și pe Cathy Tanning, cu excepția anunțurilor, dar vreau să știu dacă ne scapă ceva.

— Pune de ceai, desfă rezerva aia secretă de biscuiți și o să te informez la ședință.

— Ce rezervă secretă? începu Nick, dar Lucinda îi aruncă o privire muștrătoare.

— Sunt analist, domnule inspector, spuse ea ridicând o

sprânceană în timp ce-i sublinia gradul, nu poți ascunde nimic de mine.

Se întoarce la biroul ei, iar Kelly riscă un zâmbet.

— Dacă-mi spui unde este bucătăria, fac eu ceaiul.

Nick Rampello se uită la ea, evaluând-o.

— O să ajungi departe. Pe hol, a doua ușă la dreapta.

La sfârșitul primei zile, Kelly era deja prietenă intimă cu fierbătorul de apă. Între două drumuri pentru pregătirea ceaiului și cafelei, reușise să citească documentele din dosar, iar la ora cinci se îndreptă spre biroul de investigații împreună cu Nick, Lucinda și o mulțime de alți oameni cu care făcuse cunoștință și ale căror nume i se șterseseră instantaneu din memorie. Câteva scaune libere erau împrăștiate prin încăpere, dar majoritatea oamenilor stăteau în picioare, iar nerăbdarea lor era un semn nu tocmai subtil că aveau treburi mult mai importante de care să se ocupe. Dar lui Nick Rampello nu părea să-i pese prea mult.

— Luați un loc și faceți-vă comozi, îi instrui el. N-o să vă rețin prea mult, dar avem de-a face cu o investigație complexă și vreau să mă asigur că suntem cu toții pe aceeași lungime de undă.

Se uită prin încăpere, așteptând până când toată lumea fu atentă la el, înainte să continue.

— Este marți, 24 noiembrie, iar aceasta este o ședință pentru Operațiunea FURNISS, o anchetă în cazul morții Taniei Beckett și în alte infracțiuni comise împotriva unor femei, și anume furtul unor chei și un posibil jaf comis asupra unei femei numite Cathy Tanning. Legătura dintre aceste infracțiuni ține de anunțurile date în *London Gazette*, care cuprind fotografiile femeilor respective.

Nick se uită la Lucinda.

— Ai cuvântul.

Lucinda se mută în partea din față a camerei.

— Am fost însărcinată să cercetez crimele săvârșite în ultimele patru săptămâni, dar m-am uitat și peste agresiunile de natură sexuală, hărțuirile și tâlhăriile ale căror victime au fost femei singure. Pentru această cercetare, am scos din calcul conflictele domestice, dar, chiar și-așa, tot am avut de-a face cu ceva infracțiuni.

Pe măsură ce vorbea, Lucinda introduse un stick USB în laptopul din fața camerei, conectat la proiectorul deja pregătit. Primul slide prezintă imaginile pe care Kelly le recunoscuse ca fiind femeile din anunțurile apărute în *London Gazette*. Rezultatele luate din dosarul pe care Tamir Barron i le dăduse nu chiar binevoitor lui Kelly, atunci când îi făcuse o vizită la birourile lor. Lucinda trecu la următoarele patru pagini ale prezentării ei, un alt mozaic de imagini.

— Aceste femei au fost toate victime ale unor infracțiuni relevante săvârșite în ultimele luni. Veți vedea că le-am grupat după trăsăturile fizice. Culoarea pielii, culoarea părului, apoi alte caracteristici secundare, în funcție de vârsta lor aproximativă. Desigur, nu e o știință exactă, dar a făcut următorul pas un pic mai simplu.

— Să le împerechezi cu anunțurile?

Întrebarea venise de undeva din spatele lui Kelly.

— Exact. Am identificat patru potriviri, săpând mai adânc în dosarele de caz pentru a compara imaginea din anunț cu alte fotografii ale victimelor.

Lucinda continua cu prezentarea, sintetizând pe scurt fiecare pagină în parte.

— Charlotte Harris. Douăzeci și șase de ani, din Luton, secretară într-un birou de avocatură din Moorgate. Încercare de agresiune sexuală din partea unui bărbat asiatic neidentificat.

În stânga paginii era o fotografie cu numele victimei, în dreapta anunțul corespunzător din *London Gazette*.

— Mai de parte, spuse Nick abătut.

— Emma Davies. Treizeci și patru de ani, molestată sexual în West Kensington.

Kelly lăasă să-i scape un oftat ușor.

— Laura Keen. Douăzeci și unu de ani. Ucisă în Turnham Green săptămâna trecută.

— Ea este deja în atenția noastră, spuse Nick. Divizia Investigații Omucideri din zona Vest a semnalat deja o posibilă legătură cu Tania Beckett, din cauza vârstei.

— Nu doar posibilă, spuse Lucinda, eu aș bifa-o drept sigură ca moartea, fie-mi iertată exprimarea. În regulă, ultima.

Trecu la următoarea pagină, care înfățișa o femeie cu păr brunet, având în jur de patruzeci de ani. La fel ca în cazul celorlalte, și fotografia ei era așezată lângă o copie din anunțul din ziar.

— Asta e mai ciudată. Avem mai multe plângeri din partea unei doamne Alexandra Chatham de lângă Hampstead Heath că cineva îi intră în casă în timp ce doarme și mută lucrurile de la locul lor. Deocamdată am luat legătura cu cei de la poliția de proximitate, dar există niște semne de întrebare de la bun început. Se pare că ofițerul care s-a ocupat de caz nu a fost prea convins că ceva s-a petrecut cu adevărat, chiar dacă doamna Chatham insistă că cineva străin a fost în casa ei.

Lucinda se uită peste prezentarea ei.

— Și apoi, desigur, le avem pe Cathy Tanning, o altă victimă a unui posibil prădător nocturn, și pe Tania Beckett, victima crimei noastre. Șase. Până acum. Încă mai lucrez la asta.

În sala de ședințe se lăsă tăcerea, Nick permițând celor spuse

de Lucinda să se impregneze în conștiința oamenilor săi, apoi arată spre ultima pagină din prezentarea ei, pe care cele șase cazuri confirmate erau prezentate alături de anunțurile corespunzătoare.

— În total, au apărut optzeci și patru de anunțuri până acum, ceea ce înseamnă că mai avem de identificat încă șaptezeci și opt de femei, care pot fi sau nu victime ale unor infracțiuni. Copii ale acestor anunțuri se află aici, indică el tabla albă, ca și în dosarele voastre.

Se auzi un foșnet de hârtii, imediat ce toată lumea începu să caute prin documentul tipărit pe care îl primiseră înainte de ședință, în timp ce Lucinda continuă să vorbească.

— Încă lucrez la potrivirea anunțurilor cu infracțiuni săvârșite împotriva femeilor în zona noastră și sunt, de asemenea, în legătură cu Surrey, Thames Valley, Herts, Essex și Kent, în cazul în care ceva din altă regiune s-ar putea potrivi. Am găsit câteva variante posibile, dar aș vrea să aștept până știu ceva cu certitudine înainte să agiț apele cu ele, dacă ești de acord, șefu'?

— În regulă.

— Mi-ai cerut să cercetez și similitudinile dintre victime și dintre infracțiunile comise. Mă tem că n-am prea multe informații. La prima vedere, faptele sunt foarte diferite, dar când dai la o parte ceea ce este evident, adică infracțiunea însăși și modul de operare inițial, firul comun este transportul public: toate aceste femei se deplasau spre sau de la serviciu.

Nick dădu din cap.

— Vreau ca toate traseele lor să fie marcate. Să vedem dacă se intersectează în vreun fel.

— Deja mă ocup de asta, șefu'.

— Ce știm despre făptaș?

— Făptași, spuse Lucinda, subliniind pluralul. Charlotte Harris a descris un bărbat asiatic înalt cu un aftershave anume. Nu i-a văzut fața, dar era bine îmbrăcat, în costum elegant și cu un palton gri. Emma Davis, cea care a fost molestată în West Ken, și-a descris atacatorul ca fiind un bărbat alb, semnificativ supraponderal. Știm foarte puține despre cazul din Turnham Green, dar una din imaginile de pe camerele de supraveghere arată un bărbat alb înalt în vecinătatea imediată a locului în care a fost ucisă Laura Keen.

— Și cheile lui Cathy Tanning au fost luate tot de un bărbat asiatic, spuse Kelly. Camera de supraveghere nu i-a prins fața, dar i se văd foarte bine mâinile.

— Șase infracțiuni, spuse Nick, și șase posibili făptași. Nu e nevoie să fii un geniu ca să-ți dai seama că anunțurile au legătură cu ancheta noastră; obiectivul nostru va fi să aflăm cine dă aceste anunțuri.

Se mută în fața camerei, iar Lucinda trecu la următoarea pagină din prezentare, care înfățișa o imagine mărită a anunțului având-o drept protagonistă pe Zoe Walker.

— Reclamele au apărut la începutul lui octombrie. Apar în secțiunea de anunțuri, de pe a doua până pe ultima pagină, toate în colțul din dreapta jos. Niciuna dintre fotografiile nu a fost făcută în mod profesionist.

— Zoe Walker m-a sunat ieri, spuse Kelly. Se pare că fotografia ei a fost luată de pe Facebook, mi-a trimis varianta nedecupată. E o fotografie cu ea și fiica ei, Katie, făcută acum câțiva ani la o nuntă.

— O să verific din nou și paginile de Facebook ale lui Tanning și Beckett, spuse Lucinda, luându-i-o înainte lui Nick. Există asemănări între toate fotografiile, în sensul că niciuna dintre femei

nu privește direct spre cameră.

Ca și cum n-ar fi știut că sunt fotografiate, își spuse Kelly.

Nick continuă, arătând spre ecran, unde apărea scris www.gasesteperecheapotrivita.com:

– Fiecare anunț are și această adresă web.

– O agenție pentru întâlniri?

Femeia de lângă Kelly luase conștiincioasă notițe într-un caiet cu spirală. Îl privea pe Nick, cu pixul rămas în aer. Un detectiv din partea cealaltă a încăperii se uita la telefonul său, căutând pe ecran să verifice adresa indicată.

– Posibil. Niciuna dintre victime nu recunoaște numele. Cathy Tanning a fost înregistrată la Elite pentru o vreme, și am luat legătura cu ei să vedem dacă sistemele lor au fost compromise în vreun fel. Deloc surprinzător, logodnicul Taniei Beckett insistă că nu a avut niciodată de-a face cu un site de întâlniri, iar Zoe Walker susține același lucru. După cum unii dintre voi ați aflat, fără îndoială, adresa de web duce la o pagină goală, complet neagră, cu excepția unei căsuțe care cere o parolă. Divizia Infraționi Cibernetice a preluat această parte a investigației și o să vă țin la curent cu ce descoperă. Bine, sunt conștient că e târziu, să trecem mai departe.

– Numărul de telefon, spuse Lucinda, întorcându-se către tabla albă din spatele ei pe care era subliniat un număr, scris cu cifre mari roșii: 0809 4 733 968. Nu apare nimic în sistemele noastre, este un număr invalid, ceea ce face includerea lui în anunț, dacă nu cumva este o greșeală la mijloc, total fără rost.

Nimic nu era fără rost. Numărul acela apărea cu un motiv. Kelly se uită cu atenție la anunțul mărit din ziarul *London Gazette* care era expus în spatele Lucindei. Sub fotografie apărea un rând de text.

Pentru mai multe informații, vizitați site-ul.

Disponibilitate limitată. Serviciu supus unor termene și condiții.

Site-ul, sigur, dar apoi ce? Care era parola?

Nick se mută din nou lângă Lucinda, împărțind sarcini și subliniind importanța faptului de a menține toată echipa informată.

Kelly se holbă la anunțuri, întrebându-se ce anume lipsea.

— În această etapă a anchetei, avem o mulțime de informații noi, fără să fie foarte clar cum sunt ele legate, spunea Nick. Oricine a dat anunțurile acelea în ziar fie își anunță intenția de a comite o crimă, fie facilitează comiterea infracțiunilor de către alți făptași.

Kelly nu mai era complet atentă, mintea ei răsucindu-se și frământându-se întruna. Care ar fi fost rostul unui anunț fără să determine o anumită acțiune? De ce să trimiți potențiali clienți pe un site fără să le dai și calea de acces către pagina respectivă de web?

0809 4 733 968

Se ridică, fulgerată de un gând spontan. Dar dacă numărul de telefon nu era de fapt un număr de telefon, ci o parolă?

Se asigură că telefonul ei era pe modul Silențios, deschise un motor de căutare pe internet și tastă numele pagini căutate.

www.gasesteperecheapotrivita.com

Cursorul clipi. Tastă apoi 0809 4 733 968 în caseta albă și apăsa *enter*.

Parola nu a fost recunoscută.

Kelly se abținu cu greu să ofteze. Fusese atât de sigură că numărul de telefon era cheia. Chiar când închise pagina de internet, un mesaj îi apăru pe ecran.

Abia aștept să T vd dseara. Suna-ma să-mi zc dc intârzii, xx

Cuvintele abbreviate și combinația de litere și cifre i-ar fi spus că mesajul era de la Lexi, chiar și fără să vadă numărul surorii ei. Kelly nu știa pe nimeni altcineva care să fi scris mesaje de parcă mai erau încă în anii '90. Și-o imaginea pe sora ei încruntându-se în fața ecranului minuscul, apăsând cu răbdare fiecare buton de pe bătrânul ei telefon Nokia, căutând literele potrivite.

0809 4 733 968

Un gând prinse contur și deschise tastatura telefonului. Se uită la cifra 4, la literele de sub el.

G H I

Întinzând o mână după caietul de notițe, îl deschise la întâmplare, scoase capacul pixului și scrise literele fără să-și ia ochii de la telefon.

Sub cifra 7 erau patru litere: P, Q, R, S. Kelly le notă pe toate.

Apoi, de două ori cifra 3: literele D, E și F.

Kelly scria frenetic, fără să mai fie atentă la ședință în timp ce-și nota literele de sub ultima cifră. Ridică caietul și se uită cu atenție la numere, căutând un tipar, cu cuvânt.

E U

Spațiu

T E

*EU TE VAD*¹².

Kelly trase aer în piept. Ridică privirea și-l văzu pe inspectorul Rampello cu ochii pe ea și brațele încrucișate.

— Ai ceva noutăți în legătură cu ancheta pe care vrei să ni le

spui și nouă?

— Da, domnule, spuse Kelly. Cred că am.

Prima combinație la care am asistat nu prea era de competența poliției.

Era o fată pe linia Bakerloo. În fiecare vineri cobora la Piccadilly Circus și cumpăra un bilet de loterie pentru EuroMillions.

— Astea sunt numerele câștigătoare, i-a spus ea bărbatului din spatele teișgelei, în timp ce-i întindea banii.

El a râs.

— Așa ai zis și săptămâna trecută.

— De data asta sunt sigură.

— Și asta ai mai zis.

Apoi au râs amândoi, și am știut că era o conversație pe care o purtau în fiecare vineri, exact la aceeași oră.

Vinerea următoare am urmărit-o coborând din tren la Piccadilly Circus și croindu-și drum către taraba cu ziare.

El o aștepta.

Stând cam la cinci metri de chioșc, strângând din pumni pe lângă corp, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un interviu de angajare. Costum scump, pantofi frumoși. Un bărbat cu mai mulți bani decât timp. S-a oprit când a văzut-o, și-a șters palmele de cracul pantalonilor. Mă așteptam să-i vorbească, dar în loc de asta a început să meargă pe lângă ea, spre chioșcul de ziare, unde a ajuns cu o fracțiune de secundă înaintea ei. Și-a pierdut curajul, m-am gândit atunci.

— Un bilet norocos pentru tragerea EuroMillions din seara asta, a spus el.

A plătit și a luat biletul.

— *Astea sunt numerele câștigătoare, știi.*

Fata din spatele lui a zâmbit ca pentru sine.

Și-a pus deoparte portofelul, într-un mod evident, așteptând să poată interveni când fata a cerut la rândul ei un bilet norocos.

— *Cred că m-am băgat la rând în fața dumneavoastră. Îmi pare rău.*

— *Nu-i nicio problemă, serios.*

— *Dar dacă biletul ăsta vă era merit?*

I l-a întins.

— *Luați-l, insist.*

Ea s-a împotrivit, dar nu pentru mult timp. Și-au zâmbit.

— *Puteți să-mi faceți cinste cu o cină dacă veți câștiga, a glumit el.*

— *Și dacă nu câștig?*

— *Atunci o să fac eu cinste.*

Nu poți nega că întâlnirea ți-a făcut plăcere. Poate că ai roșit atunci când te-a abordat; poate chiar ai găsit-o puțin cam îndrăzneță. Dar trebuie să fi fost măgulită; recunoscătoare pentru atenția acordată de un bărbat care arăta bine. Cineva cu bani. Cineva pe care altfel nu ai fi avut cum să-l cunoști.

Acum, că știi cu ce mă ocup, ești intrigată, nu-i așa? Te întrebi ce informații am adunat despre tine; ce este trecut pe site-ul meu aflat mereu în creștere. Te întrebi dacă și tu vei fi abordată, ca această fată, de un străin atrăgător. Te întrebi dacă te va invita la cină.

Poate c-o va face, poate nu. Poate că te-a găsit deja; poate deja te urmărește. Poate că e pe urmele tale de săptămâni întregi.

Viața este o loterie.

S-ar putea ca el să-ți fi pregătit cu totul și cu totul altceva.

17.

Data înregistrare: vineri, 13 noiembrie
Femeie albă

În jur de patruzeci de ani.

Păr blond, îl poartă de obicei prins în coadă.

Ochelari (s-ar putea să poarte și lentile de contact).

Pantofi fără toc, pantaloni negri și bluză cambrată.
Haină impermeabilă până la genunchi, roșie.

Mărime 42-44

08:10: Intră în stația de metrou Crystal Palace. Scurtă conversație cu o tânără care cântă la metrou și aruncă o monedă în cutia chitarei. Ia trenul de suprafață pe linia nordică spre Whitechapel. Schimbă pe linia District (spre vest), se urcă în vagonul 5, pentru a ajunge la ieșirea din sens opus pe Cannon Street. La ieșirea din stație face dreapta și merge pe jos direct pe stradă ca să evite trotuarul aglomerat. Ține telefonul în mâna dreaptă și geanta petrecută peste piept. Lucrează pe Walbrook Street, la agenția imobiliară Hallow & Reed.

Disponibilitate: de luni până vineri

Durata: 50 de minute

Nivel de dificultate: mediu.

— Trebuie să-i spunem.

Kelly se uită îngrozită la ecranul pe care era descris în detaliu ceea ce nu putea fi altceva decât traseul spre serviciu al lui Zoe Walker.

— Ea e, sigur? întrebă Lucinda.

Kelly și Nick se aplecau peste biroul inspectorului, cu laptopul lui deschis în fața lor. În restul spațiului de birouri toate luminile erau stinse, iar fâșia galbenă de lumină de deasupra biroului lui Nick pâlpâia slab, de parcă becul urma să se stingă. Lucinda lucra la un birou din apropiere, comparând meticolos fiecare imagine de pe site cu anunțurile din *London Gazette*.

— Descrierea se potrivește, data de înregistrare coincide, iar Hallow & Reed chiar este locul ei de muncă, spuse Kelly. Nu e niciun dubiu că ea e. Oare ar trebui să-i spunem la telefon sau mai bine mergem la ea?

— Stai.

Nick nu spusese prea multe când Kelly îi explicase cum reușise să-și dea seama care era parola. Se uitase la telefonul ei; ecranul mic arătând acum o schimbare a textului de deasupra casetei albe.

Înregistrați-vă sau creați un cont nou.

Trimisese acasă restul echipei, cu instrucțiuni clare ca toată lumea să fie înapoi a doua zi la opt dimineața pentru o nouă ședință.

— Mâine vom avea o zi lungă, spusese el, sumbru.

Le luase doar câteva secunde să deschidă calculatorul lui Nick și să acceseze site-ul. Dar dură mult mai mult de-atât până să aibă acces la cei de la Departamentul Financiar; un proces care, dat fiind faptul că erau în afara orelor de program, era atât de

frustrant, că Nick în cele din urmă trânti telefonul și-și scoase cardul de credit personal din portofel.

— Nu putem lăsa să scape ceva în presă, spuse el acum, ar fi dezastru. Asta înseamnă că nu putem să-i spunem nici lui Zoe Walker deocamdată.

Kelly avu nevoie de câteva clipe ca să-și compună în minte un răspuns mai potrivit decât cel care amenința să-i țâșnească de pe buze.

— Domnule, e în pericol. Sigur că avem datoria s-o prevenim, nu?

— Deocamdată, situația este sub control. Persoana sau persoanele responsabile pentru acest site nu știu că poliția este pe urmele lor, ceea ce înseamnă că avem o șansă să-i identificăm. Dacă-i arătăm chestia asta lui Zoe Walker, ea va spune familiei, prietenilor.

— Păi o rugăm să nu facă asta.

— E în natura umană, Kelly. Va vrea să se asigure că alte femei pe care le cunoaște sunt în siguranță. Înainte să ne dăm seama, vor afla și ziarele și se va răspândi panica. Agresorul nostru se va da la fund și n-o să-l mai găsim niciodată.

Kelly se abținu să mai zică ceva. Zoe Walker nu era carne de tun.

— O să ne vedem mâine cu ea și o să-i sugerăm să-și schimbe traseul pe care merge la serviciu, spuse Nick. Putem să-i dăm sfaturile standard pe care le dăm oricărei persoane preocupate de siguranța personală; mai schimbă lucrurile, nu mai fi așa de previzibilă. Nu trebuie să știe mai mult de-atât.

Închise laptopul, ca un mesaj fără echivoc pentru Kelly că discuția se încheiase.

— Voi puteți pleca acum, dacă vreți. Ne vedem mâine la prima

oră.

Chiar când termină de vorbit, se auzi soneria. Kelly merse să deschidă.

— Trebuie să fie tipul de la Divizia Infrafracțiuni Cibernetice, spuse Nick. Deschide-i.

Andrew Robinson avea ochelari cu rame negre și un cioc tuns aproape de tot. Purta un tricou gri și jeanși pe sub o haină kaki pe care o dezbracă și o lăsă pe jos, lângă scaun.

— Mulțumesc c-ai venit, îi spuse Nick.

— Nu-i bai. Deocamdată suntem înzăpeziți și oricum n-aveam de gând să mă duc acasă prea curând. M-am uitat un pic la site-ul vostru. Cel care deține domeniul a plătit ca să nu apară în baza de date WHOIS (asta e ca o carte de telefoane pentru site-uri de internet), așa că am depus o cerere de derogare de la protecția datelor pentru a obține numele și adresa. Între timp, încerc să-l identific pe administratorul de site prin adresa IP, deși cred că folosește un proxy, așa că n-o să fie prea ușor.

Deși nu înțelegea prea mult din ceea ce spunea Andrew, lui Kelly i-ar fi plăcut să rămână să asculte, dar Lucinda își puna deja haina pe ea. Fără prea multă tragere de inimă, Kelly făcu la fel. Se întrebă cât de târziu avea să stea Nick să lucreze la caz și dacă îl aștepta cineva acasă.

O luară pe scări până la parter. Părul Lucindei era la fel de neted și lucios ca dis-de-diminează, iar Kelly deveni dintr-odată conștientă de șuvițele ciufulite care ieșeau în evidență de fiecare dată când își trecea mâna prin păr. Poate că ar fi fost bine să înceapă să mai folosească și ea ceva produse de make-up. Lucinda nu părea machiată prea mult, dar o urmă de luciu de buze și sprâncenele bine definite îi dădeau un aer îngrijit, profesionist, care lui Kelly îi lipsea.

— Încotro o iei? o întrebă Lucinda, în drum spre metrou.

Era considerabil mai înaltă decât Kelly și avea un pas mai larg, care o forța pe Kelly să meargă mai repede decât de obicei.

— Elephant & Castle. Stau într-un apartament împreună cu alți doi colegi de la Poliția Transporturi și o asistentă de la Urgențe. Tu?

— Kilburn.

— Foarte frumos.

— Casa alor mei. Groaznic, la douăzeci și opt de ani, știu, dar e singurul mod în care pot pune deoparte destui bani de avans pentru un apartament. Nick face un mișto înfiorător de mine pe tema asta.

Se strecură în spatele lui Kelly, când o femeie în colanți într-o culoare țipătoare veni alergând spre ele, cu o căciulă cu moț trasă bine peste urechi, și vorbi un pic mai tare ca să-și continue conversația.

— Cum ți s-a părut prima zi?

— Îmi vâjâie capul. Dar mi-a plăcut. A trecut ceva timp de când n-am mai fost într-un birou de investigații; uitasem ce energie are.

— Dar care-i faza cu asta? Ai fost la Divizia Infrafracțiuni de natură sexuală, nu-i așa?

Chiar dacă se așteptase la asta, întrebarea tot o făcu pe Kelly să rămână fără aer. Oare pe Lucinda o interesa cu adevărat ce se întâmplase sau știa deja foarte bine toată povestea? Căuta ceva bârfe noi? Kelly se uită la ea cu coada ochiului, dar fața Lucindei nu trăda nimic.

— Am fost suspendată, spuse.

Adevărul o luă și pe ea prin surprindere. *Am plecat*, spunea de obicei, ca preambul la o poveste inventată despre cum își dorise să capete mai multă experiență directă. Sau *Am fost bolnavă*, ceea ce

nu era prea departe de adevăr. Rămase cu privirea ațintită pe trotuarul din fața ei.

— Am atacat pe cineva.

— Un coleg? Întrebă Lucinda mai degrabă din curiozitate decât inchiizitorial.

Kelly trase adânc aer în piept.

— Un deținut.

Spune-i pe nume, îi amintise psihologul nu o singură dată. *E important să-l vezi ca pe o persoană, Kelly, o ființă umană la fel ca mine și ca tine.* Kelly făcuse întocmai, dar silabele acelea îi lăsau un gust amar de fiecare dată.

— A violat o elevă de școală.

— Ce porcărie!

— Ceea ce nu scuză totuși ce-am făcut, spuse Kelly repede.

Nu avusese nevoie de consiliere psihologică pentru a înțelege asta.

— Nu, spuse Lucinda, apoi făcu o pauză, cântărind bine cuvintele. Dar poate c-o explică.

O vreme au mers în tăcere și Kelly se întrebă dacă Lucinda se gândea la ceea ce tocmai îi povestise ea; dacă o judeca. Se îmbărbătă cu gândul la alte întrebări, dar nu mai veni niciuna.

— Te-ai descurcat de minune cu parola aia, spuse Lucinda, când fură aproape de stația de metrou. Nick a fost foarte impresionat.

— Chiar? N-a prea arătat-o.

Kelly încercase să ignore reacția cu mult sub așteptări pe care o avusese inspectorul față de descoperirea ei. Nu se așteptase la aplauze, dar ar fi apreciat ceva mai mult de un *ai făcut treabă bună* mormăit.

— O să te obișnuiești cu el. Mie, una, îmi place felul lui de a

pune problema. Nu aruncă cu laude în stânga și-n dreapta, așa că atunci când o face, poți fi sigur că te-ai descurcat de minune.

Ceva îi spunea lui Kelly că avea să aștepte mult și bine un astfel de moment.

La intrarea de la stația de metrou un bărbat cu barbă cânta la chitară, cu o pălărie așezată în fața lui, în care se zăreau doar câteva monede. Câinele lui moțăia pe un sac de dormit împăturit cu grijă, în fața unei grămăjoare de lucruri personale. Kelly se gândi la Zoe Walker și la prietena ei care cânta de la stația de metrou Crystal Palace.

— Dacă ai fi Zoe Walker, îi spuse ea Lucindei, n-ai vrea să știi?

Trecură pe lângă bărbatul care cânta și intrară la metrou, căutându-și amândouă automat cardurile Oyster.

— Ba da.

— Si-atunci...

— Sunt o grămadă de lucruri pe care aș vrea să le știu, spuse Lucinda hotărât. Secrete de staț, PIN-ul cardului lui Bill Gates, numărul de telefon al lui George Clooney... ceea ce nu înseamnă că și trebuie să le aflui.

— Chiar dacă de asta poate să depindă a rămâne în viață sau a fi ucisă? Sau violată?

Cel care o atacase pe Lexi fusese pe urmele ei săptămâni întregi, asta fusese concluzia poliției. Aproape sigur el era responsabil pentru florile lăsate la ușa camerei ei și pentru bilețelele îndesate în cutia ei de scrisori. Prietenii ei o luaseră în râs, amuzându-se pe seama faptului că avea un admirator secret. Când poliția o întrebase dacă observase că ar fi fost urmărită, le spusese de acele seri de joi, când se întorcea acasă de la cursuri pe la ora patru. Și același băiat rezemat de peretele bibliotecii,

ascultând muzică; senzația că era privită în timp ce se îndepărta; zgomotul făcut de o crenguță ruptă când a ales o scurtătură prin pădure. Poliția recunoscuse că nu era singura care avusese acest sentiment. Avuseseră mai multe plângeri în legătură cu astfel de circumstanțe suspecte. Însă nimic concret, spusese ei.

Lucinda se opri și se uită la Kelly.

— Ai auzit ce-a spus Nick; să ținem secretă informația este cea mai bună șansă de a descoperi cine a pus la cale site-ul ăla. Odată ce l-am prins, restul va fi simplu.

Kelly era dezamăgită. Spera ca Lucinda să fie de partea ei; că avea să-și folosească influența evidentă asupra lui Nick pentru a-l convinge să se răzgândească. Lucinda văzu privirea de pe fața ei.

— Poate că nu ești de acord cu decizia asta, dar el e șeful. Dacă vrei să rămâneți în relații bune, vei juca după regulile lui.

Se urcară împreună în metroul de pe linia Northern și conversația lor se mută pe un teritoriu mai sigur, dar la momentul la care se despărțiră la Euston, Kelly era deja hotărâtă ce să facă.

Regulile erau făcute să fie încălcate.

18.

Sunt încă pe drumul de întoarcere de la metrou când Simon mă sună de la sora lui. Trebuie să fi fost în metrou când l-am sunat pe mobil, îmi spune. Tocmai și-a ascultat mesajele înregistrate.

— Nu o să întârzi mult. Ange trebuie să se trezească devreme mâine, așa că imediat după cină plec spre casă.

— Ai avut o zi bună la serviciu?

Sunt aceleași cuvinte pe care le folosesc în fiecare seară, dar e o urmă de agresivitate în vocea mea care-l face să se oprească înainte de a mai spune altceva și mă întreb dacă e de-ajuns ca să scoată la iveală oricare ar fi adevărul acela pe care mi-l ascunde.

Dar nu-i așa.

— Bunicică.

Îl ascult pe Simon mințindu-mă; până-ntr-acolo că-mi povestește în detaliu despre tipul de lângă biroul lui, care mestecă mâncarea cu gura deschisă și-și petrece jumate de zi la telefon cu iubita lui. Aș vrea să-l confrunt, dar nu-mi găsesc cuvintele; mai mult de-atât, tot nu pot să cred că-i adevărat.

Sigur că Simon lucrează la *Telegraph*. I-am văzut biroul. Cel puțin, am văzut fotografii cu el. La scurt timp după ce am început să ieșim împreună, mi-a trimis un mesaj.

Mi-e dor de tine. Ce faci în momentul ăsta? Vreau să mi te imaginez.

Sunt la Sainsbury's, am răspuns eu. I-am trimis o poză de la raionul de produse congelate, râzând cu gura până la urechi în supermarket.

A devenit un joc, abreviat *CFIMA* (Ce faci în momentul ăsta?) și la care trebuia să răspundem trimițând o fotografie a orice era în

fața noastră în clipa aceea. Un vagon de metrou plin de lume, un sandwich la prânz, interiorul umbrelei mele în timp ce mergeam la serviciu și ploua. Era o fereastră în viețile noastre; în zilele și nopțile dintre serile pe care le petreceam împreună.

I-am văzut biroul, îmi repet. Am văzut spațiul mare și deschis cu ecranul computerului său și fluxul omniprezent de știri Sky News. Am văzut teancurile de ziare.

Ai văzut un birou, spune o voce din capul meu, ar fi putut fi al oricui.

Alung vocea din mintea mea. Ce vreau să spun, că Simon mi-a trimis fotografiile dintr-un loc în care nici măcar nu lucra? Că a luat niște imagini de pe internet cu biroul unei redacții de știri? E ridicol. Trebuie să existe o explicație complet nevinovată. O înregistrare greșită din baza de date; o recepționistă incompetentă; o farsă. Simon nu m-ar minți.

Oare?

Traversez ca să mă pot opri la cafeneaua Melissei. Știu că tura lui Justin se termină devreme și-l văd stând la o masă adâncit în niște hârtii, iar de cealaltă parte Melissa stă aplecată și ea, cu capul aproape atingându-l pe al lui. Se îndepărtează unul de celălalt în clipa în care intru pe ușă, iar Melissa sare de pe scaun să mă sărute.

— Exact omul pe care voiam să-l văd! Tocmai ne contraziceam pe tema meniului de Crăciun. Baghetă cu carne de curcan și sos de merișoare sau cu salvie și ceapă? Lasă meniurile alea, Justin, o să terminăm mâine.

— Sos de merișoare și salvie, și ceapă. Bună, iubitele.

Justin strânge hârtiile și le face teanc.

— Și eu am zis la fel.

— Asta pentru că nu tu cheltui tot profitul, spune Melissa. Salvie

și ceapă sau sos de merișoare. Nu amândouă.

— Mă gândeam că poate mergem împreună spre casă, îi spun lui Justin, dar văd că ești ocupat.

— Duceți-vă, spune Melissa. Închid eu.

Îmi privesc fiul care-și scoate șorțul și îl atârnă în spatele teighelei, pregătit pentru a doua zi.

Îl iau pe Justin de braț în drum spre casă. Simt un gol în stomac când îmi amintesc siguranța cu care centralista de la *Telegraph* mi-a spus ce mi-a spus.

Nu lucrează niciun Simon Thornton aici.

— Simon ți-a povestit vreodată despre serviciul lui?

Încerc să vorbesc ca de obicei, dar Justin mă privește de parcă aș sugera că ar fi vorbit cu Biscuit. Problema e că el și Simon nu se înțeleg; un fapt ignorat în speranța că într-o bună zi vor ajunge la un punct comun.

— Doar ca să sublinieze faptul că eu n-aș putea obține niciodată o slujbă ca asta fără nicio pregătire. Drăguț din partea lui.

— Sunt sigură că nu voia decât să te motiveze.

— Ei bine, poate să-și îndese motivația undeva.

— Justin!

— N-are niciun drept să-mi țină mie predici. Nu e tatăl meu.

— Nici nu încearcă să fie, spun eu în timp ce bag cheile în broască. Nu puteți măcar să încercați să vă înțelegeți? De dragul meu?

Se uită la mine, figura lui exprimând un strop de remușcare în spatele amărăciunii.

— Nu. Crezi că-l cunoști, mamă, dar nu-i așa. Nu-i deloc așa.

Curăț cartofi când îmi sună telefonul. Mă gândesc să nu răspund când zăresc numele de pe ecran. Agent de poliție Kelly

Swift. Mă șterg pe mâini cu un prosop de bucătărie și iau repede telefonul, înainte să intre mesageria vocală.

– Alo?

– Ai un minut? mă întreabă cu o ezitare în voce Kelly Swift. Trebuie să-ți spun ceva. Neoficial.

Mult după ce terminăm de vorbit, rămân încă în mijlocul bucătăriei, ținând telefonul în mână. Katie intră în bucătărie, deschide frigiderul și apoi îl închide, în tot răstimpul asta uitându-se la telefonul ei, cu degetul mare de la mâna dreaptă derulând încontinuu ecranul. Dintotdeauna a fost dependentă de telefonul mobil, dar de când l-a cunoscut pe Isaac nu-l mai lasă din mână; i se luminează privirea de fiecare dată când primește un mesaj.

Aud scârțâitul treptelor când Justin coboară și atunci mă hotărâsc. E ceva ce trebuie să văd cu ochii mei, fără ca membrii familiei să mi se uite peste umăr. Fără ca fiica mea să intre-n panică și Justin să amenințe că-l pocnește pe cel responsabil.

– Nu mai avem lapte, spun dintr-odată, și-mi iau geanta și haina. Mă duc să cumpăr.

– Mai este un pic în frigider, strigă Katie, dar trântesc deja ușa de la intrare după mine.

Merg repede, strângându-mi haina în dreptul pieptului. În josul străzii este o cafenea, nu a Melissei, un loc micuț și cam prăfuit în care nu mi-a venit să intru până acum. Dar știu că este deschis până târziu și trebuie să fiu într-un loc în care nu mă cunoaște nimeni. Un loc în care să fiu o anonimă.

Comand o cafea. E amară și mai adaug un cub de zahăr, pe care-l las să se dizolve în linguriță până când dispare cu totul. Pun iPadul pe masa din fața mea și respir adânc, făcându-mi curaj pentru... pentru ce?

Parola – TE VĂD – mă face să mă înfior. Ascunsă la vedere, la

fel ca anunțurile însele. Expuse îndrăzneț printre anunțurile de angajare și obiecte de vânzare. Pare că durează o eternitate până se încarcă pagina, iar când se întâmplă, nu se schimbă mare lucru. Fundalul este tot negru, dar caseta albă care cere codul de acces a fost înlocuită.

Înregistrați-vă sau creați un cont.

— Să nu creezi un cont, mi-a spus Kelly Swift, după ce mi-a zis ce au descoperit. Îți spun asta doar pentru că eu cred că e dreptul tău să afli. Apoi a făcut o pauză. Pentru că, dacă asta mi s-ar întâmpla mie, sau altcuiva din familia mea, aș vrea să știu. Te rog, ai încredere în noi.

Apăs pe „creați un cont” și îmi tastez numele înainte să-mi vină mintea la cap și să șterg pe rând literele până când numele dispare cu totul. Arunc o privire și-l zăresc pe proprietarul cafenelei, cu o burtă mare abia ascunsă în spatele unui șorț alb murdar, care are brodat pe partea dreaptă a pieptului numele *Lenny*.

Tastez Lenny Smith. Creez o parolă.

Selectați un pachet.

Pachetul Bronze, £250: Acces vizionare profiluri.

Descărcare profiluri de la £100.

Pachetul Silver, £500: Acces vizionare profiluri. O descărcare gratuită pe lună.

Pachetul Gold, £1000: Acces vizionare profiluri.

Descărcări nelimitate gratuite.

Simt cum mi se urcă fiere-n gât. Iau o gură de cafea călduță și înghit amăreala. Atâta valerez eu? Atâta a valorat Tania Beckett? Laura Keen? Cathy Tanning? Mă holbez la ecran. Am cheltuit aproape totul de pe cardul de credit și fiind atât de aproape de finalul de lună nu am de cheltuială nici măcar suma pentru pachetul Bronze. Cu câteva zile în urmă, i-aș fi cerut ajutorul lui Simon, dar acum este ultima persoană din lume în care m-aș încrede. Și cum altfel, câtă vreme m-a mințit în legătură cu locul unde lucrează?

Există o singură persoană la care aș putea apela. Iau telefonul.

— Poți să-mi împrumuți niște bani? spun eu imediat ce Matt răspunde.

— Băiatul de la oraș te-a lăsat lefteră până la urmă, așa-i? Ziarele nu prea mai plătesc în ziua de azi?

Dac-ar ști. Închid ochii.

— Matt, te rog, nu te-aș ruga dacă n-ar fi ceva important.

— Cât?

— O mie.

Fluieră ușor.

— Zo, n-am genul ăsta de sumă cash la îndemână. Pentru ce-ți trebuie?

— Pot să împrumut de pe cardul tău de credit? Ți-i dau înapoi, Matt, fiecare bănuț. Cu dobândă cu tot.

— Ai vreun necaz?

— Te rog, Matt.

— Îți trimit datele prin sms.

— Mulțumesc.

Sunt atât de ușurată, că aproape suspin.

— N-ai pentru ce, spune el și apoi face o pauză. Știi că aș face orice pentru tine, Zo.

Mă pregătesc să-i mulțumesc din nou când îmi dau seama că a închis. Mesajul lui ajunge după un minut. Introduc datele cardului său de credit împreună cu profilul fals de membru pe care l-am creat pentru Lenny Smith.

Și asta-i tot. Matt are o mie de lire mai puțin pe card, iar eu sunt acum membru al comunității gasesteperecheapotrivita.com, *site-ul de întâlniri diferit de restul celorlalte.*

Chiar dacă Kelly Swift m-a pregătit pentru asta, e greu să accept ceea ce văd. Șiruri întregi de fotografii; toate sunt ale unor femei, fiecare cu câte un cuvânt sau două trecute dedesubt.

Central line

Piccadilly

Jubilee/Bakerloo

Simt fiori reci pe ceafă.

Mă uit peste fotografiile, căutând-o pe a mea. Apăs pe „Mai multe fotografii” ca să încarc a doua pagină, apoi o a treia. Și iată-mă și pe mine. Aceeași fotografie din ziar, cea de pe pagina mea de Facebook, de la nunta verișoarei mele.

Clic pentru descărcare.

Nu ezit.

Data înregistrare: vineri, 13 noiembrie

Femeie albă

În jur de patruzeci de ani.

Păr blond, îl poartă de obicei prins în coadă.

Citesc de două ori: descrierea exactă a fiecărui tren cu care circul; haina pe care o port chiar acum; descrierea relaxată a felului în care arăt. Îmi dau seama de cât de absurd e faptul că mă deranjează că am fost trecută ca purtând mărimea 42-44 când de fapt doar la jeanși port 44.

În jurul meu, Lenny șterge mesele și strânge zgomotos scaunele, dându-mi de înțeles că am depășit cu mult ora până la care am fost bine-venită. Încerc să mă ridic, dar picioarele nu mă ajută. Faptul că am dat peste Luke Friedland azi-dimineață n-a fost o simplă întâmplare, îmi dau acum seama, la fel cum n-a fost o pură coincidență nici faptul că stătea chiar lângă mine atunci când m-am împiedicat și era să cad pe șine.

Luke Friedland a descărcat traseul meu ca să mă poată urmări.

Oare cine o mai fi făcut la fel?

Simon ajunge acasă chiar când mă bag în pat. E atât de bucuros să mă vadă, încât pentru câteva clipe mă simt confuză. Cum poate un bărbat care mă iubește atât de mult să mă mintă?

— Ce face Ange? întreb când dintr-odată îmi trece prin cap că poate nici măcar n-a fost s-o vadă pe soră-sa.

Dacă m-a mințit în legătură cu serviciul, cu ce altceva n-a mai fost sincer? Cuvintele lui Justin îmi răsună în urechi și mă uit la Simon cu alți ochi.

— Foarte bine. Îți transmite salutări.

— Cum a fost la serviciu? întreb.

Își scoate pantalonii și-i lasă grămadă pe jos împreună cu cămașa, înainte să se strecoare în pat. *Spune-mi*, mă gândesc. *Spune-mi acum și o să fie totul bine. Spune-mi că n-ai lucrat niciodată la Telegraph; că ești reporter junior la vreo fițuică amărâtă sau că nu ești*

ziarist deloc. Că ai inventat totul ca să mă impresionezi și că de fapt lucrezi la fripteuza de la McDonald's. Doar spune-mi adevărul.

Dar nu o face. Mă mângâie pe burtă. Face rotocoale cu degetele mari pe oasele șoldurilor mele.

— Destul de bine. Povestea aia cu cheltuielile parlamentarilor a apărut la prima oră, așa că a fost o zi destul de plină.

Mă simt prinsă pe picior greșit. Am văzut știrea la prânz, când am ieșit să-i iau un sendviș lui Graham. Simt că-mi bubuie capul. Trebuie să aflu adevărul.

— Am sunat la *Telegraph*.

Simon se albește la față.

— Nu răspundeai pe mobil. S-a întâmplat ceva când mă întorceam acasă de la serviciu; eram necăjită, voiam să vorbesc cu tine.

— Ce s-a întâmplat? Ești bine?

Nu-i bag în seamă îngrijorarea.

— Centralista n-a auzit niciodată de tine.

Îi dau la o parte mâinile de pe talia mea. Urmează o clipă de liniște și aud cum se oprește centrala termică.

— Aveam de gând să-ți spun.

— Ce anume? Că m-ai mințit? Că ai inventat o slujbă care credeai că o să mă impresioneze?

— Nu! N-am inventat asta. Doamne, Zoe, ce crezi despre mine?

— Chiar vrei să-ți răspund?

Nu-i de mirare că a respins cu atâta înverșunare ideea de a-i găsi un post lui Katie ca să câștige un pic de experiență, mă gândesc; că a reacționat cum a făcut-o când l-am rugat să propună ca subiect povestea anunțurilor.

— Am lucrat la *Telegraph*. Apoi... se oprește depărtându-se de mine, cu ochii pironiți în tavan. M-au dat afară.

Nu mă pot hotărî dacă rușinea din vocea lui e din cauza faptului că a fost concediat sau pentru că m-a mințit.

— Dar de ce? Ai lucrat acolo mai bine de, cât? Mai bine de douăzeci de ani.

Simon râde amar.

— Exact. La gunoi cu boșorogii, să intre noua generație. O mână de muncă proaspătă. Mai ieftină. Puști care habar n-au de conjugarea verbelor, dar care scriu pe blog și pe Twitter și care pot încărcă conținut pe pagina de web cât ai clipi.

Are o durere în voce, dar și o resemnare ca și cum ar ști că bătălia e de mult pierdută.

— Când s-a întâmplat?

— La începutul lui august.

Pentru o clipă mă chinui să-mi găsesc cuvintele.

— Ai fost concediat cu luni în urmă și nu ai zis nimic? Ce naiba ai făcut în tot timpul ăsta?

Mă ridic din pat și mă îndrept spre ușă, apoi mă opresc și mă întorc, fără să-mi doresc să mai rămân acolo, dar vrând să aflu mai multe.

— M-am plimbat de colo, colo, am stat prin cafenele, am scris, am citit.

Amărăciunea i se strecoară din nou în glas.

— Am căutat de lucru; am fost la interviuri, mi s-a spus că sunt prea bătrân, mi-am făcut griji cum să-ți spun.

Nu vrea să se uite la mine, rămâne cu ochii fixați în tavan. Riduri adânci îi apar pe frunte. E terminat.

Stau în picioare și-l privesc și treptat furia mea începe să se stingă.

— Și banii?

Când, în cele din urmă, se uită la mine, sunt șocată să

descopăr că ochii îi scânteiază de lacrimi.

— Îmi pare atât de rău, Zoe, n-am avut niciodată de gând să te mint. Speram să pot rezolva asta cu timpul și să te pot surprinde cu un serviciu nou; să continui să am grijă de tine așa cum meriți.

Mă duc să mă așez lângă el.

— Șșșșttt, nu-i nimic, spun, ca și cum ar fi unul dintre copiii mei. O să fie bine.

Simon mă pune să promit că nu le voi zice nimic copiilor.

— Justin deja crede că nu-mi plătesc partea. Nu are nevoie de un motiv în plus ca să mă urască.

— Am mai avut discuția asta, spun. Pe mine e supărat, nu pe tine. Mă consideră vinovată pentru divorț, pentru că a trebuit să se mute din Peckham, să-și părăsească prietenii.

— Atunci spune-i adevărul. De ce trebuie să iei asupra ta vina pentru ceva ce n-ai făcut tu? Au trecut zece ani, Zoe, de ce încă-l mai protejezi pe Matt?

— Nu-l protejez pe Matt, îmi protejez copiii. Își iubesc tatăl, nu trebuie să știe că Matt m-a înșelat.

— Nu e cinstit față de tine.

— Așa am convenit.

Era o înțelegere care ne făcuse mincinoși pe amândoi. Eu am fost de acord să nu le spun niciodată copiilor că Matt mă înșelase, iar el a fost de acord să se prefacă că nu mă mai iubea, că decizia de a ne despărți fusese una luată de comun acord. Uneori mă întreb căruia dintre noi i s-a părut mai dificil să-și țină partea de înțelegere.

Simon nu mai insistă. E o luptă pe care știe că nu are cum s-o câștige.

— Vreau să fiu din nou pe picioarele mele înainte să le spui. Te rog.

Cădem de acord să le spunem lui Justin și lui Katie că Simon a aranjat să lucreze exclusiv de acasă, ca să nu mai fie nevoit să plece în fiecare zi, să stea în oraș până după ora cinci, bând cafele pe care nu și le dorește, în cafenele pe care nici nu și le mai poate permite. Când îmi spune că a trăit de pe urma cardurilor de credit, mi se face rău.

— Dar de ce ai continuat să-mi cumperi cadouri? Să mă scoți la cină? Nu te-aș fi lăsat să faci asta niciodată dacă aș fi știut că nu-ți permiți, de fapt.

— Dacă n-aș mai fi făcut toate astea, te-ai fi întrebat ce s-a întâmplat, ți-ai fi dat seama. Ți-ai fi făcut o părere proastă despre mine.

— Mi-aș fi plătit partea, dacă am mai fi ieșit, oricum.

— Cum crezi că m-ar fi făcut să mă simt așa ceva? Ce fel de bărbat permite unei femei să-și plătească singură cina?

— O, nu fi ridicol! Nu mai suntem în anii '50.

Râd și apoi îmi dau seama cât de serios este el.

— O să fie bine, îți promit.

Sper să am dreptate.

19.

— Ești sigură că ai procedat cum trebuie? întrebă Lexi.

Îl scoase pe Fergus din cadă și-l înfășură într-un prosop înainte să i-l dea lui Kelly („ai grijă să-l ștergi bine între degetele de la picioare”) și apoi făcu la fel cu Alfie.

— Da, spuse Kelly hotărâtă, Zoe Walker are dreptul să știe.

Își puse nepotul pe genunchi și-i frecă zdravăn părul cu prosopul, făcându-l să râdă.

— Și n-o să ai probleme din cauza asta?

Kelly nu răspunse nimic. Se gândise la asta chiar din clipa în care pusese mâna pe telefon s-o sune pe Zoe Walker. Pentru că nu fusese în stare să-și ia gândul de la asta, venise la sora ei în căutarea unui motiv de distracție și sfârșise prin a-i povesti toată tărașenia.

— Gata, curat și uscat.

Își aplecă capul mai aproape de al lui Fergus și inhală mirosul dulceag de piele călduță și pudră de talc. Zoe îi fusese recunoscătoare lui Kelly că o pusese la curent cu ce se întâmpla, iar Kelly își spusese că și numai lucrul ăsta justifica ceea ce făcuse.

— Vrei să rămâi la noi în seara asta? Pot să-ți întind canapeaua.

Lui Kelly îi plăcea mult locuința surorii sale. Era o casă din cărămidă roșie, cu nimic ieșită din comun, lipită pe jumătate de o proprietate plină de mașini și tomberoane de gunoi, dar înăuntru era călduroasă și intimă; un contrast evident cu dormitorul ei din Elephant & Castle. Kelly fu foarte tentată să accepte.

— Nu pot. Trebuie să mă întâlnesc cu Zoe Walker mâine dimineață la opt, la Covent Garden. Va trebui să prind ultimul tren.

Sperase că Nick îi va permite să se întâlnească singură cu Zoe, eliminând în felul acesta riscul ca el să afle de telefonul pe care i-l dăduse femeii, dar el insistase s-o însoțească. Kelly conta pe Zoe să fie discretă.

— Dar asta nu înseamnă... nu știi... că încalci un ordin, sau ceva de genul ăsta? spuse Lexi, refuzând să renunțe la subiect.

— Presupun că tehnic asta înseamnă.

— Tehnic? Kelly!

Alfie întoarse capul spre ele, surprins de tonul ascuțit al mamei lui, iar Lexi îi dădu un pupic să-l liniștească. Coborând vocea, se uită la Kelly:

— Ai cumva vreo dorință sinucigașă? Oricine ar crede că faci tot posibilul să fii dată afară.

— Am făcut ce trebuia să fac.

— Ba nu, ai făcut ce ai *crezut* tu că este potrivit. Nu e întotdeauna același lucru, Kelly.

Zoe stabilise să se întâlnească cu Nick și Kelly într-o cafenea care se numea Melissa's Too, de pe o stradă laterală din Covent Garden. În ciuda faptului că era încă foarte devreme, cafeneaua era deja plină, mirosul de bacon prăjit făcând stomacul lui Kelly să scoată zgomote ciudate. O fată tânără din spatele tejghelei pregătea cafele de luat la pachet cu o eficiență impresionantă, iar Zoe se afla la o masă de lângă fereastră. Avea un aer obosit; părul nespălat era prins într-o coadă neîngrijită care contrasta puternic cu împletitura franțuzească atent făcută a femeii care stătea lângă ea.

— Sunt sigură că o să apară ceva, spunea femeia când ajunseră Kelly și Nick.

Se ridică să elibereze locul.

— Încearcă să nu te mai gândești la asta.

— Vorbeam despre partenerul meu, spuse Zoe, deși nici Kelly și nici Nick nu o întrebaseră nimic. A fost concediat.

— Îmi pare rău, spuse Kelly.

Poate că asta explica aerul obosit al femeii.

— Ea e prietena mea, Melissa. Este cafenea ei.

Kelly întinse mâna.

— Agent de poliție Kelly Swift.

— Inspector de poliție Nick Rampello.

Pe fața Melissei apăru un semn de întrebare, ca și cum numele inspectorului i-ar fi spus ceva.

— Rampello? Unde am văzut de curând numele ăsta?

Nick zâmbi politicos.

— Nu sunt sigur. Părinții mei au restaurantul italianesc din Clerkenwell, poate acolo.

— Acolo este cafenea cea nouă, nu-i așa? spuse Zoe.

— Asta trebuie să fie. Acum, ce pot să vă aduc de băut?

Melissa scoase un carnețel din buzunarul de la piept al sacoului ei bleumarin și notă comanda, insistând să-i servească personal, în ciuda cozii care se formase de la tețghea până la ușă.

— S-a întâmplat ceva, spuse Zoe, când Melissa le aduse cafeaua.

— Ce vreți să spuneți?

Nick luă o gură din espresso, strâmbându-se când se fripse la limbă.

— Am fost urmărită. Luni dimineața, în drum spre serviciu. Am crezut că sunt eu nebună, dar l-am văzut din nou în aceeași seară: m-am împiedicat și s-a grăbit să mă prindă înainte să cad în fața trenului.

Kelly și Nick schimbară o privire.

— Am pus-o pe seama coincidenței, dar a doua zi a apărut din

nou.

— A vorbit cu dumneavoastră? întrebă Kelly.

Zoe dădu din cap.

— M-a invitat să bem ceva. L-am refuzat, desigur. Am crezut în continuare că poate e totuși o coincidență, dar nu era, nu-i așa? Știa exact încotro mă îndrept; mă aștepta. Probabil că mi-a luat datele de pe site.

Se uită la Kelly și se înroși, iar Kelly o imploră din ochi să nu mai spună nimic. Aruncă o privire pe furiș către Nick, dar nimic din înfățișarea lui nu părea să sugereze că ar suspecta ceva.

— Și bărbatul ăsta v-a spus cum îl cheamă? întrebă Kelly.

— Luke Friedland. Vi l-aș putea descrie, dacă asta ajută la ceva.

Kelly își luă geanta și scoase hârtiile de care avea nevoie.

— Aș vrea să-mi dați o declarație, dacă se poate. Vreau tot ce vă puteți aminti despre bărbatul acesta, inclusiv ruta pe care călătoreți și orele de care puteți fi sigură.

— O să vă pregătesc o alarmă personală cu buton de panică, spuse Nick. Va trebui s-o aveți la dumneavoastră tot timpul și, dacă se întâmplă ceva, apăsați pe buton. Va fi monitorizată non-stop de către dispeceratul nostru și ei vor fi capabili să stabilească unde vă aflați.

— Credeți că sunt în pericol?

Kelly se uită la Nick, care nu ezită să răspundă:

— Cred că ați putea fi.

— I-ai spus.

Nu era o întrebare.

Se îndreptau spre Old Gloucester Road, la adresa care le fusese dată de către cei de la *London Gazette*; adresa persoanei responsabile pentru anunțurile publicate în ziar. Nick conducea,

manevrând volanul ca să schimbe benzile cu o dexteritate ce nu putea veni decât din ani de exercițiu. Kelly și-l putea imagina în uniformă, gonind pe Oxford Road cu girofar și sirenele pornite.

— Da.

Tresări când Nick lovi cu palma claxonul în clipa în care un biciclist îi apăru în față, trecând pe culoarea roșie a semaforului.

— Am spus în mod clar că nu trebuie s-o informezi pe Zoe Walker de noutățile apărute în acest caz. Care parte a fost atât de complicat de priceput?

— Nu m-am simțit confortabil cu decizia aceea.

— La naiba cu ce te face pe tine să te simți *confortabil*, Kelly, nu era decizia ta.

Făcură dreapta pe Shaftesbury Avenue, iar o ambulanță cu sirenele în funcțiune trecu pe lângă ei în direcția opusă.

— Avem de-a face cu o investigație completă și extinsă, cu mai mulți atacatori, mai multe victime și Dumnezeu știe câți martori. Sunt lucruri mult mai importante decât cum se simte Zoe Walker.

— Nu și pentru ea, spuse Kelly încet.

Conduseră restul drumului în liniște. Treptat, Nick încetă să mai țină volanul de parcă ar fi fost pe punctul să decoleze, iar vena pe care Kelly o vedea zvâcnind pe tâmpla lui începu să se atenueze. Se întrebă dacă argumentul ei fusese atât de bun, încât Nick reconsidera acum în minte hotărârea de a nu-i spune nimic lui Zoe, sau dacă pur și simplu rumega care era cea mai bună modalitate s-o scoată din anchetă și s-o trimită înapoi la Poliția Transporturi.

Dar el schimbă subiectul.

— Cum de te-ai înrolat în Poliția Transporturi și nu în cea Metropolitană? întrebă el când ajunseră pe A40.

— Nu se făceau recrutări la vremea aceea la Met și am vrut să

rămân în Londra. Am familia aici.

— O soră, nu?

— Da, sora mea geamăună.

— Sunteți două? Doamne-ajută!

Nick se uită la ea, iar Kelly zâmbi larg, mai puțin din cauza glumei în sine, mai mult pentru creanga de măslin pe care o reprezenta.

— Și tu? Ești londonez?

— Născut și crescut. Deși sunt a doua generație de italieni. Părinții mei sunt sicilieni. Au venit încoace când mama era însărcinată cu fratele meu mai mare și au deschis un restaurant în Clerkenwell.

— Rampello's, spuse Kelly, amintindu-și conversația lui cu Melissa.

— *Di preciso.*

— Vorbești italiană?

— Nu mai mult decât un turist obișnuit, spre eterna dizgrație a mamei mele.

Ținut pe loc la semaforul care se făcuse verde de către șoferul din față, care nu se hotăra în ce parte s-o ia, Nick claxonă scurt de două ori.

— Frații mei și cu mine am fost nevoiți să lucrăm la restaurant în weekenduri și după școală și mama striga la noi ce aveam de făcut în italiană. Am refuzat constant să-i răspund.

— De ce?

— Încăpățânare, cred. În plus, știam încă de pe-atunci că unul dintre noi va trebui să preia restaurantul când părinții noștri se vor retrage și nu am vrut să-i încurajez. Toată viața mi-am dorit să fiu polițist.

— Și părinților tăi nu le-a plăcut ideea asta prea mult?

— Au plâns când am avut parada de absolvire. Și nu de fericire. O luară apoi pe Old Gloucester Road, iar Kelly deschise aplicația Google Maps de pe telefonul ei ca să vadă în care capăt al străzii era numărul 27.

— Nu prea sunt multe locuințe pe-aici, trebuie să fie un spațiu transformat în apartamente.

— Sau umblăm după potcoave de cai morți, spuse Nick pesimist, trăgând pe dreapta pe linia hașurată de lângă un restaurant chinezesc.

Numărul 27 era înghesuit între o spălătorie și o sală de pariuri închisă, cu ușile și ferestrele bătute în cuie.

— Cred că șansele să-l găsim aici pe domnul James Stanford sunt infime.

Ușa de la numărul 27 era murdară de fum de la țevile de eșapament. Se deschidea spre un hol gol, cu gresia spartă și murdară. Nu exista nicio recepție și nici vreo ușă interioară sau lift, doar șiruri întregi de cutii poștale care acopereau trei dintre pereți.

— Ești sigur că suntem în locul care trebuie? întrebă Kelly.

— E sigur locul care trebuie, spuse Nick sumbru. Doar că n-o să-l găsim aici pe James Stanford.

Arată spre un afiș pe ușă, cu marginile dezlipite de pe vâruiala făcută de mântuială.

Sătul să-ți ridici poșta? Alege un serviciu superior și noi ți-o vom trimite direct la ușă.

— E un centru pentru corespondență. O căsuță poștală mai acătării, atâta tot.

Își scoase telefonul și făcu o fotografie afișului, apoi se uită la rândurile de cutii poștale, care nu păreau să fie în vreo ordine anume.

– Uite-aici!

Kelly începuse căutarea din cealaltă parte a holului.

– James Stanford.

Trase de mâner cu speranță.

– E încuiată.

– Cardul de credit cu care au fost plătite anunțurile este înregistrat tot la această adresă, spuse Nick. Obține o derogare de la protecția datelor imediat ce ne întoarcem și află cine a cerut să-ți fie trimisă corespondența. Ne învârtim în jurul cozii și nu-mi place chestia asta.

Compania din spatele adresei poștale de pe Old Gloucester Road fu surprinzător de amabilă. Dornici să evite orie acuzație de încălcare a legii și – după cum suspecta Kelly – pe deplin convinși că fuseseră mai mult decât relaxați în privința cecurilor, predaseră toate datele pe care le aveau despre James Stanford fără să mai aștepte derogarea de la protecția datelor personale.

Stanford prezentase copii ale extraselor cardului de credit și un contract de utilități, precum și carnetul său de șofer, care indica faptul că era un bărbat alb născut în 1959. Toate cele trei documente indicau o adresă din Amersham, un orașel din Buckinghamshire, la capătul liniei Metropolitan.

– Pun pariu că prețurile caselor sunt uriașe pe-aici, comentă Nick în timp ce treceau pe lângă o serie de locuințe impresionante, la distanță una de cealaltă, fiecare aflată în spatele unei porți metalice impozante.

– Vrei să-i anunț pe cei de la Divizia Investigații Criminale locală? întrebuse Kelly, ridicând receptorul să afle numărul.

Nick dădu din cap.

– Ne facem treaba înainte să afle ei. Hai să vedem ce-i cu adresa asta și să punem câteva întrebări discrete vecinilor dacă

nu-i nimeni acasă.

Casa Tudor de pe Candlin Street nu era deloc în stilul respectiv, în ciuda grinzilor vopsite în negru care străbăteau în zigzag partea exterioară. O construcție mare și modernă, casa era amplasată într-o grădină estimată de Kelly la aproape cinci mii de metri pătrați. Nick opri mașina în fața porților și căută soneria, dar porțile se deschiseră automat.

— Atunci care mai este rostul lor? se miră Kelly.

— Ca să impresioneze, nu? răspunse Nick. Mai mulți bani decât minte.

Aleea pietruită pentru mașini scârțâia sub roți, iar Nick se uită spre casă în căutarea unor semne că cineva se afla pe proprietate. Parcară paralel cu un Range Rover de culoare gri-strălucitor, iar Nick fluieră.

— Foarte drăguț.

Soneria avea un mecanism de modă veche, în contrast cu vârsta casei, dar probabil că avea menirea să se asorteze cu aspectul vechi pe care Kelly presupunea că intenționa să-l creeze falsa fațadă stil Tudor. Să ținem pasul cu familia Jones¹³, își spuse în sinea ei. Cu mult înainte ca sunetul clopoțelului să se stingă, auziră pași în spatele ușii mari de la intrare. Nick și Kelly făcură amândoi un pas în spate, lăsând ceva distanță între ei și oricine era persoana pe care aveau s-o întâlnească. Nu era bine să faci niciodată presupuneri în legătură cu felul în care aveau să se comporte oamenii, nici măcar cei care locuiau într-o casă precum aceasta.

Ușa se deschise și o femeie atractivă în jur de cincizeci de ani le zâmbi, așteptând să afle ce doreau. Purta un trening negru de catifea și o pereche de papuci de casă. Kelly întinse legitimația și zâmbetul dispăru de pe fața femeii.

— A pățit cineva ceva?

Mâinile femeii zburară parcă instantaneu spre gâtul ei, o reacție instinctivă pe care Kelly o văzuse de nenumărate ori. Erau oameni pentru care simplul fapt de a vedea uniforma genera teamă sau neliniște. Nu era cazul acestei femei. Pentru ea, poliția însemna un accident sau poate și mai rău.

— Nu aveți de ce să vă faceți griji, spuse Kelly. Suntem aici doar pentru câteva întrebări. Îl căutăm pe domnul James Stanford.

— E soțul meu. Este la serviciu. S-a întâmplat ceva?

— Am putea intra? spuse Kelly.

Femeia ezită, apoi se dădu la o parte ca să le facă loc să intre într-un hol luminos și spațios. Un teanc îngrijit de corespondență era așezat pe o măsuță îngustă în hol, iar Kelly aruncă o privire la plicul de deasupra când doamna Stanford îi conduse în bucătărie.

Dl. J. T. Stanford.

Expresia de pe fața lui Nick nu trăda nimic din ceea ce Kelly era convinsă că se putea citi pe fața ei. Oare Stanford gestiona site-ul din această casă?

— James este consultant manager la Kettering Kline, spuse doamna Stanford. E la Londra azi, la o întâlnire cu un client nou. Mă tem că nu se va întoarce decât foarte târziu. Pot să vă fiu de folos cu ceva? Despre ce este vorba?

— Investigăm o serie de infracțiuni, spuse Nick.

Kelly urmări cu atenție expresia femeii. Dacă James Stanford era omul pe care-l căutau, oare soția lui știa ceva despre asta? Avea vreo idee despre anunțuri sau despre site? Lui Kelly îi atraseră atenția fotografiile expuse pe o comodă, toate înfățișând același bărbat tânăr, la vârste diferite.

— Fiul nostru, spuse doamna Stanford, surprinzând privirea lui Kelly. Ce fel de infracțiuni? Doar nu credeți că James ar putea fi

implicat?

— Trebuie să-l eliminăm din investigația noastră. Ne-ar fi de mare ajutor dacă ne-ați putea răspunde la câteva întrebări.

Doamna Stanford făcu o pauză, nesigură cum să procedeze. În cele din urmă, bunele maniere câștigară.

— Vă rog să luați loc. Vreți un ceai?

— Nu, mulțumim, n-o să dureze mult.

Se așezară la masa mare din lemn de stejar.

— Doamnă Stanford, încep Nick, ați spus că soțul dumneavoastră este consultant în management. Se mai ocupă și de vreun alt business?

— Este directorul unor fundații caritabile, dar nu are nicio altă afacere, nu.

— A fost implicat în conducerea unei agenții de întâlniri?

Doamna Stanford păru nedumerită.

— La ce vă referiți?

— La servicii premium, explică Kelly. Genul acesta de lucruri.

Împinse către doamna Stanford o bucată de hârtie, arătându-i unul dintre anunțurile din *London Gazette*.

Femeia își duse din nou mâna la gât.

— Nu! Vreau să zic... Dumnezeule, nu. De ce ar face una ca asta? Adică, ce vă face să credeți că el...

Se uită uimită când la Nick, când la Kelly. Ori era o actriță desăvârșită, ori chiar nu știa nimic despre ce făcea bărbatul ei. Oare din acest motiv folosise Stanford o casuță poștală? Nu ca să se ascundă de poliție, ci de nevastă-sa?

Kelly îi întinse doamnei Stanford restul dosarului pe care-l ținea.

— Aceste documente au fost folosite pentru a deschide o casuță poștală pe Old Gloucester Road cu trei luni în urmă și plata

a fost făcută cu cardul soțului dumneavoastră. Aceleași documente și același card de credit au plătit pentru apariția unui număr de anunțuri într-un ziar londonez.

— Reclame, spuse Nick, care se uită intenționat la doamna Stanford, despre care credem că sunt în mijlocul unor agresiuni săvârșite împotriva femeilor.

Doamna Stanford se uită la documente, cu neliniștea întipărită pe fața ei; cu mâinile trăgând de lăncișorul de la gât. Nick o urmărește cum își plimbă privirea de la stânga la dreapta, confuzia făcând loc încet-încet ușurării.

— Dar asta n-are nicio legătură cu soțul meu, spuse ea, descătușarea de tensiune făcând-o să izbucnească în râs.

— Dar James Stanford este totuși soțul dumneavoastră, nu? spuse Kelly.

— O, da, răspunse doamna Stanford. Doar că această fotografie – arată spre copia permisului de conducere – nu este a soțului meu.

20.

După ce pleacă poliștii, Melissa îmi mai aduce un ceai. Ia bancnota de zece lire pe care inspectorul Rampello a lăsat-o pe masă.

— Te simți bine?

— Da. Nu.

Îmi trec degetele prin păr, desfăcându-l din elasticul care dintr-odată îmi pare prea strâns.

— Ei cred că sunt în pericol.

Ceea ce n-ar trebui să fie chiar o noutate pentru mine. Am simțit pericolul când am descărcat detaliile traseului meu ieri; l-am simțit când Luke Friedland m-a prins de braț ca să mă împiedice să cad; l-am simțit de când mi-am văzut fotografia în ziar – o fotografie despre care i-am lăsat pe cei din familia mea să mă convingă că nu-mi aparținea. Dar când l-am întrebat pe inspectorul Rampello dacă eram expusă vreunui risc speram să primesc un alt răspuns. Aș fi vrut să mi se spună că exagerez, că sunt nebună, că-mi închipui lucruri. Am vrut promisiuni false și să văd jumătatea plină a paharului. Cu câteva zile în urmă îmi făceam griji că cei de la poliție nu mă iau în serios; acum sunt îngrijorată că o fac.

Melissa se așază pe scaunul ocupat anterior de inspectorul Rampello, ignorând ceștile murdare de pe masa alăturată și coada care nu se micșorează deloc de lângă tejea.

— Și ce au de gând să facă?

— O să-mi dea o alarmă personală cu buton de panică. Va fi legată direct la dispeceratul lor, în caz că sunt atacată.

— Mare scofală o să rezolve asta.

Vede că sunt panicată și se strâmbă, aplecându-se să mă îmbrățișeze.

— Îmi pare rău. Dar când a fost dată o spargere aici a durat un sfert de oră până când și-au făcut apariția copoii; hoții o tăiaseră de mult. Nu-s buni de nimic.

— Ș-atunci ce să fac?

E o notă isterică în vocea mea și trag adânc aer în piept. Mai încerc o dată.

— Ce să fac, Melissa?

— Au zis ce au de gând să facă ca să-i prindă pe cei care sunt în spatele poveștii ăsteia? Asta o să te facă să fii în siguranță, nu un rahat de alarmă.

— Au spus doar că lucrează la asta.

— „Lucrează” la asta? Isuse! Și tu ar trebui să stai liniștită, nu? O femeie a fost ucisă...

— Două femei. Cel puțin.

— ...și tu ar trebui pur și simplu să stai și să-i lași să lucreze la asta? Trebuie să afli exact ce fac. Cu cine vorbesc, cum încercă să dea de urma celor care se ocupă de site.

— Nu o să-mi spună, Melissa. Nici măcar n-ar fi trebuit să aflui cum să intru pe site. Kelly Swift mi-a dat de înțelese că va intra în belele dacă s-ar afla că mi-a spus.

— Dar ai dreptul să știi cât de aproape sunt de rezolvarea problemei ăsteia. Nu uita că tu le plătești salariile.

— Presupun că ai dreptate.

Îmi imaginez cum intru hotărâtă în secția de poliție și cer să văd toate hârtiile care țin de anchetarea cazului.

— Pot să vin cu tine să vorbim cu ei, dacă vrei.

Pun coatele pe masă și-mi apăs fața în palmele făcute căuș pentru câteva clipe.

— Sunt până peste cap în povestea asta, spun, când ridic capul.

Simt cum în mine crește neliniștea, făcându-mi inima să bată

mai repede.

— Nu știi ce să fac, Melissa.

— Cere să afli ce face poliția. Fiecare fir pe care-l au. Fiecare indiciu.

Nu știi dacă aș găsi toate astea liniștitoare sau mai degrabă terifiante.

— Mă simt de parcă nu mai am niciun control. Anunțurile, Katie, chiar și resursele noastre financiare. Eram așa călare pe situație, și acum...

— Cât datorează Simon?

— Nu vrea să-mi spună. Dar din august folosește numai cardul de credit. De fiecare dată când a mers la cumpărături sau când a plătit vre-o factură de utilități. Mese în oraș, cadouri... probabil că s-au adunat mii, Melissa. Spune că el ne-a băgat în încurcătura asta și că tot el o să ne scoată.

— Ei bine, dacă nu vrea să-l ajuți, atunci nu ai altceva de făcut decât să ai încredere în el.

Ia ceașca goală în care a fost cafeaua inspectorului Rampello. Nu-i spun că în clipa asta mi-e greu să mă încred în oricine.

S-a făcut deja ora 9 când plec de la cafenea, dar hotărâsc să merg de-a lungul apei spre serviciu. Gândul că ar trebui să iau metroul – chiar și pe o rută care nu are nicio legătură cu traseul meu de pe site – îmi face inima s-o ia la goană atât de tare că simt că mă ia amețea. Traversez Strand-ul și mă îndrept spre Savory Place, apoi cobor să merg pe malul apei. Sunt cu ochii-n patru. La bărbatul care vine spre mine cu mâinile în buzunare: oare știe despre site? O fi membru? Sau omul de afaceri care vorbește la telefon, cu un fular înfășurat în jurul gâtului să-l protejeze de frig: oare urmărește femeii? Le violează? Le ucide?

Respir iute și nesatisfăcător și mă opresc pentru un moment să

mă uit la râu, încercând să mă liniștesc. Vreo doisprezece oameni cu costume de neopren iau cursuri de vâslit în picioare de la o blondă suplă care poartă o salopetă de un roz-aprins. În ciuda frigului, râd. În spatele lor, în mijlocul apei, un vaporuș de croazieră lasă o dâră de spumă prin apele cenușii ale Tamisei. O mână de turiști matinali tremură pe punte.

Cineva mă atinge pe braț.

— Vă simțiți bine?

Tresar de parc-aș fi fost arsă cu fierul roșu. Bărbatul e tânăr; cam de-o vârstă cu Justin, dar îmbrăcat în costum cu cravată și arborând o încredere de sine care vine fie dintr-o educație aleasă, fie dintr-o slujbă bine plătită. Sau din ambele.

— Părea că aveți de gând să vă aruncați.

Inima îmi bate atât de tare, că pare că o să-mi spargă coșul pieptului și nu găsesc cuvintele să-i spun că mă simt bine. Să nu mă atingă. În loc de asta, mă depărtez de el. Dau din cap. Ridică ambele mâini și exagerează cu spațiul larg pe care-l lasă între mine și el înainte să plece.

— Nebuna naibii.

Când e la o distanță de zece pași sau mai bine, se întoarce și își lovește capul de două ori cu degetul arătător. *Nebună*, mimează, iar eu mă simt exact așa.

Se face aproape zece când ajung la birou. Mersul pe jos mi-a făcut bine și, chiar dacă mă dor picioarele, mă simt mai puternică; revigorată. Graham vorbește cu o femeie care poartă pantofi roșii cu toc și un costum negru cu pantaloni. Ține niște hârtii cu detalii ale unei proprietăți, iar Graham îi povestește despre biroul de pe Eastern Avenue, cel cu toaletă pentru clienți și zona de bucătărie recent renovată, perfectă pentru pauzele angajaților. Recit bolboroseala mea obișnuită în vreme ce mă strecor la biroul meu,

dându-mi seama din felul în care se zburlește Graham că e supărat pe mine.

Se pornește în clipa în care femeia pleacă, reținerea ei în a stabili o viziune imediată adăugându-se la motivele furiei sale.

– Drăguț din partea ta c-ai trecut pe la noi, Zoe.

– Îmi pare rău. N-o să se mai întâmple.

– Dar se întâmplă, totuși, nu-i așa? În ultima vreme ai întârziat în fiecare dimineață.

– A trebuit să-mi schimb traseul spre serviciu – și greu să-mi dau seama cât îmi ia până ajung.

Graham nu mă întreabă motivul. Nu-l interesează.

– Atunci pleacă mai devreme de-acasă. Nu poți să vii aici ca la plimbare la ora zece și nici măcar să nu-ți ceri scuze...

Mi-am cerut scuze, dar n-am de gând să mă repet.

– Am avut o întâlnire cu niște polițiști.

Aproape că mă aștept ca Graham să continue ca și cum nu aș fi spus nimic, dar se oprește brusc.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Ezită, fără să fiu prea sigură cât din toată povestea vreau să știe acest bărbat. Mă gândesc la site, cu meniul acela de femei, și-mi trece prin cap că Graham Hallow este exact genul de bărbat care ar fi atras de ideea unei participări exclusiviste la un astfel de site. N-am niciun dubiu că, dacă-i povestesc despre asta, nu va rezista să nu se uite, iar eu mă simt responsabilă de protejarea acestor femei. Nu vreau ca alții să se uite la fotografiile lor; să cumpere detaliile traseelor lor de parcă n-ar fi nimic mai mult decât niște obiecte. Și apoi... ce? Mi-e greu să mă împac cu gândul că știu ce se întâmplă, că femeile sunt atacate – ucise – pentru că traseele lor au fost vândute. E grotesc; pare ceva de domeniul SF.

– Sunt urmărită, spun.

Nu e prea departe de adevăr. Cred că văd îngrijorare pe fața șefului meu, dar este ceva atât de puțin familiar, că nu sunt sigură.

— Poliția o să-mi dea o alarmă cu buton de panică.

— Dar știi cine face asta?

Întrebarea este acuzatoare, lătrată parcă, în maniera cuiva care nu știe să fie altfel.

— Nu.

Și apoi, pentru că m-am abținut atâtea zile, încep să plâng. Dintre toți oamenii în fața cărora aș fi putut să plâng, îmi spun, în timp ce Graham stă acolo, de parcă ar fi prins rădăcini. Caut un șervețel în buzunar și găsesc în cele din urmă unul îndesat în mânecă, îmi suflu nasul, dar nu-mi pot opri lacrimile să curgă. Ușurarea îmi face pieptul să tresalte și trag aer în piept ca înecații, expirând zgomotos.

— Îmi... îmi pare rău, reușesc să spun, după câteva încercări nereușite, dar e un pic copleșitor.

Graham stă în continuare lângă biroul meu, uitându-se la mine fix. Dintr-odată se îndreaptă spre ușă și pentru o clipă îmi trece prin minte că are de gând să iasă și să mă lase acolo suspinând. Dar el încuie ușa și întoarce semnul pe care scrie *Închis*, apoi se duce spre locul unde ținem toate cele necesare pentru ceai și pornește fierbătorul de apă. Sunt atât de surprinsă de manifestarea aceasta de compasiune, că mă opresc din plâns, suspinele mele transformându-se în sughițuri ocazionale. Îmi suflu nasul încă o dată.

— Îmi pare foarte rău.

— E clar că ești foarte stresată. De când durează povestea asta?

Îi spun cât de mult pot fără să menționez povestea site-ului sau felul în care funcționează. Îi spun că sunt urmărită de ceva vreme și

că acum poliția leagă cazul meu de uciderea a două femei și atacul asupra altor două.

– Și ce face poliția în legătură cu asta?

– Îmi pregătesc alarma cu butonul de panică. A trebuit să dau o declarație în dimineața asta; de aia am întârziat.

Graham dă din cap, făcând ca pliurile de carne moale de sub bărbia lui să se clatine.

– Nu-i nimic, nu-ți mai bate capul cu asta. Dar știi cine e în spatele atacurilor?

Sunt mișcată – și surprinsă – de cât de interesat se dovedește a fi Graham de toate astea.

– Nu cred. Nu au arestat pe nimeni încă pentru uciderea Taniei Beckett și se pare că site-ul este aparent greu de urmărit.

Graham se gândește.

– Sunt la întâlniri toată ziua. Plănuiam să merg direct acasă de la întâlnirea de la ora cinci, dar dacă nu te deranjează să stai un pic mai târziu decât de obicei, trec pe-aici și te duc eu acasă cu mașina.

Graham vine la birou din Essex în fiecare zi. De cele mai multe ori ia trenul, dar din când în când vine cu mașina, pe care o lasă într-o parcare ridicol de scumpă aflată chiar la colț de biroul nostru.

– Dar e la mare distanță de drumul tău. Serios, mă descurc. O să merg acasă pe un traseu diferit și pot să-l rog pe Justin să mă ia de la Crystal Palace.

– Te duc acasă, spune Graham hotărât. Pot să mă duc la Sevenoaks să mă văd cu fratele meu și cu soția lui. Ca să fiu sincer, mă mir că tipul ăsta al tău nu vine el să te conducă acasă.

– Nu vreau să-l îngrijorez.

Graham se uită la mine cu un aer mirat.

— Nu i-ai spus?

— Știe despre site, dar nu... nu i-am spus că sunt în pericol. În momentul de față, lucrurile sunt un pic mai complicate.

Văd expresia lui Graham și-i explic situația înainte să tragă concluzia greșită.

— Simon a rămas fără serviciu. Reduceri de personal. Așa că nu e o perioadă prea grozavă. Nu vreau să-i mai dau încă un motiv în plus de îngrijorare.

— Bine, oricum te duc acasă în seara asta și cu asta basta.

Graham are un aer mulțumit. Dacă ar fi un om preistoric, s-ar bate cu pumnii în piept.

— Bine, îi spun, mulțumesc.

O jumătate de oră mai târziu, Graham pleacă la întâlnirile lui.

— Ține ușa încuiată, îmi spune, până când vezi cine a venit.

Ușa biroului e din sticlă, la fel ca toată fațada, dar nu-mi dau seama cum aș putea să mă prind dacă un bărbat care e afară se află acolo ca să mă violeze și să mă omoare sau ca să afle informații despre magazinul de telefonie mobilă de pe Lombard Street care se închide.

— Oricum, avem camere de supraveghere peste tot, mai spune Graham.

Sunt atât de surprinsă de această știre, încât nici măcar nu îi atrag atenția că, dacă aș fi moartă, nu mi-ar folosi la nimic faptul că atacul asupra mea ar putea fi înregistrat.

— De când avem noi camere de supraveghere?

Mă uit de jur împrejur prin birou.

Graham pare ușor încurcat. Se uită la ceas.

— De vreo doi ani. Sunt în stropitorile automate. E o chestie impusă de asigurare. Oricum, ideea e că nu trebuie să-ți faci griji câtă vreme ești aici. Ne vedem înainte de ora șase.

Clopoțelul de deasupra ușii sună o dată când deschide ușa și apoi încă o dată când o închide. Încui, dar las semnul Deschis la vedere, apoi mă așez la biroul meu. Habar n-aveam că Graham a instalat camere de supraveghere. Oare nu au angajatorii un fel de obligație să-și informeze angajații – și clienții, dacă tot veni vorba – că sunt supravegheați? Mă uit în sus la tavan.

De vreo doi ani.

Timp în care am crezut că sunt singură la birou când ușa lui Graham era încuiată. Mâncând un sendviș, dând un telefon, aranjându-mi breteaua care nu stătea bine la sutien. Oare mă urmărește? Gândul acesta mă neliniștește, iar când telefonul sună, tresar.

La cinci jumate, întorc semnul de pe ușă pe partea *Închis*. Nu a fost aglomerat azi; un chiriaș nou, care a venit să semneze contractul, și câțiva clienți care întrebau despre o nouă clădire de birouri. Nimeni suspect, niciun prădător, și chiar începusem să cred că am exagerat. Dar acum, că s-a lăsat întunericul și în birou am aprins luminile, expunându-mă privirilor tuturor celor care trec, încep să mă simt din nou neliniștită.

Sunt recunoscătoare când se întoarce Graham, fluturând cheile de la mașină și cerându-mi codul poștal, ca să poată programa sistemul de navigație al mașinii. Mă simt ușurată că nu trebuie să merg cu metroul în seara asta; nu trebuie să-mi fac griji pentru cine se află în spatele meu sau să risc să sfârșesc moartă într-un parc, cum a pățit biata Tania Beckett.

Cel puțin în seara asta sunt în siguranță.

Îi voi fi întotdeauna recunoscătoare acelei prime fete moarte.

Ea a schimbat totul.

M-a ajutat să-mi dau seama că găsesc pe pereche pe potrivita.com putea fi cu mult mai mult decât un nou tip de site de întâlniri; mi-a deschis o lume întreagă de posibilități.

Sigur, vor exista întotdeauna clienții care nu vor să joace murdar, care vor vrea să folosească site-ul așa cum a fost el gândit la început; să intre în vorbă cu tine ca să te invite la cină.

Dar Tania Beckett mi-a arătat că există și alt tip de bărbați; cei dispuși să plătească ca să se joace de-a șoarecele și pisica pe la metrou, gata să apară prin parcuri exact când treci tu pe-acolo, cu ceva mai mult în minte decât o simplă cină.

Atât de mult potențial.

Prețuri mai mari. O piață mai specializată.

Aș putea fi mai mult decât o peșitoare. Aș putea facilita îndeplinirea dorințelor ascunse atât de adânc în interiorul lor că abia dacă le recunosc și ei. Cine dintre noi poate spune cu adevărat că nu și-a imaginat cum trebuie să fie să facă rău cuiva? Să treci dincolo de ceea ce societatea consideră acceptabil; să trăiești intensitatea emoției de a forța pe cineva?

Cine dintre noi n-ar profita de o astfel de ocazie, dacă i s-ar oferi?

Ocazia de a omorî pe cineva.

21.

— Șefu', avem o problemă.

Nick ridică privirea și o văzu pe Kelly apropiindu-se de biroul lui. Ședința de dimineață tocmai se terminase, dar Nick își slăbise deja nodul de la cravată și-și descheiase nasturele de sus al cămășii. Kelly știa că până la prânz cravata avea să dispară cu totul, îndesată în buzunarul de la piept al sacoului, în caz că apărea vreun superior pe-acolo.

— Contul pe care l-ai deschis pe site tocmai a fost revocat. Am vrut doar să intru să văd ce profiluri noi au mai fost adăugate și am fost respinsă.

Kelly nu se putea abține să nu se înregistreze pe site la fiecare oră sau cam așa ceva, făcând asta de pe telefonul ei încă de la primele ore ale dimineții, când se trezea. O făcea cu un sentiment de teamă care se cuibărea în stomacul ei, știind că anunțul *Noi profiluri adăugate!* care clipocea pe ecran însemna că și mai multe femei erau în pericol, mai multe victime potențiale. Pagina de web se mișca mai repede decât puteau investigatorii să țină pasul cu ea, iar vânătoarea de potcoave de cai morți din ziua precedentă de la Amersham nu fusese nici ea de folos. Cardul de credit al lui James Stanford fusese clonat cu un an în urmă; își pierduse portofelul – sau îi fusese furat – și fusese victima mai multor furturi de identitate din această cauză. Centrul de corespondență de pe Old Gloucester Road era doar ultima verigă dintr-un șir de infracțiuni care implicau vinderea repetată și indubitabilă a unor carduri de credit, iar Divizia Investigații Omucideri nu înaintase cu niciun pas înspre descoperirea persoanei responsabile pentru dezvăluirea traseului nave tistelor londoneze.

Pereții biroului de investigații erau acoperiți cu șiruri de

fotografiile ale acestora – o parte dintre ele identificate, altele fără nume – și multe fuseseră adăugate pe site de când reușiseră să obțină acces. În dimineața aceea, după ședință, Kelly intrase pe site în mod automat, degetele ei căutând parola propriului ei cont.

Utilizator neidentificat.

Kelly clipise nedumerită în fața ecranului. Încercase din nou, presupunând că era la mijloc vreo eroare de operare.

Utilizator neidentificat.

Verificase și răsverificase detaliile contului pe care îl crease Nick, folosind o adresă de Gmail și propriul card de credit, dar nu greșise cu nimic. Pur și simplu contul dispăruse.

– Crezi c-am fost deconspirați?

Nick bătu din nou cu pixul în laptop.

– Poate. Câte profiluri am descărcat?

– Pe toate. Poate că asta a bătut la ochi.

– Sau toată povestea e doar o șmecherie ca să ne ia banii.

Cine ar suna să facă plângere la poliție că li s-au promis oportunități nelimitate de urmărire a altor persoane?

– Departamentul Financiar a pregătit un card de credit preplătit, spuse Kelly.

Văzuse e-mailul când încercase să se înregistreze pe contul lui Nick.

– Grozav. Deschide un cont nou și hai să vedem cât durează până îl închid și pe ăsta. Vreau să cauți orice profil care apare în zona Kent.

– Până acum au fost în toată Londra, șefu’.

– Ieri a avut loc o răpire în Maidstone. Un martor a declarat că

a văzut un bărbat care a băgat cu forța o femeie într-un Lexus negru și apoi a demarat în trombă. O oră mai târziu, poliția din Kent a primit un telefon de la o femeie speriată, care fusese răpită și violată, înainte să fie aruncată din mașină într-o zonă industrială de la marginea orașului.

Îi întinse lui Kelly mai multe hârtii; în partea de sus a declarației, polițista văzu datele femeii.

Kathryn Whitworth, 36.

— Navețistă?

— Călătorește în fiecare zi de la Pimlico către o firmă de recrutare din Maidstone.

— Ne-a spus numerele de pe plăcuțele de înmatriculare ale vehiculului?

— Nu, dar mașina a fost înregistrată de o cameră radar la câțiva kilometri depărtare de incident. Polițiștii locali îl arestează chiar acum pe șofer.

Nu-i luă prea mult lui Kelly până să deschidă un cont nou și s-o găsească pe Kathryn Whitworth, promovată ca fiind o *intrare nouă* pe prima pagină a site-ului. Compară detaliile din declarația victimei cu profilul de pe ecranul din fața ei.

Femeie albă.

Blondă.

În jur de treizeci și cinci de ani.

Pantofi fără toc, se îmbracă în costume făcute pe comandă. Fular de lână în carouri. Umbrelă neagră cu mâner de baga. Geantă de laptop Mulberry gri.

Măsură 36-38.

07:15: intră la stația de metrou Pimlico. Folosește scara rulată și face stânga spre peronul de pe linia nordică. Stă lângă panoul publicitar mare din stânga hărții metroului. Face o oprire la stația Victoria. Iese pe peron, face dreapta și urcă cu scara rulată. Face dreapta spre peroanele 1-8. Merge la cafeneaua Starbucks de lângă peronul 2, unde băiatul de la bar îi pregătește o cafea cu lapte semidegresat, mare, de cofeinizată, fără să aibă nevoie de instrucțiuni. Ia trenul Ashford International de la peronul 3. Deschide laptopul și lucrează pe durata călătoriei. Coboară la Maidstone East. Merge pe jos pe Week Street, apoi o ia la dreapta pe Union Street. Lucrează la Maidstone Recruitment.

Disponibilitate: de luni până vineri

Durață: 80 de minute

Nivel de dificultate: mediu.

Nu era niciun dubiu că era vorba despre aceeași femeie. Imediat, Kelly căută date despre Maidstone Recruitment. O fotografie cu aer profesional însoțea scurta biografie de sub numele și funcția lui Kathryn. *Senior Recruitment Consultant*. În fotografia de pe site, Kathryn avea părul dat după urechi; părea, dacă nu chiar stresată, cel puțin cu mintea în altă parte. În fotografia de serviciu era surprinsă din profil, din partea stângă, pe

un fundal alb, cu părul ei blond strălucitor așezat într-un bob îngrijit până la umeri. Se uita la cameră cu un zâmbet strălucitor; cu un aer profesionist, demn de încredere, transmitând siguranță de sine.

Oare cum o fi arătat Kathryn Whitworth acum, se întrebă Kelly? Cum arătase în timp ce dăduse declarația de zece pagini unui detectiv din Maidstone; când stătuse în costumul pe care îl purta când fusese violată, cu un halat împrumutat, așteptând ca medicul legist s-o violeze practic din nou?

Imaginile îi apărură imediat în minte polițiștei.

Luă profilul de la imprimantă și se aplecă peste biroul ei să i-l întindă Lucindei.

— Se potrivește.

Îi sună telefonul, pe ecran apărând număr necunoscut. Răspunse.

— Bună ziua, sunteți detectivul Thompson?

Kelly tocmai se pregătea să răspundă că era o greșeală, când dintr-odată își aminti.

— Da, eu sunt.

Se uită la Lucinda, dar aceasta se întorsese deja la computerul ei.

— Sunt detectiv Angus Green, de la Divizia Investigații Criminale Durham. Am găsit dosarul de viol pe care-l căutați.

— O secundă, vă rog, trebuie să ies puțin ca să putem vorbi.

Kelly spera că nu era evident pentru nimeni din birou în ce hal îi bătea inima. Se chinui să meargă normal de la birou, ca și cum ar fi fost un apel obișnuit, fără prea mare importanță.

— Mulțumesc că m-ați sunat, spuse ea când ajunse pe hol.

Rămase în capul scărilor, de unde putea să vadă cine urca, cu un ochi la ușa biroului, în același timp.

— Pentru puțin. Ați arestat pe cineva?

— Nu, facem doar niște cercetări pentru acte similare de prin țară și a apărut și acest caz. Am sunat să văd dacă au apărut ceva noutăți în ultimii ani.

Acum, inima lui Kelly bătea atât de tare, că o durea sternul. Își apăsă cu palma deschisă coșul pieptului. Dacă cineva afla despre chestia asta, ar fi fost dată afară, cu siguranță; de data asta n-ar mai fi primit o a doua șansă.

— Din păcate, nimic nou. Avem proba ADN la dosar, așa ca dacă este vreodată arestat pentru altceva, va exista o potrivire, deși șansele să-l trimitem în judecată sunt mici, chiar și așa.

— De ce?

Kelly spera să aibă loc o arestare, încă de când se angajase și își dăduse seama câte dintre crimele nerezolvate se încheiau nu datorită unor investigații complicate, ci pur și simplu dintr-o întâmplare norocoasă. Teste eliminatorii făcute după vreun jaf la serviciu, o probă luată după vreun test pozitiv cu fiola. Acea gură de aer proaspăt care apare când o simplă infrațiuone mărunță devine mult mai mult, și o crimă săvârșită cu douăzeci de ani în urmă e rezolvată, în cele din urmă. I se întâmplase și lui Kelly de câteva ori și asta era tot ce-și dorea, mai mult decât orice. Kelly nu-l văzuse niciodată pe bărbatul care o violase pe Lexi, dar aproape că putea să vizualizeze aroganța de pe figura lui transformându-se în frică; o acuzație relativ inofensivă a cărei lipsă de semnificație ar fi pălit pe lângă confirmarea pozitivă a analizei ADN care ar fi dovedit irevocabil că el era cel care o hărțuise pe sora ei; care o urmărise; care o atacase.

— La dosar există o scrisoare a victimei, spunea detectivul Green, în timpul ăsta. O domnișoară Alexis Swift. Scrisoarea spune că, deși mărturia dată de ea în declarație este încă valabilă, ea nu susține anchetarea cazului și nu vrea să fie informată despre

noutățile care vor apărea în rezolvarea lui.

— Dar e imposibil! spuse Kelly înainte să se poată abține, iar vocea ei răsună pe întreg coridorul.

Simțea confuzia detectivului Green în liniștea care urmă.

— Vreau să zic, de ce și-ar retrage o victimă suportul din anchetă? Nu are nicio logică.

— Nu există nicio explicație, doar declarația semnată. Poate că lucrurile n-au stat tocmai cum le-a prezentat ea în declarația inițială? Poate că până la urmă era vorba de cineva cunoscut; poate că inițial a consimțit, apoi s-a răzgândit.

Kelly făcu eforturi să se stăpânească. Imaginea lui Lexi îi apărură în minte; zgribulită într-un fotoliu, în hainele date pentru controlul medical de după viol, prea dărâmată ca măcar să se ridice când ajunsese Kelly, după ce gonise ignorând orice limită de viteză între Brighton și Durham. Lexi era îmbrăcată în haine de împrumut, care nu-i veneau, ale ei aflându-se deja în pungi de hârtie, etichetate cu atenție și sigilate pentru analizele criminalistice. Lexi pe patul medicului legist, cu lacrimi care-i curgeau de sub pleoapele strânse; mâna ei strângând-o pe a lui Kelly atât de tare, că-i lăsase un semn. Nu era nimic consensual în ceea ce i se întâmplase lui Lexi.

— Da, poate, spuse Kelly detașat. Ei bine, mulțumesc pentru telefon. Nu cred că are legătură cu seria noastră de crime, dar nu se știe niciodată.

Încheie convorbirea și se întoarse, apăsându-și fruntea pe tencuiala rece a peretelui.

— Kelly, dacă vrei să meditezi, poate ar fi mai bine s-o faci în timpul liber.

Se răsuci și-l văzu pe Nick în echipamentul de alergare, cu încălțăminte sport care nu făcuse niciun zgomot pe treptele din

spatele ei. Petice întunecate de transpirație îi încercuiau subsuorile și pătaseră partea din față a tricoului lui.

— Scuze, șefu', luasem o scurtă pauză.

Gândurile lui Kelly goneau întruna. Ce făcuse Lexi? Și de ce?

— Păi tocmai s-a încheiat. Mă duc să fac un duș. Ne vedem în sala de ședințe în zece minute.

Kelly se strădui să se concentreze la cazul de care se ocupau acum.

— Ai avut dreptate în legătură cu violul din Maidstone; i-am dat toate datele Lucindei.

— OK. Spune-le celor de la Poliția din Kent că nu se mai ocupă ei de caz. Îl preluăm noi. Dar mai întâi de toate, le-am cerut celor de la Infraționi Cibernetică să vină să ne lumineze ce mama naibii fac de două zile. Nu poți să faci nicio mișcare fără să lași o amprentă digitală în zilele noastre; cât de greu poate să fie să identifice persoana din spatele site-ului ăstuia?

— Foarte greu, spuse Andrew Robinson. Și-a acoperit urmele prea bine. Detaliile site-ului sunt înregistrate în Insulele Cayman.

— În Insulele Cayman? De acolo își gestionează site-ul acum? întrebă Kelly.

Nick se uită la ea.

— Nu te bucura prea tare, nu pleci în nicio aventură exotică.

— Asta nu înseamnă că cel care face toate astea se află acolo, spuse Andrew, ci doar că datele de contact sunt de acolo. Nu o să vă surprindă să aflați că nu e prea mare dragoste între Poliția Britanică și cea din Insulele Cayman, deci șansele să obținem de la ei informațiile de care avem nevoie sunt zero. Totuși, ce am aflat este adresa de IP de unde răspunde site-ul.

Andrew văzu fețele lui Nick și Kelly, care păreau să nu priceapă nimic din ce spunea, și o luă de la început.

— Pe scurt, când caut un anumit domeniu, trimitem un semnal către site-ul respectiv. Dacă site-ul nu există, nu avem niciun răspuns, dar dacă există (cum se întâmplă în majoritatea cazurilor) răspunsul ne spune nu doar locul în care sunt ținute detaliile domeniului, dar și ce instrument este folosit pentru a se alătura rețelei respective. Așadar, de exemplu – arată spre telefonul lui Nick, care era pe masa din fața lor – dacă ai vrea să te înregistrezi, să zicem, la internet banking acum, site-ul acela ar înregistra adresa IP de pe telefonul tău, permițându-ne să te urmărim.

— Am înțeles, spuse Nick. Și de unde se înregistrează administratorul?

Andrew își pocni încheieturile degetelor întrepătrunse; mai întâi una, apoi cealaltă.

— Din păcate, nu-i atât de simplu.

Își deschise laptopul și le arată lui Nick și lui Kelly un număr: 5.43.159.255.

— Asta este adresa IP. Este ca un cod poștal pentru computere. Este un IP static, dar este găzduit pe un sever rusesc, și, din păcate, rușii...

— Lasă-mă să ghicesc, interveni Nick. Rușii nu cooperează cu Poliția Britanică. Dumnezeuule!

Andrew ridică ambele mâini.

— Nu împușcați mesagerul.

— Și nu există niciun alt mod prin care să dăm de urma site-ului? întrebă Kelly.

— Sincer? Nu. Cel puțin nu în intervalul de timp în care aveți voi nevoie de asta. Este un site aproape nedetectabil.

— Asta înseamnă că suntem în căutarea cuiva extrem de inteligent? întrebă Kelly. Poate cineva cu pregătire în IT?

— Nu neapărat. Toate chestiile astea sunt disponibile online

pentru cine vrea să le găsească. Chiar și inspectorul ar putea s-o facă.

Kelly își ascunse un zâmbet. Nick se prefăcu că nu aude remarca.

— Și ce propui?

— Păi știi vechea zicală: ia urma banilor.

— Ce vrei să spui? Întrebă din nou Kelly.

— N-ați văzut niciodată *Toți oamenii președintelui*? zise Andrew.

Ce-ați pierdut! Infractorul ia bani de la oameni care se înregistrează pe un site de întâlniri, corect? Aștia sunt banii cărora trebuie să le luăm urma. Fiecare tranzacție poate fi urmărită de pe cardul de credit sau de debit al clientului până la contul PayPal asociat site-ului, și, în cele din urmă, până la contul bancar al infractorului. Când ai aflat cum au fost scoși banii și de către cine, atunci ai aflat ceva important.

Kelly simți o rază de speranță.

— De ce date ai nevoie?

— Tu ți-ai folosit cardul personal de credit, nu-i așa?

Nick confirmă cu o mișcare a capului.

— Data tranzacției, suma, și cardul de credit cu care ai făcut plata. Dă-mi astea și eu îți găsesc omul pe care-l cauți.

22.

Suntem blocați în traficul de pe Norwood Road, care abia se mișcă de jumătate de oră, înaintând cu viteza melcului în mașina lui Graham. E un șofer care nu are răbdare, strecurând mașina în fiecare spațiu cât de mic pe care-l vede și claxonează prelung dacă mașina din față îndrăznește să aștepte mai mult de o fracțiune de secundă înainte să plece de la semafor. E a doua zi când Graham mă duce acasă cu mașina și am rămas fără subiecte de conversație, epuizând discuțiile obișnuite – dacă vechiul magazin de închirieri video se va ocupa la prețul cerut și cum nu sunt niciodată suficient de multe clădiri de birouri pe mai multe etaje care să satisfacă cererea –, așa că stăm în mașină fără să zicem nimic.

Din când în când, îmi cer iarăși scuze că l-am făcut pe Graham să ocolească atât de mult, iar el îmi spune că nu-i nimic.

– Nu te puteam lăsa să umbli singură prin Londra cu un pervers care e pe urmele tale, spune.

În treacăt mă gândesc că nu i-am dat niciodată prea multe detalii despre natura atacurilor săvârșite asupra celorlalte femei în Londra, apoi îmi dau seama că e o presupunere firească pe care o face că ar fi vorba de femei hărțuite.

Știi că l-aș putea ruga pe Matt să vină să mă ia de la serviciu și că el ar insista să mă conducă până acasă oricât aș avea nevoie. Dar nu fac asta pentru că lui Simon i-ar displacea profund, iar lui Matt i-ar face prea mare plăcere.

Faptul că Matt mă iubește încă este adevărul nerostit care plutește între noi. Între mine și Matt, atunci când ne întâlnim ca să vorbim despre copii și se uită la mine un pic mai mult decât ar trebui. Între mine și Simon, atunci când pomenesc numele lui Matt

și văd sclipirea puternică de gelozie din ochii lui.

Simon nu mă poate lua de la serviciu. Acum câteva săptămâni și-a vândut mașina. La vremea respectivă am crezut că e nebun; poate că n-o folosea prea mult în timpul săptămânii, dar în weekend ne duceam des la supermarket sau la IKEA, sau plecam din oraș ca să ne vedem cu prietenii sau cu familia.

— Putem merge cu trenul, mi-a spus când i-am sugerat c-o să ne lipsească mașina. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că nu-și putea permite una.

Mi-aș dori să fi avut și eu carnet de șofer. N-a părut niciodată să fie nevoie de așa ceva, dar acum mi-aș fi dorit să pot conduce până la serviciu. De când am aflat de anunțuri, am fost în alertă; cu fiecare nerv întins la maximum, gata mereu să fug. Sau să lupt. Sunt cu ochii-n patru; mă uit la toată lumea.

Aici, în mașina lui Graham, mă simt în siguranță, știu că nimeni nu mă urmărește și pot să mă las în scaunul de piele moale și să închid ochii fără să-mi fac griji că cineva mă privește de la distanță.

Îndată ce traversăm râul, traficul începe să se miște fluid. E pornită căldura și, pentru prima dată după multe zile, simt că mă relaxez. Graham deschide radioul și ascult interviul pe care Greg Burns, de la Capital FM, i-l ia lui Art Garfunkel. Acordurile din *Mrs. Robinson* se aud peste cuvintele de final și mă gândesc ce haios e că-mi amintesc toate versurile, dar înainte să prindă contur în mintea mea, adorm.

Mă tot trezesc și ațipesc din nou pe măsură ce ne continuăm drumul. Zgomotul traficului se schimbă încontinuu și mă trezesc doar ca să adorm la loc câteva momente mai târziu. Aud începutul unei noi melodii la radio; închid ochii pentru ceea ce pare doar o fracțiune de secundă, apoi mă trezesc la refrenul de final al unei cu totul și cu totul alte melodii.

Subconștientul meu încurcă sunetele care-și croiesc drum prin somn; autobuzele, muzica, reclamele de la radio. Motorul mașinii devine huruitul de fundal al unui vagon de metrou; vocea crainicului, cea a persoanei care îmi atrage atenția *să fiu atentă la spațiul dintre peron și vagon*. Stau în picioare în metrou, înconjurată de o mulțime de călători; miroase a aftershave și a transpirație. Parfumul mi-e familiar și încerc să-mi dau seama de unde-l știu, dar îmi scapă.

Data înregistrare: vineri, 13 noiembrie

Femeie albă

Aproape patruzeci de ani.

Ochi peste tot; privindu-mă. Urmărindu-mă. Știind fiecare pas al traseului meu. Trenul se oprește și încerc să cobor, dar cineva se împinge în mine, izbindu-mă de peretele vagonului.

Nivel de dificultate: mediu.

Este Luke Friedland. Mă apasă puternic pe piept. *Te-am salvat*, spune, iar eu încerc să dau din cap; încerc să mă mișc. Mirosul de aftershave este copleșitor; îmi umple nărilor și mă sufocă.

Am ochii închiși.

De ce am ochii închiși?

Îi deschid, dar bărbatul care se împinge în mine nu este Luke Friedland.

Nu sunt în tren, înconjurată de navețiști.

Sunt în mașina lui Graham Hallow.

El e cel care are fața lângă a mea, cu brațele în jurul meu, împingându-mă în scaun. Pe el îl miros; aroma aceea lemnoasă, cu

tentă de scortişoară amestecată cu mirosul trupului său și izul stăcut al sacoului lui de tweed.

— Unde suntem? Dă-te de pe mine!

Presiunea de pe pieptul meu dispare, dar încă mă mai chinui să respir; panica mă sugrumă, de parcă în jurul gâtului s-ar afla două mâini care strâng. Mașina e învăluită de întunericul care se infiltrează prin geamuri, iar eu caut panicată mânerul de la portieră.

Lumina mă face să clipesc.

— Îți desfăceam centura de siguranță, spune Graham.

Pare nervos, defensiv.

Pentru că-l acuz?

Sau pentru că l-am oprit din ce făcea?

— Ai adormit.

Mă uit în jos și văd că centura mea de siguranță fusese desfăcută, cureaua atârând în jurul brațului meu stâng. Îmi dau seama că suntem parcați la mine pe stradă; pot să văd ușa de la intrarea în casă.

Simt cum mă înroșesc.

— Îmi... îmi pare rău.

Somnul m-a făcut să fiu confuză.

— Am crezut... — încerc să găsesc cuvintele — am crezut că erai...

Nu pot să continui, dar nici nu-i nevoie.

Graham întoarce cheia în contact, zgomotul motorului punând punct conversației noastre. Cobor din mașină și mă cutremur; temperatura e cu cincisprezece grade mai scăzută decât înăuntru.

— Mulțumesc că m-ai condus. Îmi pare rău că am crezut...

Demarează, lăsându-mă stând pe trotuar.

Cu gasesteperecheapotrivita.com nu-ți mai bați capul cu emoțiile unei întâlniri pe nevăzute, nici cu o conversație chinuită la o cină. Aș zice chiar că e mai cinstit decât alte site-uri de întâlniri, cu fotografiile lor trucate și profilurile lor pline de minciuni. Nivelul salariului, hobby-uri, mâncăruri preferate... toate irelevante. Cine-și construiește o relație pe baza gustului comun pentru gustările spaniole? O combinație poate părea perfectă pe hârtie, dar să-i lipsească scânteia de care este nevoie că să se aprindă totul.

gasesteperecheapotrivita.com rezolvă toate prostiile astea; prefăcătoria că îi pasă cuiva că-ți place fie opera sau plimbările prin parc. Înseamnă că bărbații pot să nu se mai grăbească. Te pot urmări o vreme, pot intra în vorbă cu tine; pot vedea dacă ești suficient de interesantă cât să te scoată la cină, în loc să-și piardă timpul cu vreo toantă guralivă. Înseamnă că bărbații pot să-ți invadeze intimitatea. Pot să-ți miroasă parfumul, respirația, pielea. Pot simți scânteia și pot acționa ca atare.

Te întrebi cine sunt clienții mei? Cine ar folosi un astfel de site? Crezi că nu are cum să existe o piață suficient de mare pentru așa ceva?

Pot să te asigur că există.

Clienții mei provin din toate palierele vieții. Sunt bărbați care n-au timp să construiască o relație. Bărbați care nu au găsit acea „persoană specială”; bărbați care se excită când dețin controlul. Fiecare are motivele sale pentru a se alătura comunității gasesteperecheapotrivita.com; nu e treaba mea să-mi pese care sunt acestea.

Așadar, cine sunt acești bărbați?

Sunt prietenii tăi. Tatăl tău, fratele, prietenul cel mai bun, vecinul, șeful. Sunt oamenii pe care-i vezi în fiecare zi; oamenii cu care călătorești în drum spre și de la serviciu.

Ești surprinsă. Crezi că-i știi mai bine de-atât.

Te înșeli.

23.

— E mașina dumneavoastră?

Kelly împinse peste masă fotografia unui Lexus negru. Gordon Tillman dădu din cap.

— Pentru înregistrare, menționez că suspectul confirmă dând din cap.

Kelly se uită la Tillman, care afișa mai puțină siguranță de sine acum, că elegantul lui costum fusese înlocuit cu salopeta gri specifică deținuților aflați în custodie, dar încă destul de arogant cât să-și privească direct în ochi anchetatorii. Data nașterii indica că avea patruzeci și șapte de ani, dar părea cu zece ani mai în vârstă; pielea era pătată și zbârcită de anii de excese. Droguri? Sau alcool? Băutură și femei. Nopti pierdute fluturând teancuri de bani ca să atragă fetele care nu i-ar fi aruncat altfel nicio privire. Kelly încercă să nu lase dezgustul să i se citească pe față.

— Erați la volanul ei ieri dimineață în jur de ora nouă?

— Știi bine că da.

Tillman era relaxat, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului pe măsură ce răspundea întrebărilor polițistei. Nu ceruse să fie prezent niciun avocat și Kelly încă nu-și dădea seama cum mergea interogatoriul. Recunoaștere completă? Așa părea, și totuși... era ceva în privirea lui Tillman care sugera că n-o să fie chiar atât de simplu. Îi veni dintr-odată în minte imaginea unei alte camere de interogatorii – un alt suspect, dar aceeași infracțiune – și-și încleștă puternic pumnii pe sub masă. Fusese un caz singular. Reușise s-o scoată din sărite, dar pe atunci era mai tânără, avea mai puțină experiență. Nu avea să se mai întâmple din nou.

Cu toate astea, simțea cum i se prelingeau dâre de sudoare pe șira spinării și fu nevoită să se străduiască să rămână atentă. Nu-i

reveniseră în minte niciodată; cuvintele șoptite în urechea ei. Cuvintele care o duseseră dincolo de limită și care o făcuseră să vadă roșu înaintea ochilor, pierzându-și astfel controlul.

— Îmi puteți spune, în cuvintele dumneavoastră, ce s-a întâmplat ieri între opt jumate și zece?

— Mă întorceam de la o conferință la care participasem cu o seară înainte. A fost urmată de un dineu și mi-am petrecut noaptea în Maidstone și mă pregăteam să plec spre Oxfordshire. Aveam de gând să lucrez de-acasă pentru restul zilei.

— Unde lucrați?

Tillman se uită la ea, coborând privirea pentru o fracțiune de secundă, dar în mod deliberat, pe pieptul ei, înainte să răspundă. Kelly simți, mai degrabă decât să vadă, cum Nick se aplecă ușor în scaunul lui. Speră ca el să nu zică nimic. Nu voia să-i dea lui Tillman satisfacția de a fi știut că ea observase unde se oprise el cu privirea.

— În centrul de afaceri. Sunt consultant pentru managementul averii la NCJ Investors.

Kelly nu fusese surprinsă când inspectorul îi spusese că se va alătura interogatoriului. Îl implorase s-o lase pe ea să-l interveveze pe Tillman, amintindu-i cât de mult lucrase la acest caz și cât de mult își dorea să fie acolo la final. Lui Nick îi luase parcă o eternitate să răspundă.

— OK, dar o să particip și eu.

Kelly dăduse din cap.

— Ai prea puțină experiență ca să conduci interogatoriul singură și oricum o să strâmbe lumea din nas prin birou din cauza asta.

Celălalt motiv rămăsese nespus. Nu avea încredere că ea era în stare să nu se piardă cu firea. Și cum ar fi putut să-l condamne

pentru asta? Nici măcar ea nu avea încredere în ea însăși.

Fusese suspendată imediat, amenințarea unui proces penal atârând deasupra ei deopotrivă cu ancheta disciplinară internă.

— Ce naiba a fost în capul tău? o întrebase Diggers, când Kelly fusese eliberată din custodie, cu cămașa ruptă și o vânătăie care se formase pe fața ei, acolo unde suspectul o lovisese, ripostând. Tremura puternic, adrenalina retrăgându-se din corpul ei tot la fel de repede pe cât îl invadase.

— Nimic. Nu m-am gândit la nimic.

Nu era adevărat. Se gândise la Lexi. Era inevitabil, știuse asta din clipa în care primise cazul. O fată violată de un străin, pe când se întorcea acasă de la școală.

— Preiau eu, îi spusese ea sergentului imediat.

Tratase victima cu aceeași compasiune pe care și-ar fi dorit s-o primească sora ei, simțind că asta avea să conteze.

Câteva zile mai târziu, arestaseră agresorul; proba ADN se potrivise cu profilul unui infractor sexual cunoscut. Acesta negă scurt; stătu rânjind în sala de interogatorii, îmbrăcat într-un costum din hârtie, de unică folosință. *Nu am nimic de comentat. Nu am nimic de comentat. Nu am nimic de comentat.* Apoi căscă, de parcă toată povestea îl plictisea, iar Kelly simțise furia crescând în interiorul ei, ca un fierbător de apă care stă să dea în clocot.

— Așadar, conduceați spre casă... interveni Nick, când Kelly nu mai spuse nimic.

Se chinui să-și concentreze din nou atenția asupra lui Tillman.

— Treceam pe lângă gară și mi-am dat seama că probabil eram încă sub interdicția de a circula, din cauza a ceea ce consumasem cu o seară înainte.

În colțul gurii lui Tillman apărură un zâmbet, iar Kelly știu că

mărturisirea lui nu putea fi urmată de nicio investigație. Ar fi putut să-și pună la bătaie că Gordon Tillman era un client regulat al băutului la volan; era exact genul acela de arogant nenorocit care pretindea că șofa mai bine după câteva halbe.

— M-am gândit c-ar fi mai bine să mă opresc să beau o cafea, așa că am tras pe dreapta și am întrebat o femeie dacă era vreo cafenea prin apropiere.

— O puteți descrie pe femeia respectivă?

— În jur de treizeci și cinci de ani, blondă. Îngrijită.

Tillman zâmbi din nou.

— Mi-a recomandat o cafenea relativ aproape și am întrebat-o dacă vrea să mă însoțească.

— Ați invitat la cafea o persoană complet necunoscută? întrebă Kelly, fără să se mai chinuie să-și ascundă neîncrederea.

— Știi cum se zice, spuse Tillman, cu rânjetul încă întins pe față, un străin e doar un prieten pe care nu l-ai întâlnit încă. Îmi trimitea tot felul de semnale, imediat ce am oprit mașina.

— Obișnuiți să invitați la o cafea femeii pe care nu le cunoașteți? insistă Kelly.

Tillman nu se grăbi să răspundă; măsurând-o din priviri pe Kelly și dând foarte ușor din cap înainte să răspundă.

— Nu-ți face griji, drăguțo, le invit numai pe alea frumoase.

— Dacă ați putea continua, îl întrerupse Nick, cu versiunea dumneavoastră a evenimentelor.

Tillman remarcă sublinierea inspectorului, dar continuă.

— A urcat și ne-am îndreptat spre cafenea, dar apoi mi-a făcut o ofertă de nerefuzat.

Rânjetul de pe fața lui Tillman îi provocă greață lui Kelly.

— A zis că n-a mai făcut niciodată așa ceva în viața ei, dar că a avut dintotdeauna fantezia asta să facă sex cu un străin și m-a

întrebat ce părere aveam eu despre asta. Ei bine, spuse el râzând, voi ce părere ați fi avut? Mi-a spus că n-o să-mi zică cum o cheamă și că nici nu voia să afle numele meu și apoi m-a ghidat spre zona industrială de la periferia Maidstoneului.

— Și acolo ce s-a întâmplat?

— Vrei toate detaliile?

Tillman se aplecă în față, uitându-se la Kelly provocator.

— Există o denumire pentru oameni ca tine, știi?

Kelly rămase neclintită.

— Și la fel una pentru cei ca tine.

Simți în stomac un ghem de furie și se concentră, încercând să-l păstreze acolo.

Urmă o pauză. Tillman rânji.

— Mi-a făcut sex oral, apoi i-am tras-o. M-am oferit s-o conduc înapoi, dar mi-a spus că vrea s-o las acolo. Parte din fantezie, mă gândesc.

Se uită în ochii lui Kelly, de parcă ar fi putut să simtă că în sufletul ei se dădea o bătălie; că toată această situație dezgropa ceva ce ea se chinase cu succes să ascundă.

— Îi plăcea sexul mai brutal, dar sunt o grămadă de femei cărora le place așa, nu?

Tillman rânji din nou.

— Dac-ar fi să mă iau după sunetele pe care le scotea tipa asta, cred că i-a plăcut la nebunie.

I-a plăcut la nebunie.

Cât durase interogatoriul, suspectul nu-și luase ochii de la Kelly. Era împreună cu un coleg bărbat, iar infractorul nu spusese nimic provocator; nu făcuse nicio mișcare de intimidare a lui Kelly. Abia când îi fuseseră scoase cătușele, iar Kelly îl conducea singură spre celula lui, se aplecase spre ea. Îi simțise căldura răsuflării pe

gât și trăsese în piept mirosul stătut de transpirație și țigări.

— I-a plăcut la nebunie, șoptise el.

Fusese ca o experiență extrasenzorială, ca atunci când sufletul părăsește trupul, se gândise Kelly după aceea. De parcă ar fi fost o cu totul altă persoană cea care se răsucise cu pumnul ridicat; care îl pocnise drept în nas, repezindu-i-se în față. De parcă altcineva își pierduse controlul. Colegii o trăsuseră pe Kelly deoparte, dar era prea târziu.

Kelly se întreba când scrisese oare sora ei scrisoarea către poliția din Durham; dacă la momentul acela lui Lexi îi păsa mai puțin de rezultatul anchetei decât lui Kelly; dacă ea aproape că-și pierduse slujba degeaba.

— Asta e tot? spuse Kelly, dând fotografia la o parte. Asta e povestea dumneavoastră?

— Asta e ceea ce s-a întâmplat.

Tillman își încrucișă din nou brațele și se rezemă de scaun, făcând plasticul să trosnească.

— Dar lasă-mă să ghicesc; a năpădit-o vinovăția, sau a aflat iubitul ei și acum strigă c-a fost violată. Corect?

Kelly învățase multe în ultimii ani. Erau metode mai bune prin care să te descurci cu un infractor decât să te enervezi. Se lăsă și ea pe spate, copiind mișcarea lui Tillman; cu palmele ambelor mâini ridicate de parcă ar fi acceptat înfrângerea. Așteptând zâmbetul lui înfumurat, care știa că avea să apară. Și apoi, spuse:

— Spuneți-mi despre gasesteperecheapotrivita.com.

Schimbarea fu imediată.

Panica cuprinse ochii lui Tillman și întreg corpul i se tensionă.

— Ce vrei să spui?

— De când sunteți membru?

— Nu știu despre ce vorbești.

Acum era rândul lui Kelly să zâmbească.

— Chiar așa? Așadar, când o să vă percheziționăm casa (ceea ce vom face cât o să vă aflați în arest) și o să ne uităm în computerul dumneavoastră, n-o să găsim nicio urmă a vizitelor pe care le-ați făcut pe site?

Pe fruntea lui Tillman apăroră broboanele de sudoare.

— Nu vom afla detaliile traseului victimei? Pentru care s-a plătit? Care a fost descărcat?

Tillman își trecu o mână peste față, apoi o frecă de materialul pantalonilor salopetei, lăsând o urmă închisă de transpirație pe coapsa dreaptă.

— Ce pachet ați accesat? Platinium, nu-i așa? Un bărbat ca dumneavoastră nu s-ar mulțumi decât cu ce-i mai bun.

— Opriți interogatoriul, spuse Tillman. M-am răzgândit. Vreau un avocat.

Nu fu nicio surpriză pentru Kelly că Gordon Tillman ceru să-i fie convocat avocatul personal, în loc de cel din oficiu, și nici nu-i pășă că fu nevoit să aștepte trei ore pentru acest privilegiu. Între timp, poliția din Oxfordshire îi confiscă laptopul, împreună cu chiloții pe care-i purtase la momentul presupusului atac și care atârnavu jumate înăuntru, jumate afară în coșul de rufe din baia lui. Ofițeri de la Poliția Metropolitană ajunseră la biroul lui Tillman ca să confiște și computerul de la serviciu și conținutul sertarelor de la biroul lui, iar Kelly se mulțumi la gândul că, indiferent dacă instanța avea să-l găsească vinovat sau nu pe Tillman, cel puțin cariera lui era încheiată.

— Cât de repede poți să verifici laptopul? îl întrebă Nick pe Andrew.

El și Kelly se întorseseră la birou, în vreme ce Tillman se sfătuia cu avocatul lui.

— Trei până la cinci zile dacă e urgent. Douăzeci și patru de ore dacă ai buget.

— O să am. Vreau istoricul căutărilor lui pe net din ultimele șase luni, cu fiecare vizită de pe site înregistrată. Vreau să știu ce profiluri a văzut, ce a descărcat și dacă a căutat locațiile pe Google Earth. Și mătură hard drive-ul după filme porno, trebuie să aibă câteva și dacă măcar unul dintre ele este pe-aproape de limita ilegalității, îl areștăm pentru asta. Nenorocit arogant.

— Așadar, nu prea ți-a plăcut de Tillman? spuse Kelly după ce Andrew dispăru în colțul său. Dar a fost atât de fermecător, adăugă cu o grimasă. Cât crezi că știe?

— E greu de zis. Destul cât să dea înapoi când a auzit că știm de site, în mod cert, dar dacă știe cine e în spatele poveștii sau nu, de asta nu-s prea convins. Dacă avocatul lui are ceva minte, îl va sfătui să nu mai facă niciun comentariu, așa că totul se va reduce la munca criminaliștilor. Avem raportul de la medicul legist?

— Am vorbit cu echipa specializată în agresioni sexuale din Kent înainte să începem interogatoriul și ne-au trimis prin fax raportul complet. Avem dovada clară a unui raport sexual, dar sigur că nu asta este dilema.

Îi întinse lui Nick faxul, iar inspectorul se uită repede peste conținut.

— Nu sunt urme de răni de apărare și nici semne evidente că a fost forțată?

— Asta nu înseamnă nimic.

Nici Lexi nu fusese rănită. Pur și simplu paralizase, asta i-a povestit mai apoi lui Kelly; pentru asta se învinovăța mai mult decât pentru orice altceva. Pentru că nu opusese rezistență.

— Nu, dar asta face al naibii de dificil pentru noi să dovedim lipsa consimțământului. E esențial să arătăm legătura dintre

Gordon Tillman și profilul de pe site al victimei. Dacă putem face asta, povestea lui despre cum a cunoscut-o întâmplător nu mai stă în picioare.

— Și dacă nu putem? întrebă Kelly.

— O să reușim. Unde-i Lucinda?

— Într-o ședință, împarte sarcini noi.

— Vreau să identifice femeile de pe site pe care încă nu le știm. Nu le cunoaștem numele, dar avem fotografiile lor și știm exact unde se vor afla în drumul dintre casă și serviciu. Vreau să fie identificate, aduse aici și avertizate.

— S-a făcut.

Nick făcu o pauză.

— A fost un interviu dificil. Ai făcut treabă bună. Sunt impresionat.

— Mulțumesc.

— Hai să-l aducem înapoi. Nu-mi închipui c-o să mai dureze prea mult.

Predicțiile inspectorului fură corecte. La sfatul avocatului său, un bărbat agitat și slab, cu ochelari cu rame groase, Gordon Tillman răspuse că nu comentează la niciuna dintre întrebările care-i fură adresate.

— Sper că-mi veți elibera clientul pe cauțiune, spuse avocatul, când Tillman fu trimis din nou în celula lui.

— Mă tem că nu avem de gând așa ceva, răspuse Kelly. Este o anchetă serioasă și avem de făcut cercetări criminalistice extinse. Clientul dumneavoastră va trebui să se obișnuiască să mai stea aici o vreme.

Aprecierile lui Nick îi dăduseră încredere și în a doua parte a interviului se simți mai mult ca ea cea veche. Detectivul care fusese, înainte s-o dea în bară.

Îl puteau reține pe Tillman douăzeci și patru de ore, dar Nick luase deja legătura cu ofițerul superior, solicitând o prelungire a acestei perioade. Dată fiind fereastra de timp oferită de Andrew, chiar și cele douăsprezece ore suplimentare cu care superiorul său fusese de acord tot nu păreau să fie de-ajuns; era posibil să aibă nevoie de autorizare din partea unui magistrat ca să-l țină pe Tillman după gratii pentru o perioadă mai lungă de-atât.

Kelly răsfoi filele dosarului cât așteptă noutăți de la sergent. Declarația victimei nu era o lectură prea plăcută. Lexus-ul negru oprise chiar în dreptul ei; bărbatul de la volan ceruse niște indicații, deschizând ușa pasagerului, pentru că „geamul este blocat”.

„Mi s-a părut ceva ciudat”, spunea ea în declarație, „dat fiind faptul că mașina părea nouă, dar nu mi-a dat prin cap că ar trebui să fiu suspicioasă.”

Kathryn se aplecase spre mașină să ofere indicațiile cerute – șoferul îi spusese că încerca să găsească autostrada M20 – și descrisese un bărbat care părea zâmbitor și deloc amenințător.

„Și-a cerut scuze că-mi răpește din timp”, spusese femeia, „și mi-a mulțumit că l-am ajutat.”

Kathryn repeta indicațiile a doua oară („spusese că are o memorie foarte proastă”) când intențiile lui Gordon Tillman îi deveniră la un moment dat limpezi.

„Dintr-odată s-a întins și m-a înhățat. M-a prins cu putere de fularul gri cu care eram înfășurată, înșfăcându-l de undeva de sub umărul meu drept și m-a împins în mașină. S-a petrecut totul atât de repede, că nici măcar n-am avut când să țip. A demarat în trombă, cu picioarele mele încă atârâând afară din mașină și cu fața mea împinsă în poala lui. Simțeam volanul în ceafă și și-a folosit mâna liberă ca să-mi împingă capul în șlițul pantalonilor.”

La un moment dat, mașina s-a oprit doar atât cât Tillman să se întindă spre victimă și s-o tragă cu totul înăuntru, trântind portiera în urma ei, dar i-a ținut mai departe capul apăsat în poala lui; cu mașina într-o viteză redusă, fără s-o schimbe deloc.

„Am încercat să-mi mișc capul, dar nu mi-a dat voie”, i-a spus femeia detectivului din Kent care i-a luat declarația. „Fața mea era împinsă pe penisul lui și am simțit cum are o erecție din ce în ce mai puternică. Atunci mi-am dat seama că are să mă violeze.”

O notiță scrisă de ofițerul care se ocupase de caz o informa pe Kelly că victima avea doi copii, dintre care cel mai mic avea doar un an jumate. Lucra cu program întreg, era consultant în Resurse Umane și era căsătorită de unsprezece ani.

Susțin în totalitate demersurile poliției și sunt dispusă să depun mărturie în fața instanței dacă este nevoie.

Bineînțeles că așa stăteau lucrurile. Cine n-ar fi făcut la fel?

De ce n-o făcuse și Lexi?

– Trebuie să iau puțin aer, îi spuse Kelly lui Nick, care abia dacă-și ridică privirea de la biroul lui.

Kelly părăsi biroul alergând pe scări și ieșind în curtea împrejmuită pe ușa din spatele secției. Își dădu seama că avea pumnii încleștați ca două mingi bine umflate, și se forță să-și desfacă degetele, trăgând cu nesaț aer în piept.

Lexi răspunse chiar când Kelly crezu că avea să intre mesageria vocală.

– De ce le-ai spus celor de la poliția din Durham că nu te vei prezenta la tribunal?

Kelly auzi cum sora ei inspiră adânc.

– Stai puțin.

Se auzi o conversație șoptită; voci pe care Kelly le recunoscuse ca fiind ale soțului lui Lexi și ale unuia dintre copii. Fergus, își spuse.

Se auzi o ușă închizându-se. Când vorbi din nou, Lexi fu liniștită, dar fermă.

— De unde știi asta?

— De ce le-ai spus că nu susții o anchetă, Lexi?

— Pentru că nu o voi face.

— Nu înțeleg. Cum poți să renunți într-o chestiune care e probabil cea mai importantă care ți s-a întâmplat vreodată?

— Pentru că nu e cea mai importantă chestie care mi s-a întâmplat, de aia! Soțul meu e cea mai importantă chestie care mi s-a întâmplat vreodată. Fergus și Alfie sunt chestii importante. Tu, mama, tata... toate astea sunt cu mult mai importante decât ce s-a întâmplat la Durham cu atât de mult timp în urmă.

— Și cum rămâne cu restul? Cum te-ai simți dacă tipul ăla violează pe altcineva pentru că nu a fost găsit vinovat de a te fi atacat pe tine?

Lexi oftă.

— Mă simt vinovată pentru asta, chiar mă simt. Dar e vorba de instinctul de conservare, Kelly. Altfel m-aș fi făcut bucăți, Kelly, și cine știe unde aș fi ajuns? Cu ce le-aș mai fi fost de folos atunci băieților mei?

— Nu înțeleg de ce vezi lucrurile așa, în alb și negru. Poate să dureze ani până va fi prins (dacă va fi prins), s-ar putea să ai cu totul altă părere atunci.

— Dar nu înțelegi că exact de asta sunt lucrurile atât de complicate?

Kelly auzi cum se frânge vocea surorii ei și simți și ea un nod în gât.

— N-aș fi știut niciodată când o să se întâmple. N-aș fi știut dacă n-o să primesc la un moment dat un telefon prin care să fiu anunțată că au prins pe cineva, sau că a apărut un martor care să

aibă mai multe informații. Dacă ar fi fost ziua de dinainte de un interviu pentru o slujbă? Sau dacă era ziua unuia dintre copii? Sunt fericită, Kelly. Am o viață frumoasă, cu familia pe care o iubesc, iar ceea ce s-a întâmplat la Durham a fost acum un milion de ani. Nu vreau să scot din nou totul la suprafață.

Kelly nu mai spuse nimic.

— Trebuie să înțelegi asta. Trebuie să-ți dai seama de ce am procedat așa.

— Nu, nu înțeleg deloc. Și nu înțeleg de ce nu mi-ai spus niciodată ce-ai făcut.

— Exact din cauza asta, Kelly! Pentru că nu m-ai lăsat niciodată să depășesc momentul, chiar și când am vrut să fac asta. Ești ofițer de poliție, tu îți petreci viața dezgropând trecutul, căutând răspunsuri. Dar câteodată pur și simplu nu sunt răspunsuri. Uneori, lucrurile rele se întâmplă și trebuie să te descurci cu asta cât de bine poți.

— Negarea nu e cel mai bun mod de a...

— Tu vezi-ți de viața ta, Kelly. Și lasă-mă pe mine să mi-o trăiesc pe-a mea.

Convorbirea se întrerupse, iar Kelly rămase în curtea înghețată, pe jumătate ascunsă în întuneric.

24.

— Ai emoții, iubito?

— Un pic.

E ora unu, sâmbătă, și suntem în bucătărie, curățând ce a rămas după ce am gătit o supă. Am vrut ca fiica mea să mănânce ceva fierbinte înainte de repetiție, dar a mâncat o chiflă și abia s-a atins de supă.

— Și eu, îi spun.

Zâmbesc, încercând să demonstrez solidaritate, dar ei îi cade fața.

— Nu crezi c-o să mă descurc?

— O, nu, draga mea, nu la asta m-am referit.

Îmi vine să-mi trag una pentru că am zis din nou ce nu trebuia.

— Nu am emoții din cauza ta; sunt entuziasmată. Fluturi în stomac, știi.

O îmbrățișez, dar sună la ușă și se retrage din brațele mele.

— Trebuie să fie Isaac.

O urmez pe hol, în timp ce-mi șterg mâinile cu un prosop de bucătărie. Au mai întâi o repetiție tehnică, apoi ne vom alătura și noi la cea cu costume. Îmi doresc atât de mult să-mi placă. De dragul lui Katie. Încerc să zâmbesc, când Katie se desprinde de Isaac și el mă salută.

— Mulțumesc c-ai venit s-o iei.

Chiar vorbesc serios. Isaac Gunn nu e chiar bărbatul pe care l-aș fi ales pentru fiica mea – e prea alunecos, prea matur pentru ea –, dar nu pot să neg că are grijă de ea. Nu s-a întors nici măcar o singură dată singură acasă cu metrourl de la repetiții și o conduce chiar și după turele de la restaurant.

Kelly Swift mi-a promis c-o să mă anunțe în clipa în care dau de

urma lui Luke Friedland, iar absența vreunui semn de la ea mă face să fiu cu nervii întinși la maximum. Azi m-am conectat de două ori pe site și m-am uitat la celelalte femei de pe listă; am descărcat profilurile celor „disponibile în weekend” și m-am întrebat dacă nu cumva sunt urmărite chiar în clipa asta.

Justin coboară și el. Îl salută pe Isaac cu o mișcare a capului.

— Totul în regulă, amice? Mamă, eu plec. S-ar putea să rămân în oraș în seara asta.

— Ba nu. Mergem să vedem piesa în care joacă Katie.

— Eu nu vin.

Se întoarce spre Katie și Isaac.

— Fără supărare, dragilor, dar chiar nu e genul meu.

Katie râde.

— Nu contează.

— Ba da, spun eu hotărâtă. Mergem cu toții, ca o familie, s-o vedem pe Katie jucând în prima ei piesă. Și cu asta basta.

— Uitați, chiar nu e cazul să stârnim o discuție, spune Isaac.

Dacă Justin nu vrea să vină, noi nu ne supărăm, nu-i așa, Kate?

Își trece o mână pe după talia ei în timp ce vorbește, iar ea se uită la el și dă din cap.

Kate?

Stau la câțiva pași de fiica mea și totuși pare că între noi e ditamai prăpastia. Cu câteva săptămâni în urmă am fi fost noi două și restul lumii; acum sunt Katie și Isaac.

Kate și Isaac.

— E doar o repetiție cu costume, spune ea.

— Un motiv în plus să te încurajăm, ca să fii pregătită pentru seara premierei.

Chiar și Justin știe când nu mă răzgândesc.

— Bine.

Isaac tușește.

— Ar trebui să...

— Ne vedem acolo, mamă. Știi unde trebuie să ajungeți?

— Da, da. Succes!

Mă dor obrazii de la cât am zâmbit. Rămân în pragul ușii și mă uit la ei cum pleacă, făcând cu mâna când Katie se întoarce spre mine. Închid apoi ușa, căci pe hol s-a făcut deja rece din cauza frigului de-afară.

— Oricum, ei nu-i pasă dacă sunt și eu acolo sau nu.

— Dar îmi pasă mie.

Justin se apleacă peste balustradă. Se uită la mine gânditor.

— Chiar? Sau pur și simplu vrei să creadă Katie că iei în serios povestea asta cu actoria?

Roșesc.

— Dar o iau în serios.

Justin pune un picior pe ultima treaptă, plictisit deja de conversația asta.

— Și noi, ceilalți, trebuie să îndurăm o porcărie de Shakespeare doar pentru ca tu să dovedești chestia asta. Pa, mamă.

Am stabilit cu Matt să vină să ne ia la ora trei. Sună la ușă, dar când deschid e deja alături, sunând la ușa Melissei.

— Vă aștept în mașină, spune.

Până când îi bat la cap pe Justin și Simon și reușesc să mă îmbrac și eu, Melissa și Neil sunt deja în taxi. Neil stă în față, iar Melissa pe bancheta din spate. Mă strecor lângă ea, făcând loc și pentru Justin. Simon stă pe locul suplimentar din spatele lui Matt.

— Nu-i drăguț? spune Melissa. Nici nu mai știu când am fost ultima oară la teatru.

— E minunat.

Îi zâmbesc cu recunoștință. Simon se uită pe geam. Îmi mișc piciorul în așa fel încât să-l atingă pe al lui, dar nu mă bagă în seamă, trăgându-și picioarele departe de mine.

Nu a fost de acord să vină Matt să ne ia.

— Putem să mergem cu metrourl, mi-a zis când i-am spus că Matt se oferise.

— Nu fi absurd. E chiar amabil din partea lui. Trebuie să treci peste povestea asta, Simon.

— Cum ți s-ar părea dacă situația ar sta invers? Fosta mea, conducându-ne prin oraș cu mașina...

— M-ar durea fix în cot.

— Atunci poți să te duci tu cu taxiul. Și ne vedem acolo.

— Ca să vadă toată lumea ce ridicol ești? Și că ne-am certat?

Dacă e ceva ce detestă Simon e să dea oamenilor ocazia să vorbească despre el.

Matt se întoarce și mă întreabă:

— Rupert Street, nu-i așa?

— Da. Cică e pe lângă un pub.

Simon se foiește pe locul lui, iar ecranul telefonului său mobil se luminează.

— Pe podul Waterloo, pe lângă Somerset House și apoi la stânga pe Drury Lane, spune.

Matt râde.

— Sâmbăta? Nicio șansă, amice. Podul Vauxhall, Millbank până la Whitehall și ne mai hotărâm la partea finală când ajungem la Charing Cross.

— GPS-ul spune că drumul pe podul Waterloo e cu zece minute mai scurt.

— Nu am nevoie de GPS, amice. Am totul notat aici.

Matt bate cu degetul într-o parte a capului. Umerii lui Simon se

tensionează. Când Matt făcea școala de șoferi profesioniști, obișnuia să meargă prin tot orașul cu bicicleta, învățând fiecare străduță secundară, fiecare drum cu sens unic. Nu există niciun GPS pe piață care să te poată duce la destinație mai bine ca fostul meu soț.

Dar nu asta-i problema acum. Îi arunc o privire lui Simon, care se uită din nou pe geam; singurul semn al enervării sale sunt degetele care bat darabana pe coapsele lui.

— Și eu cred că am ajunge mai repede pe podul Waterloo, Matt, spun.

Se uită la mine în oglinda retrovizoare și mențin contactul vizual, rugându-l din priviri să facă asta pentru mine; știind că oricât de mult i-ar plăcea să câștige puncte în meciul cu Simon, nu ar face niciodată ceva ca să mă supere.

— Atunci mergem pe Waterloo. Drury Lane, ziceai?

Simon se uită din nou la telefon.

— Da. Spune-mi dacă ai nevoie de indicații.

Nu regăsesc pe fața lui nici urmă de triumf, sau ușurare, dar nu mai bate cu degetele și-l văd relaxându-se în scaun.

Matt se uită din nou la mine și mișcă buzele aproape imperceptibil, într-un mulțumesc mut. Dă din cap și nu știu dacă îmi dă de înțeles că nu era nevoie să-i mulțumesc sau dacă se arată dezamăgit că am simțit nevoia s-o fac. Simon se întoarce spre locurile din spate și simt ceva pe picior; e el, care s-a lipit de mine.

Nimeni nu zice nimic când, un sfert de oră mai târziu, suntem pe podul Waterloo într-un trafic infernal. Încerc să mă gândesc la ceva ce aș putea spune, dar Melissa o face înaintea mea.

— Au mai zis ceva cei de la poliție?

— Nimic nou.

Vorbesc încet, sperând să treacă neobservat, dar Simon se

apleacă spre mine.

— Ce să-ți spună? Te referi la fotografiile din ziar?

Mă uit la Melissa, iar ea ridică din umeri încurcată.

— Credeam că i-ai spus.

Interiorul geamurilor s-a aburit. Îmi trag mâneca peste mână și folosesc manșeta ca să șterg geamul. Afară, mașinile sunt bară la bară, luminile lor contopindu-se în șiruri roșii și albe în ploaie.

— Să-mi spună ce?

Matt înaintează puțin câte puțin. Se uită la mine în oglinda retrovizoare. Chiar și Neil s-a întors spre mine și așteaptă să zică ceva.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. Nu e nimic!

— Nu-i așa, Zoe, spune Melissa.

Oftez

— Bine, e ceva. Anunțurile din ziar duc către un site numit gasesteperecheapotrivita.com. E un fel de site de întâlniri.

— Și ești înscrisă acolo? spune Matt cu un râs oripilat.

Vorbesc mai departe, atât pentru mine, cât și pentru ceilalți. De fiecare dată când vorbesc despre ce se petrece, mă simt mai puternică. Secretul e ceea ce face povestea asta periculoasă. Dacă toată lumea ar ști că este supravegheată – dacă toată lumea ar ști că este urmărită – cu siguranță nimeni nu ar mai fi rănit.

— Site-ul vinde detalii ale traseelor unor femei spre serviciu; pe ce linie de metrou merg, în ce vagon stau, genul ăsta de lucruri. Poliția a făcut legătura dintre site și cel puțin două crime și un număr de alte agresiuni împotriva femeilor.

Nu le spun despre Luke Friedland; nu vreau ca Simon să-și facă mai multe griji decât își face deja.

— De ce nu mi-ai spus?

— Dumnezeule, Zoe!

– Mamă, ești bine?

– Poliția știe cine e în spatele site-ului ăluia?

Ridic mâinile în fața mea, ferindu-mă de toate întrebările lor.

– Sunt bine. Nu, nu știe.

Mă uit la Simon.

– Nu ți-am spus pentru că am crezut că ai destule pe cap.

Nu pomenesc de faptul că a fost dat afară – nu în fața celorlalți – dar dă din cap, în semn că a înțeles la ce mă refer.

– Ar fi trebuit să-mi zici, spune el încet.

– Și ce face poliția? Întreabă din nou Melissa.

– Se pare că site-ul nu poate fi urmărit. Ceva în legătură cu un proxy sau ceva de genul ăsta...

– Un server proxy, spune Neil. Are sens. Se înregistrează prin intermediul altui server ca să nu fie detectat. M-ar mira să descopere ceva poliția în direcția asta. Îmi pare rău, probabil că nu ăsta este răspunsul pe care-l așteptai.

Așa e, dar e răspunsul cu care am început să mă obișnuiesc. Mă uit pe geam în timp ce traversăm podul Waterloo și-i las pe ceilalți să vorbească despre site de parcă nici nu m-aș afla acolo. Pun aceleași întrebări pe care le-am adresat și eu polițiștilor; se învârt în jurul acelorași dileme pe care le-am avut și eu. Temerile mele sunt scoase la iveală și examinate; analizate de parcă am fi într-un episod din *EastEnders*¹⁴.

– Dar cum crezi că obțin datele traseelor?

– Bănuiesc că le urmăresc.

– Totuși, nu pot urmări pe toată lumea, nu?

– Putem să vorbim despre altceva? spun și toți din mașină tac.

Simon se uită la mine, asigurându-se că sunt bine și dau ușor din cap spre el. Justin privește drept înaintea, dar are pumnii strânși pe genunchi și-mi vine să-mi trag una pentru că am vorbit despre

site într-o manieră așa de frivolă. Ar fi trebuit să iau copiii deoparte și să le explic ce se petrece; să le dau o șansă să-mi spună cum se simt în legătură cu asta. Întind o mână spre Justin, dar se încordează și se depărtează de mine. Va trebui să stau de vorbă între patru ochi cu el în seara asta, după piesă. Afară sunt oameni care merg pe trotuar, în perechi sau singuri, ținând umbrele sau strângându-și mai bine gluga peste părul bătut de vânt. Nimeni nu se uită în urmă; nimeni nu verifică să vadă dacă nu cumva e urmărit, așa că o fac eu pentru ei.

Câți dintre voi sunteți urmăriți?

Oare v-ați da seama?

De afară, teatrul de pe Rupert Street nu pare să fie unul adevărat. Cârциuma de alături este gălăgioasă și plină de oameni tineri, iar teatrul nu are ferestre care să dea spre stradă. Zidăria este vopsită în negru și un singur afiș de pe ușă anunță data spectacolului *A douăsprezecea noapte*.

— Katherine Walker! chicotește Melissa, arătând spre literele mărunte tipărite în partea de jos a afișului.

— Katie a noastră, o actriță adevărată, spune Matt și zâmbește larg.

Pentru o clipă, am impresia c-o să mă cuprindă cu brațul și fac un pas în lateral. În loc de asta, îmi dă un pumn caraghios în umăr, de parcă s-ar saluta cu alt coleg taximetrist.

— S-a descurcat bine, nu-i așa? spun.

Pentru că, deși nu este plătită și deși teatrul de pe Rupert Street nu e decât un vechi depozit cu o scenă improvizată și scaune de plastic, Katie face exact ce și-a dorit întotdeauna să facă. O invidiez. Nu pentru tinerețea și frumusețea ei, ci pentru pasiune. Încerc să mă gândesc ce mi-ar fi plăcut mie să fac; ce mare pasiune mi-aș fi urmat.

— Când eram de vârsta ei, eram pasionată de ceva? îl întreb pe Matt, suficient de încet cât să nu ne audă ceilalți.

— Ce?

Coborâm cu toții scările, dar trebuie să aflu. Simt cum îmi pierd identitatea, redusă la un traseu de pe un site pe care oricine îl poate cumpăra. Îl trag pe Matt de braț, făcându-l să rămână în urma celorlalți și stăm în umbra din colțul scării în timp ce încerc să-i explic.

— Ceva de genul poveștii lui Katie cu actoria. E atât de însuflețită când vorbește despre asta, atât de hotărâtă. Am avut și eu ceva de genul ăsta?

Matt ridică din umeri, fără să fie prea sigur la ce mă refer; de ce e așa de important dintr-odată.

— Îți plăcea să mergi la cinema. Ai văzut atât de multe filme cât ai fost însărcinată cu Justin!

— Nu mă refer la asta. Nici nu poate fi numit un hobby lucrul ăsta.

Sunt sigură că pur și simplu am uitat; că undeva, îngropată în adâncul meu, este o pasiune care mă definește.

— Mai știi cum erai înnebunit după motocros? Ți-ai fi petrecut toate weekendurile pe pistă sau reparând motociclete. Îți plăcea la nebunie. Eu n-am avut ceva de genul ăsta, ceva care să-mi fi plăcut mai mult decât orice pe lume?

Matt se apropie, iar mirosul de tutun și bomboane mentolate mi se pare liniștitor de familiar.

— Pe mine, spune el încet. Eu îți plăceam la nebunie.

— Veniți și voi odată?

Melissa urcă scările în fugă, apoi se oprește, cu o mână pe balustradă. Se uită curioasă la noi.

— Scuze, spune Matt. Ne aduceam aminte de ceva. N-o să te

surprindă să afli că fata noastră a iubit întotdeauna lumina reflectoarelor.

Coboară amândoi pe scări, iar Matt povestește cum, atunci când avea cinci ani, Katie a urcat o dată pe scenă într-o vacanță și a cântat *Somewhere over the rainbow*. Îi urmez, iar inima care-mi bătuse ca nebuna se liniștește treptat.

Jos, Isaac ne conduce foarte ceremonios la locurile noastre. Suntem înconjurați de puști de șaptesprezece ani, care țin în mâini copii ale piesei, cu bilețele colorate ițindu-se dintre pagini.

— Trimitem întotdeauna invitații școlilor din zonă când avem nevoie de public pentru repetiția cu costume, spune Isaac văzându-mă cum mă uit în jur. Îi ajută pe actori să aibă un public adevărat, iar *A douăsprezecea noapte* este oricum în programa școlară.

— De ce ai rămas în urmă? mă întreabă Simon când mă așez pe locul de lângă el.

— Căutam toaleta.

Simon arată spre ușa dintr-o parte a sălii, pe care scrie în mod vizibil *Toaletă*.

— Mă duc mai târziu. Urmează să începă.

Sunt conștientă de faptul că Matt stă chiar lângă mine, radiind o căldură pe care o pot simți chiar și fără să-l ating. Mă aplec spre Simon, cu mâna în a lui.

— Dacă nu înțeleg nimic? îl întreb. N-am făcut Shakespeare la școală... toate chestiile alea despre care vorbeați tu și Katie, n-am nici cea mai vagă idee la ce se referă.

Mă strânge de mână.

— Bucură-te pur și simplu de spectacol. Katie n-o să ne ia la întrebări după aceea. Vrea doar să știe că ți s-a părut grozavă.

Asta e ușor. Știu că așa va fi. Sunt pe punctul de a-i spune asta și lui Simon, când luminile se sting și publicul face liniște. Se

deschide cortina.

Dacă e adevărat că muzica

*E hrana dragostei, cântare dați-mi...*¹⁵

E un singur bărbat pe scenă. Mi-am imaginat faldurile și volanele elisabetane, dar poartă jeansi strâmți și un tricou gri, iar în picioare are converși alb cu roșu. Las cuvintele lui să curgă pe lângă mine ca o muzică; nu înțeleg fiecare replică, dar îmi place cum se-aude. Când Katie intră pe scenă, aproape că scot o exclamație de bucurie. Arată senzațional, cu părul prins într-o împletitură elaborată care-i atârnă într-o parte și cu o bluză argintie. Fusta ei este sfâșiată, consecința naufragiului care ne-a fost sugerat mai devreme printr-o serie de lumini strălucitoare și sunete ca de furtună.

Când fratele mi-e dus în Elizeu?

*O fi avut noroc să scape, credeți?*¹⁶

Trebuie să-mi aduc aminte mie însemi că e chiar Katie femeia de pe scenă. Nu ratează nicio replică, prezența ei dominând sala chiar și atunci când nu vorbește. Aș vrea să mă uit numai la ea, dar sunt absorbită de poveste, de ceilalți actori care-și aruncă replicile unul altuia de parcă s-ar duela – câștigător fiind cel care are ultimul cuvânt. Mă surprind râzând, apoi emoționată până la lacrimi.

Mi-aș fi făcut la poarta casei tale

*Colibă de răchită, așteptând?*¹⁷

Vocea ei răsună în toată sala pătrunsă de liniște și-mi dau seama că-mi țin respirația. Am mai văzut-o pe Katie în piesele de teatru de la școală, sau exersând pentru audiții, cântând în tabere la concursurile de talente. Dar de data asta e diferit. Mi s-a tăiat respirația.

Și tot ce mișcă pe pământ și-n aer

*Nu ți-ar fi dat răgaz ca să mă uiți.*¹⁸

Îl strâng pe Simon de mână și mă uit în stânga mea, unde Matt e gata să explodeze de mândrie. Mă întreb dacă și el o vede cu aceiași ochi ca mine. *E aproape un adult*, spun adesea când le vorbesc oamenilor despre Katie, dar acum îmi dau seama că nu e aproape. E femeie în toată firea. Chiar dacă face alegeri bune sau greșite în viață, sunt deciziile ei.

Aplaudăm frenetic când Isaac apare pe scenă și spune: *Aici o să fie pauză*, râdem atunci când e cazul și păstrăm liniștea înțelegători când băiatul de la lumini încurcă butoanele și-i lasă pe Olivia și Sebastian în întuneric total. Când piesa se apropie de final, abia aștept să mă ridic de pe scaun și să merg s-o găsesc pe Katie. Mă întreb dacă Isaac ne va duce în culise, dar Katie apare pe scenă și sare în public să ni se alăture. Facem cerc în jurul ei și chiar și Justin îi spune că s-a descurcat „binișor”.

– Ai fost uimitoare... – îmi dau seama că am lacrimi în ochi și clipesc ca să le înlătur, râzând și plângând în același timp.

O țin de amândouă mâinile.

– Ai fost uimitoare! îi spun din nou.

Mă îmbrățișează și simt mirosul de farduri și de pudră.

– Nu mă mai bați la cap cu acel curs de secretariat? spune ea.

Mă necăjește, dar îi dau drumul la mâini și-mi fac palmele căuș în jurul feței ei. Ochii îi strălucesc și nu a fost niciodată mai frumoasă. Șterg cu degetul mare o dâră de machiaj care s-a întins.

– Nu, dacă nu este ceea ce-ți dorești și tu să faci.

Văd că e surprinsă, dar acum nu este momentul cel mai potrivit să vorbim despre asta. Mă dau la o parte și le fac loc și celorlalți să-i spună ce grozavă a fost, scăldați în succesul reflectat de ea. Cu colțul ochiului îl văd pe Isaac uitându-se la ea. Îmi surprinde

privirea și se apropie.

— Nu-i așa că a fost grozavă? îl întreb.

Isaac dă ușor din cap și, de parcă ar fi simțit privirea lui, Katie se uită la noi și zâmbește.

— Vedeta spectacolului, spune el.

25.

Centrul de monitorizare CCTV al metroului londonez mirosea încă a mochete noi și a vopsea proaspătă. Douăzeci de monitoare fixate pe perete dădeau spre rândurile de birouri, în spatele cărora trei operatori mișcau cu ușurință camerele, folosind joystick-uri și tastaturi de computer. Într-un colț, o ușă dădea înspre camera de montaj, unde înregistrările erau editate, pentru a li se îmbunătăți calitatea imaginii, și apoi trimise către birourile investigatorilor. Kelly semnă în registru și se îndreaptă spre locul în care stătea Craig, pe partea opusă a încăperii, cu un ochi la o zonă din stația Kings' Cross, monitorizată de către unul dintre ceilalți operatori.

— Trece pe lângă Boots acum... aruncă ceva în coșul de gunoi de sub ceas. Hanorac verde cu glugă, pantaloni de trening Adidas, teniși albi.

Un ofițer în uniformă apărură în cadru, apropiindu-se de bărbatul în trening, care era acum în dreptul magazinului de accesorii Claire's. Peste tot în jurul lor erau oameni cu valize, serviete, sacoșe de cumpărături. Se uitau la ecranul uriaș de deasupra capetelor lor, așteptând date despre peroane, orarul trenurilor, întârzieri. Fără să aibă vreo idee despre infracțiunile care aveau loc în jurul lor în fiecare zi.

— Bună, Kelly, cum se poartă cei de la Metropolitană cu tine?

Kelly îl plăcea pe Craig. Avea puțin peste douăzeci de ani și își dorise la nebunie să se alăture poliției. Înregistra ca un burete tot ce spuneau ceilalți ofițeri și avea instincte mai bune decât jumătate dintre polițiștii cu care lucrase Kelly, dar proba sportivă se dovedise un pic prea dificilă pentru el.

— E grozav, îmi place foarte mult. Cum merge antrenamentul?

Craig luă un aer mândru. Se bătu pe burta deloc de neglijat.

– Două kilograme săptămâna asta. Slimming World¹⁹.

– Bravo ție! Mă poți ajuta să gădesc pe cineva?

A fost ușor să-l localizeze pe Luke Friedland pe camerele de supraveghere; datele pe care le primise de la Zoe Walker se potriveau perfect. Peronul de la Whitechapel era prea aglomerat pentru ca polițista să o identifice pe Zoe, dar după sosirea trenului, care luă cu el mulțimea de oameni, camera de supraveghere o arată stând lângă un bărbat înalt.

Luke Friedland.

Presupunând că acela era numele lui real.

Dacă nu ar fi știut contextul, Kelly ar fi putut să-i ia drept un cuplu. Părea că se simt bine unul în compania celuilalt, Friedland atingând-o ușor pe Zoe pe braț când își luă la revedere.

– Mai pune o dată înregistrarea, te rog, îi spuse lui Craig.

O îmbulzeală în mulțime, ca un val pe un stadion de fotbal, indică un fel de eveniment care se petrece cam când se apropia trenul în stație, dar fu repede înlocuit de valul de navetiști care se urcau în vagoane. Camera era prea departe ca să se vadă cu certitudine ce-o făcuse pe Zoe să se împiedice.

Telefonul lui Kelly vibră pe birou. Se uită și văzu un mesaj de la Lexi; întoarse telefonul cu fața-n jos, ca să-l poată ignora. Lexi n-avea decât să-i lase un alt mesaj în căsuța vocală – Kelly nu voia să vorbească cu ea.

Nu înțelegi, fusese ultimul mesaj de la sora ei.

Așa era, nu înțelegea. Ce rost mai avea meseria pe care o făceau ea și colegii ei? Sau ce rost mai aveau cei de la parchete, sistemul judiciar, penitenciarele? Ce rost mai avea să te lupti pentru dreptate dacă victimele – oameni ca Lexi – nu puteau fi deranjate să treacă prin procedurile necesare?

Îi spuse lui Craig a doua dată și orele. Marți, 24 noiembrie, pe la 18:30. Cea de-a doua întâlnire a lui Zoe cu Friedland; când o însoțise de la metroul ajuns în stația Crystal Palace până la ieșire și apoi o invitase să bea ceva. Oare mai descărcase și alte profiluri de pe site? Încercase aceeași abordare și cu ele? Andrew Robinson părea încrezător că echipa de Investigații Infraționi Cibernetică avea să identifice bărbatul din spatele site-ului, dar când urma să se întâmple asta? Între timp, Kelly trata cazul în același fel în care ar fi făcut cu o rețea de traficanți de droguri; de jos în sus. Gordon Tillman refuzase să răspundă la întrebări, dar poate că Luke Friedland avea să fie mai vorbăreț.

— Țsta e?

Craig apăsă butonul de pauză și Kelly dădu din cap.

Mergeau spre barierele de control al biletelor; Kelly recunoscuse geaca impermeabilă roșie a lui Zoe și paltonul elegant pe care îl purta Friedland și în imaginile anterioare. Exact așa cum spusese Zoe în declarația ei, când se apropiară de barieră, Friedland așteptă, lăsând-o pe Zoe să treacă prima.

Kelly zâmbi când bărbatul își trecu cardul Oyster prin scanner.

— Te-am prins, murmură ea, notându-și ora exactă de pe ecran.

Ridică telefonul și formă un număr din memorie.

— Salut, Brian, ce mai faci?

— La fel, nimic nou, știi cum e, spuse Brian vesel. Cum merge transferul?

— Îmi place la nebunie.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Marți, 24 noiembrie, Crystal Palace, a doua barieră de la stânga, 18:37. Dacă te ajută, în sistem ar trebui să apară o Zoe Walker care trece chiar înainte.

— Stai o secundă.

Kelly auzi țcănitul tastelor lui Brian. Cânta în barbă, iar Kelly recunoscuse același refren pe care Brian îl intona de când îl știa ea. Brian își făcuse cei treizeci de ani de serviciu, se pensionase, apoi se întorsese a doua zi la o slujbă nouă la metrour londonez.

— M-aș plictisi acasă, îi spusese el lui Kelly când îl întrebase de ce nu se bucura de anii de pensie.

După treizeci de ani în care lucrase în Londra, nu era nimic ce Brian să nu știe despre oraș; când se va pensiona, în cele din urmă, avea să fie greu de înlocuit.

— Ai vreo idee pe cine cauți, Kelly?

— În mod cert un bărbat, spuse ea, posibil un Luke Friedland.

Urmă o altă pauză, apoi Brian își dresese glasul; un sunet gutural, flegmatic, alimentat de cafea și de țigările Benson & Hedges.

— Nu are prea multă imaginație, tipul ăsta al tău. Cardul lui Oyster e înregistrat pe numele Luke Harris. Vrei să ghicești pe ce stradă stă?

— Pe strada Friedland?

— Te-ai prins.

Îl așteptau deja când ajunse acasă de la serviciu, și coborâră din mașină când el se opri să introducă codul de acces de la intrare.

— Putem sta puțin de vorbă? întrebă Kelly, arătându-i legitimația și uitându-se la el cu atenție.

Își imagina oare, sau se putea citi o umbră de panică în privirea lui?

— Despre ce?

— Putem urca?

— Nu e cel mai bun moment; am multă treabă în seara asta. Poate îmi lăsați un număr de telefon...

— Putem să mergem la secție dacă preferați, spuse Nick, mutându-se din spatele lui Kelly lângă ea.

Harris se uită de la unul la celălalt.

— Mai bine intrați.

Luke Harris locuia într-un penthouse din districtul W1, cel mai înalt dintre cele șase etaje ale clădirii care în rest găzduia apartamente mai modeste. Coborâra din lift direct într-un spațiu deschis, cu suprafețele albe ale unei bucătării rar folosite zărintu-se în stânga lor.

— Foarte frumos, spuse Nick, traversând camera de zi și uitându-se pe geam spre oraș.

În dreapta, turnul BT domina vecinătatea, iar în depărtare Kelly văzu turnul Shard & Heron. În centrul încăperii, două canapele cu perne moi erau așezate față în față, separate de o măsuță de cafea din sticlă de dimensiuni considerabile; pe ea se găseau o mulțime de cărți de călătorie, cu coperte lucioase.

— Ați citit toate astea?

Harris era agitat, pipăindu-și cravata și uitându-se mai întâi la Kelly, apoi la Nick.

— Despre ce este vorba?

— Numele Zoe Walker vă spune ceva?

— Mă tem că nu.

— Ați invitat-o să beți ceva săptămâna trecută în fața stației de metrou Crystal Palace.

— Ah, da, desigur, Zoe. M-a refuzat.

Kelly sesiză în vocea lui o urmă de indignare, care nu se potrivea cu ridicarea nepăsătoare din umeri pe care o avuse Friedland.

— E ceva neobișnuit ca o femeie să reziste farmecelor dumneavoastră? spuse Kelly pe un ton sarcastic.

Harris avu curtoazia să roșească ușor.

– Deloc. Doar că lucrurile păreau să meargă destul de bine, cel puțin așa am crezut, în scurtul timp pe care l-am petrecut împreună. Și, chiar dacă era o femeie atrăgătoare, trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani, așa că... se justifică el sub privirea disprețuitoare a lui Kelly.

– Și ați crezut că ar fi trebuit să fie un pic mai recunoscătoare?

Harris nu răspunse.

– Cum ați cunoscut-o pe Zoe Walker?

Nick se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre mijlocul încăperii. Harris nu o invitase pe Kelly să ia loc, iar el rămăsese în picioare, așa că femeia făcuse la fel. Dar inspectorul nu avea astfel de rezerve. Se lăsă greoi pe canapea, iar perna se umflă de-o parte și de cealaltă a lui. Kelly îl urmă. Ezitant, de parcă până atunci sperase că poliștii nu vor sta prea mult, Harris se așeză în fața lor.

– Am intrat în vorbă la metrou, luni. Apoi ne-am întâlnit din nou și a părut că se leagă lucrurile.

Ridică din nou din umeri, dar era ceva forțat în atitudinea lui.

– Nu e o crimă să inviți pe cineva în oraș, nu?

– V-ați întâlnit la metrou? întrebă Kelly.

– Da.

– Absolut întâmplător?

Harris făcu o pauză.

– Da. Uitați, chestia asta e complet absurdă. Am de lucru, așa că, dacă nu vă supărați...

Dădu să se ridice.

– Și nu ați cumpărat datele traseului ei de pe un site numit gasesteperecheapotrivita.com?

Kelly vorbi pe un ton relaxat, amuzându-se de expresia de pe

fața lui Harris, care oscila între șoc și groază. Bărbatul se așează din nou, iar Kelly așteptă ca el să spună ceva.

Pauza păru să țină o veșnicie.

— Mă arestați?

— Ar trebui?

Kelly lăasă tăcerea să răspundă pentru ea. Comisese bărbatul vreo infracțiune? Nu era nimic ilegal în faptul c-o invitase pe Zoe Walker să bea ceva împreună, dar dacă o urmărise...

Gordon Tillman fusese acuzat de viol, închis și adus în fața unei curți cu magistrați sâmbătă dimineață. La sfatul avocatului său, Tillman alesese să nu comenteze la nicio întrebare care îi fusese adresată, în ciuda faptului că polițista îi dăduse de înțeles că asta nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

— Cine e în spatele site-ului, Gordon? îl întrebuse Kelly din nou. Curtea va fi mai îngăduitoare dacă ne ajuți.

Tillman se uitase la avocatul lui, care se grăbi să răspundă în numele clientului său.

— Asta e o promisiune îndrăzneată, agent Swift, și una pe care nu aveți libertatea s-o faceți. L-am sfătuit pe clientul meu să nu mai declare nimic.

La proces, avocatul încercase vag să obțină o eliberare pe cauțiune, pe baza faptului că Gordon nu avea cazier și ocupa un rol important în comunitate, invocând impactul pe care absența lui urma să-l aibă asupra carierei sale; dar viteza cu care magistratul respinsese cererea sugera că se hotărâse în privința asta cu ceva timp înainte.

Nu reușiseră să obțină nicio informație de la Tillman, dar poate că aveau mai mult succes cu Luke Harris. Mizele erau mai mici; nu exista nicio acuzație de viol, nici uniforma de deținut, nici timpul petrecut după gratii. Erau nevoiți să acționeze cu prudență.

— Pagina de web, reveni Kelly.

Luke se aplecă cu coatele pe genunchi și-și prinse capul în palmele cu degetele răsfirate.

— M-am înregistrat acum câteva săptămâni, mormăi el cu ochii în covorul gros de sub măsuța de cafea. Cineva de la serviciu mi-a spus despre asta. Profilul lui Zoe este primul pe care l-am descărcat.

Puțin probabil, își spuse Kelly, dar hotărîi să nu zică nimic.

— Și de ce nu ne-ați spus de la bun început când v-am întrebat? Harris ridică privirea.

— E secret, din câte am înțeles. Membrii sunt încurajați să păstreze discreția.

— De către cine? întreabă Nick. Cine se ocupă de site, Luke?

— Nu știu, răspunse bărbatul și-l privi. Chiar nu știu. E ca și cum m-ați întreba cine deține Wikipedia sau Google Earth. E doar un site pe care-l folosesc, habar n-am cine l-a creat.

— Cum ai aflat despre el?

— V-am zis, mi-a spus cineva de la serviciu.

— Cine?

— Nu-mi aduc aminte.

Luke devenea din ce în ce mai agitat, cu fiecare întrebare pe care Nick i-o adresa.

— Încearcă.

Își frecă fruntea.

— Eram mai mulți care stăteam de vorbă după program, la pub. Câțiva dintre băieți fuseseră la un club de striptease în weekend și se tot glumea pe seama asta. Știți cum stau lucrurile când se adună mai mulți bărbați la un loc.

Remarca fusese îndreptată către Nick, care nu avu însă nicio reacție.

— Cineva a pomenit de site. Am înțeles că am nevoie de o parolă ca să deschid un cont și că era ascunsă în numărul de telefon din anunțul de pe ultima pagină a ziarului *London Gazette*. Un fel de cod secret, doar pentru cunoscători. N-am vrut să mă uit, dar eram curios și... ezită, uitându-se pe rând la cei doi polițiști. Nu făceam nimic greșit.

— Cred că mai bine ne lași pe noi să hotărâm asta, spuse Nick. Așadar, ai descărcat profilul lui Zoe Walker, apoi ai urmărit-o.

— Nu am urmărit-o! Nu sunt un hărțuitor. Am făcut doar în așa fel încât să mă întâlnesc cu ea, nimic mai mult. Uitați, toate astea – arată cu brațul în jurul lui, cuprinzând apartamentul – sunt grozave, dar am muncit din greu pentru ele. Sunt la birou șapte zile din șapte, în fiecare seară am conferințe telefonice cu cei din State... nu am prea mult timp la dispoziție ca să cunosc femei. Site-ul îmi dă o mână de ajutor, atâta tot.

O mână de ajutor, își spuse Kelly, uitându-se la Nick.

— Spuneți-mi ce s-a întâmplat pe peronul de la Whitechapel, prima oară când ați vorbit cu Zoe Walker.

Din nou privirea aceea încurcată a lui Harris; cu ochii îndreptați spre stânga.

— La ce vă referiți?

— Avem o declarație dată de Zoe, spuse Kelly, riscând un pic. Ne-a povestit totul.

Harris închise ochii pentru o clipă. Când îi deschise din nou, le evită privirile, holbându-se în schimb la un ghid ilustrat al Italiei care era în fața lui pe masa de cafea.

— Încercasem să intru-n vorbă cu ea în dimineața aia. Am găsit-o așteptând trenul de suprafață, exact acolo unde profilul ei spunea că ar fi trebuit să fie. Am încercat să vorbesc cu ea, dar nu m-a băgat în seamă. M-am gândit că, dacă o ajutam cu ceva, asta

ar fi spart gheața; m-am gândit să-i ofer locul în vagon, sau s-o ajut cu sacoșa de cumpărături, sau ceva de genul ăsta. Dar nu s-a ivit nicio ocazie. Apoi, m-am trezit în spatele ei în stația Whitechapel și stătea foarte aproape de marginea peronului și...

Se opri, cu ochii fixați pe cartea din fața lui.

— Continuați.

— Am împins-o.

Fără să vrea, Kelly trase zgomotos aer în piept. Lângă ea, îl simți pe Nick ridicându-se. Obținuseră atât de mult cu o abordare atât de delicată.

— Am tras-o imediat înapoi. Nu a fost niciodată cu adevărat în pericol. Femeilor le place să fie salvate, nu-i așa?

Kelly își înghiți răspunsul instinctiv. Se uită la Nick, care dădu din cap. Kelly se ridică.

— Luke Harris, sunteți arestat pentru suspiciunea de tentativă de omor asupra lui Zoe Walker. Aveți dreptul să nu spuneți nimic, dar s-ar putea să dăuneze apărării dumneavoastră ulterioare dacă omiteți să menționați, atunci când veți fi interogat, ceva ce veți dori să invocați mai târziu în fața instanței.

26.

Kelly Swift mă sună luni dimineață.

— L-am arestat pe bărbatul cu care ai stat la vorbă la Whitechapel.

— Luke Friedland?

— De fapt, îl cheamă Luke Harris.

Face o pauză suficient de lungă cât să mă întreb de ce m-a mințit în legătură cu numele lui. Răspunsul vine imediat.

— Arecunoscut că te-a împins; l-am arestat pentru tentativă de omor.

Mă bucur că stau jos deja, pentru că simt cum mă ia amețeala. Mă întind după telecomandă și opresc sonorul televizorului. Justin se întoarce să se uite la mine, gata să-mi reproșeze gestul, dar când vede ce figură am făcut, cuvintele îi îngheață pe buze. Se uită la Simon și face un semn cu capul spre mine.

— Tentativă de omor? reușesc eu să bâigui.

Justin face ochii mari. Simon întinde o mână și atinge singura parte a corpului meu la care ajunge: picioarele mele, pe care le țin strânse între noi pe canapea. La televizor, un băiețel de nouă ani cu femurul fracturat este dus în mare viteză pe coridorul de la urgențe în documentarul *24 Hours in A&E*.

— Nu cred c-o să țină, spune Kelly Swift. Ca să-l putem pune sub acuzare va trebui să dovedim intenția de a ucide – simt cum mi se taie respirația, iar ea se grăbește să încheie ce are de zis –, iar el pretinde că nu asta a făcut.

— Și îl crezi?

Tentativă de omor. *Tentativă de omor*. Termenul îmi răsună în minte. Dacă aș fi acceptat să bem ceva împreună, m-ar fi omorât?

— Da, Zoe, îl cred. Nu e prima oară când a folosit tehnica asta

ca să abordeze o femeie. El... ei bine... el s-a gândit că ai fi fost mai ușor de convins să ieși cu el dacă ai fi crezut că ți-a salvat viața.

Nu-mi găsesc cuvintele să exprim cât de revoltată sunt că cineva poate gândi în felul acesta. Îmi trag picioarele de sub mine, îndepărtând mâna lui Simon de pe glezna mea. Nu vreau să mă atingă nimeni în clipa asta.

— Și ce-o să se întâmple cu el?

Kelly Swift oftă.

— Îmi pare rău să spun, dar probabil că mai nimic. O să trimitem dosarul la Parchet să se uite peste el și va fi eliberat pe cauțiune cu condiția să nu ia legătura cu tine, dar părerea mea este că nu va fi pus sub acuzare.

Face o pauză.

— N-ar trebui să-ți spun asta, dar l-am arestat ca să-l scuturăm puțin. Să vedem dacă putem afla ceva informații de la el care să ne poată ajuta să identificăm creierul din spatele poveștii.

— Și ați reușit?

Știu răspunsul dinainte să-l primesc.

— Nu. Îmi pare rău.

Țin telefonul la ureche chiar și după ce se încheie convorbirea, încercând să amân momentul în care va trebui să le explic partenerului și fiului meu că în nordul Londrei este un bărbat arestat pentru că a încercat să mă împingă în fața trenului.

Când le spun asta, Justin reacționează imediat, în timp ce Simon pare stupefiat, incapabil să înțeleagă ce i-am zis.

— A crezut că o să ieși cu el dacă te împingea în fața trenului?

— Sindromul cavalerului pe-un cal alb, așa l-a numit Kelly Swift, murmur eu.

Mă simt complet confuză, de parcă toate astea i s-ar fi

întâmpilat altcuiva.

— Și-adică se iau de puștii de pe stradă că pierd vremea aiurea, dar nu pot pune sub acuzare pe cineva care chiar a recunoscut că a încercat să omoare o altă persoană? Niște porci.

— Justin, te rog! Sunt legați de mâini și de picioare.

— Așa și trebuie. Și ar mai trebui după aia să fie aruncați direct pe fundul Tamisei.

Pleacă din cameră și aud cum pășește apăsător pe scară. Simon pare în continuare pierdut.

— Dar nu ai ieșit cu el, nu?

— Nu!

Îl iau de mână.

— E evident că tipul e nebun.

— Dar dacă încearcă din nou?

— Nu va face asta. Poliția n-o să-i permită.

Spun asta mai hotărât decât cred în sinea mea, de fapt. Pentru că nu știu cum ar putea să-l împiedice. Și chiar dacă-l opresc pe Luke Friedland – Harris, îmi amintesc – oare câți alți bărbați au mai descărcat detaliile traseului meu? Câți mă mai așteaptă pe peronul dintr-o stație de metrou?

— Mâine vin cu tine la serviciu.

— Trebuie să fii la Olympia la nouă jumate.

Simon are un interviu de angajare la o revistă de afaceri. E în mod evident super calificat pentru ceea ce până și eu înțeleg că nu poate fi mai mult de un post de jurnalist junior, dar la urma urmei e un serviciu.

— O să anulez interviul.

— Nu poți să-l anulezi. O să mă descurc. O să te sun la Whitechapel înainte să iau metroul și încă o dată, imediat ce ies. Te rog, nu anula interviul.

Nu pare prea convins și, chiar dacă mă detest că fac asta, răsucesc un pic cuțitul în rană.

— Ai nevoie de slujba asta. Avem nevoie de bani.

A doua zi dimineată ne îndreptăm împreună spre stația de metrou. Arunc o monedă în cutia chitarei lui Megan, apoi îl iau pe Simon de mână. Insistă să mă vadă urcată în tren înainte să pornească spre Clapham și-l văd cum se uită de jur împrejurul nostru pe peron.

— Ce cauți?

— Pe ei, spune el sumbru. Bărbații.

Peste tot în jurul nostru sunt bărbați în costume închise la culoare, ca niște piese împrăștiate de domino. Niciunul dintre ei nu se uită la mine și mă întreb dacă asta se întâmplă pentru că este și Simon cu mine. Desigur, de îndată ce ne despărțim și sunt din nou singură în metrou, îmi atrage atenția unul dintre bărbații în costum care stă vizavi de mine. Mă privește. Îl surprind și se uită în altă parte, dar câteva secunde mai târziu îmi dau seama că e din nou cu ochii pe mine.

— Pot să vă ajut cu ceva? spun eu cu voce tare.

Femeia de lângă mine se foiește pe scaunul ei, strângându-și fusta în așa fel încât să nu mă mai atingă. Bărbatul se înroșește puternic și se uită în jos, la picioare. Două fete de la capătul vagonului chicotesc între ele. M-am transformat într-una din femeile acelea nebune din metrou; genul pe care te străduiești din răspuțeri să-l eviți. Bărbatul coboară la următoarea stație și nu se mai uită deloc la mine.

La serviciu mi-e din ce în ce mai greu să mă concentrez. Încep să aduc la zi site-ul Hallow & Reed, dar îmi dau seama că am înregistrat aceeași proprietate de trei ori. La cinci, Graham iese din

biroul lui. Se așază pe scaunul de vizavi de biroul meu, unde stau de obicei clienții când așteaptă detalii despre diverse proprietăți. Fără să spună nimic, îmi întinde o copie a unui document pe care l-am pregătit azi-dimineață.

Aceste spații pentru birouri, de categorie superioară, sunt dotate cu săli de conferințe, internet de mare viteză și o recepție cu personal specializat.

Mă uit la hârtie, dar nu văd care-i problema.

— La 900 de lire pe luna calendaristică?

— La naiba, am ratat un zero. Îmi pare rău.

Dau să mă înregistrez pe site, să-mi corectez greșeala, dar Graham mă oprește.

— Nu e singura greșeală pe care ai făcut-o astăzi, Zoe. Și ieri a fost la fel de rău.

— A fost o lună grea, eu...

— Cât despre seara trecută, cu faza din mașină – sunt sigur că nu trebuie să-ți mai spun că am considerat reacția ta extrem de irațională, ca să nu mai spun cât de jignitoare.

Mă înroșesc.

— Am interpretat greșit lucrurile, atâta tot. M-am trezit și era întuneric și...

— Să nu mai discutăm despre asta.

Graham pare aproape la fel de jenat pe cât mă simt eu.

— Uite, îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să vii aici dacă mintea ta e cu totul în altă parte, nu la serviciu.

Mă uit la el complet uimită. Nu mă poate concedia.

Nu acum, când nici Simon nu are un serviciu.

Graham nu mă privește în ochi.

- Cred că ar trebui să-ți iei câteva zile libere.
 - Dar sunt bine, serios, doar...
 - O să pun totul pe seama stresului, spune el.
- Mă întreb dacă am înțeles greșit.
- Nu mă dai afară?
 - Ar trebui? întreabă el în timp ce se ridică.
 - Nu, doar că... mulțumesc. Chiar apreciez asta.

Se înroșește ușor, dar nu mai dă vreun alt semn legat de recunoștința mea. Văd o latură a lui Graham Hallow pe care nu am mai întrezărit-o până acum și am impresia că și pentru el e la fel de ciudat lucrul ăsta ca și pentru mine. Desigur, câteva clipe mai târziu, problemele de serviciu iau locul simpatiei și aduce un teanc de bonuri și chitanțe din biroul lui, pe care le îndeasă într-un dosar.

– Poți să lucrezi astea de-acasă. TVA-ul trebuie înregistrat separat; sună-mă dacă nu înțelegi ceva.

Îi mulțumesc din nou și-mi iau lucrurile, îmi pun haina și-mi trec bareta genții de-a curmezișul pieptului înainte să pornesc pe jos spre stația de metrou. Mă simt mai ușoară, știind că am măcar un lucru mai puțin pentru care să-mi fac griji.

Fac stânga de pe Walbrook Street pe Cannon Street, când am dintr-odată sentimentul acela.

Furnicături pe șira spinării; sentimentul că sunt urmărită.

Mă întorc, dar trotuarul este aglomerat; sunt oameni peste tot în jurul meu. Nimeni nu iese în evidență. Aștept la trecerea de pietoni și rezist tentației de a mă uita în urmă, chiar dacă simt cum ceafa îmi arde sub privirea unor ochi imaginari. Traversăm cu toții, ca o turmă de oi, strânși unii într-alții, și când ajungem pe partea cealaltă nu mă pot abține să caut lupul dintre noi.

Nimeni nu mă bagă în seamă.

Cred că doar îmi imaginez lucruri, la fel cum am făcut și dimineață cu bărbatul din tren. Tot așa cum am presupus și că băiatul cu pantofii sport alerga după mine, când adevărul era, de fapt, că probabil nici măcar nu mă observase. Povestea asta cu site-ul mă împinge la limită.

Trebuie să-mi revin.

Merg hotărâtă spre primul șir de trepte, cu mâna atingând ușor balustrada de metal, în pas cu ceilalți oameni în costume. În jurul meu, oamenii își încheie convorbirile telefonice.

Tocmai am intrat la metrou.

S-ar putea să nu te mai aud în câteva clipe.

Te sun când mai am zece minute.

Îmi scot telefonul și-i trimit un mesaj lui Simon. *Sunt în drum spre casă. Sunt bine.* Am ajuns la al doilea șir de trepte și aproape de inima metroului. Aici, sunetul pașilor e diferit, mai puternic pe suprafețele de ciment. Mi se ascut toate simțurile; pot să aud fiecare zgomot făcut de fiecare pereche de pantofi care pășește în spatele meu. Niște tocuri, din ce în ce mai zgomotoase pe măsură ce încearcă să mă depășească. Sunetul înfundat al balerinilor. Sunetul de modă veche al flecurilor metalice pe suprafața betonată; un set de protecții metalice montate pe talpa de piele a unor pantofi bărbătești. Trebuie să fie mai în vârstă ca mine, îmi spun, încercând să-mi imaginez cum arată, ca să-mi mut gândurile în altă parte. Un costum făcut pe comandă; la fel și pantofii. Păr grizonant. Butoni scumpi. Nu mă urmărește, pur și simplu se îndreaptă spre casă, la soția și câinele său și la căsuța lor din Cotswolds.

Mâncărimea de pe ceafă persistă. Îmi scot cardul Oyster, dar în dreptul barierelor de control al biletelor mă dau la o parte, rămânând lângă un zid cu harta metroului. Barierele impun

mulțimilor de navetiști să meargă mai încet, aliniindu-se și bătând practic pasul pe loc, incapabili parcă să se oprească. Din când în când, cursul firesc este întrerupt de câte cineva care nu știe regulile, care nu are biletul în mână și scoțoește prin buzunare sau încearcă se dea de el în geantă. Se aud sunete nemulțumite din partea celor care așteaptă până când biletul își face în cele din urmă apariția și întreg șirul o ia din nou din loc. Nimeni nu mă bagă în seamă. *E totul în mintea ta*, îmi spun, repetând cuvintele în speranța că și trupul meu va crede ce îi spune capul.

— Scuze, aș putea să...?

Mă dau deoparte și fac loc unei femei cu un cărucior pentru copii să se uite la harta metroului din spatele meu. Trebuie să mă duc acasă. Îmi scanez cardul Oyster și trec printre bariere mergând apoi parcă pe pilot automat spre peronul de pe linia District. O iau spre capătul peronului, acolo unde știu că se vor deschide ușile primului vagon, apoi îmi aduc aminte de sfatul pe care mi l-a dat Kelly Swift: *Schimbă-ți locul. Nu face ceea ce faci de obicei*. Mă răsucesc pe călcâie dintr-odată și mă întorc de unde am plecat. Când fac asta, observ ceva rapid cu coada ochiului. Nu ceva, pe cineva. Cineva care se ascunde? Care nu vrea să fie văzut? Mă uit la fețele celor din jurul meu. Nu recunosc pe nimeni, dar ceva ce am văzut îmi pare familiar. Se poate să fie Luke Friedland? *Luke Harris*, îmi spun din nou. Eliberat pe cauțiune, dar ignorând interdicția de a se apropia de mine.

Simt cum mi se accelerează respirația și încerc să expir cu buzele întredeschise și rotunjite ca să mă calmez. Chiar dacă ar fi Luke Harris, ce ar putea să facă pe un peron aglomerat? Cu toate astea, fac un pas în spate îndepărtându-mă de marginea peronului când se apropie trenul.

În vagonul cu numărul 5 este un loc liber, dar refuz invitația de

a-l ocupa. Mă trag mai în spate, de unde pot vedea întreg vagonul. Mai sunt câteva locuri libere ici-colo, dar vreo doisprezece oameni sau chiar mai bine aleg să stea în picioare, la fel ca mine. Observ un bărbat de vizavi. Poartă palton și pălărie, dar vederea îmi este obstrucționată și nu pot să-l văd prea bine. Simt din nou cum mă cuprinde sentimentul acela neliniștitor; senzația a ceva familiar, dar care nu mă face să mă simt tocmai în largul meu. Îmi scot din geantă cheile de la casă. Portcheiul este un Z de lemn pe care l-a făcut Justin la școală. Îl strâng bine în pumn și caut cheia de la yală până când o simt între degete; am un fel de armă albă în pumnul strâns pe care îl bag în buzunar.

La Whitechapel nu mai zăbovesc deloc. Aștept lângă ușa oprirea trenului și apăs nerăbdătoare butonul care deschide ușa cu mult înainte să se aprindă semnalul luminos. Alerg de parcă aș fi pe punctul de a pierde legătura, strecurându-mă printre oameni cărora nu le pasă, câtă vreme nu-i fac și pe ei să întârzie. Ascult sunetul pașilor care aleargă, dar îi aud doar pe-ai mei, sincronizați cu fiecare gură de aer întretăiată de efort.

Ajung pe peron chiar când sosește trenul meu și sar imediat în vagon. Respir mai calm. Sunt doar câțiva oameni în vagonul acesta și nimic din înfățișarea lor nu mă neliniștește. Două fete cu multe plase de cumpărături; un bărbat care cară un televizor într-o sacoșă veche de la IKEA; o femeie în jur de douăzeci de ani, adâncită în iPhone-ul ei. Când ajungem la Crystal Palace, dau drumul cheilor pe care le-am ținut în pumnul strâns în buzunar, iar tensiunea din pieptul meu se disipează ușor.

Reapare însă în clipa în care pășesc pe peron, și de data asta nu mă înșel. Cineva mă urmărește. Vine după mine. Pe măsură ce mă îndrept spre ieșire știu – pur și simplu știu – că cineva a coborât din vagonul următor și merge acum în spatele meu. Nu mă întorc.

Nu pot. Găsesc cheile în buzunar și le răsucesc între degete. Merg mai repede și apoi renunț să mă mai prefac și fug ca și cum viața mea ar depinde de asta. Pentru că în clipa asta cred că așa stau lucrurile. Respir cu greu, fiecare gură de aer însemnând o durere ascuțită în pieptul meu. Aud pași în urma mea; aleargă și ei. Talpă din piele pe ciment. Apăsăt și repede.

Mă lovesc de un cuplu care-și spune la revedere și aud în urma mea strigăte revoltate. Acum pot să văd deja ieșirea; un cer întunecat încadrat de forma pătrată a stației de metrou. Alerg mai repede și mă întreb cum de nu țipă nimeni – cum de nimeni nu face nimic – și-mi dau seama că nici măcar eu nu știu dacă e ceva în neregulă.

O văd pe Megan în fața mea. Se uită la mine, iar zâmbetul îi îngheață pe față. Alerg mai departe, cu capul aplecat și brațele pe lângă corp. Megan nu mai cântă, îmi spune ceva, dar nu o aud. Nu mă opresc. Pur și simplu alerg mai departe și, în timp ce fac asta, îmi deschid geanta și scotocesc în căutarea alarmei cu buton de panică pe care mi-au dat-o cei de la poliție. Mă enervez pe mine că n-am ținut-o în buzunar sau prinsă de hainele mele, așa cum mi-a sugerat Kelly Swift. O găsesc și apăs cele două butoane de pe laterale. Dacă funcționează, alarma deja s-a conectat la telefonul meu, care sună acum la 999.

În spatele meu se aud strigăte. O lovitură și un țipăt și agitația pe care o detectez mă face să mă întorc, pornită să alerg în continuare dacă va fi nevoie. Mai sigură pe mine, acum că știu – că sper – că cineva de la poliție mă ascultă; că GPS-ul de pe alarma declanșată înseamnă că o mașină de poliție este deja pe drum spre mine.

Însă ce văd mă face să mă opresc.

Megan stă lângă un bărbat cu palton și pălărie. Cutia chitarei

ei, de obicei lângă ea în capul scării, este acum sub bărbat, iar monedele s-au împrăștiat toate pe jos.

— Mi-ai pus piedică intenționat! spune bărbatul și eu încep să merg înapoi spre stația de metrou.

— Ești bine? îmi strigă Megan, dar eu nu-mi pot dezlipi ochii de la bărbatul de pe jos, care acum se ridică și-și scutură praful de pe genunchi.

— Tu! spun. Ce Dumnezeu cauți tu aici?

Se pare că există cerere și pentru femei mai mature. Au tot atâtea vizualizări cât și cele tinere; profilurile lor sunt descărcate la fel de mult. Ca în orice afacere, e important să poți satisface toate tendințele; să te asiguri că oferi clienților tăi produsul potrivit.

Am devenit destul de repede obsedat de statistici. Uitându-mă ore în șir la cifrele de pe ecran ca să pot înțelege câți oameni au intrat pe site, câți clienți au dat clic pe un anumit link, câți au descărcat profiluri. Măsur popularitatea fiecărei femei de pe site și nu am nicio ezitare când vine vorba să elimin vreuna care pare să nu trezească niciun interes. Până la urmă, fiecare dintre ele înseamnă niște costuri; e nevoie de timp ca să le aduci profilurile la zi, să te asiguri că descrierile lor sunt corecte, că traseele lor nu s-au schimbat. Timpul înseamnă bani, se spune, iar fetele mele trebuie să-și câștige locul în online.

Și cele mai multe o fac. Gusturile nu se discută și, până la urmă, iei ceea ce ți se oferă. Clienții mei nu vor mai găsi genul acesta de serviciu nicăieri, ceea ce înseamnă că nu-și pot permite să fie prea pretențioși.

Vești bune pentru tine, însă, nu crezi? Nu trebuie să te simți lăsată pe

dinafară. Tânără sau bătrână; grasă sau slabă; blondă sau brunetă... există cineva care să te vrea și pe tine.

Cine știe? Poate că e cineva care-ți descarcă profilul chiar acum.

27.

— În regulă, toată lumea, atenție la mine! Începem ședința pentru Operațiunea FURNISS; e marți, 1 decembrie.

Parcă erau în filmul *Ziua cârțiței*, își spuse Kelly. În fiecare dimineață și în fiecare seară, același grup de oameni se aduna în aceeași încăpere. Mulți din echipă aveau un aer obosit, dar energia lui Nick părea să nu se epuizeze niciodată. Trecuseră exact două săptămâni de când fusese descoperit cadavrul Taniei Beckett și în tot acest timp el fusese mereu primul la birou în fiecare dimineață și ultimul care pleca seara. Două săptămâni în care Operațiunea FURNISS adunase deja trei crime, șase agresiuni de natură sexuală și mai bine de douăsprezece plângeri de hărțuire, tentative de agresiuni și incidente suspecte, toate legate de site-ul gasesteperecheapotrivita.com.

— Aceia dintre voi care au lucrat la cazul violului din Maidstone, ați făcut o treabă bună! Tillman e un nenorocit și grație eforturilor voastre nu mai e în libertate.

Nick se uită după Kelly.

— Ce se mai aude cu ce am găsit pe computerul lui?

— Cei de la Infracțiuni Cibernetice spun că nu a făcut nicio încercare de a-și ascunde urmele, spuse Kelly, uitându-se peste însemnările pe care le făcuse în conversația de mai devreme cu Andrew Robinson. A descărcat detaliile victimei și și le-a trimis prin e-mail; probabil ca să le aibă pe telefon, acolo unde le-am și găsit.

— A mai cumpărat și alte profiluri?

— Nu. Dar s-a uitat peste mai multe. Fișierele găsite ne indică faptul că s-a uitat la profilurile a cincisprezece femei, dar nu a mai cumpărat niciunul înainte de cel al lui Kathryn Whitworth.

— Prea scump?

— Nu cred că asta era o problemă pentru el. S-a înregistrat în septembrie ca membru Silver și a plătit, fiți atenți aici, cu un card al companiei.

— Drăguț.

— Printre documentele șterse am găsit și mesajul de întâmpinare, la fel cu cel pe care l-am primit și noi când am înregistrat contul nostru fals, dar cu o parolă diferită. Se pare că setările de siguranță pentru site sunt schimbate periodic; așa cum ne-a spus Harris, numărul de telefon din reclama din ziar este codul pentru cea mai nouă parolă.

— Pe care ai fost destul de isteată s-o descifrezi, spuse Nick.

— Tillman e un tip comod, spuse Kelly, gândind cu voce tare. Merge cu mașina la serviciu, deci ar fi trebuit să facă un efort ca să găsească majoritatea femeilor de pe site. Cred că pur și simplu a dat târcoale pe pagina de web, poate chiar excitându-se la vederea profilurilor femeilor. Când a văzut că profilul lui Kathryn Whitworth are ca punct de plecare zona Maidstone și știa că va merge acolo la o conferință, a profitat de ocazie.

— Pune-i numărul de înmatriculare în sistemul de căutare automată. Verifică dacă mașina lui a fost prin apropiere de Maidstone în zilele anterioare violului.

Kelly își notă și sublinie ceea ce-i ceruse Nick, în timp ce inspectorul continuă ședința.

— În timpul analizei pe care cei de la Infrațțiuni Cibernetice au făcut-o asupra computerului lui Tillman, au mai găsit și o secțiune criptată pe hard drive-ul său, care conține o sută șaiszeci și șapte de imagini indecente, din care marea majoritate intră sub incidența secțiunii 63 din documentul care reglementează posesia de imagini pornografice extreme. Tipul nu va scăpa prea curând.

Kelly și-ar fi dorit s-o sune ea însăși pe Kathryn Whithworth să-i spună că-l puseseră sub acuzare pe Tillman pentru viol și că urma să fie acuzat și de deținerea de material pornografic nepermis, dar Lucinda o oprise.

— Lasă asta în seama celor din echipa de Investigații ale infracțiunilor de natură sexuală din Kent; ei sunt cei care țin legătura cu ea.

— Dar ei nu știu nimic despre caz, o contrazisese Kelly, în felul ăsta, îi pot răspunde la întrebări. O pot liniști.

Lucinda rămăsese fermă pe poziții.

— Kelly, încetează să mai încerci să faci tu treaba tuturor. Cei din Kent o vor pune la curent pe victimă. Tu ai alte lucruri de făcut aici.

Chiar dacă detectivii de la Omucideri făceau adesea glume pe seama personalului civil, abilitățile și experiența Lucindei o făceau unul dintre cei mai respectați membri ai echipei. Kelly o aprecia și ea foarte mult. Fu nevoită să se încreadă în faptul că, oricare ar fi fost persoana care o va pune pe Kathryn la curent cu noutățile, avea să facă asta cu răbdare și compasiune; avea în fața ei un proces în instanță de lungă durată și nu va fi o experiență prea plăcută.

Nick îi informa încă pe ceilalți despre caz.

— Probabil că ați aflat deja că ieri Kelly și cu mine l-am arestat pe Luke Harris, un alt utilizator al site-ului. Inițial, Harris a susținut că profilul lui Zoe Walker a fost singurul pe care l-a descărcat, dar odată aflat în arest și-a modificat declarația.

Îngrozit să fie reținut pentru tentativă de omor, Luke Harris își schimbase complet atitudinea; a dezvăluit imediat parola tuturor conturilor sale și a recunoscut că mai descărcase încă patru profiluri ale unor femei de pe site-ul gasesteperecheapotrivita.com.

În fiecare dintre cazuri aplicase aceeași metodă a „cavalerului pe un cal alb” ca să spargă gheața, izolând fiecare femeie de siguranța mulțimilor și apoi intervenind ca să se asigure că nu pățise nimic. Tehnica nu-i adusese cine știe ce succes; o ieșire la cafea în semn de recunoștință și apoi o cină cu una dintre femei trecuseră aproape neobservate.

— Harris insistă că nu a făcut nimic greșit, le spuse Nick celor din echipă. Pretinde că nu a avut niciodată de gând să le facă rău femeilor pe care le-a urmărit și că scopul lui a fost pur și simplu să înceapă o relație.

— Și de ce nu a folosit un site de întâlniri clasic, ca noi, ceilalți? a strigat cineva.

Nick a așteptat să se stingă râsetele celor din încăpere.

— Pentru că, se pare, genul acesta de site-uri „duhnesc a disperare”, spuse Nick, repetând cuvintele pe care le rostise Harris. Luke Harris preferă ceea ce el numește „fiorul căutării”. Am impresia că de-acum încolo o să se înfioare mai puțin în varianta asta.

Lui Kelly îi sună telefonul. Se uită la ecran, așteptându-se să vadă numele surorii sale, dar cea care o suna era Cathy Tanning.

— Un martor, îi spuse ea lui Nick, ridicând telefonul în semn de explicație. Scuze!

Răspunse, ieșind din sala de ședințe și îndreptându-se spre biroul ei.

— Buna, Cathy, ce mai faci?

— Bine, mulțumesc. Te-am sunat să-ți spun că nu mai stau în Epping.

— Te-ai mutat? Așa, dintr-odată?

— Nu chiar. De ceva vreme mă tot bătea gândul să plec din Londra. Apoi a apărut postul ăsta, și e în Romford, deci nu chiar la

un milion de kilometri depărtare. Nu mă puteam liniști deloc când eram în casă, chiar și după ce am schimbat încuietorile.

— Când te muți?

— Deja am plecat. Ar fi trebuit să dau un preaviz de o lună, dar proprietarul vrea să renoveze și să scoată casa la vânzare, așa că m-a lăsat să plec mai devreme. Până la urmă, a fost bine pentru toată lumea.

— Mă bucur.

— De fapt, ăsta nu e singurul motiv pentru care te sun, spuse Cathy, apoi ezită. Vreau să-mi retrag declarația.

— Ți-a făcut cineva probleme? Ai avut necazuri din cauza articolului din *Metro*? Pentru că, dacă te-a amenințat cineva...

— Nu, nimic de genul ăsta. Doar că vreau să uit toată povestea, spuse Cathy și oftă. Mă simt rău din cauza asta, știu că te-ai chinuit atât de mult să afli cine mi-a furat cheile, și te-ai purtat grozav când ți-am povestit că am impresia că cineva mi-a intrat în casă.

— Suntem pe punctul de a descoperi cine se află în spatele site-ului, o întrerupse Kelly. Când o să-l punem sub acuzare vom avea nevoie și de dovezile provenind de la tine.

— Dar mai aveți și alți martori, nu-i așa? Alte infracțiuni? Bietele femeii care au fost ucise... acelea sunt faptele care contează cu adevărat, nu ce mi s-a întâmplat mie.

— Toate faptele sunt importante, Cathy. Nu le-am fi investigat dacă nu am fi crezut asta.

— Îți mulțumesc. Și dacă aș considera că mărturia mea ar face vreo diferență, aș da-o, te asigur. Dar nu-i așa, am dreptate?

Kelly nu-i răspunse.

— Am o prietenă care a depus mărturie într-un caz anul trecut, spuse Cathy. A fost hărțuită după aceea luni de zile de familia făptașului. Nu am nevoie de genul ăsta de probleme. Am șansa s-o

iau de la început. A fost înspăimântător ce mi s-a întâmplat, dar nu am pățit nimic grav, vreau doar să uit totul.

— Pot măcar să te informez când o să prindem pe cineva? În caz că te răzgândești?

Urmă o pauză lungă.

— Cred că da. Dar n-o să mă răzgândesc, Kelly. Știu că e foarte important să băgați pe cineva la închisoare, dar cred că și felul în care mă simt eu trebuie să conteze vreun pic, nu?

Întotdeauna victimele sunt cele care contează, își spuse Kelly, deranjată puțin de insinuarea că lucrurile nu ar fi stat tocmai așa. O considerase mereu pe Cathy ca pe unul dintre cei mai solizi martori din acest caz și era dezamăgită să descopere că nu avusese dreptate. Încercă să-i spună lui Cathy că faptul că refuza să depună mărturie o putea transforma într-un martor ostil, acuzată de sfidarea Curții pentru că nu voia să coopereze.

Apoi se răzgândi. Oare asigurarea cursului justiției justifica vreodată tratarea victimelor ca și cum ele ar fi fost în boxa acuzaților? Fără să vrea, se gândi la Lexi. Trase aer în piept înainte să vorbească.

— Felul în care se simt victimele este singurul lucru care contează. Mulțumesc că m-ai anunțat, Cathy.

Kelly închise telefonul, rezemându-se de perete cu ochii închiși. Când fu destul de sigură că-și stăpânea emoțiile, se îndreptă din nou spre sala de ședințe. Întâlnirea echipei se încheiase și toată lumea își reluase activitatea. Se îndreptă spre locul în care stăteau Andrew Robinson și Nick și trase un scaun de la un birou din apropiere ca să li se alăture.

— Ești tot pe urma banilor? întrebă Kelly, amintindu-și fraza pe care o folosisse detectivul de la Divizia Infrafracțiuni Cibernetice la ultima lor întâlnire.

– Cu siguranță. Am dat de plățile făcute cu cardul de credit de către inspector, de Gordon Tillman și de Luke Harris, toate achitate într-un cont PayPal. Ca acesta – Andrew luă o foaie albă din imprimantă și scrisese trei nume: RAMPELLO, TILLMAN, HARRIS. Baniile pleacă de la aceste trei surse – desenează săgeți din dreptul fiecărui nume – către locul acesta – Andrew schițează o casetă în jurul cuvântului „PayPal” – apoi continuă spre locul acesta.

O altă săgeată și o altă casetă, de data asta în jurul cuvintelor „cont bancar”.

– Iar contul ăsta bancar este al omului pe care-l căutăm, nu? spuse Nick.

– Exact.

– Și putem obține datele?

– Le am deja.

Andrew observă expresia plină de speranță de pe fața lui Kelly.

– Este un cont de student deschis pe numele Mai Suo Li. Am copii ale documentelor de identitate folosite pentru deschiderea lui și toate sunt în regulă; controlul pașapoartelor confirmă faptul că Mai Suo Li a plecat din Marea Britanie spre China pe 10 iulie anul acesta și nu s-a mai întors.

– Poate să opereze un site din China?

– Posibil, dar pot să vă spun de pe-acum că n-o să ajungem nicăieri nici cu autoritățile chineze.

Kelly simțea c-o ia durerea de cap.

– Între timp, pot însă să vă spun că făptașul nostru folosește un echipament Samsung ca să transfere fondurile din contul PayPal în contul bancar. Nu pot să știu exact dacă este vorba de un telefon, o tabletă sau un laptop, dar mai mult ca sigur este ceva portabil.

— De unde știi? întrebă Kelly.

— De fiecare dată când ai telefonul deschis, el emite semnale pentru că în permanență caută să se conecteze la WiFi sau Bluetooth. Dacă ar fi un computer de acasă, ar fi o locație fixă, dar rezultatele sugerează că au avut grijă să se facă mai greu de detectat.

Andrew îi întinse lui Nick o foaie de hârtie, iar inspectorul își mută puțin scaunul, așa încât și Kelly să vadă ce scria pe ea.

— Dacă WiFi-ul ar fi pornit tot timpul, m-aș aștepta la mult mai multe locații, dar după cum puteți vedea, sunt puține și apar la ceva distanță unele de altele. Acest fapt sugerează că echipamentul respectiv este pornit numai cu un scop precis; aproape sigur ca să transfere bani din PayPal în cont. Aș pune pariu că e un telefon secret, nu cel pe care-l folosește în mod obișnuit.

Pe foaia de hârtie erau tipărite un număr de locații. Cea de deasupra era subliniată.

Espress Oh!

— Ce-i asta?

— O cafenea de lângă Leicester Square și locația preferată a clientului nostru pentru activitățile pe care le face de pe telefonul secret. De trei ori doar luna asta a folosit WiFi-ul lor ca să transfere bani din PayPal în contul bancar. Mai jos o să găsiți datele și orele exacte.

— Ai făcut o treabă bună, spuse Nick.

— Acum mă tem că va trebui să aplicați metodele clasice de muncă polițienească.

Andrew avea un aer mulțumit și pe bună dreptate. Acum Kelly și inspectorul Rampello erau pe un teren mai sigur. O cafenea dintr-o zonă aglomerată de lângă Leicester Square trebuie să fi avut

camere de supraveghere, poate chiar și un personal atent care să fi observat vreun client mai ieșit din comun într-o anumită zi. Dacă puteau obține niște instantanee decente de pe înregistrări, ar fi avut parte și de o căutare la nivel național pentru un caz de o asemenea amploare.

— Domnule! se auzi din partea cealaltă a încăperii. Avem o echipă de intervenție care se îndreaptă spre Crystal Palace. Alarma lui Zoe Walker a fost activată.

Nick își luase deja haina. Se uită la Kelly.

— Să mergem!

28.

— Mi-ai pus piedică intenționat! spune Isaac, uitându-se în sus la Megan. Pune o mână pe trotuar ca să se poată sprijini să se ridice. Grupul micuț de oameni care s-au adunat să vadă ce s-a întâmplat a început să se disperseze.

— Așa e, spune Megan.

Se apleacă și începe să adune monedele împrăștiate pe stradă. O ajut, încercând în felul ăsta să nu mă mai uit la Isaac, care pare deopotrivă ușor deranjat, dar și amuzat de ce s-a întâmplat.

— O urmăreai, mai spune Megan, ridicând din umeri în semn că era singurul lucru pe care l-ar fi putut face pentru mine.

— Încercam s-o prind din urmă, spune Isaac când se ridică. E o mare diferență.

— Megan, Katie și tânărul acesta sunt... mă opresc, neștiind ce să spun mai departe. Ne cunoaștem, zic până la urmă.

— Aha.

Megan nu pare jenată de ce-a făcut. Poate că în lumea ei faptul că eu și Isaac ne cunoaștem nu înseamnă mare lucru. Chiar și-așa, tot e posibil ca el să mă fi urmărit.

Chiar și-așa, tot e posibil ca el să mă fi urmărit.

Alung gândul ca fiind unul ridicol înainte să pună stăpânire pe mine. Sigur că nu mă urmărea.

Mă întorc spre el.

— Ce cauți aici?

— Ultima oară când am verificat, îmi spune el, asta era o țară liberă.

Zâmbește când rostește cuvintele și cu toate astea atitudinea lui mă irită. Presupun că mi se citește asta pe față, pentru că hotărăște dintr-odată să devină serios.

– Mă duc să mă întâlnesc cu Katie.

– De ce alergai?

Prezența lui Megan îmi dă curaj; chiar dacă a luat ceva distanță de noi, urmărește cu interes interogatoriul meu, ținându-și relaxat chitara într-o parte.

– Pentru că și tu alergai, răspunde Isaac.

E atât de logic că nici nu mai știu cum ar trebui să mă simt. În depărtare, aud sirenele mașinii de poliție.

– Știam că ești foarte speriată din cauza anunțurilor din *Gazette*, iar apoi Katie mi-a povestit și despre site. Când te-am văzut alergând am crezut că te-a speriat cineva.

– Da, tu!

Inima încă îmi bate cu putere și simt valul de adrenalină care își face efectul. Sunetul sirenelor este din ce în ce mai puternic. Isaac ridică mâinile spre cer, într-un gest care pare să spună *Nu pot să câștig*, ceea ce mă enervează și mai mult. Cine e tipul ăsta? Sirenele sunt asurzitoare; mă uit pe Anerley Road și văd o mașină de poliție venind spre noi, cu girofarul în funcțiune. Mașina oprește la zece metri în fața noastră; sirena este oprită chiar în mijlocul unui vaiet prelung.

Oare Isaac o să încerce să fugă? Mă gândesc la asta și-mi dau seama că sper s-o facă. Aș vrea ca asta să fie totul; sfârșitul poveștii cu anunțurile din ziar, site-ul, teama. Dar el își bagă mâinile în buzunare și se uită la mine, dând din cap de parcă aș fi făcut ceva complet de neînțeles. Se îndreaptă spre polițiști.

– Doamna s-a speriat puțin, le explică el și simt că sunt atât de furioasă, că abia mai pot vorbi.

Cum își permite să se poarte de parcă ar fi stăpân pe situație? Descriind ce se întâmplă cu „s-a speriat puțin”?

– Numele dumneavoastră, domnule?

Polițistul scoate un carnețel în timp ce colega lui se îndreaptă spre mine.

— Mă urmărea, îi spun și simplul fapt că rostesc cuvintele acestea mă face să cred că așa s-a întâmplat, încep să-i spun despre anunțuri, dar se pare că știe deja.

— M-a urmărit de la Cannon Street și când am ajuns la Crystal Palace a început să alerge după mine.

Oare el a început să alerge primul, sau eu? Mai contează? Polițista notează ceva, dar nu pare să fie interesată de acest amănunt.

O mașină oprește în spatele celei de poliție și îl recunosc pe inspectorul Rampello, care se află la volan. Kelly Swift e și ea cu el și simt o ușurare știind că pe ea nu va trebui s-o conving de ceea ce s-a întâmplat. Inspectorul Rampello vorbește cu polițista, care pune deoparte carnețelul și se alătură colegului ei.

— Ești bine? mă întreabă Kelly.

— Da. Cu excepția faptului că Isaac m-a speriat de moarte.

— Îl cunoști?

— Îl cheamă Isaac Gunn, e iubitul fiicei mele. Katie joacă într-o piesă de teatru, iar el este regizorul. Probabil că mi-a descărcat traseul de pe site.

Văd un schimb de priviri între ei și știu exact ce urmează să spună.

— Site-ul le oferă utilizatorilor date pentru a urmări persoane necunoscute, spune Kelly Swift. De ce ar vrea să-l folosească cineva care te cunoaște deja?

Inspectorul Rampello se uită la ceas.

— Nu e nici măcar ora prânzului. Traseul de pe site spune că plecați de la serviciu abia la ora cinci jumate.

— Șeful meu m-a trimis acasă. Nu e nimic greșit în asta, nu?

Inspectorul se arată mai răbdător decât ar merita tonul meu.

— Sigur că nu. Dar dacă Isaac Gunn v-ar fi descărcat traseul de pe site și l-ar fi folosit ca să vă urmărească, atunci azi n-ar fi avut prea mult succes, nu-i așa? Nu ați respectat scenariul.

Nu mai zic nimic. Mă gândesc la pașii pe care i-am auzit pe Cannon Street; la haina pe care am zărit-o cu coada ochiului pe linia District. Să fi fost Isaac cel pe care l-am văzut atunci? Sau altcineva? E posibil să-mi fi imaginat că sunt urmărită?

— Ar trebui cel puțin să-l interogați. Să aflați de ce mă urmărea. De ce nu a încercat să-mi atragă atenția când m-a văzut prima oară.

— Uitați, spune inspectorul Rampello cu blândețe, o să-l luăm pe Gunn la secție unde o să ne dea o declarație de bunăvoie. O să vedem dacă are vreo legătură cu site-ul.

— Și o să mă anunțați și pe mine?

— Imediat ce putem.

— Vrei să te conducem acasă? mă întreabă Kelly Swift.

— O să merg pe jos, mulțumesc.

Megan răsare din nou lângă mine după ce pleacă polițiștii și abia atunci îmi dau seama că se evaporase în secunda în care își făcuseră ei apariția.

— Deci, ești bine?

— Da. Mulțumesc că m-ai ajutat astăzi.

— Mulțumesc că mă ajuți în fiecare zi, îmi răspunde ea zâmbind.

Arunc o monedă în cutia chitarei ei în timp ce începe să fredoneze versurile unui cântec de Bob Marley.

Seara se lasă rece și înghețată. De câteva zile, la meteo se tot anunță ninsori și am impresia că în seara asta o să și vină. Nori albi și denși atârnă deasupra mea, iar șoseaua strălucește din

cauza brumei timpurii. Revăd în minte călătoria de la serviciu spre casă, încercând să reperez momentul exact în care am simțit că mă urmărește cineva. Momentul în care am început să fug. Asta mă ajută să nu mă gândesc la ceea ce nu-mi dă pace, de fapt: ce naiba o să-i spun lui Katie? Că iubitul ei mă urmărea? Cu cât mă apropii de casă, cu atât îndoielile mele sporesc.

Când deschid ușa, aud radioul cântând în bucătărie, cu vocea lui Simon acompaniind cântecul, mai tare sau mai încet, în funcție de cât de bine cunoaște versurile. Nu l-am mai auzit cântând de ceva vreme.

Ușa de la intrare se trânteste în spatele meu; nu se mai aude fredonatul.

— Sunt aici! strigă Simon, fără să fie nevoie.

Când intru în bucătărie văd că a pus masa pentru prânz.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine ceva fierbinte, spune el.

Pe aragaz sfârâie ceva într-o tigaie; risotto cu creveți, sparanghel și lămâie. Miroase grozav.

— De unde ai știut c-o să vin acasă mai devreme?

— Am sunat la tine la birou și șeful tău mi-a spus că te-a trimis acasă.

Mă gândesc la cât de mult mi-ar plăcea să trăiesc fără ca altcineva să-mi monitorizeze fiecare mișcare și apoi mă simt nerecunoscătoare. Polițiștii, Graham, Simon: toți încearcă să mă facă să fiu în siguranță, atâta tot.

— Am crezut c-o să mă dea afară.

— Doar să încerce. O să-l dăm în judecată pentru concediere abuzivă cât ai zice pește, spune Simon, zâmbind la propria glumă.

— Ești în toane bune, văd. Să presupun că interviul a mers bine?

— M-au sunat când abia apucasem să ajung la stația de

metrou. M-au invitat din nou mâine pentru un al doilea interviu.

— E grozav! Ți-a plăcut de ei? Slujba pare în regulă?

Mă așez, iar Simon pune două castroane aburinde cu risotto pe masă. Simt foamea care urmează unei descărcări puternice de adrenalină, dar chiar și prima înghițitură îmi cade greu la stomac. Trebuie să-i spun lui Katie. Probabil că așteaptă, întrebându-se pe unde o fi Isaac. Îngrijorându-se chiar.

— Toți sunt niște puștani, zici că n-au mai mult de doișpe ani, spune Simon, salariul e de doar opt mii și aș putea să-mi fac treaba și legat la ochi.

Dau să-l întreb unde-i Katie, dar el interpretează greșit intenția mea și mă întrerupe înainte să apuc să zic ceva.

— Dar, așa cum ai zis și tu ieri, e un serviciu, iar programul e mai convenabil decât cel de la *Telegraph*. Nu mai lucrez în weekend, nu mai stau până la ore târzii ca să mă ocup de fluxul de știri. Am ocazia să lucrez la cartea mea.

— Sunt vești minunate. Știam eu c-o să apară ceva.

Pentru o vreme mâncăm în tăcere.

— Unde-i Katie? întreb de parcă tocmai m-am gândit la asta.

— În camera ei, cred.

Se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva?

Și în clipa aceea mă hotărâsc că n-o să-i spun.

Mai bine să se concentreze pe interviul de mâine în loc să-și facă griji că ar trebui să stea acasă să mă vegheze pe mine. Fără să se gândească la faptul că fiica mea e posibil să fie într-o relație cu un potențial prădător. Ignor vocea insistentă din capul meu; cea care-mi spune că nu vreau să-i spun nimic pentru că, de fapt, nici măcar nu sunt sigură că am dreptate.

Aud pași pe scări și zgomotul inimitabil al pantofilor lui Katie

îndreptându-se spre bucătărie. Intră, uitându-se la telefon.

— Bună, mamă. Ai venit acasă mai devreme.

Mă uit când la ea, când la Simon; ca un iepure în calea unei mașini ce se apropie în viteză și care nu știe în ce parte a drumului s-o ia. Katie pornește fierbătorul de apă; se încruntă în timp ce se uită la telefon.

— E totul în regulă, draga mea?

Simon se uită la mine cu un aer nedumerit, dar nu spune nimic. Dacă detectează nota de neliniște din vocea mea, sunt sigură c-o pune pe seama a tot ceea ce se petrece. *Stresul* de care mi-a pomenit Graham când m-a trimis acasă de la serviciu.

— Isaac ar fi trebuit să vină încoace, dar mi-a trimis un mesaj în care-mi spune că a intervenit ceva, spune Katie.

Pare mai degrabă surprinsă decât supărată și știu că e așa din cauză că nu e obișnuită să i se tragă clapa. Mă detest pentru faptul că eu sunt cea care a provocat asta.

Am presupus că cei de la poliție îi vor confisca imediat telefonul lui Isaac. Îmi imaginez conversația care a avut loc în mașina de poliție sau la secție.

Trebuie să-i trimit un mesaj iubitei mele.

Unul singur. Apoi predai telefonul.

Poate că nu s-a întâmplat deloc așa. Poate că s-au înțeles de minune, iar Isaac a fermecat-o pe polițistă. S-a împrietenit cu colegul acesteia.

Chiar trebuie să-i spun iubitei mele ce s-a întâmplat, probabil că-și face griji. Ați văzut-o pe mama ei, nu e prea întreașă la minte...

— Ți-a zis ce a intervenit? o întreb pe Katie.

— Nu. Probabil ceva în legătură cu spectacolul. Tot timpul muncește, presupun că așa stau lucrurile când lucrezi pe cont propriu. Sper ca totul să fie în regulă, totuși... În șapte ore se ridică

cortina!

Își ia în camera ei o cutie cu tăieței instant și eu îmi pun furculița pe marginea castronului. În seara asta au premiera. Cum am putut să uit? Dacă Isaac e încă la poliție?

– Nu ți-e foame? mă întreabă Simon.

– Îmi pare rău.

M-am băgat într-o încurcătură din care nu știu cum să mai ies și tot restul zilei mă foiesc de colo, colo prin casă, oferindu-i lui Katie cani de ceai pe care nu le vrea, pregătindu-mă pentru momentul în care îmi va spune că știe că eu sunt cea din cauza căreia l-a săltat poliția pe Isaac.

O declarație dată de bunăvoie, îmi amintesc. Nu a fost arestat. Dar știu că diferența nu va însemna mare lucru pentru Isaac. Sau pentru Katie. La cinci, vine Matt s-o conducă la teatru.

– Își ia acum lucrurile, îi spun.

Matt stă pe treapta scării din fața intrării și simt aerul rece care se strecoară prin ușa deschisă.

– Te-aș invita înăuntru, dar e... știi și tu, e ciudat.

– O să aștept în mașină.

Katie coboară în fugă pe scări, trăgându-și haina. Mă sărută.

– Baftă, iubito! Sau cum se zice?

– Mulțumesc, mamă!

După ce mașina lui Matt se pune în mișcare, îmi sună telefonul. Pe ecran apare numărul lui Kelly Swift. Îmi iau telefonul sus, trecând pe lângă Justin pe scară în viteză, cu un *Scuză-mă* rapid. Urc în biroul lui Simon și închid ușa după mine.

Kelly Swift nu se mai încurcă cu politețuri.

– I-am dat drumul.

– Ce-a zis?

– Ce ți-a spus și ție. Că te-a văzut la metrou și că i s-a părut că

era agitată. A spus că te tot uita în jurul tău; că păraai cu nervii întinși la maximum.

— A recunoscut că m-a urmărit?

— A spus că venea să se întâlnească cu fiica ta, așa că era evident că mergea în aceeași direcție cu tine. Când ai rupt-o la fugă s-a îngrijorat, așa că a fugit după tine să te prindă din urmă.

— Dar de ce n-a venit să stea de vorbă cu mine? întreb. Când m-a văzut la metrou. Ar fi putut să mă abordeze atunci.

Kelly Swift ezită.

— Are impresia că nu prea îl ai la suflet.

De computerul lui Simon e lipit un bilețel care stă să cadă și apăs colțurile cu degetul mare ca să-l prind la loc.

— Avem și telefonul, și laptopul lui, Zoe, a fost chiar bucuros să ni le predea și, la prima vedere, nu pare să existe nimic care să-l lege de site. Cei de la Infraționi Cibernetică vor face investigații mai amănunțite în următoarele câteva ore și desigur că te vom anunța dacă apare ceva.

Kelly se oprește din nou, apoi, când vorbește iar, o face pe un ton mai blând.

— Zoe, nu cred că are vre-o legătură cu site-ul.

— O, Dumnezeule, ce-am făcut?

Închid ochii de parcă asta m-ar ajuta să țin departe toată porcăria asta pe care-am provocat-o.

— Fiica mea n-o să mi-o ierte niciodată.

— Isaac a fost foarte înțeleghător în privința confuziei create, spune Kelly Swift. Știe că ai fost supusă unui stres puternic. Chiar am avut impresia că ar vrea să păstreze ce s-a întâmplat doar între voi doi.

— N-o să-i spună lui Katie? De ce-ar face asta?

Kelly Swift expiră zgomotos și simt o urmă de exasperare în

vocea ei.

— Poate că e pur și simplu unul dintre băieții buni, Zoe.

A doua zi, când mă trezesc, în casă e liniște. E ciudat de multă lumină în dormitorul nostru și, când trag draperiile, văd că zăpada mult promisă s-a așternut. Străzile au fost curățate deja – materialul antiderapant și traficul topind deja ceea ce s-a depus azi-noapte – dar pe trotuare și în grădini, pe acoperișuri și pe mașinile parcate se vede încă un strat de câțiva centimetri de zăpadă. Fulgi noi de nea alunecă pe lângă fereastră, acoperind urmele de pași de pe aleea de afară.

Îl sărut pe Simon pe buze.

— Ninge! îi șoptesc, ca un copil nerăbdător să iasă afară la joacă. Zâmbește fără să deschidă ochii și mă trage înapoi în pat.

Când mă ridic din nou din pat, nu mai ninge. Justin lucrează din nou târziu la cafenea, iar Katie doarme târziu după seara premierei. Mi-a lăsat un bilet rezemat de fierbătorul de apă.

A fost sala plină! Cel mai bun public posibil,
după cum spune Isaac! X

Nu i-a spus. Las să-mi scape un oftat ușor.

Va trebui să stau de vorbă cu el. Să-mi cer scuze. Dar nu astăzi.

— La ce oră ai interviul? îl întreb pe Simon.

— Nu mai devreme de ora două, dar m-am gândit să mă duc acolo în dimineața asta și să mă uit peste câteva numere mai vechi ale revistei ca să mă pregătesc puțin la prânz. Nu te superi, nu-i așa? Te descurci aici?

— Da. Katie e și ea acasă. Cred c-o să fac puțină curățenie.

Toată casa e întoarsă pe dos; masa în jurul căreia am stat în

urmă cu doar două săptămâni s-a umplut din nou de tot felul de lucruri. Seara trecută am dat peste bonurile și chitanțele pe care mi le-a dat Graham, dar nu mă pot apuca de treabă până când nu fac puțină ordine.

Simon mă sărută de rămas-bun și eu îi urez noroc. Îl aud fluierând când descuie ușa de la intrare și zâmbesc în sinea mea.

Pe la unsprezece apare și Katie. În ciuda pungilor de sub ochi și a creionului dermatograf pe care nu și l-a șters de tot, strălucește.

— A fost nemaipomenit, mamă.

Ia ceaiul pe care i-l întind și vine după mine în sufragerie, unde-și trage un scaun și se așază, cu genunchii strânși la piept. În picioare are niște papuci de casă ca niște cizmulițe pufoase.

— Nu am avut nevoie să mi se sufle nici măcar o dată, iar la final cineva chiar s-a ridicat în picioare! Cred că era un cunoscut de-al lui Isaac, dar chiar și-așa...

— Așadar, acum o să primești și ceva bănuți?

— Cred că da. Trebuie să plătim mai întâi chiria sălii și cota din bilete și cheltuielile de genul ăsta.

Nu spun nimic. Mă întreb dacă Isaac și-a luat deja partea. Katie se uită la mine dintr-odată.

— Dar tu de ce nu ești la serviciu?

— Sunt în concediu medical.

— Mamă, de ce n-ai spus? N-ar trebui să faci asta. Hai, lasă-mă pe mine!

Se ridică și-mi ia teancul de dosare din brațe, apoi se uită de jur împrejur și, în cele din urmă, le pune la loc pe masă, de unde le ridicasem inițial. O chitanță zboară de pe masă și cade pe jos.

— Nu sunt bolnavă. Nu în felul obișnuit. Graham mi-a dat concediu câteva zile. Până când se lămurește poliția în legătură cu

povestea asta cu site-ul.

Îmi face bine să spun toate astea, de parcă ar fi un lucru lipsit de importanță. Îmi dă puteri, după cum ar spune Melissa. Mă aplec să ridic chitanța care a zburat de pe masă.

Diet Coke £2,95

Nu știu dacă a căzut dintr-un teanc de acte sau e unul dintre bonurile pe care le aruncăm cu toții mototolite pe masă.

Chitanța e de la un loc numit Espresso Oh!. Un nume groaznic pentru o cafenea, îmi spun. E prea forțat, la fel ca numele neinspirat al vreunui salon de înfrumusețare sau al cine știe cărui fel de salată, unde jocurile de cuvinte chinuite sunt mai degrabă neplăcute. Întorc chitanța pe dos și văd numărul 0364 notat de mână, dar nu recunosc cui îi aparține scrisul. Poate un cod PIN?

Pun chitanța deoparte.

— Lasă astea, draga mea, îi spun lui Katie care mută în continuare hârtii de colo, colo cu mai mult entuziasm decât eficiență. E mai simplu dacă mă lași pe mine să mă ocup. În felul ăsta nu se încurcă nimic.

O las să-mi povestească despre seara premierei, despre cronică din *Time Out* care le-a acordat patru stelute și despre emoția pe care a trăit-o când au ieșit a doua oară pe scenă la aplauze, în timp ce eu fac ordine și sortez și rearanjez hârtiile de pe masă. Tot procesul ăsta mă face să fiu mai liniștită, de parcă prin simplul fapt de a-mi face ordine în casă aș redobândi un pic de control asupra vieții mele.

Nu am fost nevoită niciodată să-i cer câteva zile libere lui Graham și-i sunt recunoscătoare că m-a obligat să mi le iau acum. Măcar în felul ăsta pot să stau acasă până când face poliția orice or face ei acolo ca să rezolve cazul. Mi-a ajuns s-o fac pe detectivul. N-au decât să-și asume ei riscurile; eu stau aici, unde sunt în

siguranță.

Espress Oh! avea un exterior deloc plăcut, ceea ce făcea total nepotrivit anunțul din vitrină care pretindea că acolo îți era oferită „cea mai bună cafea din Londra”. Ușa înțepenită ușor cedase în cele din urmă, făcând-o pe Kelly să intre cu o așa viteză că aproape căzu.

— Camere de supraveghere, îi spuse ea lui Nick triumfătoare, arătând semnul lipit pe un perete care spunea *Zâmbește, ești înregistrat!*

Înăuntru, cafeneaua era cu mult mai mare decât părea inițial. Câteva semne indicau clienților că mai erau locuri și la etaj și o scară în spirală ducea către ceea ce Kelly presupunea a fi toaletele, judecând după numărul mare de persoane care se tot foiau într-acolo. Era zgomot, conversațiile făcând concurență sunetelor ascuțite scoase de o mașină mare de făcut cafea, aflată în spatele tejghelei.

— Am vrea să vorbim cu cel care se ocupă de local.

— Puțin probabil?

Fata din spatele barului era australiancă, accentul ei făcând să pară că tot ce spunea avea și un semn de întrebare la final.

— Dacă vreți să faceți o reclamație, avem un formular special pentru așa ceva, da?

— Cine este șef de tură azi? întrebă Kelly, desfăcându-și legitimația ca să i se vadă insigna.

Pe fată nu păru s-o impresioneze prea mult. Se uită în mod deliberat foarte lent prin cafenea. Mai erau doi angajați, unul ștergea mesele, iar celălalt punea ceștile la spălat într-o mașină industrială de vase, cu o așa viteză și determinare, încât Kelly se minună că nu erau toate cioburi pe jos.

– Cred că eu sunt. Dana mă numesc.

Își șterse mâinile de șorț.

– Jase, îmi ții locul puțin? Putem merge la etaj.

Primul nivel al cafenelei era plin cu canapele din piele care păreau să fie foarte confortabile, dar erau de fapt prea dure și lucioase ca să te facă să vrei să zăbovești mai mult. Dana se uită când la Kelly, când la Nick, așteptând ca unul dintre ei să spună ceva.

– Cu ce vă putem ajuta?

– Aveți WiFi aici? Întrebă Nick.

– Sigur. Aveți nevoie de parolă?

– Nu chiar acum, mulțumesc. Este gratuit pentru clienți?

Dana confirmă dând din cap.

– Ar trebui să schimbăm parola din când în când, dar de când sunt eu aici a rămas aceeași, iar clienților fideli le place chestia asta. E o bătaie de cap pentru ei să ne tot ceară parola și e la fel de complicat și pentru personal, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Trebuie să dăm de urma cuiva care s-a conectat la internet folosind de câteva ori rețeaua voastră, spuse Kelly. Persoanele respective sunt căutate pentru posibile legături cu niște infracțiuni foarte grave.

Dana făcu ochii mari.

– Ar trebui să ne facem griji?

– Nu cred că sunteți în pericol aici, dar e extrem de important să dăm de ei cât de repede posibil. Am văzut când am intrat că aveți sistem de supraveghere video, ne-am putea uita pe înregistrări?

– Sigur. Sistemul e în biroul managerului, poftiți pe-aici.

O urmară pe o ușă din partea opusă a încăperii, unde fata introduse rapid un cod pe tastatura prinsă în toc. Îi pofti într-o

încăpere ceva mai mare decât o magazie pentru obiecte de curățenie, în care se afla un birou cu un computer, o imprimantă plină de praf și o tăviță cu facturi și bonuri de comandă. Pe un raft deasupra computerului era un ecran alb-negru pe care se vedea imaginea tremurată de pe camerele de supraveghere. Kelly recunoscuse teigheaua de la parter și mașina strălucitoare de făcut cafea.

— Câte camere de supraveghere aveți? întrebă ea. Ne putem uita și la alte unghiuri?

— Doar pe asta, spuse Dana

Pe cameră îl puteau vedea pe Jase, băiatul pe care Dana îl pusese să-i țină locul, punând o cafea aburindă cu spumă de lapte pe o tavă neagră. Abia dacă reușeau să vadă din lateral clientul, înainte ca acesta să se întoarcă cu spatele.

— Singura cameră este îndreptată spre casa de marcat? vru Kelly să afle mai clar.

Dana păru încurcată.

— Patronul crede că suntem toți puși pe furat. E la fel peste tot. Anul trecut am avut o problemă cu niște personaje care au făcut ceva scandal și am mutat camera să bată spre ușa de la intrare. Șeful a luat-o razna când a văzut. Așa că acum nu ne mai atingem de ea. Lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Nick și Kelly schimbă priviri sumbre.

— Va trebui să confisc toate înregistrările pe care le aveți de luna trecută, spuse Kelly, apoi se întoarse spre inspector. Supraveghere?

— Anchetăm un caz foarte grav, îi spuse Nick australiencei, și e posibil să fim nevoiți să montăm niște camere suplimentare timp de câteva săptămâni. Dacă o să facem asta, este foarte important ca clienții să nu afle, ceea ce înseamnă că e bine ca nici angajații

să nu știe, pe cât posibil, mai spuse inspectorul și o privi cu un aer foarte serios pe Dana.

Tânăra păru îngrozită de-a dreptul.

— N-o să spun nimănui.

— Mulțumim, ne-ai fost de un real folos, spuse Kelly, chiar dacă era destul de dezamăgită.

De fiecare dată când crezuse că aveau un indiciu solid care să-i ducă mai aproape de cel care se afla în spatele site-ului, totul se dovedea în zadar până la urmă. Sigur că se puteau uita la înregistrările de pe camerele de supraveghere din datele în care făptașul folosisese conexiunea WiFi ca să transfere banii clienților săi, dar cum aproape 90% din imagini erau cu personalul și casa de marcat, era puțin probabil să identifice pe cineva.

Când pleacă de la cafenea, Kelly primi un mesaj pe telefonul mobil.

— E de la Zoe Walker, spuse ea, în timp ce citea mesajul. Deocamdată lucrează de-acasă; vrea doar să mă informeze că nu poate fi găsită la numărul de telefon de la birou.

Nick îi aruncă o privire cu rol de avertisment.

— Dacă întreabă, nu avem, noi date semnificative, ne-am înțeles?

Kelly trase cu putere aer în piept și încercă să răspundă pe un ton calm.

— I-am spus lui Zoe cum se poate accesa site-ul pentru că m-am gândit că avea dreptul să vadă că și traseul ei fusese pus acolo.

Nick se îndreptă spre mașină și aruncă peste umăr o replică de final:

— Gândești prea mult, agent Swift.

Când se întoarseră în Balfour Street, Kelly luă CD-ul cu înregistrările de la Espress Oh! și le duse la analiză. Tony

Broadstairs lucra de mai bine de douăzeci și cinci de ani ca detectiv la Investigații Criminale și la Omucideri și adora să-i dea lui Kelly sfaturi pe care ea nu și le dorea și de care nici nu avea nevoie. În ziua aceea, își propusese să-i explice importanța înregistrării probelor.

— Așadar, trebuie să semnezi declarația prin care spui că-mi înmânezi mie probele, spuse el, încercuind cu pixul în aer deasupra secțiunii relevante din formularul de înregistrare, iar eu semnez ca să confirm că le-am primit.

— Am înțeles, spuse Kelly dând din cap, mai ales că predase probe și semnase formulare similare timp de nouă ani.

— Pentru că, dacă lipsește una dintre aceste semnături, poți să-ți iei la revedere de la cazul tău în instanță. Poți să ai pe mână cel mai mare vinovat, dar de îndată ce apărarea miroase vreo încurcătură procedurală, cazul tău se va prăbuși mai repede decât un sufleu scos prea devreme din cuptor.

— Kelly!

Când se întoarse, Kelly îl văzu pe inspectorul principal Digby venind spre ei, încă îmbrăcat cu paltonul.

— N-am știut că sunteți la birou, domnule, spuse Tony. Credeam că profitați încă de toate zilele acelea de concediu pe care le-ați adunat. Nu ați avut chef de golf astăzi?

— Crede-mă, Tony, nu sunt aici pentru că așa vreau eu.

Se uită la Kelly, fără să zâmbească.

— În biroul meu, imediat.

Îl strigă apoi pe inspector.

— Nick, și tu la fel.

Ușurarea pe care o resimțise Kelly că nu mai era nevoită să asculte lecția despre înregistrarea probelor pe care i-o ținea Tony fu rapid alungată de privirea severă de pe fața inspectorului

principal. Se ținu după el prin spațiul deschis până la biroul lui, unde el deschise larg ușa și-i spuse să ia loc. Kelly făcu întocmai, cu un sentiment de teamă strecurându-se încet în sufletul ei. Încercă să se gândească la un alt motiv pentru care inspectorul s-o fi convocat așa de brutal în biroul lui – mai ales că venise să facă asta în ziua lui liberă – dar nu-i venea în cap decât unul singur.

Durham.

De data asta chiar o făcuse lată.

– M-am dat peste cap pentru tine, Kelly.

Diggers rămăsese în picioare și acum traversa încăperea micuță dintr-o parte în alta, în timp ce Kelly nu se putea hotărî cum ar fi fost mai bine să procedeze – să se uite la el sau să-și mențină privirea fix înaintea, ca un deținut în boxa acuzaților.

– Am fost de acord cu transferul ăsta pentru că am avut încredere în tine și pentru că m-ai convins că mă pot baza pe tine. La naiba, Kelly, ți-am luat apărarea!

Lui Kelly i se strânse stomacul de teamă și de rușine. Cum putuse fi așa de proastă? Ultima oară, slujba ei atârname de un fir de ață; suspectul pe care îl atacase hotărâse în cele din urmă să nu depună plângere penală împotriva ei, după ce Diggers îi făcuse o vizită ca să-l convingă că nu-și dorea să fie în centrul atenției mai mult decât era nevoie. Chiar și comisia de disciplină îi fusese favorabilă, grație lui Diggers care avusese o altă discuție particulară cu comandantul. *Circumstanțe atenuante datorate istoricului de familie* fusese concluzia raportului, dar era sigură că acea carte n-o mai putea juca și a doua oară.

– Aseară am primit un telefon, spuse Digby care se așeză, în cele din urmă, și se aplecă spre biroul lui din lemn de stejar închis la culoare. De la un oarecare detectiv de la Poliția din Durham, alertat de faptul că anchetăm niște cazuri de viol mai vechi. Să mă

întrebe dacă ne mai pot fi de folos cu ceva.

Kelly nu se simțea în stare să-l privească în ochi. În stânga ei, putea să-și dea seama că Nick se uita la ea.

— Desigur că pentru mine asta a fost o surpriză. Poate că ies eu la pensie, Kelly, dar vreau să cred că încă mai știi de care cazuri ne ocupăm aici. Și niciunul dintre ele, spuse el vorbind mai rar, cu pauze între cuvinte ca să sublinieze gravitatea vorbelor sale, nu are legătură cu Universitatea din Durham. Ai vrea să-mi explici și mie ce naiba făceai?

Kelly ridică încet privirea spre el. Furia oarbă care părea să-l fi animat pe Diggers până acum se mai stinsese și părea mai puțin înspăimântător ca la început. Chiar și așa, lui Kelly îi tremura vocea și înghiți cu greu încercând să-și recapete stăpânirea de sine.

— Am vrut să aflu dacă au mai apărut ceva noutăți în cazul surorii mele.

Diggers clătină din cap.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ți spun că ceea ce-ai făcut reprezintă o abatere disciplinară gravă. Dincolo de faptul că e o încălcare a dreptului la protecția datelor personale, faptul că te-ai folosit de poziția ta ca ofițer de poliție în scop personal reprezintă o abatere care se pedepsește cu demiterea din serviciu.

— Știi asta, domnule.

— Și atunci de ce naiba...?

Diggers desfăcu larg ambele mâini, cu o expresie care indica faptul că nu înțelegea nimic. Când vorbi din nou, o făcu pe un ton mai blând.

— Au apărut ceva date noi în cazul surorii tale?

— Într-un fel. Doar că nu de genul celor la care mă așteptam eu, domnule.

Kelly înghiți din nou cu greu, dorindu-și ca nodul din gât să dispară.

— Sora mea... și-a retras suportul pentru anchetarea în continuare a cazului. A lăsat instrucțiuni explicite că nu-și dorește să fie informată de nicio direcție nouă în care evoluează lucrurile și nu vrea să afle vreodată dacă agresorul ei a fost arestat.

— Să-nțeleg că nu știai de chestia asta?

Kelly confirmă dând din cap.

Urmă o pauză lungă până când Diggers vorbi din nou.

— Cred că știu deja răspunsul la întrebarea asta, dar trebuie totuși s-o pun: există vreun motiv profesional pentru care să fi solicitat o astfel de informație unor colegi din altă jurisdicție?

— Eu i-am cerut să facă asta, spuse Nick.

Kelly se întoarse spre el, încercând să ascundă cât era de surprinsă.

— Tu i-ai cerut lui Kelly să ia legătura cu cei de la Durham în ce privește un caz mai vechi referitor la violul surorii ei?

— Da.

Diggers se holbă la Nick. Kelly avu impresia că zărește în ochii lui o urmă de amuzament, dar gura bărbatului rămase neclintită și își spuse că doar i se păruse.

— Ai vrea să-mi explici de ce?

— Operațiunea FURNISS s-a dovedit mai extinsă decât ne-am așteptat inițial, domnule. Cazul de viol de la Maidstone ne-a indicat faptul că infracțiunile nu sunt limitate doar la granițele autostrăzii M25 și chiar dacă anunțurile au început să apară abia în septembrie, nu știm încă în totalitate cât de mult în urmă merg infracțiunile. Până acum ne-am chinuit să urmărim indicii legate de făptașul principal și m-am gândit că ar fi o idee bună să extindem puțin aria de cercetare analizând și cazuri de viol mai vechi,

similare în ceea ce privește hărțuirea și urmărirea victimelor. M-am gândit că e posibil ca același mod de operare să fi apărut și în alte orașe.

— Cu mai bine de zece ani în urmă?

— Da, domnule.

Diggers își scoase ochelarii. Se uită gânditor la Nick, apoi la Kelly.

— De ce nu mi-ai zis asta de la bun început?

— Nu... nu sunt sigură, domnule.

— Înțeleg că nu ai găsit nicio conexiune între Operațiunea FURNISS și Durham?

Întrebarea îi fusese adresată lui Kelly, dar Nick fu cel care răspunse.

— Am eliminat acea variantă, spuse el, fără pic din ezitarea lui Kelly.

— Mă gândeam eu.

Diggers se uită de la Kelly la Nick și înapoi. Kelly își ținu respirația.

— Aș putea sugera să considerăm încheiate cercetările cazurilor mai vechi de același gen?

— Da, domnule.

— Atunci treceți amândoi înapoi la treabă.

Ajunseră în pragul ușii, când Diggers o strigă înapoi pe Kelly.

— Încă ceva...

— Da, domnule.

— Agresori, polițiști, martori, victime... există un element comun pentru toate aceste categorii, Kelly, și anume faptul că nu există doi oameni la fel. Fiecare victimă are felul ei diferit de a se raporta la ceea ce i s-a întâmplat; unii sunt foarte hotărâți să facă ceva și să se răzbune, alții vor să li se facă dreptate, alții vor ca

povestea să se încheie, iar alții – o privi direct în ochi – alții pur și simplu vor să depășească momentul și să-și vadă de viața lor.

Kelly se gândi la Lexi și apoi la dorința lui Cathy Tanning de a o lua de la capăt, într-o casă de la care doar ea avea cheile.

– Da, domnule.

– Nu te supăra pe victimele care-și doresc un final diferit de cel pe care-l urmărim noi. Nu înseamnă că greșesc cu ceva. Mai bine îți concentrezi toată determinarea asta a ta și talentul, deloc de neglijat, pe caz, văzut ca un întreg. Undeva acolo e un infractor în serie responsabil pentru violurile, crimele și hărțuirea a zeci de femei. Găsește-l.

Oamenii sunt prinși atunci când devin neglijenți.

Nu-mi vei descoperi numele în căutarea ta pe urmele site-ului gasesteperecheapotrivita.com – nu am folosit decât numele altor persoane, împrumutate din portofele și din buzunarele hainelor.

James Stanford, care habar n-avea că deține o căsuță poștală pe Old Gloucester Road sau un card de credit cu care a plătit în avans anunțurile din London Gazette. Mai Suo Li, studentul chinez care a fost mai mult decât fericit să-mi dea datele contului său bancar britanic în schimbul sumei cash care să-l ajute să zboare înapoi spre casă.

Numele altor oameni. Niciodată al meu.

Chitanța, totuși. Asta a fost o neglijență.

Un cod de intrare de la o ușă, mângălit neatent pe cea mai la îndemână bucățică de hârtie, fără să-mi treacă vreo secundă prin cap că

asta ar putea însemna sfârșitul întregii afaceri. Când mă gândesc acum la asta – când mă gândesc la neglijență – mă înfurii îngrozitor. Am fost atât de prost. Fără chitanța aia, totul era perfect. Nu lăsasem nicio urmă.

Și totuși, încă nu s-a terminat. Când ești încolțit, îți rămâne un singur lucru de făcut.

Să cazi luptând.

Până la prânz, masa este din nou curată și casa are iarăși un oarecare aspect ordonat. Stau la masă și lucrez la documentele contabile ale firmei lui Graham, procesul metodic prin care înregistrez bonurile de taxi și chitanțele de la masa de prânz părându-mi, în mod ciudat, relaxant. Primesc un mesaj de la Kelly Swift, ca răspuns la cel pe care i l-am trimis eu mai devreme.

Îmi pare rău că nu ne-am mai auzit în ultima vreme. Noutățile pe scurt – o să încerc să sun eu mai târziu. Credem că făptașul s-a ocupat de administrarea site-ului de la o cafenea numită *Espress Oh*, de lângă *Leicester Square* – ancheta e în desfășurare. *Luke Harris* e încă eliberat pe cauțiune – o să te anunț cu ce spune Parchetul. Cred că e o idee bună să lucrezi de-acasă. Ai grijă de tine.

Citesc mesajul de două ori. Apoi iau dosarul cu hârtii diverse de pe masă și găsesc chitanța de la *Espress Oh*! Mă uit la numărul mâzgălit pe spate, apoi mă uit la dată. Cerneala din partea de jos este întinsă și nu-mi pot da seama care este data înscrisă pe bon. De când o fi fost aici? În casă nu e frig, și totuși eu tremur, iar hârtia îmi flutură în mână. Mă duc la bucătărie.

– Katie?

– Mmmm?

Întinde unt pe o felie de pâine, direct pe blatul de lucru, fără să-și fi luat o farfurie. Șterge firmiturile cu mâna și le scutură în chiuveță.

– Îmi pare rău, spune și apoi vede ce față am făcut. Sunt doar

câteva firimituri, mamă.

Îi întind chitanța.

— Ai fost vreodată în locul ăsta?

Mă simt amețită, de parcă aș fi tras aer în piept prea repede. Simt cum mi se accelerează pulsul și număr fiecare bătaie încercând să mă liniștesc.

Kelly strâmbă din nas.

— Nu cred. Unde e?

— Lângă Leicester Square.

Când ești în pericol, se presupune că trupul tău intră în două moduri: luptă sau fugi. Dar corpul meu nu face niciunul din cele două. Parcă am înghețat, aș vrea să fug, dar nu sunt în stare să mă mișc.

— A, da, îl știu. Cel puțin, așa cred. N-am fost acolo, dar am trecut pe lângă el. De ce vrei să știi?

Nu vreau s-o sperii pe Katie. Îi spun de mesajul de la Kelly Swift, dar calm, ca și cum nu ar fi ceva foarte important. Țiuitul din urechile mele devine din ce în ce mai puternic. Nu e o simplă coincidență. Sunt sigură de asta.

— E doar o chitanță. Nu înseamnă că-i aparține celui care se află în spatele site-ului, nu?

Ochii lui Katie mă măsoară, încercând să citească expresia de pe fața mea, încercând să-și dea seama cât de îngrijorată sunt de fapt.

Ba da.

— Nu, sigur că nu.

— Putea să ajungă aici de oriunde; din buzunarul vreunei haine, dintr-o sacoșă veche, de oriunde.

Ne prefacem amândouă că e ceva inofensiv. Ca o șosetă desperecheată. O pisică vagaboandă. Orice în afară de o chitanță

care leagă cumva un maniac de casa noastră.

— Eu las tot timpul chitanțele în sacoșe.

Mi-aș dori să aibă dreptate. Mă gândesc la toate acele dăți când am scos la întâmplare o pungă din zecile îndesate în dulapul de sub chiuvetă și am găsit înăuntru chitanțe vechi de la sesiuni anterioare de cumpărături.

Mi-aș dori să aibă dreptate, dar știu după fiorii de spaimă pe care-i simt pe ceafă că nu are. Că singurul motiv pentru care chitanța aia se află la noi în casă e că cineva a dus-o aici.

— Oricum, ciudată coincidență, nu? spun eu și încerc să zâmbesc, dar zâmbetul meu se transformă în altceva, total opus.

Spaimă.

Aud o voce în capul meu pe care nu vreau s-o ascult; un sentiment care se strecoară înfricoșător și care-mi spune că am răspunsul chiar în fața ochilor.

— Trebuie să analizăm lucrurile rațional, spune Katie. Cine a fost de curând la noi acasă?

— Tu, eu, Justin și Simon, spun, desigur. Și Melissa, și Neil. Teancul de hârtii pe care l-am pus aseară pe masă e al lui Graham Hallow.

— Ar putea fi chitanța lui?

— Poate.

Mă gândesc la vraful de ziare *London Gazette* de pe biroul lui Graham și la explicația perfect plauzibilă pe care mi-a dat-o pentru prezența lor acolo.

— Dar a fost extrem de amabil în ultima vreme, mi-a dat zilele astea libere de la serviciu. Nu mi-l pot imagina făcând așa ceva.

Un alt gând îmi trece prin cap. Poliția nu a găsit nicio dovadă împotriva lui Isaac, dar asta nu înseamnă că ele nu există.

— Am făcut curat pe masă înainte de prânzul de duminică de

luna trecută. Isaac a fost aici.

Katie rămâne cu gura căscată.

– Ce vrei să spui?

Ridic din umeri, dar într-un mod neconvingător chiar și pentru mine.

– Nu vreau să spun nimic. Pur și simplu trec în revistă oamenii care au fost de curând la noi în casă.

– Doar nu-ți închipui că Isaac ar putea avea ceva de-a face cu toate astea? Mamă, nici măcar nu-l cunoscusem când a început toată povestea. Ai spus chiar tu că anunțurile au apărut prima dată în septembrie.

– Ți-a făcut o fotografie și ție, Katie. Fără să știi. Nu crezi că e un pic sinistru?

– A făcut-o ca s-o trimită altui coleg din distribuție. Nu ca s-o folosească pe un site.

Țipă la mine, defensivă și nervoasă.

– De unde știi? strig și eu la ea.

Între noi se lasă tăcerea și ne venim în fire amândouă.

– Ar putea fi chitanța oricui, spune Katie încăpățânată.

– Atunci să căutăm prin casă, zic.

Dă din cap.

– Mai întâi camera lui Justin.

– Justin? Doar nu crezi... bine, spun eu când văd ce față a făcut.

Chiar și când era mic, lui Justin i-au plăcut mai mult computerele decât cărțile. Îmi făceam muștrări de conștiință că totul ar fi putut fi din cauza a ceva ce făcusem eu greșit – îl lăsasem să stea prea mult la televizor –, dar când a apărut și Katie și a devenit o cititoare pasionată, mi-am dat seama că pur și simplu am doi copii foarte diferiți. Nici măcar nu aveam un computer acasă

când erau ei mici, dar ora de informatică era cam singura la care Justin se ducea la școală cu plăcere. Ne-a implorat pe mine și pe Matt să-i luăm un computer numai pentru el și, pentru că noi nu ne-am permis să facem asta, a economisit fiecare bănuț de buzunar și și-a cumpărat componentele, fiecare dintre ele ajungând acasă într-un plic cu bule, pe care le-a adăpostit sub patul lui împreună cu jocurile Meccano și Lego. Și-a construit singur primul lui computer, folosindu-se de instrucțiunile pe care le-a scos la imprimantă la bibliotecă, iar cu timpul i-a adăugat mai multă memorie, un hard-disk mai mare, o placă video mai bună. Când avea doisprezece ani, Justin știa mai multe lucruri despre computere și internet decât știam eu la treizeci.

Îmi aduc aminte că l-am pus odată să stea jos după ore să mă asculte ținându-i o prelegere despre cât de periculos e să petreci atât de mult timp online, în timp ce el abia aștepta să fugă în camera lui și să joace cine știe ce joc în rețea; i-am spus că poate adolescenții aceia cu care își petrecea el atât de mult timp conversând online nici măcar nu erau adolescenți, ci perverși de cincizeci de ani salivând pe tastaturile lor.

— Sunt prea deștept pentru pedofili, mi-a spus el atunci râzând. N-ar putea să mă prindă niciodată.

Cred că la momentul acela am fost impresionată. Mândră că fiul meu era așa de priceput, că știa atât de multe lucruri legate de informatică, mai multe decât mine.

În toți anii aceia în care mi-am făcut griji că Justin ar putea deveni victima unui agresor online, nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea fi unul el însuși. Nu poate fi, îmi spun, în secunda următoare. Mi-aș fi dat seama.

În camera lui Justin miroase a fum stătut și a șosete murdare. Pe pat e un teanc de haine curate pe care l-am pus ieri acolo,

răsturnat acum într-o parte, după cum fiul meu s-a culcat fără să-și mai bată capul să îl dea deoparte sau să pună hainele la locul lor. Deschid draperiile să las să intre puțină lumină și găsesc vreo șase câni, din care vreo trei au servit pe post de scrumieră. Un joint rulat cu grijă stă lângă o brichetă.

– Uită-te în sertare, îi spun lui Katie, care stă în pragul ușii.

Nu se mișcă.

– Acum! Nu știi cât timp avem la dispoziție.

Mă așez pe pat și deschid laptopul lui Justin.

– Mamă, chestia asta nu e deloc în regulă.

– Și să ai un site care vinde traseele unor femei spre serviciu bărbaților care vor să le violeze sau să le omoare este?

– N-ar face una ca asta!

– Nici eu nu cred asta. Dar trebuie să fim sigure. Caută-i prin cameră.

– Nici măcar nu știi ce să caut, spune Katie, dar deschide dulapul și începe să-i scoțoască prin haine.

– Alte chitanțe de la Espress Oh! spun eu, încercând să mă gândesc la ce l-ar putea incrimina. Fotografii cu femei, informații despre traseele lor...

Laptopul lui Justin este protejat de o parolă. Mă uit la ecran, iar numele lui de utilizator, Game8oy_94, se uită înapoi la mine de lângă fotografia minusculă cu palma lui Justin întinsă spre camera de fotografiat.

– Bani? întreabă Katie.

– Absolut. Orice lucru ieșit din comun. Care ar putea fi parola lui Justin?

Încerc cu data lui de naștere și-mi apare pe ecran mesajul:

ACCES NEPERMIS: MAI AVEȚI DOUĂ ÎNCERCĂRI.

– Bani, spune Katie din nou și-mi dau seama că de data asta

nu e o întrebare.

Mă uit la ea. Ține un plic în mână, la fel cu cel pe care mi l-a dat Justin cu banii de chirie. E atât de burdușit cu hârtii de zece și de douăzeci de lire că abia se închide.

— Salariul de la cafenea, crezi?

Katie nu știe de felul în care Melissa fentează taxele. Încasând bani la negru și chiar dacă mă îndoiesc că i-ar păsa, nu am de gând să-i spun. Cu cât știu mai mulți oameni, cu atât cresc șansele să afle și cei de la Fisc, iar asta e o belea de care nici eu, nici Melissa nu avem nevoie.

— Cred că da, spun eu vag. Pune-i la loc.

Mai fac o încercare cu parola lui Justin, de data asta o combinație a adresei noastre cu numele primului său animal de companie; un hamster pe nume Gerald care a evadat și a trăit sub dușumelele din baia noastră câteva luni bune.

ACCES NEPERMIS: MAI AVEȚI O ÎNCERCARE.

Nu îndrăznesc să mai risc o dată.

— Ai găsit și altceva în dulap?

— Nu, nimic la vedere.

Katie se mută lângă comoda cu sertare, pe care le deschide pe rând, verificând în mod expert și fundul fiecăruia, să vadă dacă e ceva lipit acolo. Îi verifică hainele, iar eu pun laptopul deoparte și-l las pe pat în ceea ce sper că e aceeași poziție în care l-am găsit.

— Cum rămâne cu laptopul?

— Nu pot să intru.

— Mamă... spune Katie fără să se uite la mine în timp ce vorbește. Știi că ar putea fi chitanța lui Simon.

Răspund imediat.

— Nu e a lui.

— N-ai de unde să știi asta.

— Ba știu.

N-am fost niciodată în viața mea mai sigură de ceva.

— Simon mă iubește. Nu mi-ar face rău niciodată.

Katie trântește un sertar, făcându-mă să tresar.

— Adică îl poți arăta cu degetul pe Isaac, dar nici măcar nu vrei să te gândești că Simon ar putea fi implicat în povestea asta?

— Pe Isaac îl știi de cinci minute.

— Dar e corect, mamă, dacă tot îi cotrobăi prin lucruri lui Justin și îl acuzi pe Isaac, să-l iei în considerare și pe Simon. Trebuie să-i verificăm și lui camera.

— Nu caut în camera lui Simon, Katie! Cum aș putea să sper că va mai avea vreodată încredere în mine după așa ceva?

— Uite, nu spun că are ceva de-a face cu asta și nici măcar că bonul ăla de la Espress Oh! e al lui. Dar ar putea fi.

Dau din cap respingând ideea, iar ea gesticulează.

— Mamă, ar putea fi! Măcar gândește-te și la asta.

— Așteptăm până ajunge acasă și după aia putem să mergem cu toții sus împreună.

Dar Katie e hotărâtă.

— Nu, mamă, acum.

Scara care duce la mansardă e îngustă, iar ușa de la primul etaj lasă impresia că dincolo de ea nu e decât un dulap, poate o toaletă sau un dormitor micuț. Înainte să se mute Simon cu noi, foloseam spațiul acela ca pe un fel de loc de evadare; nu era mobilat efectiv, dar am dus acolo un vraf de perne, închideam ușa și stăteam acolo întinsă pe jos, furând puțin timp doar pentru mine de la îndatoririle de părinte singur. Îmi plăcea cât de izolat era. Acum mi se pare periculos, fiecare pas ducându-mă tot mai departe de spațiul deschis din restul casei, departe de siguranță.

— Și dacă se întoarce Simon acasă? întreb.

Nu avem nimic de ascuns unul față de celălalt, dar suntem totuși amândoi adulți. Am fost mereu de părere că este bine să aibă fiecare spațiul lui separat. Viața lui. Nici nu-mi pot imagina ce ar spune dacă ne-ar vedea acum pe mine și pe Katie, dând târcoale biroului său.

— Nu facem nimic greșit. Nu știe că am găsit chitanța. Trebuie să ne păstrăm calmul.

Calm e ultimul lucru pe care-l simt acum.

— Îi spunem că ne-am dus să luăm decorațiunile de Crăciun, zic eu dintr-odată.

— Ce?

— Dacă vine acasă și ne întreabă ce facem. Suntem aici sus să luăm decorațiunile.

— Bine, fie.

Pe Katie n-o interesează, dar eu mă simt mai bine, știind că am o scuză pregătită.

Ușa de la capătul scărilor se închide cu un zgomot care mă face să tresar. E singura care face așa; singura cu închidere automată anti-incendiu. Simon a vrut s-o scoată de tot. A spus că ar prefera să fie ușa deschisă, ca să audă agitația din casă, de sub el. Eu am insistat să rămână, îngrijorată din cauza unui posibil incendiu, din cauza oricărui lucru care mi-ar putea pune familia în pericol.

Și în tot timpul ăsta e posibil oare ca adevărata amenințare să fi fost tot timpul printre noi?

Trăind în casa noastră?

Simt că mă cuprinde greața și înghit valul de fier, încercând să mă molipsesc măcar cu un strop din puterea de care fiica mea de nouăsprezece ani dă acum dovadă. Katie stă în mijlocul încăperii și se uită încet și cu atenție în jur. Nu e nimic pe pereții înclinați într-un unghi ce lasă doar o fâșie îngustă de spațiu gol deasupra

capului în centrul camerei. Singura fereastră Velux lasă să intre razele anemice ale soarelui de iarnă, iar eu aprind lumina principală.

— Uite.

Katie arată către dulăpiorul pe care stă tableta Samsung a lui Simon. Mi-o dă mie. E hotărâtă, aproape agresivă. Mi-aș dori să știu la ce se gândește acum.

— Katie, spun, chiar crezi că Simon e în stare...

Nu termin fraza.

— Nu știu, mamă. Uită-te în istoricul de căutări.

Deschid carcasa și introduc parola lui Simon, apoi deschid motorul de căutare.

— Cum văd la ce s-a uitat?

Katie se uită peste umărul meu.

— Apasă aici, îmi arată ea. Ar trebui să apară lista cu site-urile vizitate, precum și lista cu ce a căutat.

Răsuflu ușurată. Nu apare nimic evident. Site-uri de știri, agenții de voiaj. O ofertă pentru weekendul de Ziua Îndrăgostiților. Mă întreb cum de lui Simon îi trece măcar prin cap să se gândească la vacanță când are deja atât de multe datorii. Doar se uită, presupun, gândindu-mă la serile pe care și eu mi le petrec uitându-mă pe site-uri de imobiliare la proprietăți de milioane de lire pe care nu pot să sper că mi le voi permite vreodată.

Katie se uită din nou în sertarul de la dulăpior. Scoate o foaie de hârtie.

— Mamă, spune ea încet, nu ți-a spus adevărul.

Simt din nou cum mi se face greață.

— Dragă domnule Thornton, citește Katie, în urma întâlnirii pe care ați avut-o cu Departamentul de Resurse Umane vă rugăm să acceptați această scrisoare ca o notificare formală a faptului că v-

am desfăcut contractul de muncă. E datată cu 1 august, spune Katie uitându-se la mine.

Ușurarea se instalează instantaneu.

— Știi despre concedierea lui. Îmi pare rău că nu ți-am spus. Și eu am aflat abia acum vreo două săptămâni.

— Știi? De aia a început să lucreze de-acasă?

Confirm dând din cap.

— Și înainte de asta? Adică din august. A plecat de-acasă în fiecare zi, îmbrăcat la costum și tot restul...

Îi sunt prea loială lui Simon ca să recunosc că și-a petrecut toate zilele prefăcându-se că se duce la serviciu, mințindu-ne, dar nici nu-i nevoie s-o fac; citesc pe fața lui Katie că și-a dat și singură seama.

— Dar nu știi sigur, nu-i așa? spune. Nu știi ce făcea, adică nu ce făcea cu adevărat. Știi numai ce ți-a spus el. E foarte posibil să fi urmărit femeii la metrou în tot timpul ăsta. Să le fi fotografiat. Să le fi pus detaliile pe internet.

— Am încredere în Simon.

Cuvintele mele par goale, chiar și pentru mine.

Katie începe să caute prin sertare, aruncând dosarele pe jos. Sertarul de sus este plin cu hârtii de-ale lui Simon; contracte de muncă, asigurarea de viață... nu știu ce e acolo. În sertarul din mijloc îmi țin eu actele legate de casă, asigurările de bunuri, declarațiile legate de ipotecă, autorizațiile de construcție pentru modificările făcute mansardei în care ne aflăm acum. În alt dosar sunt certificatele de naștere ale copiilor și actul de divorț, împreună cu pașapoartele noastre. Într-un al treilea dosar sunt extrase bancare mai vechi păstrate pentru simplul motiv că nu știu ce altceva să fac cu ele.

— Uită-te pe birou, spune Katie, la fel cum i-am cerut și eu în

camera lui Justin.

Enervată de cât de mult timp îi ia să se uite la fiecare document în parte, trage sertarul și-i răstoarnă conținutul pe jos, răscolind printre foi cu o mână până când totul este la vedere.

— Trebuie să fie ceva, sunt sigură.

Fiica mea este puternică. Neînfricată.

— Seamănă cu tine, obișnuia să spună Matt când Katie refuza cu încăpățănare lingura prea plină pe care i-o fluturam prin față sau când insista să meargă pe jos la cumpărături, deși era prea mică ca să se țină bine pe picioare.

Amintirile astea dor și încerc să mi le scutur din minte. Eu sunt adultul. Eu sunt cea puternică. E vina mea. Eu am căzut pradă farmecelor lui Simon, flatată de atenția pe care mi-o acorda, de generozitatea lui. Am nevoie de răspunsuri. Acum.

Deschid primul sertar și scot tot ce conține, aruncând dosarele pe jos și scuturându-le în caz că se ascunde ceva între paginile lor altfel plictisitoare. Mă uit la Katie și mă aprobă sumbru.

— Sertarul ăsta e încuiat, spun eu în timp ce trag de mâner. Nu știu unde-i cheia.

— Nu poți să-l forțezi?

— Încerc.

Țin cu o mână de partea de deasupra a biroului și cu cealaltă trag tare de mânerul sertarului, dar nu se clintește. Mă uit pe biroul dezordonat să văd unde ar putea Simon să țină cheia, răsturnând un suport de pixuri, în care nu găsesc însă decât agrafe de prins hârtiile și resturile de la ascuțitul creioanelor. Îmi amintesc cum a căutat Katie sub fundul sertarelor lui Justin și-mi trec mâinile pe sub birou, în caz că cheia a fost lipită acolo, și mă uit și sub toate sertarele deschise.

Nimic.

— Va trebui să spargem încuietoarea.

Spun asta mai încrezătoare decât mă simt, pentru că n-am mai făcut așa ceva în viața mea. Iau o foarfecă ascuțită de pe jos, unde a căzut dintr-un sertar, și strecor vârful în încuietoare. Fără să știu prea bine ce fac, răsucesc lamele foarfecei într-o parte și-n alta, apoi de sus în jos, trăgând în același timp de mâner. Se aude un mic sunet ca o crăpătură și, spre surprinderea mea sertarul se deschide.

Las foarfeca să cadă.

Mi-am dorit ca sertarul să fi fost gol. Mi-am dorit să nu fi conținut mai mult de un dosar cu clapetă prăfuit și un creion rupt. Aș fi vrut să-i dovedesc lui Katie – și mie – că Simon nu are nicio legătură cu site-ul.

Dar sertarul nu e gol.

Bucăți de hârtie, rupte dintr-un caiet cu spirală, stau nevinovate pe o laterală a sertarului. *Grace Sontheard*, scrie pe prima foaie, deasupra unor rânduri notate cu liniuță.

36

căsătorită?

London Bridge

Ridic teancul de hârtii și mă uit la următoarea.

Alex Grant

52

Păr grizonant, tunsoare bob. Arată bine în jeanși.

Simt că mi se face rău. Îmi amintesc cât de bine reușise Simon să mă liniștească în legătură cu anunțurile în seara aceea în care am ieșit la cină.

E doar an furt de identitate, atâta tot.

— Ce-ai găsit acolo, mamă?

Katie vine spre mine. Întorc hârtiile invers, dar e prea târziu, le-a văzut deja.

— Dumnezeuule!

Nu mai e nimic altceva în sertar. Doar caietul Moleskine pe care i l-am dăruit lui Simon cu ocazia primului nostru Crăciun împreună. Îl ridic; simt pielea moale sub degete.

Primele pagini nu par să aibă nicio noimă. Propoziții scrise pe jumătate; cuvinte subliniate; săgeți trasate de la un nume la altul. Frunzăresc prin caiet și se deschide la un tabel. În centru, cuvântul „cum?”, înconjurat de un nor desenat de mână. În jurul lui, alte cuvinte, fiecare în câte un norișor.

Înjunghiere

Viol

Asfixiere

Scap caietul din mâini și acesta aterizează cu un zgomot înfundat în sertarul deschis. Aud țipătul strangulat al lui Katie și mă întorc spre ea s-o iau în brațe și s-o liniștesc, dar înainte să apuc să spun ceva aud un zgomot pe care-l recunosc imediat. Înțepenesc și mă uit la Katie și-mi dau seama de pe figura ei că și ea a recunoscut zgomotul respectiv.

E zgomotul ușii de la capătul scării, care tocmai s-a închis.

31.

– Cafea.

– Nu, mulțumesc.

Kelly nu mâncase nimic toată ziua, dar nici nu credea că ar fi în stare să înghită ceva. Diggers rămăsese la birou vreo jumătate de oră după ce o expediase, înainte să dispară să facă orice ar fi fost chestia pe care o făceau detectivii în prag de pensionare cu atât de mult timp liber la dispoziție. Nu mai vorbise cu Kelly după aceea; se oprise doar la biroul lui Nick în drum spre ieșire, pentru o discuție pe un ton scăzut, al cărei subiect Kelly bănuia că trebuie să fi fost chiar ea.

– N-a fost o sugestie, răspunse Nick. Ia-ți haina, mergem peste drum.

Starbucks-ul de pe Balfour Road era mai mult pentru luat cafele la pachet decât o cafenea propriu-zisă, dar avea două taburete înalte la geam, pe care Kelly le ocupă cât Nick se duse să ia băuturile. Kelly comandă ciocolată caldă, simțind dintr-odată nevoia acestei băuturi dulci și reconfortante. O primi ornată cu frișcă, peste care fuseseră presărați fulgi de ciocolată, arătând jenant de nepotrivită pe lângă cafeaua cu spumă de lapte a lui Nick.

– Mulțumesc, spuse Kelly, când deveni evident faptul că Nick nu avea de gând să înceapă el conversația.

– Poți să le iei tu pe următoarele, spuse el.

– Pentru că m-ai scos din încurcătură, vreau să zic.

– Știi ce-ai vrut să zici, răspunse bărbatul și o privi direct, fără urmă de amuzament pe chip. Dar ca să fie clar pe viitor, dacă o mai dai în bară, sau dacă mai faci vreo tâmpenie, sau mai știi eu pentru ce alt motiv vei mai putea avea nevoie să-ți salveze cineva

pielea, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi. Nu aștepta până ajungem în biroul șefului.

— Chiar îmi pare rău.

— Sunt convins.

— Și-ți sunt recunoscătoare. Nu mă așteptam să faci asta.

Nick sorbi din cafea și zâmbi larg.

— Ca să fiu sincer, nici eu nu mă așteptam la așa ceva din partea mea. Dar nu puteam să stau deoparte și să văd cum unul dintre cei mai buni detectivi cu care am lucrat – Kelly își coborî privirea la cana cu ciocolată, ca să nu se vadă cât de încântată era – și-o ia pentru că a făcut ceva atât de monumental de stupid cum ar fi să se folosească de poziția ei pentru un fel de campanie personală. De fapt, ce aveai de gând?

Emoția plăcută pe care complimentul lui Nick i-o produsese lui Kelly se evaporă rapid.

— Cred că-mi datorezi măcar o explicație.

Kelly luă cu lingurița din spuma călduță de frișcă și simți cum i se topește pe limbă. Repetă cuvintele în gând înainte să le pronunțe.

— Sora mea a fost violată când era în primul an de facultate la Universitatea Durham.

— De atâta lucru mi-am dat seama și eu. Și cel care a comis fapta nu a fost prins niciodată?

— Nu. Au existat câteva incidente suspecte înainte de viol; Lexi a găsit bilețele în cutia poștală în care i se cerea să poarte anumite haine, pe care le avea în dulapul ei, și o dată a lăsat cineva un sticlete mort la ușa ei.

— Și a depus plângere?

Kelly a dat din cap.

— Poliția nu s-a arătat interesată. Chiar și atunci când le-a spus

că fusese urmărită, au spus că au notat și atât. Într-o seară de joi, a avut un curs destul de târziu și nimeni nu a mai mers în aceeași direcție cu ea, așa că a rămas de una singură. În seara în care s-a întâmplat, vorbea cu mine la telefon. M-a sunat pentru că era agitată: spunea că auzise din nou pași în urma ei.

— Și ce-ai făcut?

Kelly simți cum ochii îi ardeau, gata să lăcrimeze. Înghiți cu greu.

— I-am spus că i se părea.

Putea să-i audă vocea lui Lexi chiar și acum; cu răsuflarea întretăiată în timp ce se îndrepta spre cămine.

— E cineva în spatele meu, Kelly, jur. La fel ca săptămâna trecută.

— Lex, sunt șaptespe mii de studenți la Durham, tot timpul e cineva în spatele tău.

— De data asta e diferit. Încearcă să treacă neobservat.

Lexi șoptea nervos, Kelly chinându-se să înțeleagă fiecare cuvânt.

— Când m-am întors acum să mă uit, nu era nimeni, dar cineva e acolo, știi asta.

— Îți bagi singură în cap tot felul de idei. Sună-mă când ajungi acasă, da?

Kelly își aminti că se pregătea să iasă în oraș. Dăduse muzica mai tare cât își aranja părul; aruncase încă o rochie care o nemulțumea în grămada de la capătul patului. Nu-și dădu seama că sora ei nu mai sunase până când se auzi din nou telefonul, afișând un număr pe care nu-l recunoștea.

— Kelly Swift? Sunt agent de poliție Barrow-Grint de la Poliția din Durham. Sora dumneavoastră se află la noi.

— N-a fost vina ta, spuse Nick cu blândețe.

Kelly dădu din cap.

– N-ar fi atacat-o dacă aş fi rămas cu ea la telefon.

– N-ai de unde să ştii asta.

– Dacă ar fi făcut-o, aş fi auzit – aş fi putut să sun imediat la poliție. A durat două ore până au găsit-o pe Lexi. Fusesse bătută atât de tare, că abia mai vedea, iar la momentul acela, atacatorul dispăruse de mult.

Nick nu o contrazise. Răsuci ceaşca de cafea în farfurioară, până când mânerul fu chiar în dreptul lui și își făcu mâinile căuş în jurul ei.

– Lexi te acuză pentru ceea ce s-a întâmplat?

– Nu ştiu, probabil.

– N-ai întrebato?

– Nu vrea să vorbească despre asta. Îi displace profund și când o fac eu. Am crezut că va fi afectată luni întregi, poate chiar pentru totdeauna, dar e ca și cum ar fi tras o linie peste toată povestea. Când l-a cunoscut pe soțul ei, a avut o discuție cu el și i-a spus: „Trebuie să-ți povestesc ceva”, i-a mărturisit toată întâmplarea și apoi l-a făcut să-i promită că nu vor mai pomeni vreodată despre asta.

– E o femeie puternică.

– Crezi? Eu nu ştiu dacă e o abordare sănătoasă. Să te prefaci că ceva nu s-a întâmplat nu e cea mai bună cale de a trata un eveniment traumatic.

– Vrei să spui nu e cea mai bună cale în care tu tratezi un eveniment traumatic, spuse Nick.

Kelly îi aruncă o privire fulgerătoare.

– Aici nu-i vorba despre mine.

Nick luă și ultima gură de cafea și puse cu atenție ceaşca înapoi pe farfurioară înainte s-o privească pe Kelly direct în ochi.

— Exact.

Când se întoarseră la birou, lui Kelly îi sună telefonul mobil. Se întoarse în capul scărilor, evitând zgomotul biroului aglomerat. Era Craig, de la centrul de monitorizare CCTV.

— Kelly, ai văzut nota informativă de azi de la Poliția Transporturi?

Nu o văzuse. Era destul de greu să țină pasul cu volumul de e-mailuri care aveau legătură cu acel caz, darămite să mai citească și anunțurile venite din partea departamentului ei.

— Centrul de monitorizare de aici a fost ținta unui atac. Având în vedere ce mi-ai povestit zilele trecute despre cazul de care te ocupi la Poliția Metropolitană, m-am gândit să te sun.

— O spargere?

— Mai rău. Un atac informatic asupra rețelei.

— Credeam că așa ceva e imposibil.

— Nimic nu e imposibil, Kelly, ar trebui să știi asta. Sistemul dă rateuri de câteva săptămâni; am chemat un specialist și, când s-a uitat la el, a identificat ceva defecțiuni de soft. Avem un firewall instalat, care face aproape imposibil ca sistemul să fie atacat prin internet, dar nu poate totodată să oprească pe cineva să introducă la propriu viruși în sistem.

— O treabă din interior, crezi?

— Comisarul a interogat în dimineața asta tot personalul, iar una dintre femeile de serviciu a cedat. A mărturisit că a fost mituită să aducă un stick USB și să-l bage în computerul principal. Desigur, susține că habar n-avea de ceea ce făcea.

— Și de cine a fost mituită?

— Nu știe cum îl cheamă și, în mod convenabil, nici nu-și amintește cum arată. Spune că a fost abordată într-o zi când era în drum spre serviciu și că i-a fost oferită o sumă care depășește

salariul ei pe o lună, pentru o treabă de doar câteva minute.

— Care-i dauna produsă?

— Virusul introduce un program care este legat de computerul hackerului și care replică întregul nostru sistem. Nu pot controla direcția în care bat camerele, dar pe scurt problema e că tot ceea ce se vede în centrul de monitorizare poate să vadă și hackerul.

— Dumnezeu!

— Se potrivește cu chestia de care te ocupi tu?

— În mod cert, e foarte posibil.

În ciuda relației bune de serviciu pe care o avea cu Craig, Kelly era cu băgare de seamă în legătură cu ce ar fi avut de spus Diggers dacă ea ar fi dezvăluit prea multe din anchetă. Ultimul lucru de care avea nevoie era un alt perdaf, chiar dacă în sinea ei nu avea nicio îndoială că cele două cazuri aveau legătură unul cu celălalt.

— Agresorul nostru a folosit chiar camerele de supraveghere de la metroul londonez pentru a urmări femeii, anunță Kelly, în timp ce intră în birou și întrerupse o conversație pe care Nick o avea cu Lucinda.

Îi puse la curent cu ceea ce aflase de la Craig.

— Divizia Infrafracțiuni Cibernetice din cadrul Poliției Transporturi e acum acolo, dar deși au identificat virusul, e un pic mai complicat să-l elimine.

— N-ar putea să închidă sistemul cu totul? întrebă Lucinda.

— Ar putea, dar atunci tot orașul ar prezenta un potențial risc, în loc de...

— În loc de un număr redus de femei care sunt în mod cert expuse unui risc, încheie Nick fraza. Suntem între ciocan și nicovală.

Se ridică, cu tot trupul cuprins de energie, iar Kelly își dădu seama cât de mult tânjise după adrenalina unei anchete aflate în

plină desfășurare.

— Bun, avem nevoie de o declarație din partea omului tău de legătură de la centrul de monitorizare și vreau ca femeia de serviciu să fie arestată pentru accesarea neautorizată a unui sistem informatic cu scopul de a comite o infracțiune.

Privi în jur, căutând pe cel care documenta ancheta, care introducea deja în laptopul din fața lui acțiunile respective.

— Și aduceți-l aici pe Andrew Robinson. Vreau să știu unde se copiază feed-ul de la CCTV și vreau să știu asta acum.

32.

Nu e timp pentru nimic decât să stau să-l aștept pe Simon să urce.

Îi caut mâna lui Katie, doar ca să descopăr că alunecă deja într-a mea. O strâng puternic și ea mă strânge în semn de răspuns. E o chestie pe care o făceam când era mică și mergeam împreună la școală. E o strângeam o dată, ea făcea la fel; apoi ea mă strângea de două ori și eu îi răspundeam tot așa. Codul Morse pentru mamă și copil.

– De trei ori înseamnă „Te iubesc”, mi-a spus ea odată.

O fac acum, fără să știu dacă-și mai amintește, ascultând zgomotul pașilor care urcă pe treptele de lemn. Katie îmi răspunde imediat la mesaj, și eu simt cum lacrimi fierbinți mi se formează în ochi.

De la etaj sunt treisprezece pași.

Îi număr, pe măsură ce se apropie. Unsprezece, zece, nouă.

Mâna mi-e umedă și lipicioasă în a lui Katie, iar inima a luat-o așa de tare la goană că nici nu mai pot distinge între bătăi. Mă strânge atât de tare de degete că mă doare, dar nu-mi pasă – și eu le strâng cu putere pe-ale ei.

Cinci, patru, trei...

– Am folosit cheia mea, sper că nu te superi.

– Melissa!

– O, Dumnezeule, aproape că ne-ai provocat un infarct.

Ușurarea ne face pe mine și pe Katie să râdem isteric.

Melissa se uită la noi nedumerită.

– Ce aveți de gând voi două? Te-am sunat la serviciu și șeful tău mi-a spus că ești bolnavă. Am trecut doar să văd cum te simți și apoi m-am îngrijorat când am văzut că nu răspunzi la ușă.

— N-am auzit. Eram...

Katie se oprește și se uită la mine, nesigură despre cât de mult să dezvăluie.

— Căutam dovezi, îi spun Melissei.

Dintr-odată mi se limpezește mintea și mă așez pe scaunul de la biroul lui Simon.

— Pare o nebunie, dar se pare că Simon este cel care a pus online toate traseele femeilor acelorora, inclusiv pe al meu.

— Simon?

Văd pe fața Melissei aceeași neîncredere și uimire care știu că se regăsesc și pe chipul meu.

— Ești sigură?

Îi povestesc despre chitanța de la Espress Oh!; despre e-mailul de la Kelly Swift.

— Simon a fost dat afară în august, chiar înainte să înceapă să apară anunțurile. M-a mințit în legătură cu asta.

— Și ce naiba mai cauți aici? Unde-i Simon acum?

— Are un interviu de angajare la Olympia. Nu știu exact la ce oră, cred că a spus ceva de după-amiază devreme.

Melissa se uită la ceas.

— Poate să ajungă în orice clipă. Haideți la mine; putem să sunăm la poliție de-acolo. Te-ai fi gândit la așa ceva? Adică... Dumnezeule, Simon!

Simt cum inima începe să-mi bată din nou ca nebuna, în timp ce pieptul îmi zvâcnește și pulsul îmi țiuie în urechi. Dintr-odată sunt sigură că n-o să reușim. Că Simon va veni acasă și ne va găsi pe toate trei la mansardă. Ce va face, când își va da seama că a fost descoperit? Mă gândesc la Tania Beckett și la Laura Keen, victime nefericite ale oribilului său imperiu online. Ce-ar mai însemna încă trei în plus pentru el? Mă ridic și o iau pe Katie de

braț.

— Melissa are dreptate, trebuie să plecăm de-aici.

— Unde-i Justin?

Mă cuprinde teama și vreau ca toată familia mea să fie împreună, trebuie să mă asigur că amândoi copiii mei sunt în siguranță. De îndată ce Simon va descoperi că știm ce-a făcut, nu putem ști cum va reacționa.

— Stai liniștită, e la cafenea, spune Melissa. Tocmai vin de acolo.

Ușurarea mea e doar de moment.

— Nu poate să rămână acolo, Simon va ști unde să-l găsească. Va trebui să se ocupe altcineva de cafenea.

Melissa a redevenit femeia de afaceri. Îmi amintește de un asistent medical la locul unui dezastru, acordând primul ajutor și spunând cuvinte de alint.

— O să-l sun și-i spun să închidă cafeneaua.

Îmi prinde fața în palmele ei. Își apropie chipul de al meu, forțându-mă să fiu atentă la ce spune.

— Zoe, trebuie să plecăm de-aici, înțelegi? Nu știm cât timp mai avem la dispoziție.

Ne repezim toate trei pe scări, pe etajul mochetat de la primul nivel, apoi mai jos, la parter, fără să ne oprim, în hol, eu și Katie ne luăm gecile din cuier. Mă uit în jur după geanta mea, dar Melissa mă oprește.

— Nu avem timp. Mă întorc eu după ea de îndată ce tu și Katie sunteți în siguranță la mine.

Trântim ușa de la intrare și fugim pe alee fără să ne mai batem capul să încuiem, intrând rapid prin portița de la grădina Melissei. Descuie ușa și ne face semn să intrăm repede în bucătărie.

— Ar trebui să ne încuiem înăuntru, spune Katie, uitându-se

când la mine, când la Melissa, cu spaima întipărită pe față și cu buza de jos tremurându-i.

— Simon nu va încerca să intre aici, iubito, nici măcar nu știe unde suntem.

— De îndată ce va vedea că nu suntem acasă sigur va încerca aici. Te rog, încuie ușa! spune ea, gata să izbucnească în plâns.

— Cred că are dreptate, spune Melissa.

Încuie de două ori ușa din față și, în ciuda a ceea ce tocmai i-am spus lui Katie, mă liniștește sunetul încuietorii care se blochează.

— Și ușa din spate? întreabă Katie.

Tremură, iar asta mă umple de mânie. Cum a îndrăznit Simon să-i facă una ca asta fiicei mele?

— E încuiată tot timpul. Neil e paranoic când vine vorba de hoți, nici măcar nu ține cheia într-un loc care ar putea fi văzut din grădină.

Melissa o cuprinde pe Katie cu un braț.

— Iubito, îți promit că acum ești în siguranță. Neil e în delegație săptămâna asta, așa că poți sta aici cât vreți. De ce nu pui mai bine apă la fiert, iar eu o sun pe Kelly Swift și-i spun despre chitanța pe care ați găsit-o? Aveți numărul ei?

Îmi scot telefonul din buzunar și-l deblochez, căutând până găsesc numărul lui Kelly Swift. Îi întind telefonul Melissei. Se uită la el.

— O să am semnal mai bun sus. Dați-mi două secunde. Te rog, fă-mi și mie o cafea, da? Capsulele sunt chiar lângă espressor.

Pornesc espressorul; o mașinărie modernă, cromată, care face spumă de lapte și cappuccino și Dumnezeu mai știe ce. Katie traversează bucătăria. Se uită în grădină prin ușile pliante și încearcă clanța.

— E încuiată?

— Da. Mama, mi-e frică!

Încerc să vorbesc pe un ton calm, înghițindu-mi furtuna pe care o simt pe dinăuntru.

— Nu are cum să ne facă rău câtă vreme suntem aici, draga mea. Kelly Swift va veni și va sta de vorbă cu noi și vor trimite polițiști care să-l aresteze pe Simon. Nu poate să ne facă niciun rău.

Stau în fața mașinii de cafea și îmi întind mâinile pe blatul de bucătărie; granitul e rece și neted sub palmele mele. Acum, că suntem în siguranță în afara casei, teama mi se transformă în furie și mă chinui să nu i-o arăt lui Katie, care e deja cu nervii întinși la maximum. Mă gândesc la toate minciunile pe care Simon mi le-a spus de-a lungul lunilor în care am crezut că se ducea la serviciu; insistența cu care a încercat să mă convingă că nu eram eu persoana din fotografie, când am adus acasă ziarul *Gazette*, în urmă cu câteva săptămâni. Cum am putut să fiu atât de proastă?

Mă gândesc la datoria pe care Simon pretinde că ar fi acumulat-o. Site-ul îi aduce probabil mult mai mult decât a câștigat el vreodată la *Telegraph*. Nu-i de mirare că nu și-a luat un alt serviciu – de ce s-ar fi deranjat? Postul pentru care a fost chemat azi la interviu – mă îndoiesc că există, de fapt. Mi-l imaginez pe Simon stând într-o cafenea, dar nu pregătindu-se pentru interviu, ci căutând printre fotografiile cu femei de pe telefon, copiind detaliile traseelor lor din agenda lui pentru a le încărca pe site.

Katie nu are stare, dând ture între fereastră și masa lungă, albă a Melissei, ridicând obiecte aranjate cu gust de pe rafturile suspendate.

— Ai grijă cu aia, îi spun, costă probabil o avere.

De sus aud frânturi ale conversației pe care Melissa o are cu

Kelly Swift. O aud întrebând „Sunt în pericol?” și tușesc zgomotos, pentru că nu vreau ca fiica mea să intre-n panică mai mult decât a făcut-o deja. Pune la loc vaza și ia în schimb un prespapier din sticlă, trecându-și degetul mare peste suprafața fină.

— Te rog, draga mea, mă faci să fiu și mai agitată.

Pune obiectul la loc și se duce în partea cealaltă a bucătăriei, acolo unde se află biroul Melissei.

Luminița verde a espressorului clipește, semn că apa este fierbinte. Apăs butonul de start, urmărind cum lichidul închis la culoare țâșnește în ceașca de dedesubt. Mirosul e puternic, aproape copleșitor. Nu beau cafea de obicei, dar cred că azi mi-ar prinde bine și mie una. Mai scot o capsulă.

— Vrei și tu o cafea? o întreb pe Katie.

Nu-mi răspunde. Mă întorc și văd că se uită la ceva de pe birou.

— Iubito, te rog, nu-ți mai băga nasul printre lucrurile Melissei.

Mă întreb cât le va lua polițiștilor să ajungă și dacă vor pleca să-l caute pe Simon sau vor aștepta să se întoarcă el acasă.

— Mamă, trebuie să vezi chestia asta.

— Ce e?

Auz scârțâitul pașilor Melissei la etaj și așez cafeaua ei pe blatul din fața mea. Amestec în ceașca mea, în care am pus un cub de zahăr și iau o gură, arzându-mi limba.

— Mamă! insistă Katie.

Mă duc și eu la birou ca să văd ce-a pus-o așa pe jar. E o hartă a metroului londonez – cea pe care am văzut-o când am luat actele de la Melissa. Katie a desfăcut-o și acum se întinde pe tot biroul. Culorile și rutele familiare ale metroului au fost adnotate cu o rețea ca o pânză de păianjen de săgeți, linii și notițe mâzgălite.

Mă holbez la hartă. Katie plânge, dar nu fac nimic s-o liniștesc.

Mă uit după un traseu pe care-l cunosc pe de rost; traseul spre serviciu al Taniei Beckett.

Linia Northern spre Highgate, apoi autobuzul 43 către Cranley Gardens.

Ruta a fost subliniată cu un marker galben, iar la capătul ei este o însemnare scrisă de mână.

Nu mai este activă.

Auzi tot felul de chestii prin cafenele.

Îmi închipui că a lucra într-o cafenea seamănă destul de mult cu a lucra ca barman sau frizer. Vedem momentele grozave și pe cele mai puțin bune ale vieții pe fețele clienților noștri; auzim șirul nesfârșit de conversații dintre prieteni. Ne bucurăm de pe urma primelor voastre – un prânz plătit cu o bancnotă de douăzeci de lire nou-nouță; o monedă de o liră aruncată neglijent pe masă – și suferim consecințele unei luni mai proaste, când vă căutați de mărunțiș pentru o cafea mai mică decât de obicei și vă prefaceți că nu vedeți borcanul pentru bacșiș de pe tejghea.

O cafenea pune la dispoziție detergentul financiar perfect atunci când trebuie să pui în circulație cantități mari de lichidități. Cui îi pasă de numărul total de clienți? Și clienții invizibili pot să plătească. Intră bani murdari, ies bani curați.

În timp, clienții fideli își dau drumul la gură. Vă știm secretele, ambițiile, detaliile conturilor bancare. Clienții obișnuiți ne fac confidențe; tejgheaua preia rolul canapelei de la psiholog. Voi vorbiți; noi ascultăm.

E mediul perfect ca să descoperim fețe noi și – doar ocazional – clienți

noi. O carte de vizită, strecurată în buzunarul de la sacou al unui bărbat care se potrivește profilului. Un bărbat care și-a dovedit deja soiul prin comentariul obscen făcut la adresa fetei de la casă. Al cărui costum din stofă dungată și bretele îl scot în evidență ca fiind un tip cu bani. Un bărbat care, mai târziu, se va uita la invitația din buzunarul său și va fi destul de flatat cât să arunce o privire.

Un club privat exclusivist. Cele mai frumoase fete.

Accesul la un serviciu de care nu va mai beneficia nicăieri altundeva în oraș.

Accesul la tine.

33.

Melissa stă în pragul ușii dintre bucătărie și hol. Vede figura îngrozită a lui Katie; harta desfăcută din mâna mea și încet-încet zâmbetul îi dispare. Îmi dau seama că sper că va nega totul, că va avea o explicație plauzibilă pentru dovada pe care o țin în mână.

Nici măcar nu încearcă. În schimb, oftează adânc, de parcă acțiunile noastre ar fi cel mult plictisitoare.

— E foarte urât să cotrobăi prin lucrurile altei persoane, spune ea, iar eu trebuie să mă forțez să-mi înghit scuzele care îmi vin aproape automat.

Traversează bucătăria, tocurele ei răsunând pe gresie, și-mi ia harta din mână. Îmi dau seama că-mi țin respirația, dar când încerc să expir, nu iese nimic. Mă strânge pieptul, de parcă cineva m-ar apăsa pe el. O văd cum împătorește harta la loc, scoțând sunete dezaprobatore când o cută nu se îndoaie corect, dar fără să se grăbească, fără să trădeze nicio urmă de panică. Stăpânirea ei de sine mă debusolează și trebuie să-mi aduc aminte din nou că dovezile sunt incontestabile. În spatele poveștii cu site-ul stă Melissa, și tot ea e în spatele anunțurilor din *London Gazette*. Melissa e cea care a urmărit femeii prin Londra, vânzând informații despre traseele lor pentru ca bărbații să le poată vâna deopotrivă.

— De ce? o întreb, dar nu-mi răspunde.

— Mai bine v-ați așeza, spune ea în schimb, arătând către masa lungă și albă.

— Ba nu.

Melissa scoate un oftat exasperat.

— Zoe, nu face chestia asta mai complicată decât e cazul. Stai jos.

— Nu ne poți ține aici.

Atunci, râde. Un lătrat lipsit de haz, care spune că poate să facă orice are ea chef. Face câțiva pași spre blatul de bucătărie; o întindere de granit negru pe care nu se găsește altceva decât espressorul și suportul masiv din lemn pentru cuțițe. Mâna ei zăbovește pe suport câteva clipe, degetul arătător jucând un joc silențios de-a *Din Oceanul Pacific*, înainte să tragă din suport un cuțit de vreo cincisprezece centimetri, cu mâner negru.

— Nu pot? întreabă.

Mă las încet pe scaunul cel mai apropiat de mine. O trag pe Katie de braț și imediat se așază și ea.

— N-o să scapi basma curată, Melissa, îi spun. Poliția trebuie să ajungă în orice clipă de-acum.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta. Judecând după toate informațiile cu care m-ai ținut la curent în ultimele săptămâni, poliția și-a demonstrat pe deplin incompetența.

— Dar i-ai spus lui Kelly Swift unde suntem. O să...

Mă opresc chiar înainte să văd privirea plină de milă a Melisei.

Ce proastă sunt! Bineînțeles că Melissa nu a sunat-o cu adevărat pe Kelly Swift. Înțelegerea acestui fapt îmi pare ca un pumn în stomac și mă aplec în față, epuizată dintr-odată. Nu vine niciun polițist. Alarma cu butonul de panică este în geanta mea de-acasă. Nimeni nu știe că suntem aici.

— Ești bolnavă, spune Katie, sau nebună. Sau ambele.

În vocea ei se simte mai mult decât furie. Mă gândesc la toate dățile petrecute de Katie în bucătăria aceasta de-a lungul anilor, făcând prăjituri sau lecțiile, vorbind cu Melissa într-un fel care uneori nu este posibil între o mamă și fiica ei, indiferent cât de apropiate sunt. Încerc să-mi dau seama cum trebuie să se simtă, apoi îmi dau seama că și eu sunt în aceeași situație. Mințită.

Păcălită. Trădată.

— Niciuna din două. Am văzut o oportunitate de afaceri și am profitat de ea.

Melissa vine spre noi, cu cuțitul ținut relaxat în mână, de parcă tocmai a fost întreruptă în timp ce pregătea cina.

— Asta nu-i o afacere! spun eu, atât de mânioasă, că mă încurc în cuvinte.

— Ba în mod sigur asta e, și chiar o afacere de succes. În două săptămâni de când am dat drumul site-ului am avut cincizeci de clienți, iar alții noi se alătură în fiecare zi.

Pare că face reclamă pentru o franciză, de parcă s-ar lăuda că a mai adăugat o cafenea lanțului său.

Stă vizavi de noi.

— Sunt atât de proaste. Femeile care fac naveta. Le vezi în fiecare zi, atât de absente la lumea din jur. Conectate la iPod-urile lor, cu ochii-n telefoane, citindu-și ziarele. Mergând pe același traseu în fiecare zi, stând pe același scaun, așteptând în același loc de pe peron.

— Nu fac altceva decât să meargă la serviciu, spun eu.

— Le vezi pe aceleași în fiecare zi. Urmăream odată o femeie care se machia pe linia Central. O văzusem de câteva ori și avea de fiecare dată aceeași rutină. Aștepta până la Holland Park, apoi își scotea gentuța de farduri și începea să-și tencuiască fața. Mai întâi pudra, apoi fard de pleoape, rimel, ruj. Când trenul încetineea la Marble Arch, își punea gentuța la locul ei. Am privit-o atunci și, când m-am uitat în altă parte, am văzut că tot la fel o urmărea și un bărbat, cu o privire în ochi care trăda faptul că se gândea la ceva mai mult decât fața ei. Atunci mi-a venit ideea pentru prima dată.

— De ce eu? spun și, când rostesc cuvintele, nu-mi vine să cred că abia acum mi-a trecut prin cap să întreb. De ce m-ai pus pe site?

— Aveam nevoie și de câteva femei mai mature, spune ea ridicând din umeri. Nu se discută gusturile oamenilor.

— Dar sunt prietena ta!

Chiar în timp ce spun asta mă disprețuiesc pentru cât de patetic sună, de parcă am fi două fete în curtea școlii certându-se cine se joacă cu cine.

Melissa strânge din buze. Se ridică dintr-odată, îndreptându-se spre ușile pliante și privind în grădină. Trec câteva clipe până când răspunde.

— N-am cunoscut pe nimeni care să se plângă mai mult de viața sa decât tine.

Mă așteptam la altceva; la vreo indiscreție pe care s-o fi comis cu ani în urmă, dar nu la asta.

— *Am avut copiii când eram prea tânără*, mă imită ea, schimonosindu-se.

— N-am spus niciodată asta, zic și mă uit la Katie. N-am regretat niciodată că v-am avut, pe niciunul dintre voi.

— Ți-ai părăsit bărbatul, un tip ca la carte care muncea, aducea bani, haios, priceput cu copiii și l-ai înlocuit cu alt bărbat ca la carte.

— Habar n-ai cum a fost căsătoria mea cu Matt. Și, dacă tot veni vorba, nu știi nimic nici despre relația mea cu Simon.

Când mă gândesc la Simon, mă copleșește vinovăția. Cum am putut să cred că el era responsabil pentru site? Mă gândesc la nume și la amenințările scrise pe care le-am găsit în sertarul de la biroul lui și, preț de o clipă, am îndoieli, apoi îmi dau seama ce erau: note pentru cercetarea lui. A folosit agenda Moleskine exact pentru ceea ce i-am dat-o eu, ca să-și planifice cartea. Zâmbesc ușurată, iar Melissa se uită la mine cu venin în privire.

— E atât de ușor totul pentru tine, nu-i așa, Zoe? Și totuși, nu

încetezi niciodată să te plângi.

— Ușor?

Aș râde dacă n-ar fi cuțitul acela din mâna ei care reflectă razele ce pătrund prin luminator și împrăștie curcubee prin toată încăperea.

— ...iar din clipa în care te-ai mutat alături a început și rutina cu vai, săraca de mine. Mamă singură, chinuindu-se să plătească facturile, izbucnind în lacrimi la fiecare cinci minute.

— A fost o perioadă grea, spun eu, în apărarea mea, adresându-mă mai degrabă lui Katie decât Melissei.

Katie îmi caută mâna, dându-mi tot sprijinul tăcut de care am nevoie.

— Tot ce mi-ai cerut, ți-am dat. Bani, un serviciu, ajutor cu copiii.

Se întoarce spre noi. Îi aud tocurile zgâriind gresia când se apleacă spre mine, cu părul atingându-l pe al meu, și-mi șuieră în ureche:

— Tu ce mi-ai dat mie vreodată?

— Eu...

Mintea mi se goleşte. Cu siguranță trebuie să fi făcut și eu ceva, nu? Dar nu-mi vine nimic în cap. Melissa și Neil nu au copii, nici animale de care să am grijă, nici flori care să fie udate când sunt ei în vacanță. Dar o prietenie înseamnă mai mult de-atât, nu? Oare trebuie talerele balanței unei amiciții să fie atât de bine echilibrate?

— Ești invidioasă, spun, iar cuvântul pare atât de ne semnificativ ca să justifice ceva de o asemenea proporție, ceva atât de oribil.

Melissa se uită la mine de parcă tocmai ar fi călcat într-un rahat.

— Invidioasă? Pe tine?

Dar văd cum ideea încolțește în mintea ei. Cum crește în ceva concret.

— Crezi că ai fi fost o mamă mai bună ca mine.

— Aș fi fost una mai recunoscătoare, cu siguranță, ripostează ea.

— Îmi iubesc copiii.

Nu pot să cred că a pus vreodată la îndoială asta.

— Abia dacă i-ai văzut! Au fost o piedică, făcuți pachet și trimiși la mine ori de câte ori te săturai de ei. Cine a învățat-o pe Katie să gătească? Cine l-a ținut pe Justin departe de copiii de la școală care furau? Ar fi sfârșit în închisoare dacă n-aș fi fost eu!

— Dar spuneai că te bucuri să-i ai prin preajmă.

— Pentru că aveau nevoie de mine. Ce altceva mai aveau? O mamă care muncea tot timpul, care se tânguia tot timpul, care plângea tot timpul.

— Nu e cinstit, Melissa.

— Țasta-i adevărul, că-ți place sau nu.

Lângă mine, Katie nu spune nimic. Mă uit la ea și văd că tremură, complet palidă. Melissa se îndreaptă de spate. Se duce și se așază pe scaunul rotativ de la biroul ei și deschide computerul.

— Lasă-ne să plecăm, Melissa.

Râde.

— Hai, Zoe, să fim serioși, nu poți fi atât de proastă. Acum ai aflat despre site, știi ce-am făcut. Nu pot să te las să pleci, pur și simplu.

— Atunci lasă-ne pe noi aici! strig, dându-mi seama dintr-odată că mai există o variantă. Acum poți să pleci. Ne încui aici. N-o să știm unde te-ai dus și n-o să spunem poliției nimic din ce ne-ai povestit. Ai putea să-ți ștergi totul de pe computer.

Îmi dau seama că par isterică. Mă ridic în picioare, fără să fiu prea sigură ce am de gând chiar în timp ce fac asta.

— Stai jos.

Nu pot să-mi simt picioarele, și totuși se mișcă spre Melissa pe pilot automat.

— Stai jos!

— Mamă!

Totul se petrece atât de repede, că nu am timp să reacționez. Melissa se ridică de pe scaunul ei și se izbește de mine, dărâmându-ne pe amândouă la pământ și aterizând deasupra mea, ținându-mă la podea. Cu pumnul stâng mă strânge de păr, ridicându-mi bărbia, iar cu mâna dreaptă mi-a pus cuțitul la gât.

— M-am cam săturat de chestia asta, Zoe.

— Dă-te de pe ea! strigă Katie, trăgând-o pe Melissa de haină și dându-i un pumn fix în stomac.

Abia dacă are vreun efect și simt lama cuțitului apăsându-mi pielea.

— Katie, spun aproape în șoaptă, oprește-te!

Ezită, apoi face un pas în spate, tremurând atât de tare, că pot auzi cum îi clănțane dinții-n gură. Simt cum mă ustură gâtul.

— Mamă, sângerezi!

Simt cum ceva ud se prelinge pe o parte a gâtului meu.

— Ai de gând să faci cum ți s-a spus?

Dau din cap, mișcarea abia schițată făcând să curgă altă dâră de sânge din tăietura de pe gâtul meu.

— Excelent.

Melissa se ridică, se scutură pe genunchi, apoi scoate un șervețel din buzunar și șterge cu atenție lama cuțitului.

— Acum, stai jos!

Fac ce mi se spune. Melissa se întoarce la biroul ei. Apasă

tastatura și văd fundalul familiar al site-ului gasește pereche potrivită. Melissa introduce un nume de utilizator și o parolă, dar pagina de web arată diferit; îmi dau seama apoi că s-a conectat ca administrator al paginii. Micșorează fereastra și apoi deschide o altă, apăsând pe taste cu mișcări sigure. Văd imaginea unui peron de la metrou. Nu e aglomerat; sunt vreo doisprezece oameni stând în picioare și o femeie cu un troler de cumpărături stă pe o bancă. La început am impresia că ne uităm la o fotografie, apoi femeia cu trolerul se ridică și începe să meargă de-a lungul peronului.

— Alea sunt camerele de supraveghere?

— Da. Nu-mi pot asuma creditul pentru ele, doar pentru redirectionarea imaginilor. M-am gândit să instalez camerele mele, dar ar fi însemnat să mă restrâng la doar câteva linii de metrou. În felul ăsta, putem vedea toată rețeaua. Asta este linia Jubilee.

Mai apasă câteva combinații de taste și imaginea se schimbă, arătând un alt peron, pe care o mână de oameni așteaptă trenul.

— Nu am acces la tot sistemul și din păcate nu există posibilitatea de a controla și direcția în care să bată camerele, pot să văd doar ce văd și operatorii. Dar a ușurat toată procedura, ca să nu mai zic că e cu mult mai interesantă.

— Ce vrei să spui? Întreabă Katie.

— Înainte să am acces la rețea, n-am știut ce li s-a întâmplat femeilor. A trebuit să le scot de pe site odată ce profilurile lor au fost vândute, sau să verific dacă nu și-au schimbat locul de muncă ori traseele spre el. Uneori treceau zile întregi până să-mi dau seama că o femeie purta o haină nouă. Asta nu era prea bine pentru afacere. Accesul la camerele de supraveghere înseamnă că pot să le urmăresc oricând vreau. Înseamnă că pot să văd ce li se întâmplă.

Continuă să apese pe butoanele tastaturii, înainte să apese comanda enter cu un avânt exagerat. Un zâmbet la început timid i se întinde apoi pe toată fața, când se întoarce spre noi.

— Și-acum ce-ați zice să jucăm un joculeț?

34.

Kelly se uită la telefonul de pe biroul ei și-și adună curajul să formeze numărul. Mai încercase de câteva ori, anulând apelul de fiecare dată înainte să înceapă să sune, apoi închizând chiar în clipa în care cineva răspunsese. Înainte să se răzgândească din nou, luă telefonul și formă numărul. Prinzând receptorul între umăr și ureche, ascultă cum suna; o parte din ea își dorea să intre mesageria vocală, cealaltă își dorea să încheie cu asta o dată pentru totdeauna. Nick convocase pe toată lumea în sala de ședințe peste zece minute și era puțin probabil că avea să mai aibă altă șansă se dea un telefon personal pentru o bună bucată de vreme.

— Alo.

La auzul vocii lui Lexi, Kelly amuți dintr-odată. În jurul ei, toată lumea se pregătea pentru ședință; oamenii își luau carnetele de notițe și se aplecau peste birouri să-și citească e-mailurile de ultim moment. Kelly se gândi dacă nu ar fi fost mai bine să închidă.

— Alo? se auzi, apoi, din nou, de data asta pe un ton iritat: Alo?

— Eu sunt.

— Oh! Și de ce n-ai zis nimic?

— Scuze, cred că e ceva în neregulă cu linia. Ce faci?

Văzu notificarea unui e-mail nou sosit în inbox-ul ei și mută mouse-ul ca să-l deschidă. Era de la inspector. *Ce aud eu este fierbătorul de apă?* Pe ușa deschisă a sălii de ședințe Kelly putu să-l vadă pe Nick aplecat asupra telefonului său Blackberry. Bărbatul ridică privirea, zâmbi larg și cu mâna liberă mimă sorbitul dintr-o cană.

— Sunt bine. Tu?

— Bine.

Dădu din cap în direcția inspectorului și ridică arătătorul, cu intenția să arate că mai întârzia doar un minut, dar Nick se uita deja în altă parte.

Conversația plată continuă până când Kelly nu mai fu în stare să se abțină.

— De fapt, te-am sunat să-ți spun că sper să te distrezi mâine.

Urmără câteva momente de liniște.

— Mâine?

— Nu mâine e reuniunea voastră? La Durham?

Oare păruse entuziasmată? Kelly spera ca așa să fie. Oricât de mult îi displăcea gândul de a o ști pe Lexi înapoi în campusul acela; oricât de greu i-ar fi fost să accepte ideea de a o face ea însăși, trebuia să înțeleagă ceea ce Lexi îi spunea de ani de zile. Nu era viața ei.

— Ba da.

În vocea lui Lexi se simțea suspiciunea, iar Kelly nu putea s-o învinovățească pentru asta.

— Ei bine, sper c-o să te distrezi. Pun pariu că o parte dintre colegi nu s-au schimbat deloc. Cine era fata aia cu care ai stat în anul al doilea, cea care mânca numai cârnați?

Vorbea prea repede, cuvintele rostogolindu-se parcă unele peste altele, în încercarea ei de a fi cât de înțelegătoare și empatică știa c-ar fi trebuit să fie atunci când Lexi a pomenit pentru prima dată de întoarcerea la Durham.

— Gemma, parcă.

— Aia, da. O ciudată!

— Surioară, ce se întâmplă? De ce ai sunat, de fapt?

— Să-ți spun că-mi pare rău. Că m-am amestecat în viața ta, că am judecat alegerile pe care le-ai făcut, răspunse Kelly trăgând adânc aer în piept. Dar, mai ales, pentru că nu am stat cu tine la

telefon în seara aceea.

Lexi scoase un sunet ușor, ca și cum și-ar fi înăbușit plânsul care-i stătea în gât.

— Kelly, te rog, nu... nu vreau să...

Păru atât de deznădăjduită, încât Kelly aproape că se opri, detestând faptul că o rănea pe Lexi. Dar așteptase deja prea mult ca să spună cuvintele.

— Te rog, ascultă-mă, și după aia îți promit că nu mai vorbesc niciodată despre asta.

Luă tăcerea lui Lexi drept acceptare.

— Îmi pare rău că ți-am închis. Erai speriată, iar eu n-am fost acolo pentru tine și nu trece nicio zi în care să nu mă simt vinovată din cauza asta.

La capătul celălalt al firului era o liniște atât de pătrunzătoare, că lui Kelly îi trecu prin minte că sora ei închisese pur și simplu telefonul, dar, în cele din urmă, Lexi vorbi.

— Kelly, nu a fost vina ta.

— Dar dacă aș fi...

— N-a fost vina ta că ai închis telefonul, cum n-a fost nici vina mea că am traversat pădurea de una singură. Nu te condamn pe tine și nu-i consider vinovați nici pe cei de la poliție.

— Ar fi trebuit să ia mai în serios plângerile anterioare.

— Kelly, singurul motiv pentru care am fost violată în seara aceea este acela că un bărbat a hotărât atunci că aia avea de făcut. Nu știi dacă mai făcuse chestia asta înainte, dacă a mai făcut-o după și, de bine, de rău, nici nu-mi mai pasă. A fost o singură seară, o oră din viața mea, și am avut mult mai multe altele pline cu momente luminoase, fericire și bucurii.

Pe fundal, Kelly își auzi nepoții râzând; hăhăieli contagioase și greu de controlat care-i făceau inima să tresalte de bucurie.

— Nu a fost vina nimănui altcuiva, Kelly.

— Bine.

Kelly nu îndrăzni să spună mai mult, de teamă să nu izbucnească în plâns. Acum și-ar fi dorit s-o fi sunat pe Lexi de pe telefonul ei mobil, în loc să fie legată de biroul la care toată lumea o putea vedea. Închise ochii și-și duse o mână la frunte. Pe fundal, Fergus și Alfie continuau să se joace, hlizelile lor amestecându-se acum cu țipetele indignate legate de împărțirea cine știe cărei jucării. În mintea ei, Kelly o putea vedea pe Lexi în bucătărie, cu băieții încă plini de energie, în ciuda unei zile pline la școală și la creșă, împrăștiind piese Lego peste tot la picioarele ei. Nimic din viața lui Lexi nu era definit de trecutul ei; trăia clipa. Era timpul ca și ea să facă la fel. Se adună, și amândouă vorbiră în același timp.

— Cu ce crezi c-ar trebui să mă îmbrac?

— Cu ce te îmbraci la reuniune?

Kelly zâmbi, aducându-și aminte dățile în care își terminau una celeilalte propozițiile la școală. Lexi pretindea că aveau super puteri speciale de gemene, dar în realitate nu era vorba decât de faptul că petreceau foarte mult timp împreună. Erau cele mai bune prietene.

— De fapt, trebuie să te las, spuse Kelly, zărindu-l pe Nick care își repeta exercițiul cu mimatul de mai devreme. Trebuie să intru într-o ședință. Să-mi povestești cum a fost. Și dacă mai nou Gemma mai mănâncă și altceva în afară de cârnați.

Lexi râse.

— Mulțumesc de telefon. Știi că te iubesc.

— Și eu te iubesc.

Kelly intră cu spatele în sala de ședințe, deschizând ușa cu partea ei dorsală și încercând să nu-i scape tava, care se înclina și se clătina la fiecare pas pe care-l făcea.

— Nu prea mai avem pliculețe de ceai, Lucinda, așa că am folosit una dintre cheștiile tale din plante, sper că nu-i nicio problemă, nu?

Nu primi nicio reacție din partea analistei; de fapt, nimeni nu se uită la ea.

— S-a întâmplat ceva, nu-i așa? întrebă Kelly.

— Cei de la Infracțiuni Cibernetice tocmai au primit o notificare că a apărut un profil nou, spuse Nick.

Își trase scaunul ca să-i facă loc și ei, iar Andrew Robinson arătă spre laptopul din fața ei.

— După ce contul lui Nick a fost anulat, am deschis unul nou, la instrucțiunile sale, spuse Andrew. Acum cincisprezece minute, am primit asta.

E-mailul era scurt; un rând de text în partea de sus, însoțind fotografia unei femei blonde.

Profil nou-nouț: GRATIS doar astăzi.

— A mai fost vreunul dintre ele gratuit? întrebă Kelly.

— Doar pentru membrii Platinium. Niciunul dintre profiluri nu a fost cotate la mai puțin de 200 de lire și este prima dată când am fost înștiințați de apariția unei noi înregistrări. Din câte știm, singurele notificări veneau sub forma anunțurilor din ziarul *Gazette*.

Kelly citi profilul.

Femeie albă.

18 ani. Păr lung blond, ochi albaștri.

Jeanși albaștri, ghetete gri, tricou negru cu guler în V și cardigan larg gri, cu cordon. Haină albă cu puf, lungă până la genunchi, de asemenea cu cordon.

Geantă neagră cu lanț auriu.

Mărimea 36-38.

15:30 Intră la stația de metrou Crystal Palace. Ia trenul de suprafață spre Canada Water, alegând primul vagon și stând lângă uși. Schimbă pe linia Jubilee, mergând pe peron ca să stea lângă harta de metrou, unde se deschid ușile vagonului cu numărul 6. Stă jos și citește o revistă. Schimbă la Waterloo, unde o ia la dreapta și coboară scările către Peronul numărul 1; legătura cu linia Northern. Merge pe peron ca să stea la mijloc, lângă o secțiune uzată a liniei de demarcație galbene. Vagonul din mijloc se oprește chiar vizavi de acest loc. Stă lângă uși până la Leicester Square. O ia pe scara rulantă, apoi iese din stație pe la a treia ieșire, pe Charing Cross Road.

Disponibilitate: DOAR ASTĂZI.

Durață: 45 de minute

Nivel de dificultate: extrem de dificil.

— A ajuns la toți membrii, spuse Andrew, mutând cursorul către directorul de adrese, unde căsuța „Către” indica exact acest lucru.

Se lăsă tăcerea și fiecare se gândi la semnificația faptului că întreaga listă a membrilor comunității gasesteperecheapotrivita.com – oricât de extinsă ar fi fost aceasta – putea accesa profilul acestei femei ca să-i descarce traseul. Oare

câți bărbați s-or fi aflat deja în fața computerelor, sau se uitau pe telefoane, citind exact ce tocmai citise Kelly? Și, citind asta și știind că femeia aceea își croia drum prin Londra, fără să aibă habar că era urmărită, oare câți dintre ei ar mai fi făcut încă un pas, ducând povestea mai departe?

— Poți să mărești fotografia? întrebă Kelly.

Andrew făcu întocmai, iar ecranul se umplu cu imaginea mărită a fotografiei de profil pe care tocmai o văzuseră. Era un selfie, cu adolescenta ținându-și buzele spre cameră. Șuvițe groase de păr blond acoperindu-i pe jumătate ochii. Filtrul soft-focus sugera că fotografia fusese luată de pe Instagram, sau că fusese pregătită pentru vreo altă rețea de socializare.

Fotografia era o noutate pentru Kelly, dar fata nu. O altă poză, care-i fusese dată lui Kelly de exemplu, din care o bucată mai mică fusese decupată. Kelly citise fiecare pagină din dosarul operațiunii FURNISS. Știa c-o mai văzuse pe fata aceea înainte. Același păr blond, aceeași expresie bosumflată.

Se întoarse spre Nick.

— O recunosc. Este fiica lui Zoe Walker.

35.

— Ce fel de joc? întreb.

Melissa zâmbește. E încă la biroul ei, și-și rotește scaunul ca să se așeze cu fața spre noi. Se uită la ecranul computerului.

— Deja mai mult de o sută de accesări, spune și se uită la Katie. Ești o fată populară.

Simt cum mă strânge stomacul.

— Doar n-o pui pe site!

— E deja acolo.

Melissa apasă din nou o tastă și văd fotografia lui Katie pe ecran, țuguindu-și buzele spre noi cu o siguranță de sine nonșalantă, în contrast evident cu situația în care ne aflăm acum. Katie scoate un strigăt și o cuprind cu brațul, trăgând-o spre mine atât de hotărât, că scaunul ei zgârie podeaua.

— Iată cum stă treaba, spune Melissa, cu vocea ei de femeie de afaceri, cea pe care o adoptă când vorbește la telefon cu furnizorii sau încearcă să-l îmbrobodească pe directorul de la bancă să-i mai acorde încă un împrumut.

N-am mai auzit-o folosind tonul acesta cu mine până acum și mă face să-mi înghețe sângele în vene.

— Am creat profilul lui Katie care se poate descărca gratuit pentru o perioadă de timp limitată și am trimis linkul către toți membrii.

De la computer se aude alt sunet; se deschide o fereastră de notificare, apoi alta, încă una, încă una.

Descărcat.

Descărcat.

Descărcat.

– După cum vedeți, s-au repezit cu toții. Deloc surprinzător, dacă stai să te gândești că de obicei plătesc până la cinci sute de lire pentru ceva mult mai puțin... – se oprește, căutând cuvântul potrivit, găsimdu-l în cele din urmă pe cel care-mi va întoarce stomacul pe dos – ademenitor.

– Nu pleacă nicăieri.

– Ei, haide acum. Unde ți-e spiritul de aventură? Nu toți clienții mei au scopuri criminale, să știi. Unii dintre ei sunt mai degrabă romantici.

– Nu pleacă.

– Atunci mă tem că se va termina foarte prost pentru amândouă.

– Ce vrei să spui?

Îmi ignoră întrebarea.

– Iată regulile: Katie merge pe traseul ei obișnuit, iar dacă ajunge la restaurant fără nicio... s-o numim întrerupere... atunci ați câștigat și vă dau drumul. Dacă nu... ei bine, atunci pierdeți amândouă.

– E o nebulie, spune Katie.

Melissa o privește, cu un zâmbet ironic pe față.

– Ei, hai, Katie, nu ți se potrivește să ratezi ocazia de a fi în lumina reflectoarelor.

– Ce vrea să însemne asta?

– Asta e șansa ta de a deveni vedeta spectacolului. Știm cu toții că nu ești fericită dacă nu ești în centrul atenției. Nu contează că poate și Justin ar fi meritat o șansă, sau unul dintre prietenii tăi. Întotdeauna trebuie să fie totul despre tine, nu-i așa? Așa mamă, așa fiică.

Sunt șocată de ura din vocea ei. Katie plânge, la fel de uimită

ca mine.

— Așadar, spune Melissa, asta este jocul. Gata să începem? Sau vreți să sărim direct la partea în care voi pierdeți?

Încearcă tăișul lamei pe o unghie, unde e prea ascuțit să alunece ușor pe lacul de unghii roșu cu care este dată Melissa întotdeauna.

— N-o folosești pe fiica mea ca momeală pentru o grămadă de de generați. Mai bine mor.

Melissa ridică din umeri.

— Alegerea ta.

Se ridică și vine spre mine, cu cuțitul îndreptat în față.

— Nu! strigă Katie.

Se agață de mine, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— O s-o fac, o s-o fac, n-o las să te rănească.

— Katie, nu te las să pleci. O să ai de suferit.

— Și dacă nu o fac, o să suferim amândouă. Nu înțelegi? E ne bună!

Arunc o privire spre Melissa, dar pare complet neperturbată de afirmația lui Katie. Nici urmă de nervozitate, de mânie, ceea ce face ca acțiunile ei să pară cu mult mai îngrozitoare. Îmi dau seama că ar împlânta cuțitul acela în mine fără să ezite. Mă chinui să accept că femeia pe care o consideram prietena mea – femeia pe care credeam c-o cunosc – este cu totul și cu totul altă persoană. Cineva care mă urăște. Care mă invidiază atât de tare pentru că sunt mamă, că este gata să-mi facă rău; sau să-i facă rău fiicei mele.

Katie mă strânge de umăr.

— O să reușesc, mamă. Va fi aglomerat la metrou, sunt oameni peste tot, nimeni n-o să-mi facă niciun rău.

— Dar, Katie, celelalte au fost rănite. Alte femei au fost ucise.

Violate! Nu poți pleca.

Chiar în timp ce spun cuvintele acestea, mă gândesc la alternativă. Dacă rămâne aici, ce se va întâmpla cu ea? Acum nu mai am nicio îndoială că Melissa o să mă omoare, dar n-o s-o las să-i facă rău și lui Katie.

– Celelalte femei nu știau că sunt urmărite. Eu știu. O să am acest avantaj. Și cunosc bine traseul ăla, mamă, o să știu dacă cineva e pe urmele mele.

– Katie, nu!

– Pot să reușesc. Vreau să fac asta.

Nu mai plânge; pe față i s-a întipărit o determinare pe care o cunosc atât de bine, că mi se taie răsufarea. Crede că mă salvează. Chiar crede că poate juca jocul ăsta – că poate traversa Londra fără să fie prinsă – și că, dacă va câștiga, Melissa mă va cruța.

Greșește – Melissa nu mă va lăsa să plec – dar, încercând să mă salveze pe mine, eu pot, de fapt, s-o salvez pe ea. Afară, are o șansă. Aici, suntem deja moarte.

– Bine, îi spun, deși pare ca o trădare.

Se ridică și se uită la Melissa. Ridică bărbia semeț și, pentru o clipă, îmi amintesc de personajul ei din piesa de teatru, ascunzându-și identitatea sub haine de băiat și cuvinte istețe. Dacă se teme, nu o arată.

– Ce trebuie să fac?

– Trebuie doar să te duci la serviciu. Nimic mai simplu. Vei pleca în – Melissa verifică ecranul computerului – cinci minute și vei merge pe traseul obișnuit către restaurant. Îmi vei da telefonul tău, nu te vei opri, nu-ți vei schimba rutina și nu vei face nimic atât de prostesc cum ar fi să ceri ajutor sau să încerci să iei legătura cu poliția.

Katie îi întinde telefonul ei mobil. Melissa se duce la biroul ei și apasă iar o combinație de taste. Pe ecranul computerului apare imaginea color a camerelor de supraveghere pe care o recunosc; este stația de metrou Crystal Palace. Pot vedea șirul de taxiuri în partea stângă și graffitiul de pe ziduri, aflat acolo dintotdeauna. În imagine se vede o femeie care intră grăbită în stație, verificându-și ceasul.

— Un singur pas greșit, spune Melissa, și eu voi ști. Și nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama ce se va întâmpla atunci cu maică-ta.

Katie își mușcă buza.

— Nu trebuie să faci asta, îi spun încet.

Își dă părul pe spate.

— E în regulă. N-o să las să mi se întâmple nimic, mamă. Și nici ție.

În ochi îi citesc determinarea sumbră, dar o cunosc prea bine ca să cred că se simte la fel de încrezătoare pe cât se arată. Interpretează un rol, dar aici nu-i vorba de un spectacol. Nu e un joc, oricum l-ar numi Melissa. Orice s-ar întâmpla, cineva are să fie rănit.

— E timpul să pleci, spune Melissa.

O îmbrățișez pe Katie atât de strâns încât simt că rămân fără aer.

— Ai grijă!

Cred că am spus același lucru de mii de ori de când am devenit mamă, de fiecare dată o formulă simplificată pentru ceva mai mult.

— Ai grijă – când avea zece luni și explora mobilierul din casă. De fapt, voiam să spun: *Nu sparge nimic, Fii atentă cu vaza aia.*

— Ai grijă – când a învățat să meargă pe bicicletă. *Să te ferești de mașini, aș fi putut să spun.*

— Ai grijă – prima oară când a avut o relație serioasă cu un băiat. *Nu te lăsa rănită, voiam să spun. Nu rămâne însărcinată.*

— Ai grijă, spun acum. *Nu-i lăsa să te prindă. Fii cu ochii-n patru. Fii mai rapidă ca ei. Fugi cât poți de repede.*

— O să am. Te iubesc, mamă.

Îmi spun să mă prefac că-i doar o zi obișnuită, când ochii mi se umplu de lacrimi. Prefă-te că nu face altceva decât să plece la serviciu și că va veni înapoi acasă mai târziu și vom pune *Neveste disperate* pe Netflix și vom mânca pizza. Prefă-te că nu e ultima oară când o vezi. Plâng de-a binelea acum, la fel și Katie, bravada ei temporară fiind prea fragilă ca să facă față unei asemenea descărcări emoționale. Vreau să-i spun să aibă grijă de Justin când eu nu voi mai fi, să se asigure că Matt nu-l va lăsa s-o ia pe un drum greșit, dar dacă aș face asta ar fi doar o recunoaștere a faptului la care nu vreau ca ea să se gândească: că eu nu voi mai fi aici când ea se va întoarce. *Dacă se mai întoarce.*

— Și eu te iubesc.

Încerc să memorez fiecare detaliu din figura ei: felul în care-i miroase părul; dâra de luciu de buze din crăpăturile buzelor ei. Mi-o fixează atât de bine în minte că, orice s-ar întâmpla în următoarea oră, știu că ultimul lucru pe care-l voi avea în fața ochilor înainte să mor va fi chipul ei.

Fetița mea.

— Hai, gata.

Melissa deschide ușa de la bucătărie și Katie merge de-a lungul holului îngust spre partea din față a casei. Mă gândesc că acum este șansa mea. Mă gândesc să mă reped după Katie, când se va deschide ușa din față, împingându-ne pe amândouă afară, după care s-o luăm la fugă; să fugim până suntem în siguranță. Dar, chiar dacă Melissa ține cuțitul pe o parte acum, l-a prins atât

de ferm, că oasele pumnilor i s-au albit. L-ar putea folosi într-o clipă.

Cuțitele.

Ar fi trebuit să mă gândesc imediat la asta. Suportul de cuțite, din care acum lipsește unul, mai adăpostește încă un cuțit pentru dezosat și trei cuțite pentru legume, de mărimi diferite, de la mare la mic. Aud sunetul cheii în broască și apoi, dintr-odată, foarte repede, ușa se trânteste la loc și îmi vine în minte imaginea lui Katie îndreptându-se spre stația de metrou. Spre pericol. *Fugi, o implor în mintea mea. Ia-o în direcția opusă. Găsește o cabină telefonică. Sună la poliție.*

Dar știi că n-o va face. Crede că Melissa o să mă omoare dacă nu o vede pe camerele de supraveghere în exact opt minute.

Eu știu că mă va ucide chiar dacă o vede.

Când Melissa se întoarce, sunt la jumătatea distanței dintre masă și blatul de bucătărie. Are în mână ceva ce trebuie să fi luat din hol. O rolă de bandă adezivă.

— Unde pleci? Treci încoace!

Face un semn cu vârful cuțitului și nu e nevoie de mai mult ca să mă convingă. Melissa îmi mută scaunul ca să stau cu fața la ecranul computerului ei. Mă așez.

— Pune mâinile la spate.

Mă conformez și aud sunetul benzii de lipit rupte în fâșii. Melissa îmi prinde una în jurul încheieturilor de la mâini, apoi înfășoară banda în jurul barelor de lemn de la spătarul scaunului, în așa fel încât să nu-mi pot mișca mâinile. Mai rupe încă două fâșii și-mi prinde și gleznele de picioarele scaunului.

Urmăresc ceasul din colțul din dreapta jos al ecranului.

Încă șase minute.

Mă liniștește gândul că drumul lui Katie până la serviciu este

pe rute aglomerate și că afară e încă lumină. Nu există pe traseu alei întunecate pe care ar putea fi încolțită, așa că, dacă își păstrează calmul, va fi bine. Femeile care au devenit victime – Tania Beckett, Laura Keen, Cathy Tanning – nu știau că fuseseră luate drept ținte. Katie știe. Katie are un avantaj.

– Gata de spectacol? întreabă Melissa.

– Nu mă uit.

Dar descopăr că nu mă pot abține. Îmi vine brusc în minte o imagine cu mine ducând-o pe Katie la spital când era mică și trăgând de mine să mă uit când i-au pus o branulă în mâna ei micuță, ca s-o rehidrateze după ce luase un microb urât. Îmi doream atât de mult să iau eu tot răul din ea, dar, dacă tot nu puteam face asta, atunci măcar trebuia să suport durerea de a o vedea că suferă; s-o trăiesc alături de ea.

Tăietura de pe gâtul meu a început deja să prindă coajă, iar uscăciunea ei îmi strânge pielea și îmi provoacă mâncărimi. Întind gâtul în încercarea de a alina senzația aceea, dar mișcarea deschide rana și picături noi de sânge îmi cad în poală.

Patru minute.

Ne uităm la ecran fără să spunem nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le știu, dar nu vreau să mai aud vocea Melissei. Mă scufund într-o fantezie în care poliția se îndreaptă chiar acum în viteză spre Anerley Road. În orice clipă de-acum o să aud bufniturile poliției care sparge ușa din față. E atât de real ce-mi închipui, că ciulesc urechile să aud sirenele mașinilor de poliție. Dar nu se aude nimic.

Două minute.

Pare o eternitate până când o vedem pe Katie apărând pe imaginea camerelor de supraveghere. Nu se oprește, dar se uită spre cameră când se apropie, fixându-ne până când iese din cadru.

Te văd, spun surd buzele mele. *Sunt cu tine*. Nu-mi pot opri lacrimile.

– Din păcate nu o putem urmări când trece de barierele de control al biletelor.

Tonul Melissei e amical, aproape că ne-am face confidențe, de parcă am lucra la un proiect împreună. E chiar mai deranjant decât dacă ar țipa la mine sau m-ar amenința.

– Dar o s-o vedem din nou când ajunge pe peron.

Mută mouse-ul pe ecran și zăresc o listă a ceea ce presupun că sunt camerele: *Aldgate Est – intrare; Angel – intrare; Angel – peronul sudic; Angel – peronul nordic; Bakerloo – barierele de control al biletelor...* și lista continuă.

– Multe din profilurile mai vechi nu se află în zone acoperite de camerele pe care le pot accesa, explică Melissa, dar vom putea să vedem cea mai mare parte a traseului lui Katie. Uite-o!

Katie stă pe peron, cu mâinile vârate în buzunare. Aruncă priviri de jur împrejur și eu sper că se uită după camere sau după ceilalți pasageri ca să vadă care dintre ei ar putea deveni un pericol. Văd un bărbat în costum și palton care se apropie de ea. Katie se dă ușor un pas înapoi, iar eu îmi înfig unghiile în palmele mele strânse până când bărbatul trece de ea fără să-și schimbe ritmul. Inima îmi bate cu putere.

– E o actriță destul de bună, nu-i așa?

O ignor. Trenul de suprafață ajunge și Katie urcă, ușile închizându-se și înghițind-o prea repede. Aș vrea ca Melissa să acceseze următoarea cameră, dar ea nu se mișcă. Culege un fir de ață de pe sacoul ei, se încruntă la el înainte să-l lase să plutească spre podea. Fantezia din mintea mea merge mai departe: mi-l imaginez pe Simon întorcându-se de la interviul lui; găsind casa goală, cu ușa descuiată, și știind cumva că eu sunt alături.

Salvându-mă. Imaginația mea dezvoltă tot mai multe amănunte, iar absurdul situației e invers proporțional cu speranța mea care se stinge treptat.

Nu vine nimeni.

O să mor aici, în casa Melissei. Oare va încerca să scape de cadavrul meu, mă întreb, sau mă va lăsa aici să putrezesc, ca să mă găsească Neil când se va întoarce din delegație?

— Unde-o să pleci? o întreb.

Se întoarce spre mine.

— După ce mă omori. Unde te duci?

Începe să zică ceva – să nege c-o să mor – apoi se oprește. În ochi îi apare pentru o clipă o urmă ce ar putea fi luată drept respect, dar apoi sclipirea aceea se stinge. Ridică din umeri.

— Costa Rica. Japonia. Filipine. Sunt încă o grămadă de țări fără acord de extrădare.

Mă întreb cât de mult le va lua să mă găsească. Dacă Melissa va reuși să dispară până atunci în altă țară.

— Te vor opri la controlul pașapoartelor, spun, mai încrezătoare decât mă simt de fapt.

Se uită la mine cu dispreț.

— Doar dacă-mi folosesc pașaportul personal.

— Cum... —nu găsesc cuvintele.

M-am împiedicat într-un univers paralel, în care oamenii mânuiesc cuțite și folosesc pașapoarte false și-și omoară prietenii. Dintr-odată îmi dau seama de ceva. Melissa e deșteaptă, dar nu atât de deșteaptă.

— De unde ai învățat toate astea?

— Care astea?

Nu e atentă, bate cu degetele în tastatură. Plictisită de conversația noastră.

— Camerele de supraveghere, pașaportul fals. Kelly Swift a spus că anunțurile au fost date de un bărbat; că avea o cutie poștală deschisă pe numele lui. Site-ul nu a lăsat nicio urmă. Te-a ajutat cineva, trebuie s-o fi făcut.

— Zoe, asta este mai degrabă o insultă. Cred că mă subestimezi.

Nu se uită la mine, așa că știi că minte. N-ar fi putut face toate astea de una singură. Oare Neil chiar este în delegație? Sau e sus? Ascultând totul. Așteptând până ar fi nevoie de ajutoare. Mă uit agitată spre tavan. Oare mi-am imaginat un scârțâit de podele?

— A trecut un sfert de oră, spune dintr-odată Melissa, uitându-se la ceas. Nu am acces în trenurile de suprafață, dar următoarea cameră ar trebui să ne-o arate cum schimbă la Canada Water.

Apasă pe a doua cameră și văd un alt peron; un grup de elevi fiind trași deoparte de lângă linia galbenă de către cele trei învățătoare care poartă veste în culori reflectorizante. Vine un tren și eu o caut cu privirea pe Katie, dar nu o zăresc. Inima îmi bate și mai repede: să i se fi întâmplat ceva deja? Pe drumul acela scurt de la Crystal Palace până la Canada Water? Dar apoi zăresc haina ei albă cu puf și iat-o, cu mâinile tot în buzunare, uitându-se în continuare în toate părțile, la toți cei care trec. Răsuflu ușurată.

Katie dispăre din cadru și, deși Melissa mai accesează alte două camere, n-o mai vedem până când nu așteaptă pe peronul de la linia Jubilee. Stă aproape de marginea peronului și aș vrea să-i spun să se îndepărteze, pentru că cineva ar putea s-o împingă în fața trenului. S-o văd așa, pe camerele de supraveghere, e ca și cum aș vedea un film în care știi că ceva rău urmează să se întâmple cu personajul principal și ții la el, spunându-i să nu fie atât de prost.

Nu ieși afară, nu ignora sunetul pe care l-ai auzit... n-ai citit

scenariul? Nu știi ce urmează să se întâmple?

Îmi spun că ea a citit scenariul. Știe care este pericolul, nu știe însă de unde vine.

În spatele lui Katie, spre stânga, stă un bărbat. Se uită la ea. Nu pot să-i văd fața – camera e prea departe – dar are capul întors spre ea și îl mișcă ușor în timp ce o măsoară din cap până-n picioare. Se apropie un pas, iar eu mă prind de marginea scaunului, aplecându-mă înainte în încercarea de a vedea mai mult; în van. Mai sunt și alți oameni pe peron – de ce nu se uită în direcția care trebuie? Nu au cum să vadă dacă el face vreo mișcare. Mă simțeam așa în siguranță la metrou. Atât de multe camere, atâția oameni în jur. Dar nimeni nu se uită la ceilalți, nu cu adevărat. Fiecare călătorește în bula sa, fără să știe ce li se întâmplă celorlalți călători.

Îi șoptesc numele încet și, de parcă m-ar fi auzit, se întoarce. Se uită la bărbatul acela. El se apropie, iar Katie se retrage imediat. Nu pot să-i citesc limbajul trupului – îi e frică? Se îndreaptă către cealaltă parte a peronului. Melissa se foiește în scaunul ei și mă uit la ea. Se uită și ea cu atenție la ecran, dar nu se apleacă înainte, tensionată în scaunul ei, cum sunt eu. S-a lăsat pe spate, cu coatele odihnindu-i-se pe brațele scaunului și cu degetele relaxate. Un zâmbet discret îi apare în colțul gurii.

– Fascinant, spune. Întotdeauna mi-a plăcut ideea că femeile nu știau că sunt urmărite, dar asta adaugă un element chiar mai interesant. De-a șoarecele și pisica la metrou. S-ar putea să meargă chiar bine ca un pachet suplimentar pentru membri.

Entuziasmul ei mă revoltă.

Bărbatul de pe peron nu a urmărit-o pe Katie către celălalt capăt al peronului, dar când trenul sosește și un val de turiști și navetiști coboară, îl văd înaintând prin mulțime spre ea. Nu se urcă

prin același loc pe unde o face ea și mă simt ușurată când îmi dau seama că a ales totuși același vagon.

— Poți să accesezi camera din tren? Vreau să văd. Vreau să văd ce se întâmplă în vagon.

— Creează dependență, nu-i așa? Nu, am încercat, dar are protecție maximă. Mai avem – verifică altă pagină, deschisă pe ecran – șapte minute până ajunge la Waterloo.

Bate cu degetele în birou.

— Vagonul e aglomerat. Nimeni nu va încerca să facă ceva într-un vagon plin, îmi spun deopotrivă mie, dar și Melissei.

Dacă Katie ar striga, ar face cineva ceva? Am învățat-o mereu să țipe dacă i se întâmplă ceva. „Țipă cât poți”, i-am spus. „Dacă vreun pervers se împinge în tine, nu-i spune doar lui, spune să te audă toată lumea. Strigă: *Ia-ți mâinile de pe mine chiar acum!* Să audă tot vagonul. Poate că nimeni nu va face nimic, dar el se va opri imediat, o să vezi.”

Sunt doar patru minute de la Waterloo până la Leicester Square. Știu pentru că mi-a spus Melissa și pentru că fiecare secundă pare să fie cât o oră. Imediat ce o pierdem din vedere pe Katie care urcă pe linia Northern spre Waterloo, Melissa deschide o altă fereastră pe ecran. Camera care bate spre partea de jos a scârilor rulante ce dau în Leicester Square.

Ne uităm la imagine în liniște până când apare.

— Iat-o.

Melissa arată spre Katie. Îl caut imediat pe bărbatul pe care l-am văzut apropiindu-se de ea pe peron, iar când îl zăresc la câțiva metri în urma ei, simt o greutate în piept.

— Bărbatul acela... spun, dar apoi mă opresc: ce ar fi de zis?

— E perseverent, nu-i așa?

— Știi cine e? De unde vine? Câți ani are?

Nu știu de ce toate astea ar avea vreo importanță.

— Profilul ei a fost descărcat de aproape două sute de ori, spune Melissa. Ar putea fi oricare dintre ei.

Bărbatul își face loc pe lângă o femeie cu un cărucior de copii. Katie pășește pe scara rulantă.

Mergi mai departe, spun în mintea mea, dar ea rămâne pe loc, iar bărbatul urcă pe partea stângă și apoi se strecoară în dreapta ca să fie chiar în spatele ei. Îi pune o mână pe braț și se apleacă spre ea. Îi spune ceva. Katie dă din cap și apoi ajung în capul scărilor și ies din cadru.

— Următoarea cameră! Deschide următoarea cameră!

Melissa se mișcă încet în mod intenționat, delectându-se cu panica mea. Sunt mulți oameni la Leicester Square și când, în sfârșit, găsește noi imagini de pe camerele de supraveghere, nu o văd imediat pe Katie. Dar apoi o zăresc, mergând lângă bărbatul din tren. Inima mi-a luat-o la goană: ceva nu e în regulă. Katie merge într-o poziție ciudată, aplecată într-o parte. Are capul aplecat și, deși nu pare că i-ar opune rezistență, ceva din limbajul trupului ei îmi spune că nu poate pleca de lângă el. Mă uit mai de aproape și-mi dau seama că o ține de partea de sus a brațului stâng cu mâna lui dreaptă. Cu cealaltă mână a prins-o de încheietură: presiunea brațului său o face să fie dezechilibrată. Probabil că are o armă. Probabil c-o amenință. Altfel de ce nu țipă? Nu fuge? Nu se opune?

Mă uit cum Katie se îndreaptă spre barierele de control al biletelor împreună cu bărbatul acela, cu brațul tras într-un mod ciudat spre pieptul lui. Doi controlori de bilete stau de vorbă lângă un panou cu harta metroului și eu îi conjur să observe că ceva este în neregulă, dar ei nu par să bage nimic în seamă. Cum se poate întâmpla așa ceva la lumina zilei? De ce nu vede nimeni altcineva

ceea ce văd eu?

Nu-mi pot dezlipi ochii de pe ecran.

În mod cert, odată ce vor ajunge la barieră, bărbatul va trebui să-i dea drumul, nu? Acea va fi șansa ei să scape. O știu pe Katie, probabil că acum planifică totul – unde să fugă, pe ce ieșire să dispară. Simt un val de adrenalină. Va reuși – va scăpa de el.

Dar nu ajung până la barieră. În schimb, bărbatul o trage în partea stângă a spațiului deschis, unde se află un chioșc de informații și o ușă pe care scrie *Intrarea interzisă*. Bărbatul se uită în urmă, de parcă ar vrea să vadă dacă nu-i observă cineva.

Și apoi îmi îngheață sângele în vene când îl văd deschizând ușa și trăgând-o pe Katie înăuntru.

Crezi c-am mers prea departe. E destul de grav că am riscat viețile unor femei pe care nu le-am cunoscut niciodată, dar acum asta? E prea mult. Cum pot să pun în pericol viața unei persoane de care se presupune că-mi pasă?

Trebuie să înțelegi ceva.

Katie merită asta.

A fost întotdeauna la fel. Pretinzând să se afle în centrul atenției; cerând insistent să se facă auzită, să fie văzută, să fie iubită. Fără să-i pese de cum i-ar fi făcut chestia asta să se simtă pe ceilalți.

Întotdeauna vorbind, niciodată ascultând.

Așa că acum i s-a îndeplinit dorința.

E în centrul acțiunii.

Cea mai importantă producție la care participă; rolul ei cel mai dificil.

Un rol care va pune capăt tuturor celorlalte.

Ultima ei ieșire în scenă.

36.

— Ce numere de telefon avem pentru Zoe Walker? întrebă Nick.

Lucinda își verifică hârtiile.

— De mobil, de la serviciu, de-acasă.

— Sună la toate.

Kelly forma deja numărul de telefon mobil al lui Zoe, dând din cap când intră mesageria vocală.

— Zoe, te rog, poți să suni la DIO imediat ce primești acest mesaj?

— Ce știm despre fiică? întrebă Nick.

— O cheamă Katie, spuse Kelly, încercând din răspuțeri să-și amintească orice îi spusese despre ea Zoe Walker. Vrea să fie actriță, dar pentru moment lucrează în ture într-un restaurant din Leicester Square, nu știu care.

Kelly încercă să-și aducă aminte dacă Zoe îi mai spusese vreodată altceva despre copiii ei; știa că avea și un fiu și era într-o relație cu un bărbat, dar nu vorbiseră cu adevărat niciodată despre altceva în afară de caz.

— Nick, Zoe Walker nu e la serviciu astăzi, spuse Lucinda, închizând telefonul. Șeful ei a trimis-o ieri acasă; spune că nu era în stare să se concentreze la nimic altceva decât, și acum citez, la „nenorocitul ăsta de caz”. L-am rugat să-i spună lui Zoe să ne sune dacă îl contactează mai întâi pe el.

— Sun-o acasă.

— Nu răspunde nimeni.

— Nu avem în sistem și alte numere de-ale ei?

Nick începu să străbată încăperea încolo și-ncoace, așa cum făcea de fiecare dată când avea nevoie să se concentreze mai

bine.

– Nu de-ale lui Zoe, și niciunul pentru Katie. Avem un număr de telefon mobil mai vechi al fiului ei, Justin. Pe numele lui a fost emis un mandat pentru comportament antisocial în 2006, după ce a furat dintr-un magazin, și a primit un avertisment pentru posesie de substanțe interzise în 2008. Nimic de-atunci, chiar dacă l-am verificat de mai multe ori.

– Ce-au zis cei de la Divizia pentru verificarea telefoanelor?

– Nu există niciun abonament înregistrat pe numele Katie Walker la adresa lor de-acasă. Ori are telefon cu cartelă, ori are o extensie pe abonamentul mamei ei; i-am rugat să investigheze.

– De unde a fost trimis e-mailul cu profilul lui Katie Walker?

Nick îi adresase întrebarea lui Andrew, care părea neperturbat de ferocitatea inspectorului.

– Nu de la Espress Oh!, dacă la asta te gândești. IP-ul acesta e diferit. Va trebui să fac o cerere.

– Cât durează? întrebă Nick și se uită la ceasul lui, fără să mai aștepte răspunsul. Oricât ar dura, va fi prea mult. Poliția Transporturi e deja în drum spre Leicester Square, dar nu avem nicio garanție că o vor găsi pe Katie la timp, iar până una-alta sunt șanse mari ca Zoe să fie într-un real pericol.

– Tot nu răspunde nimeni acasă, spuse Lucinda, punând receptorul în furcă, iar telefonul ei mobil este închis.

– Vreau o verificare pe telefonul ei. Aflați când a fost folosit ultima oară și unde. Kelly, în clipa în care Lucinda află locul respectiv, vreau ca un echipaj să plece într-acolo.

– Mă ocup.

Kelly se așează lângă Lucinda, care începuse deja căutarea. Nick începu să se învârtă din nou ca leul în cușcă, dând tuturor instrucțiuni fără să-și tragă sufletul. Un gând îi încolțea în minte lui

Kelly; ceva ce tocmai spusese cineva. Încercă să se concentreze pe el, dar fu distrasă de haosul în creștere din sala de ședințe.

— Putem afla numărul de telefon al fiicei de pe desfășurătoarele de mobil ale lui Zoe Walker? spunea Nick.

— Teoretic, răspunse Lucinda. E un proces de durată însă, și nu o știință exactă; va trebui să mă uit la numerele apelate cel mai frecvent și să fac presupuneri în legătură cu acelea dintre ele care au cele mai mari șanse să fie ale unor membri ai familiei.

— Fă-o! Te rog, mai adăugă el apoi.

Era prima oară când Kelly îl vedea pe inspector agitat. Avea cravata deja lărgită la gât, dar acum și-o dădu jos cu totul și o aruncă pe masă, desfăcându-și primul nasture de la cămașă și întinzându-și gâtul, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Andrew, fii cu ochii pe site și spune-mi imediat ce intervine vreo schimbare. Fă tot ce poți ca să afli de unde au plecat ultimele e-mailuri. Dacă nu de la *Espress Oh!*, atunci poate de la o altă cafenea. Kelly, dacă așa e, trimite imediat un echipaj acolo să se uite pe înregistrările camerelor de supraveghere, să vadă ce clienți erau în zonă în jurul orei la care au fost trimise.

Espress Oh!

Asta era. Gândul care îi tot trecuse prin cap lui Kelly se concretiză în sfârșit. Întâlnirea cu Zoe la cafeneaua din Covent Garden. Prietena ei cu lanțul de cafenele; noul local din Clerkenwell. Australianca de la *Espress Oh!* și patronul absent cu lanțul de cafenele.

— Nu sunt clienți, spuse ea, sigură dintr-odată că știa pe cine căutau.

Persoana din spatele site-ului; persoana care, chiar acum, o trimitea pe Katie Walker, fata de nouăsprezece ani, în calea pericolului, și care probabil o ținea ostatică pe Zoe.

Nick se uită la ea, așteptând să spună ceva. Kelly simți cum o cuprinde valul de adrenalină.

– Trebuie să facem o verificare la Registrul Comerțului, spuse ea. Nu e un client cel care folosește WiFi-ul de la Espresso Oh! ca să administreze pagina de web. Este proprietarul însuși.

37.

— Katie!

Țip atât de tare, că vocea mi se frânge dintr-odată, iar gura mi se usucă pe loc. Trag de banda de lipit, simțind cum adezivul a prins toate firisoarele subțiri de păr de pe încheieturile mâinilor mele. Găsesc în mine o putere pe care nu știam c-o am și simt cum banda cedează puțin.

Melissa zâmbește.

— Am câștigat.

Își rotește scaunul să se uite la mine, încrucișându-și brațele și privindu-mă gânditoare.

— Dar era de așteptat.

— Nenorocito! Cum ai putut să faci una ca asta?

— N-am făcut nimic. Tu ai făcut-o. Tu ai lăsat-o să plece să se expună pericolelor despre care știai că pândesc acolo, afară. Cum ai putut să faci așa ceva propriului tău copil?

— Ești o... – mă opresc.

Melissa nu m-a obligat. Are dreptate, eu am lăsat-o pe Katie să plece, este vina mea.

Nu mă pot uita la ea. Simt o durere în piept care mă împiedică să respir. Katie. Katie a mea. Cine era bărbatul acela? Ce-i face?

Încerc să rămân calmă. Rațională.

— Ai fi putut avea și tu copii. Ai fi putut adopta, ai fi putut apela la fertilizarea in vitro.

Mă uit din nou la ecran, dar ușa de la ceea ce presupun că e un fel de vestiar, sau cameră pentru obiectele de curățenie, se încăpățânează să rămână închisă. De ce n-a observat nimeni? Sunt oameni peste tot. Văd o angajată de la metrou cu o vestă fluorescentă și mi-aș dori atât de mult ca ea să deschidă ușa

aceea. S-o audă pe Katie strigând. Să facă ceva, orice – să oprească orice ar fi ceea ce i se întâmplă fetiței mele chiar acum.

– Neil nu a vrut.

Melissa se uită fix la ecran și nu-i pot vedea ochii. Nu-mi dau seama dacă e vreun strop de emoție în ei sau dacă sunt la fel de morți cum îi este și vocea.

– A spus că ar fi vrut să aibă copilul lui, nu pe-al altcuiva.

Râde amar.

– Ironic, dacă te gândești la tot timpul pe care l-am petrecut având grijă de-ai tăi.

Pe ecran, viața își urmează cursul; oamenii se lovesc unii de alții, își caută cardurile de călătorie, grăbindu-se să prindă trenul. Pentru mine, însă, lumea s-a oprit în loc.

– Ai pierdut, spune ea, relaxată de parcă am fi jucat o partidă de cărți. A venit vremea să plătești.

Ia cuțitul și trece un deget peste lamă, dând de înțelese ce urmează.

N-ar fi trebuit s-o las pe Katie să plece niciodată, indiferent de ceea ce a spus. Am crezut că-i ofeream o șansă, dar de fapt o trimiteam în calea pericolului. Melissa ar fi putut încerca să ne omoare, dar ar fi reușit, dacă noi amândouă i-am fi ținut piept?

Și acum o să mă omoare oricum. Pe dinăuntru mă simt deja moartă, iar o parte din mine ar vrea să se termine odată cu toate; să grăbească întinericul care a început să se lase peste mine din clipa în care a plecat Katie și care acum amenință să mă cuprindă cu totul.

Fă-o, Melissa. Omoară-mă!

Zăresc penarul de pe biroul Melissei – cel pe care Katie i l-a făcut la orele de lucru manual – și simt o undă de furie. Katie și Justin au idolatrizat-o pe Melissa. Au văzut-o ca pe o mamă-surogat,

ca pe cineva de încredere. Cum a îndrăznit să ne trădeze în felul acesta?

Îmi alung gândurile astea din minte. Dacă Katie moare, cine va fi alături de Justin? Îmi mișc din nou încheieturile, răsucindu-mi mâinile în direcții opuse și găsind o plăcere perversă în durerea care vine odată cu asta. E un mod de a-mi distrage atenția. Ochii îmi sunt încă fixați pe ecran, de parcă aș putea face ușa de la vestiarul acela să se deschidă numai cu puterea gândului.

Poate că fiica mea n-a murit. Poate c-a fost violată, sau bătută. Ce se va întâmpla cu ea dacă eu nu mai sunt aici, într-un moment în care are atâta nevoie de mine? Nu pot s-o las pe Melissa să mă omoare.

Dintr-odată, simt mângâierea aerului răcoros pe o suprafață de piele dezgolită.

Am lărgit legăturile. Pot să mă eliberez.

Gândesc rapid, lăsându-mi capul în piept, într-o încercare de a o face pe Melissa să creadă că am cedat. Gândurile îmi vâjâie în cap. Ușile sunt închise și singurele ferestre de la extensia bucătăriei sunt luminoarele uriașe, prea sus deasupra mea ca să pot ajunge la ele. Există o singură cale ca s-o împiedic pe Melissa să mă omoare, iar asta este s-o omor eu pe ea înainte. Gândul acesta mi se pare atât de ridicol, că simt că mă ia amețea: cum am ajuns aici? Cum am devenit genul de femeie care ar putea omorî pe cineva?

Dar pot s-o omor pe Melissa. Și o voi face. Picioarele îmi sunt prea strâns legate ca să mă pot gândi să mă eliberez, ceea ce înseamnă că nu voi fi în stare să mă mișc prea repede. Am reușit să lărgesc banda adezivă din jurul încheieturilor de la mâini destul cât să-mi scot ușor o mână, atentă să nu-mi mișc și brațele. Sunt sigură că planul meu – atâta cât este – mi se poate citi pe față, așa

că mă uit la ecran, fără vreo speranță s-o mai văd pe Katie, cu toate astea disperată să detectez vreo urmă de mișcare de dincolo de ușă.

— E ciudat, spun, prea repede și fără să analizez dacă n-ar fi trebuit să-mi păstrez gândurile doar pentru mine.

Melissa se uită la ecran.

— Ce?

Ambele mâini îmi sunt libere acum. Le țin strânse la spate.

— Semnul acela – arăt din cap spre colțul din stânga sus al ecranului – din capul scării rulante. Nu era acolo acum un minut.

Semnul este o bucată de plastic galben, pliabilă, care avertizează că suprafața este udă. S-a vărsat ceva. Dar când? Nu cât m-am uitat eu.

Melissa ridică din umeri.

— Și ce-i cu asta? Cineva l-a pus acolo.

— Nu a fost așa. A apărut pur și simplu.

Știu că indicatorul nu era acolo când Katie a urcat pe scara rulantă, pentru că s-ar fi văzut pentru o secundă în fața ei. Cât despre momentul în care a apărut... ei bine, nu pot fi sigură, dar eu nu mi-am luat ochii de la camerele de supraveghere mai mult de câteva secunde de când a dispărut Katie și, de fiecare dată când am văzut pe cineva purtând echipament reflectorizant, mi-am ațintit privirea pe omul respectiv, sperând că va intra în camera în care se afla Katie.

În ochii Melissei văd o umbră de îngrijorare. Se apleacă mai aproape de ecran. Încă are cuțitul în mâna dreaptă. Acum ambele mele mâini sunt libere și mișc încet-încet una dintre ele; mai întâi în laterala scaunului, apoi, încetul cu încetul spre picioarele mele. Nu-mi iau ochii de la Melissa. În clipa în care se mișcă, stau din nou dreaptă, cu mâinile la spate, dar e prea târziu, mi-a văzut

mișcarea cu colțul ochiului.

Broboane de sudoare mi se formează deasupra sprâncenelor și mă înțepă în ochi.

Nu știu ce-o face pe Melissa să se uite spre blatul de bucătărie, dar îmi dau seama imediat că s-a prins ce-am făcut. Privirea îi fuge la suportul de cuțite, numărând ce se mai află acolo și văzând că unul lipsește.

— Nu joci după reguli, spune.

— Nici tu.

Mă aplec în față și prind hotărât mânerul cuțitului, simțind o durere ascuțită când lama îmi străpunge glezna în timp ce îl trag din cizmă.

Acu-i acu, îmi spun. E singura șansă pe care o am.

Mașina cu însemnele poliției gonia de-a lungul străzii Marylebone cu sirena și girofarul în funcțiune, evitând la mustață un autobuz cu platformă care se oprise în fața lor când au trecut pe lângă Madame Tussauds. Printre vuietele sirenei, Kelly auzea conversația ofițerilor care stăteau în față și care vorbeau despre meciul din ziua aceea de pe Old Trafford.

— Nu știi cum a putut să rateze Rooney în halul ăla. Dacă aș plăti pe cineva cu trei sute de mii pe săptămână, m-aș asigura naibii că e în stare să lovească în minge cum trebuie.

— Nu face față presiunii, asta-i problema.

La Easton Square semaforul se făcu roșu. Șoferul claxonă, amplificând sunetul sirenei, iar mașinile din față începură să se dea la o parte, lăsându-i să treacă. O luară la dreapta pe Bloomsbury și după aceea Kelly își deschise stația, așteptând noutățile pe care își doreau toți cu disperare să le afle. Acestea sosiră când se apropiau și ei de West End. Kelly închise ochii și își lăsă pentru o clipă capul pe spate.

Se încheiase totul. Cel puțin pentru Katie Walker.

Kelly se aplecă spre cele două scaune din față.

— Puteți să încetiniți, de-acum.

Șoferul auzise deja noutățile și închidea sirena, mergând cu o viteză mai apropiată de cea normală, acum că nu mai aveau nimic de câștigat dacă se grăbeau. Nu mai era nimeni de salvat.

Când ajunseră la Leicester Square, o lăsară pe Kelly lângă clădirea Hippodrom, iar ea alergă spre stația de metrou, fluturând legitimația prin fața unei femei cu un aer plictisit care stătea la bariera de control al biletelor. Pătrunse în stație pe la o intrare diferită de cea pe care intenționase s-o folosească și se uită de jur

împrejur, încercând să-și dea seama unde se afla.

Acolo.

Ușa de la vestiar era întredeschisă în partea de jos, unde oamenii o deschiseseră cu picioarele, iar un afiș care ruga pasagerii să raporteze orice li se părea suspect se zărea răsucit la colțuri. Un semn indica publicului larg că accesul era interzis.

Kelly bătu de două ori la ușă, apoi intră. Chiar dacă știa ce avea să găsească înăuntru, inima tot îi bătea ca nebuna.

Vestiarul era întunecat și nu avea ferestre, cu un birou și un scaun metalic de o parte și un teanc de afișe pe peretele opus. Într-un colț era o găleată galbenă cu roțile, umplută cu o apă murdară și uleioasă. Lângă ea, o fată tânără stătea pe o lădiță de plastic, ținând în mâini o cană cu ceai. Chiar și fără aerul încrezător din fotografia de pe site, o recunoscuse imediat pe Katie. Claiă de păr blond îi cădea pe umerii hainei, ale cărei fâșii umplute cu puf o făceau să pară mai mare decât era de fapt.

Femeie albă.

18 ani. Păr lung blond, ochi albaștri.

Jeanși albaștri, ghete gri, tricou negru cu guler în V și cardigan larg gri, cu cordon. Haină albă cu puf, lungă până la genunchi, de asemenea cu cordon. Geantă neagră cu lanț auriu.

Mărimea 36-38.

Sprrijinit de un perete, în spatele lui Katie, era un bărbat brunet, lat în umeri. Făcu un pas în față și întinse o mână spre Kelly.

— John Chandler, ofițer sub acoperire de la Poliția Transporturi.

— Kelly Swift.

Kelly se lăsă pe vine.

— Bună, Katie. Eu sunt Kelly, unul dintre detectivii din acest dosar. Te simți bine?

— Cred ca da. Îmi fac griji pentru mama.

— Poliția e pe drum spre ea chiar acum, spuse Kelly și o strânse pe Katie de braț. Te-ai descurcat foarte bine.

Mesajul prin stație al detectivului Chandler, care confirma că fata era în afara oricărui pericol, fusese urmat rapid de confirmarea a ceea ce Kelly suspecta deja: Zoe era ținută ostatică de Melissa West, proprietara mai multor cafenele din Londra, inclusiv a celei numite Espresso Oh!

— A fost oribil, spuse Katie, uitându-se la John. Nu știam dacă să te cred sau nu. Când mi-ai șoptit la ureche, am vrut să fug. M-am gândit: Și dacă nu-i un polițist sub acoperire, de fapt? Dacă asta e doar povestea inventată ca să mă păcălească? Dar am știut că trebuia să am încredere în tine. Mi-a fost teamă că Melissa și-ar fi dat seama ce se petrecea și i-ar fi făcut rău mamei.

— Te-ai descurcat excelent, spuse John. Un rol demn de Oscar.

Katie schiță un zâmbet, dar Kelly își putea da seama că tremura.

— N-a trebuit să mă prefac prea mult. Chiar dacă mi-ai explicat ce avea să se întâmple, în clipa în care m-ai tras în locul ăsta am fost sigură că tot ce-mi spuseseși fusese o minciună. Am crezut că până aici mi-a fost. Că aici se încheia tot.

— Îmi pare rău că a trebuit să te facem să treci prin asta, spuse Kelly. Știam că rețeaua de camere de supraveghere fusese atacată, dar nu știam cât de mult. Nu știam precis ce anume era vizibil. Când ți-am văzut profilul pe site am fost siguri că trebuie să te scoatem în siguranță de la metrou și să te ținem departe de oricine

ar fi putut încerca să-ți facă rău, fără să-i dăm de bănuț Melissei că suntem pe urmele ei.

— Cât mai trebuie să așteptăm aici? Vreau s-o văd pe mama.

— Îmi pare rău, aveam nevoie de confirmarea de la dispecerat că au oprit transmisia camerelor.

Craig răspunsese prompt temerilor lui Kelly că Melissa ar fi putut s-o vadă pe Katie și pe detectivul Chandler părăsind vestiarul, aruncându-le în aer în felul acesta acoperirea. Înlocuise transmisia live cu una înregistrată la aceeași oră, dar în ziua precedentă, când împrejurările de la Leicester Square erau similare, iar riscul ca Melissa să observe modificarea era foarte mic. Kelly spera că avusese dreptate.

— Acum e totul în regulă. Putem pleca, Melissa nu va putea să ne vadă.

Imediat ce deschise ușa, stația lui Kelly se trezi la viață.

— Avem nevoie de o ambulanță pe Anerley Road, se auzi o voce. Urgent.

Katie făcu ochii mari.

— E doar o măsură de siguranță, spuse Kelly repede, când ochii tinerei se umplură de lacrimi.

Reduse volumul stației până când aproape că nu se mai auzea nimic.

— Mama ta n-a pățit nimic.

— De unde știi?

Kelly încercă să mai zică ceva cuvinte de asigurare, dar renunță. Adevărul era că nici măcar nu știa dacă Zoe Walker mai era în viață.

39.

E sânge peste tot. Țâșnește fără oprire din gâtul Melissei, acoperind biroul și colorându-i cămașa într-o nuanță roșiatică. Degetele de la mâna dreaptă i se desfac, iar cuțitul pe care-l ținea în mână cade de podea.

Încep să tremur. Mă uit în jos și-mi dau seama că și eu sunt acoperită cu sânge. Țin încă strâns cuțitul în pumnul drept, dar adrenalina pe care am simțit-o când am înjunghiat-o a trecut, iar acum sunt amețită și confuză. Dacă se repede acum asupra mea, nu voi fi în stare s-o opresc, îmi spun. Nu mi-a mai rămas nimic. Mă aplec și, cu mâna liberă, smulg banda adezivă din jurul gleznelor mele, răsturnând scaunul în graba de a mă depărta de Melissa.

Dar n-ar fi trebuit să-mi fac griji. Ambele ei mâini sunt prinse în jurul gâtului, într-o încercare inutilă de a opri sângele care-i țâșnește printre degete și-i mânjește mâinile. Deschide gura, dar nu iese niciun sunet, în afară de un găjâit, ca niște bule care fac să-i apară o spumă roșiatică pe buze. Stă în picioare, dar acestea n-o mai ascultă și se clatină instabilă, de parc-ar fi beată.

Îmi acopăr fața cu mâinile, dându-mi seama prea târziu că sunt murdare de sângele care mi se întinde pe obraji. Mi se încețoșează privirea și simt un miros metalic în nări, care îmi întoarce stomacul pe dos.

Nu zic nimic. Ce-ar mai fi de spus?

Îmi pare rău?

Nu-mi pare rău. Sunt plină de ură.

Destulă ură cât s-o înjunghii pe femeia pe care o consideram prietena mea. Destulă ură cât s-o urmăresc acum chinându-se să respire și să nu-mi pese deloc. Destulă ură cât să stau deoparte în

timp ce buzele i se învinețesc, iar țâșnetul rapid al sângelui ei se domolește, până când ritmul devine aproape imperceptibil. Fluidul care cu o clipă în urmă era aruncat la câțiva metri de ea, acum se scurge încet, fără grabă. Pielea i-a devenit cenușie; ochii sunt singura parte vie a unei carcase aflate în agonie. Caut urme de remușcare, de furie, dar nu văd nimic. E moartă deja.

Când se prăbușește, nu cade în genunchi. Nu ezită și nici nu se prinde de biroul din fața ei, ca într-un film, și nici nu se întinde spre mine să mă prindă și să mă tragă împreună cu ea. Cade asemenea unui copac, prăvălindu-se pe spate pe podea, iar capul ei scoate un pârâit când atinge gresia, care mă face, în mod stupid, să mă întreb dacă nu cumva s-a lovit.

Apoi rămâne nemișcată, cu mâinile desfăcute de-o parte și de alta și ochii larg deschiși, ușor proeminți pe fața ei cenușie.

Am omorât-o.

Abia acum simt regretele. Nu din cauza crimei pe care am comis-o și nici măcar din cauza a ceea ce am văzut – o femeie înecându-se în propriul sânge. Regret în fața justiției doar faptul că acum nu va mai trebui să răspundă pentru ceea ce a făcut. Chiar și la final, tot a câștigat.

Mă las pe podea, simțindu-mă așa de secătuită, de parcă și din mine s-ar fi scurs tot sângele. Cheia de la ușă e în buzunarul Melisei, dar nu vreau să-i ating trupul. Chiar dacă nu mai e nici urmă de viață în ea – pieptul nu i se mai ridică, nu se aude hârșăitul morții ca atunci când iese aerul din plămâni – nu pot să nu-mi închipui că se va ridica dintr-odată; că mă va prinde de încheieturi cu mâinile însângerate. E întinsă între mine și birou, iar eu stau jos și aștept să mă opresc din tremurat. Într-o clipă va trebui să pășesc atent peste ea, să sun la 999 și să le spun ce-am făcut.

Katie. Trebuie să le zic despre Katie. Trebuie să se ducă la Leicester Square; trebuie să aflu dacă este încă în viață – ea trebuie să știe că sunt bine, că nu am abandonat-o... mă ridic prea repede, iar picioarele mele alunecă în balta de sânge care pare să fi acoperit podeaua cu totul. O dungă însângerată taie în două ecranul computerului pe care pot vedea în continuare imaginile camerelor de supraveghere, cu ușa de la vestiar încă închisă.

Pe măsură ce-mi regăsesc echilibrul, aud în depărtare sunetul sirenelor. Mă aștept să se stingă, dar devin din ce în ce mai puternice, mai insistente, până când îmi străpung urechile. Aud strigăte, apoi o bufnitură care răsună în toată casa.

– Poliția! Stai pe loc!

Rămân pe loc. Nu m-aș putea mișca nici dac-aș vrea.

În hol se aude un bubuit puternic, apoi un pocnet la fel de pătrunzător când ușa de la bucătărie se dă la o parte și lovește perețele din spate.

– Mâinile sus! strigă unul din ei.

Mă gândesc cât de ridicol e să te aștepți ca Melissa să ridice mâinile, când e în mod evident incapabilă de asta, apoi îmi dau seama că se referă la mine. Ridic mâinile încet. Sunt pline de sânge, care mi s-a scurs pe brațe, iar pe hainele mele sunt pete roșu-închis.

Polițiștii poartă echipament de intervenție închis la culoare și au căști cu vizoarele coborâte, pe care scrie POLIȚIE cu litere albe, pe lateral. În fruntea echipajului sunt doi polițiști, urmați îndeaproape de încă doi care se alătură drept răspuns la comanda dată de primul.

– Suport!

Primii doi se apropie de mine, oprindu-se la câțiva pași în fața mea. Cealaltă pereche se mișcă rapid prin încăpere, strigând tot

felul de instrucțiuni de la unul la altul. Aud și alți polițiști care sunt prin casă. Zgomotul de pași care aleargă este întrerupt de strigătul „Liber!”, care pătrunde până în zona în care ne aflăm.

— Un doctor! strigă cineva.

Alți doi ofițeri își fac loc și aleargă acolo unde este întinsă Melissa. Unul dintre ei apasă cu mâinile pe rana de pe gâtul ei. Nu înțeleg de ce încearcă să-i salveze viața. Nu au aflat? Nu știu ce a făcut? Oricum, e o încercare fără rost; e moartă de mult.

— Zoe Walker?

Unul dintre polițiștii din fața mea îmi spune numele, dar din cauza căștilor nu-mi dau seama care dintre ei vorbește. Mă uit de la unul la altul. S-au așezat cam la doi metri unul de altul, așa că sunt cumva înconjurată. În toate privințele sunt unul oglinda celuilalt, cu unul dintre picioare ușor în față, mâinile deasupra taliei și palmele deschise; nu amenințător, dar gata de acțiune. În spatele lor îi văd pe cei de pe ambulanță îngenunchind lângă Melissa. I-au pus o protecție de plastic transparent pe față și unul dintre ei îi face respirație gură la gură.

— Da, spun, în cele din urmă.

— Aruncați arma!

Au înțeles greșit. Melissa a fost cea care a avut cuțitul, cea care mi-a ținut lama la gât până când mi-a străpuns pielea. Fac un pas în spate.

— Aruncați arma! spune din nou polițistul, mai tare de data asta.

Îi urmăresc privirea ațintită pe mâna mea dreaptă, unde lama argintie sclipește prin pata de sânge. Degetele se deschid de parcă ar avea o voință proprie, de parcă tocmai ar fi devenit conștiente de ceea ce țineau, iar cuțitul se lovește de podea. Unul dintre polițiști îi dă cu piciorul, în așa fel încât să nu mai pot ajunge la el,

apoi își ridică vizorul de la cască. Pare de vârsta copiilor mei.

Prind glas.

— Fiica mea e în pericol. Trebuie să ajung la Leicester Square, mă puteți duce acolo?

Îmi clănțane dinții și-mi mușc limba. Alt sânge, de data asta al meu. Polițistul se uită la colegul lui, care-și ridică și el vizorul. E mult mai în vârstă, cu o barbă sură îngrijită și ochi blânzi care fac riduri fine la colțuri când vorbește ca să mă liniștească.

— Katie e în siguranță. A fost interceptată de unul dintre ofițerii noștri.

Încep să tremur din tot corpul.

— Ambulanța e pe drum, o să vă ducă la spital și o să vă facă un control, da?

Se uită la colegul mai tânăr.

— E în stare de șoc, explică el.

Dar nu e șoc ceea ce simț, e ușurare.

Mă uit în spatele polițiștilor. Un paramedic îngenunchează lângă Melissa, dar nu o atinge, doar notează ceva.

— A murit?

Nu vreau să plec de-aici până nu știu sigur. Paramedicul se uită la mine.

— Da.

— Slavă Domnului!

VIRTUAL
VP
PROJECT



site®

40.

— Nu e cine știe ce sărbătoare, spuse Lucinda, uitându-se la punga cu alune pe care Nick o desfăcu și-o așeză în mijlocul mesei.

— Îmi pare rău că nu se ridică la standardele cu care sunteți obișnuiți, domnia voastră, ripostă Nick. Nu-s prea convins că Dog and Trumpet servesc caviar și ouă de prepeliță, dar pot să mă uit ce specialități au în meniu, dacă vrei.

— Ha, ha. N-am vrut să spun asta. Mă simt cumva fără chef, știi?

— Și eu la fel, spuse și Kelly.

Se petrecuse totul atât de rapid; drumul cu girofar și sirenele pornite aprinse ca s-o preia pe Katie Walker, urmat apoi imediat de cursa spre Zoe, mașinile de poliție urlând în fața casei Melisei. Ambulanța fusese oprită la capătul străzii Anerley Road; cu paramedicii în așteptare, incapabili să-și facă meseria până când nu s-a dat semnalul că era sigur să intri. În ultimele câteva ore, Kelly era convinsă că pulsul nu-i scăzuse sub o sută de bătăi pe minut, dar acum se simțea epuizată.

— E doar reversul momentului de tensiune maximă, spuse Nick. O să vă reveniți mâine, când o să înceapă cu adevărat munca dificilă.

Aveau o grămadă de lucruri de făcut. Având acum acces la computerul Melisei, cei de la Infracțiuni Cibernetice reușiseră să închidă rapid site-ul gasesteperecheapotrivita.com și să acceseze întreaga listă de membri. Să-i identifice – și să stabilească dacă fusese comisă vreo infracțiune – avea să le ia ceva mai mult.

Verificările de la Registrul Comerțului scosese ră la iveală faptul că Melissa West era înregistrată ca administrator la patru

cafenele din Londra; Melissa, Melissa's Too, Espresso Oh! Și cea care încă nu primise o denumire, din inima zonei Clerkenwell, cu profituri impresionante, în ciuda absenței chiuvetei, a frigiderului sau a mașinilor de gătit.

— Spălare de bani, explică Nick. Cafenelele sunt instrumentul perfect pentru că atât de mulți oameni plătesc cash. Poate încasa liniștită câteva sute pe zi, în timp ce pare că firma are pierdere.

— Cât crezi că știa soțul ei?

— Bănuiesc c-o să ne dăm seama când o să îl aducem la secție pentru interogatoriu.

Neil West supraveghea instalarea unui sistem IT de mai multe milioane de lire la o firmă de avocatură din Manchester. Agenda sa, în mod convenabil sincronizată cu a soției lui și ușor de accesat de pe computerul ei, le-a dezvăluit că avea să zboare spre aeroportul din Londra a doua zi, iar poliția avea să fie acolo să-l aresteze. Pe computerul său, aflat la etajul casei, în biroul lui, erau fișiere pentru fiecare companie cu care Neil lucrase, fiecare dintre ele incluzând și o listă cuprinzătoare de contacte. Firmele la care lucrau Gordon Tillman și Luke Harris avuseseră ambele relații comerciale cu Neil în trecut și era de așteptat ca și alte similitudini să apară între lista de contacte a lui Neil și cea de pe gasesteperecheapotrivita.com, cu clienții care se găseau pe computerul Melissei.

— Crezi că l-ar fi părăsit, lăsându-l să suporte consecințele? întrebă Lucinda.

Zoe le dezvăluise planurile pe care Melissa le avea de a fugi din țară, iar cei de la Infraționi Cibernetice identificaseră câteva zboruri către Rio de Janeiro pe care ea le căutase pe internet.

— Cred că da, spuse Nick. Nu cred că-i păsa de altcineva decât de ea însăși.

Kelly se gândi la ce-i spusese Katie, despre amărăciunea din vocea Melisei când se referise la momentele în care avusese grijă de copiii lui Zoe; despre faptul că nu avusese copiii ei.

— Ba cred că-i păsa. Cred că asta a fost o parte din problemă. Deschiderea site-ului a fost pur și simplu o afacere, dar să le implice pe Zoe și pe Katie? Asta e deja ceva mai personal.

— Mă enervează că a scăpat, spuse Lucinda, întinzându-se să ia punga de alune.

— A fost înjunghiată în artera carotidă și a sângerat până a murit, spuse Nick. N-aș zice chiar că a scăpat.

Kelly schiță un zâmbet.

— Știi la ce mă refer. Le-a chinuit îngrozitor pe Zoe și pe Katie Walker, ca să nu mai zic de sutele de femei care nici măcar nu știau că sunt în pericol. Mi-ar fi plăcut s-o văd în boxa acuzaților.

Ecranul telefonului lui Kelly se luminează și ea îl deschise, uitându-se dezinteresat la notificări cărora nu prea avea chef să le răspundă.

— Ce-i asta? Sărbătoare sau priveghi?

Diggers apăru la masă, iar Kelly se ridică, ca și cum ar fi luat poziția de drepti. Era prima oară când îl vedea de la discuția lor din biroul bărbatului și evită să-l privească direct.

— Să-ți aduc un scaun? întrebă Lucinda.

— Nu stau. Am trecut doar să vă fac cinste. Ați făcut o treabă grozavă; deja m-a sunat comandantul să ne felicite pentru rezultatul obținut. Bravo!

— Mulțumim, șefu', spuse Nick. Și eu le ziceam același lucru.

— Cât despre tine... Diggers se uită la Kelly, care simți că roșește. Am auzit că trebuie să-ți mulțumim în mod special.

— A fost un caz la care am lucrat în echipă, spuse Kelly, uitându-se la el fără să vrea, ușurată să descopere amabilitatea

sinceră de pe figura lui Diggers. Pur și simplu s-a întâmplat să fiu acolo când ultima piesă din puzzle s-a potrivit.

— Poate că da, poate că nu. Dar în mod cert ai avut o contribuție importantă la munca echipei. Acum, ce vreți să beți?

Diggers se îndreptă spre bar, de unde se întoarse cu o tavă cu băuturi și cu încă o pungă cu alune. Lui nu-și luase nimic de băut, iar Kelly își dădu seama că, dacă nu întreba nimic în clipa aceea, ar fi ratat orice șansă.

— Domnule? Trebuie să mă întorc la Poliția Transporturi?

Pe măsură ce rostea cuvintele, își dădu seama cât de mult se temea de răspuns; cât de mult îi plăcuse să fie o parte din echipă din nou, fără bârfele și suspiciunile care otrăveau perioada petrecută în cadrul departamentului ei.

— Am zis trei luni, nu-i așa?

— Da, dar am crezut că, odată ce Melissa a murit și site-ul a fost închis...

Kelly știa că mai era mult de muncă – că cel care o omorâse pe Laura Keen era încă în libertate și că cel care o urmărise pe Cathy Tanning încă nu fusese prins – dar în același timp, în mintea ei era episodul cu discuția avută în biroul lui Diggers. Oare să fi fost aceea ocazia de care avea el nevoie ca să încheie transferul ei?

— Trei luni, spuse Diggers hotărât. Poți să conduci interogatoriul lui Neil West și după aia o să avem o discuție potrivită în legătură cu cariera ta. Poate că e timpul unui nou început, într-o divizie nouă?

Îi făcu cu ochiul și-i strânse mâna lui Nick înainte să plece.

Răsuflând ușurată, Kelly simți cum ochii i se umpleau de lacrimi. Clipi să le alunge și-și luă telefonul, uitându-se pe aplicații în căutarea a ceva care să-i distragă atenția. Se uită pe contul de Facebook, plin cu fotografii cu brazi de Crăciun și omuleți de

zăpadă făcuți din cei trei fulgi de nea care căzuseră cu o seară înainte. Un status nou de la Lexi îi atrase atenția.

Câteva riduri în plus, dar tot aceeași gașcă nebună de la Durham! scrisese ea.

Recreaseră o fotografie din perioada studenției, iar Lexi le postase pe ambele, una lângă cealaltă, generând un întreg șir de comentarii amuzante din partea prietenilor și a familiilor celor tag-uiți. În ambele fotografii, Lexi avea cel mai larg zâmbet dintre toți, iar Kelly nu se putu abține să zâmbească și ea.

Minunate fotografii, scrise ea un comentariu. *Nu v-ați schimbat deloc.*

41.

Matt conduce cu atenție, luând fiecare curbă încet și apropiindu-se de fiecare limitator de viteză de parcă mi-aș fi rupt ceva. Cei de la spital au stăruit să-mi facă un control amănunțit, în ciuda insistențelor mele că – în afară de tăietura de pe gât, care nu a avut nevoie de copci – Melissa nu-mi făcuse altceva.

Am fost așezată într-un pat lângă Katie; tratată pentru șoc, dar, în afară de asta, teafără. Asistenta a renunțat să mai încerce să ne țină separat, trăgând în cele din urmă perdeaua dintre noi, ca să ne putem vedea. Eram acolo de doar o jumătate de oră când a ajuns Isaac, intrând în viteză, fără aerul sigur pe sine pe care-l afișa de obicei.

– Kate! Dumnezeuule, ești bine? Am venit imediat ce-am putut.

Se așază pe o latură a patului și-i ia mâinile, iar ochii lui o cercetează peste tot, pe față, pe trup, căutând urmele rănilor.

– Ai pățit ceva?

– Nu, e totul bine. Îmi pare rău pentru spectacolul din seara asta.

– Isuse, nu-ți bate capul cu asta. Nu-mi vine să cred prin ce-ai trecut.

– Dar biletele oamenilor...

– O să le dăm banii înapoi. Nu te mai gândești la piesă, Kate. Nu contează. Tu ești importantă acum.

O sărută pe frunte și, pentru prima dată, pare că nu se preface. Îmi dau seama că o place cu adevărat. Și ea îl place pe el.

Se uită la mine și privirile ni se întâlnesc și-mi doresc ca perdeaua să nu fi fost dată la o parte, până la urmă. Nu-mi dau seama ce se ascunde dincolo de expresia lui și nu știu nici dacă a mea spune tot ceea ce mi-aș dori.

– Ați trecut prin ceva groaznic, nu glumă, spune el.

– Așa e.

– Mă bucur că s-a terminat cu bine, spune și apoi se oprește, încercând să sublinieze ceea ce urmează. Să sperăm că veți reuși să treceți peste asta. Să dați totul uitării.

Katie poate că se întreabă de ce iubitul ei vorbește cu atâta grijă cu mama ei, dar de zis, nu zice nimic. Isaac mă privește direct în ochi, de parcă ar vrea să se asigure că am înțeles. Dau din cap.

– Și eu sper la fel. Mulțumesc.

– Aproape-am ajuns, spune Matt acum.

Simon, care stă lângă mine pe bancheta din spate a taxiului, mă cuprinde pe după umeri, iar eu îmi odihnesc capul pe pieptul lui.

La spital i-am mărturisit că am crezut că el se afla în spatele site-ului. Trebuia să fac asta – vina mă consuma.

– Îmi pare atât de rău, spun acum.

– Nu-ți face griji. Nici nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut. Probabil că ai simțit că nu mai puteai avea încredere în nimeni.

– Carnetul acela... îmi amintesc notițele pe care le-am văzut; numele femeii, descrierea hainelor ei. Cât de sigură am fost că am găsit dovada crimei.

– Însemnări pentru romanul meu, spune Simon. Conturam personajele.

Mă bucur că Simon a luat lucrurile așa; că nu pare deloc ofensat de a fi fost acuzat de ceva atât de îngrozitor. De partea cealaltă a lui Simon, Katie se uită pe geam pe măsură ce ne apropiem de Crystal Palace; Justin stă în fața ei, în locul pasagerului, lângă Matt. Isaac s-a dus în oraș să rezolve problema cu spectatorii dezamăgiți și să-i convingă să vină să vadă piesa a doua zi, când Katie este perfect conștientă că va fi pregătită să urce

pe scenă.

Cum poate totul să arate de parcă nu s-a întâmplat nimic?

Pe marginea drumului, mâzga cenușie murdărește trotuarele și picură de pe acoperișurile caselor. Un om de zăpadă jalnic stă în curtea închisă din fața unei școli primare, iar morcovul pus în loc de nas pare să-i fi dispărut de mult. Oamenii ies în oraș la cină, în timp ce alții încă sunt pe drum spre casă de la serviciu, verificându-și telefoanele în mers, izolați complet de lumea din jur.

Trecem pe lângă cafeneaua Melissei și nu-mi pot opri nevoia de a trage brusc aer în piept; scâncetul care-mi scapă. Mă gândesc la toate dățile în care m-am dus acolo după serviciu și am băut un ceai împreună; sau când am ajutat-o să pregătească sendvișurile pentru prânz. Înăuntru e o lumină aprinsă, aruncând umbre întunecate peste mesele și scaunele care nu au fost strânse încă.

— N-ar trebui să te duci și să închizi cafeneaua cum trebuie? îl întreb pe Justin.

Se întoarce și se uită la mine.

— Nu vreau să intru acolo, mamă.

Pot să-l înțeleg. Nici eu nu vreau. Simplul fapt de a mă afla pe strada noastră îmi face inima să bată mai tare și simt un val nou de ură la adresa Melissei pentru că a mânjit amintirile unui loc în care mi-a plăcut să trăiesc. Nu mi-am imaginat niciodată c-o să mă mut, dar acum mă întreb dacă n-ar fi mai bine. Un nou început pentru mine și Simon. Mai mult spațiu pentru Justin și Katie și, desigur, un capitol nou pentru noi toți.

Trecem pe lângă stația de metrou. Mă cutremur când îmi amintesc imaginea lui Katie mergând spre intrare și uitându-se spre camerele de supraveghere; îngrozită, și totuși hotărâtă să reușească. Hotărâtă să mă salveze.

Mă uit la ea, întrebându-mă la ce se gândește, dar profilul ei nu

trădează nimic. E cu mult mai puternică decât am crezut.

— Și ce-o să se întâmple acum? întreabă Matt.

Când l-am sunat, se terminase deja totul și a ajuns la spital ca să-și vadă fosta soție și fiica într-o combinație ciudată de haine pe care Simon le-a luat în grabă de-acasă. Poliția a oprit hainele pe care le purtam pe noi cât am fost în casa Melisei. Au fost amabili, spunând că trebuiau analizate și examinate și că nu am motive să-mi fac griji. Că totul avea să fie bine.

— Trebuie să dau o declarație săptămâna viitoare, răspund, apoi cei de la Parchet vor analiza dosarul și vor lua o decizie în câteva zile.

— N-or să te acuze de nimic, m-a asigurat Kelly Swift, dar privirea ei aruncată rapid peste umăr sugera că-și depășea atribuțiile făcând această afirmație. E evident că ai acționat în legitimă apărare.

S-a oprit brusc din ce zicea când a apărut inspectorul Rampello, dar el a confirmat spusele ei, dând din cap.

— E doar o formalitate, a adăugat.

Când ne apropiem de capătul străzii Anerley Road, văd un polițist cu vestă reflectorizantă stând pe drum. Un șir de conuri de demarcație închid aleea pe care se află încă parcate două mașini de poliție și o dubiță albă a laboratorului de criminalistică, iar ofițerul de poliție lasă mașinile să treacă pe rând. Matt oprește cât de aproape poate de casă. Se dă jos din mașină și deschide portiera din spate, ajutând-o pe Katie să coboare și ținând-o protector pe după umeri în timp ce mergem spre casă. Îi urmează Justin, cu ochii lipiți de banda alb-albastră a poliției care flutură în fața casei Melisei.

— Greu de crezut, nu-i așa, dragule? spun.

Mă trag din îmbrățișarea lui Simon și-l iau pe Justin de mână. Se uită la mine, încercând să înțeleagă tot ce s-a petrecut azi.

— Melissa... începe el să zică, dar nu-și mai găsește cuvintele.

Știu cum se simte; și eu m-am chinuit să-mi găsesc cuvintele de când s-a petrecut totul.

— Știu, dragul meu.

Așteptăm lângă poartă până când Simon ne ajunge din urmă și descuie ușa. Nu mă uit spre casa Melissei, dar chiar și fără s-o văd tot îmi imaginez oamenii îmbrăcați în alb care se află acum în bucătăria ei frumoasă.

Va locui oare Neil în continuare acolo? De-acum, sângele trebuie să se fi uscat, iar luciul său trebuie să se fi închis la culoare; marginile fiecărui strop transformându-se ca un fulg. Cineva va trebui să-l curețe și mi-i imaginez pe oamenii aceia frecând și turnând înălbitor pe plăcile de gresie care vor păstra întotdeauna umbra unei femei care a murit acolo.

Ușa de la intrarea casei mele se deschide. În casă e cald și primitiv. Mă liniștește mormanul de haine de pe balustradă și grămada dezordonată de încălțări de lângă covorașul de la intrare. Simon se dă la o parte și îi urmez pe el și pe Katie înăuntru.

— Atunci, vă las, spune Matt.

Dă să plece, dar Simon îl oprește.

— Nu bei ceva cu noi? spune. Cred că tuturor ne-ar prinde bine un pahar.

Matt ezită, dar numai preț de o clipă.

— Sigur, ar fi grozav.

Aștept pe hol, în timp ce-mi dau haina jos, și mai contribui cu o pereche la grămada de pantofi din hol. Justin, Matt și Katie intră în camera de zi și-l aud pe Matt întrebând când facem bradul și dacă-și doresc copiii ceva special de Crăciun anul ăsta. Simon apare din

bucătărie cu o sticlă de vin și mai multe pahare, ale căror picioare sunt prinse într-un echilibru precar între degetele lui de la o mână.

— Vii?

Se uită la mine îngrijorat, neștiind cum să mă ajute, îi zâmbesc ca să-l liniștesc și promit că mă voi alătura lor imediat.

Ușa e încă întredeschisă și acum o deschid încă un pic și stau în dreptul ei, simțind aerul rece pe față. Mă forțez să mă uit la casa de alături, la grădina Melisei în care flutură banda pusă de cei de la poliție.

Nu ca să-mi amintesc ce s-a întâmplat, ci ca să-mi aduc aminte că totul s-a sfârșit.

Apoi închid ușa și mă duc lângă familia mea.

Epilog

Melissa n-a fost în stare niciodată să vadă potențialul extinderii. N-a putut sau n-a vrut. Nu mi-a fost prea clar. A fost singurul lucru asupra căruia am avut vreodată o dispută. În multe privințe era atât de inteligentă; atât de dispusă să lucrăm împreună și să creadă în mine când nimeni altcineva n-a făcut-o. Și totuși, atât de îngustă la minte în altele.

Lucrurile funcționau bine așa, spunea ea, făceam bani. De ce să clătinăm barca? Dar eu știam că am fi putut face mult mai mult și mă frustra că ea nu voia să accepte asta. Ce mai antreprenor s-a dovedit a fi!

Îi plăcea să se considere mentorul meu, dar adevărul e că avea nevoie de mine mai mult decât aveam eu de ea. Nu și-ar fi ascuns niciodată urmele atât de bine dacă nu eram eu.

Melissa nu făcea doi bani fără mine.

Jocul de-a șoarecele și pisica – vânătoarea lui Katie prin Londra; aia fusese ideea mea.

Cele două nu voiau să lase baltă totul, iar poliția se apropia din ce în ce mai mult. O ultimă lovitură, i-am spus Melisei. Fă asta și după aia poți să dispari la Rio cu optzeci la sută din tot ce-am câștigat și nimeni n-o să te găsească vreodată. A fost un parteneriat bun, dar venise vremea pentru amândoi s-o luăm din loc.

Oh, da, optzeci la sută.

Dintotdeauna a fost o femeie de afaceri. Chiar dacă eu am fost acela care a dat anunțurile, care a spart sistemul de camere de supraveghere, cel care a abordat clienții – cu ceva ajutor din partea agendei lui Neil. Și ce aveam să primesc pentru toate astea? Douăzeci de procente nenorocite.

Fă asta, i-am spus Melisei. Joacă jocul și fugi. Fă-o pentru mine. Fă-o pentru că te-am ajutat și acum e rândul tău să mă ajuți pe mine.

Și așa a făcut.

Am văzut profilul lui Katie devenind public și atunci am știut că începuse totul. Am simțit cum îmi crește pulsul și m-am întrebat dacă Melissa era la fel de incitată și ea. Nu mai făcusem ceva de genul ăsta până atunci, dar părea să fie ce trebuie. Îmi plăcea.

Cât despre Katie... am considerat că asta era o răzbunare. I-o plăteam nu numai pentru nevoia ei constantă de atenție, dar și pentru că fusese favorita. Pentru că nu intrase niciodată în bucluc; pentru că nu venise niciodată poliția la ușă din cauza ei și nici nu fusese dată afară din școală.

Și a fost răzbunare și pentru ea.

Pentru Zoe.

Din partea fiului tău iubitor.

Răzbunare pentru că l-a părăsit pe tata chiar dacă el a sacrificat totul pentru ea. Pentru că m-a luat de lângă prietenii mei. Pentru că și-a tras-o cu un tip pe care abia îl cunoscuse, chiar înainte să fie o femeie divorțată, un tip pe care l-a adus după aceea în casa noastră fără să-i pese de ceea ce credeam eu.

Cred că au câștigat, acum că Melissa nu mai e. Cred că s-a terminat totul.

Se înșală.

Ăsta e doar începutul.

Nu am nevoie de Melissa, nu am nevoie de anunțurile din Gazette, nu am nevoie de site.

Am conceptul, am tehnologia și am o listă de contacte ale unor clienți interesați cu toții de genul acesta de servicii de nișă pe care eu pot să le ofer.

Și, desigur, te am pe tine.

Sute și mii ca tine, făcând același lucru în fiecare zi.

Te văd, dar eu sunt invizibil.

Până când o să vreau eu să mă vezi.

CLARE

MACKINTOSH

Autoarea bestsellerului New York Times
Te las să pleci revine cu un nou thriller
întunecat și claustrofobic, în care o
femeie obișnuită devine victima vieții
ei obișnuite.

Zoe Walker merge pe același drum spre stația
de metrou, așteaptă în același loc al peronului
și își caută același loc preferat în vagon, fără să
bănuiască nicio clipă că o urmărește cineva...

Într-o seară, face o descoperire șocantă: în
pagina de mică publicitate a unui ziar londonez
își vede propria fotografie, însoțită de un număr
de telefon și o adresă de internet.

Dar în fiecare zi, altă femeie apare în acel
anunț, iar Zoe își dă seama cu groază că toate
acele femei devin curând victime ale unor ata-
curi violente.

Iar bărbatul acela din tren, care îi zâmbește
lui Zoe, ar putea fi mai mult decât un străin pri-
etenos. Ar putea fi cineva care a ales-o în mod
deliberat pe ea și care e pe punctul de a face
următoarea mișcare...



www.ediuratel.ro

ISBN 978-606-40-0233-4



TREI

Observații

[←1]

Abreviere de la *The Only Way is Essex* – show de televiziune britanic.

[←2]

Carduri de călătorie din Marea Britanie (N.t.).

[←3]

În limba engleză *too* (de asemenea) și *two* (doi) se pronunță la fel – în text este vorba despre ce-a de-a doua cafenea a Melissei/ cafeneaua Melissei, de asemenea (N.t.).

[←4]

Autoare irlandeză, apreciată pentru scrierile sale empaticice și pline de umor, pentru interesul arătat naturii umane și pentru finalurile surprinzătoare ale cărților sale (N.t.).

[←5]

Capcana de șoareci – piesă celebră a cunoscutei autoare Agatha Christie, care se joacă la Londra fără întrerupere din 1952 (N.t.).

[←6]

Carnete și caiete celebre, produse de o companie italiană, faimoase pentru asocierea cu numeroși scriitori (N.t.).

[←7]

Aluzie la titlul unei comedii de William Shakespeare (N.t.).

[←8]

Personaj ficțional dintr-o serie de cărți polițiste, imagine emblematică a detectivului amator (N.t.).

[←9]

The Wolf of Wall Street – film din 2013 despre adevărata față a lumii bancherilor de pe celebra stradă americană (N.red.).

[←10]

Emisiune concurs de dans difuzată de televiziunea britanică BBC (N.t.).

[←11]

Organizație care gestionează o linie telefonică gratuită pentru persoanele cu tendințe suicidare (N.t.).

[←12]

În engleză: I SEE YOU – literele corespunzătoare tastelor numerice 4 733 968
(N.red.).

[←13]

Expresie referitoare la teama unora de a părea mai prejos decât vecinii, până într-acolo încât să își cumpere aceleași lucruri scumpe ca și ei (N.red.).

[←14]

Serial TV britanic difuzat din 1985 încoace, care prezintă viața de zi cu zi a unor oameni obișnuiți din cartierul londonez *East End* (N.t.).

A douăsprezecea noapte – Shakespeare, *Opere complete*, vol. V, traducere Mihnea Gheorghiu, Editura Univers, 1986, p. 225. (N.t.).

[←16]

Ibidem, p. 226.

[←17]

Ibidem, p. 239.

[←18]

Ibidem, p. 239.

[←19]

Cea mai cunoscută organizație pentru pierderea în greutate din Marea Britanie, care oferă programe de gestionare a greutății bazat pe stilul de viață.